

ПРЕДАТЕЛКА

ОЛУИН ХАМИЛТЪН

ЕГМОНТ

Annotation

Случайно бунтовник. Предател по избор.

Бунтът срещу султана на Мираджи е потушен. Приятелите на Амани бягат, за да се спасят, а тя е изоставена от своя любим в пустинята. Скоро я пленяват и продават на султана, който се домогва до нейната свръхестествена сила.

А Амани има една-единствена цел — да узнае кроежите в султанския двор... Само да може да скрие коя е, да се спаси от ревността в харема и да спре да се съмнява в себе си...

Потресаващите последици от войната няма да са ви спестени, защото коварството, ширещо се в двореца, е навярно още по-зловещо.

Предателство дебне отвсякъде и никой не е защитен.

Една завладяваща история за отмъщението, за любовта, за саможертвата, за всички велики и ужасяващи неща, които хората извършват.

- [ОЛУИН ХАМИЛТЪН - ДЕТЕ НА ПУСТИНЯТА: ПРЕДАТЕЛКА КН. 2](#)

-
- [ГЕРОИ:](#)
- [ГЛАВА 1](#)
- [ГЛАВА 2](#)
- [ГЛАВА 3](#)
- [ГЛАВА 4](#)
- [ГЛАВА 5](#)
- [ГЛАВА 6](#)
- [ГЛАВА 7](#)
- [ГЛАВА 8](#)
- [ГЛАВА 9](#)
- [ГЛАВА 10](#)
- [ГЛАВА 11](#)
- [ГЛАВА 12](#)
- [ГЛАВА 13](#)
- [ГЛАВА 14](#)

- [ГЛАВА 15](#)
- [ГЛАВА 16](#)
- [ГЛАВА 17](#)
- [ГЛАВА 18](#)
- [ГЛАВА 19](#)
- [ГЛАВА 20](#)
- [ГЛАВА 21](#)
- [ГЛАВА 22](#)
- [ГЛАВА 23](#)
- [ГЛАВА 24](#)
- [ГЛАВА 25](#)
- [ГЛАВА 26](#)
- [ГЛАВА 27](#)
- [ГЛАВА 28](#)
- [ГЛАВА 29](#)
- [ГЛАВА 30](#)
- [ГЛАВА 31](#)
- [ГЛАВА 32](#)
- [ГЛАВА 33](#)
- [ГЛАВА 34](#)
- [ГЛАВА 35](#)
- [ГЛАВА 36](#)
- [ГЛАВА 37](#)
- [ГЛАВА 38](#)
- [ГЛАВА 39](#)
- [ГЛАВА 40](#)
- [ГЛАВА 41](#)
- [ГЛАВА 42](#)
- [ГЛАВА 43](#)
- [ГЛАВА 44](#)
- [ГЛАВА 45](#)
- [ГЛАВА 46](#)
- [ГЛАВА 47](#)
- [ГЛАВА 48](#)
- [ГЛАВА 49](#)
- [ГЛАВА 50](#)
- [ОБРАБОТКА TtRG](#)
  - [Сканиране: SilverkaTa, 2018](#)
  - [Разпознаване, корекция и форматиране: sqnka, 2018](#)

- [ИНФОРМАЦИЯ ЗА ТЕКСТА](#)

ОЛУИН ХАМИЛТЪН - ДЕТЕ НА ПУСТИНЯТА: ПРЕДАТЕЛКА КН. 2

*За Рейчъл Роуз Смит,
която винаги ми пази гърба.*

ГЕРОИ:

ВЪСТАНИЕТО

Амани- точен стрелец, полуджин, белязана със сини очи, може да контролира пустинен пясък, позната още с прозвището Синеокия бандит.

Принц Ахмед Ал'Оман бин Изман — Въстаналия принц, водач на въстанието.

Джин — принц на Мираджи, брат на Ахмед, цялото му име е Аджинад Ал'Оман бин Изман.

Шазад Ал'Хамад — дъщеря на мираджийски генерал, една от първите членове на бунта, добре обучен боец, стратег.

Делила — полуджин, белязана с лилава коса, може да създава светлинни илюзии във въздуха. Кръвна сестра на Ахмед, сестра на Джин след нейното осиновяване.

Хала — полуджин, белязана със златна кожа. Използва халюцинации, за да влияе върху мозъците на другите. Сестра на Имин.

Имин — полуджин, белязана със златни очи, може да променя човешкия си вид. Сестра на Хала.

Из и Маз — близнаци полуджинове, белязани, единия със синя кожа, а другия със синя коса. Могат да приемат всякаква животинска форма.

Бахи — приятел на Шазад от детството, убит от Нуршам.

ИЗМАН, СТОЛИЦА НА МИРАДЖИ

Султан Оман — владетел на Мираджи, баща на Ахмед и Джин.

Принц Кадир — най-големият син на Султана, султима — наследник на трона на Мираджи.

Принц Нагуиб — един от синовете на Султана, командир на армия, убит от бунтовниците.

Лиен — жена на Султана. Кръвна майка на Джин, майка на Ахмед и Делила след осиновяването им. Починала от болест.

Надир — кръвна майка на Ахмед и Делила. Убита от Султана заради раждането на дете от Джин.

ПОСЛЕДНАТА СТРАНА

Тамид — най-добрият приятел на Амани, накуцва поради травма при раждането му. Смятат го за мъртъв.

Фара — леля на Амани, най-голямата сестра на майка ѝ.

Асид — съпруг на Фара, търговец на коне в Дъстуок.

Сафия — леля на Амани, напуска Дъстуок преди да се е родила Амани, за да търси късмета си в Изман.

Захая — майка на Амани, обесена заради убийството на съпруга си.

Хиза — съпруг на майката на Амани. Не е кръвен баща на Амани. Убит от съпругата си.

Шира — братовчедка на Амани, единствената дъщеря на Фара. Незнайно местонахождение.

Фазим — любовник на Шира.

Нуришам — полуджин, белязан със сини очи, използва джински огън, с който може да унищожи цял град. Роден в миньорския град Сази. Незнайно местонахождение.

МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ

Първите същества — безсмъртни същества, създадени от Бог, включително джинове, бураки и рокс.

Разрушителката на светове — същество от центъра на земята, което дошло на повърхността на света, за да донесе смърт и мрак. Победена от хората.

Духове — различни слуги на Разрушителката на светове, включващи кошмари, кожекрадци и други.

Първият смъртен — възправил се срещу Разрушителката на светове, създаден от джин, направен от земя, вода и въздух и съживен от джински огън.

Принцеса Хауа — легендарна принцеса, която повиквала с песни зората.

Героят Аталах — любимият на принцеса Хауа.

ГЛАВА 1

Чуждоземния принц

Някога в пустинното кралство Мираджи живял млад принц, който копнеел за трона на баща си. Престолът не му се полагал, но принцът искрено вярвал, че баща му е слаб владетел и трябва да бъде сменен от някой по-могъщ. Затова завзел властта със сила. В една кошмарна кървава нощ султанът и братята на принца били посечени от меча на принца и от чуждестранната армия под негова команда. Когато настъпил изгревът, той вече не бил принц. Бил султан.

Младият султан бил известен с това, че вземал жени в харема си по същия начин, по който завзел страната — със сила.

По време на първата година от управлението му, две такива съпруги родили синове под една и съща звезда. Едната жена била родена сред пясъците. Мястото на сина ѝ било в пустинята. Другата жена била родена отвъд водната шир — в кралство, наречено Ксича, и била отгледана на кораб. Синът ѝ нямал място сред пустинята.

Ала все пак двамата израснали като братя, а майките им ги предпазвали от онуй, що стените на двореца не могли да спрат. И известно време всичко било спокойно в харема на султана.

Докато втората съпруга родила отново. Детето не било рожба на султана, а дъщеря на джин, с неестествен цвят на косата и неестествен огън в кръвта. Разгневен от предателството на съпругата си, султанът насочил яростта си срещу нея. Тя умряла под ударите на юмруците му.

Погълнат от гнева си, султанът не забелязал как втората съпруга се измъкнала с двете момчета и дъщерята на джина и избягала в родната си страна Ксича, от която някога била отвлечена. Там синът ѝ, Чуждоземния принц, можел да се преструва, че е открил мястото си. Пустинния принц не можел да се преструва, тази нова страна била толкова чужда за него, колкото пясъците за брат му. Ала принцовете не останали там дълго. Скоро напуснали Ксича и отплавали в открито море.

За известно време нещата вървели добре за двамата братя, пътуващи на кораби без цел и посока. Принцовете обикаляли далечните брегове и се чувствали еднакво чужди във всяка страна. Ала в един случаен ден отвъд хоризонта отново се показала Мираджи.

Пустинния принц видял страната си и си припомнил къде е мястото му в света. На този познат бряг той изоставил кораба и брат си. Макар Пустинния принц да помолил брат си да остане с него, Чуждоземния принц отказал. Бащините му земи му изглеждали сухи и безплодни и не разбирал какво привлича брат му в тях. И така двамата се разделили. Чуждоземния принц останал известно време в морето и таял безмълвен гняв, задето брат му предпочел пясъците пред вълните.

Най-сетне настъпил денят, в който Чуждоземния принц не можел да остане разделен от брат си. Когато се завърнал в пустинята на Мираджи, открил, че брат му я е запалил с огъня на бунта. Пустинния принц говорел за велики неща, за велики идеи, за равенство и благоденствие. Бил заобиколен от нови братя и сестри, които обичали пустинята колкото него. Сега бил известен с прозвището Въстаналия принц. Ала все пак посрещнал някогашния си брат с отворени обятия.

И известно време въстанието вървяло добре.

Докато се появило момиче. Момиче, наречено Синеокия бандит, направено от пясък и изваяно от пустинен вятър. Момиче, носещо в себе си жара на цялата пустиня. И за първи път Чуждоземния принц разбрал защо брат му обича пустинята.

Чуждоземния принц и Синеокия бандит пребродили пясъците и така попаднали в сърцето на великата битка край град Фахали, където били се установили армиите на султана.

В битката при Фахали въстаниците спечелили първата си голяма победа. Защитили пустинята от султана, който щял да я унищожи. Освободили полуджина, когото султанът щял насила да превърне в оръжие. Убили сина на султана, който щял да пролива кръв, докато получи одобрението на баща си. Разтрогнали съюза на султана с чужденците, тероризиращи пустинята от десетилетия. И така въстаниците завоювали част от пустинята за себе си.

Историята за битката при Фахали се разпространила бързо, редом със слуховете, че пустинята отново би могла да смени владетеля си. А пустинята на Мираджи била единственото място на света, където старата магия съществувала наред с новите машини. Единствената страна, която произвеждала пушки достатъчно бързо, та да въоръжава войските, биещи се в свирепата война между северните народи.

Нови очи от далечни брегове се насочили към Мираджи, гладни очи. Скоро други чуждестранни армии се спуснали от всички страни към пустинята, надявайки се да сключат нов съюз или направо да завладеят страната. И докато султанът пращал армиите си по границите да се

сражават с настъпващите външни врагове, въстаниците в сърцето на империята завладявали град след град и привличали още хора на своя страна.

Известно време нещата вървели добре за въстаниците, за Синеокия бандит и за Чуждоземния принц.

Докато късметът се обърнал срещу брат му — Въстаналия принц. Над двайсет въстаници загинали в капан на сред пясъците, когато били обградени от по-многочислена армия. Един град се надигнал срещу султана, зовейки името на Въстаналия принц, ала онези, дето през нощта мълвели забранените слова, посрещнали зората с празни мъртви очи. А Синеокия бандит бил тежко ранен от куршум в битка сред планините и животът му висял на косъм. Там двамата с Чуждоземния принц поели по различни пътища за първи път, откакто нишките на историите им се преплели.

Докато Синеокия бандит се борел със смъртта, Чуждоземния принц бил изпратен на източната граница на пустинята. Там била разположена армия от Ксича. Чуждоземния принц откраднал една униформа и се вмъкнал в лагера. Било му лесно, тъй като сред тези хора не изглеждал като чужденец. Останал с тях, докато се сражавали със силите на султана, и тайно ги шпионирал.

И известно време нещата вървели добре.

Докато от вражеския лагер дошъл пратеник, облечен в златисто и бяло, носещ мирно знаме.

Чуждоземния принц бил готов на всичко, за да научи донесените от пратеника новини, но за щастие, нямало нужда да рискува. В лагера се знаело, че той владее пустинния език. Бил повикан от ксичанския генерал като преводач между посланика на султана и ксичаните. И двете страни не знаели, че тайният шпионин е враг на всяка от тях. Докато превеждал, той узнал, че султанът иска примирие. Бил уморен от кръвопролития, така гласяло съобщението. Бил готов за преговори. Чуждоземния принц научил, че владетелят на Мираджи кани при себе си всички чуждестранни владетели, за да обсъди с тях възможността за нов съюз. Султанът искал всеки крал, кралица, император или принц, който имал претенции към пустинята, да дойде в двореца му и да изложи доводите си.

На следващата сутрин съобщението било изпратено на ксичанския император. И битката спряла. Примирието започнало. Щели да последват преговори. А след това — мир между султана и нашествениците. И щом безопасността по границите била подсигурана, султанът можел да насочи поглед към вътрешността на страната.

Чуждоземния принц разбрал, че е време да се върне при брат си.
Тяхното въстание щяло да се превърне във война.

ГЛАВА 2

Винаги съм харесвала тази риза. Жалко за цялата тази кръв.

Поне повечето не беше моя. Всъщност и ризата не беше моя — взех я назаем от Шазад и така и не я върнах. Е, най-вероятно тя вече нямаше да я иска.

— Спри!

Бях рязко разтресена. Ръцете ми бяха вързани, въжето дращеше болезнено ожулената кожа на китките ми. Изругах под нос и най-сетне вдигнах глава — отместих поглед от прашасалите си ботуши и го насочих към блясъка на пустинното слънце.

Стените на Сарамотай хвърляха дълги сенки под последните лъчи.

Тези стени бяха легендарни. Бяха наблюдавали с безразличие една от най-великите битки между героя Аталах и Унищожителката на светове по време на Първата война. Бяха толкова древни, сякаш бяха направени от костите на самата пустиня. Но думите, изписани неравно с бяла боя над портите... бяха нови.

„Добре дошли в Свободния град.“

Можех да видя къде боята е протекла в пукнатините на древните камъни, преди да изсъхне на слънцето.

Бяха ме завързали като коза на шиш и довлекли в така наречения Свободен град. Можех да им кажа няколко неща по този повод, но си дадох сметка, че засега е по-добре да държа устата си затворена.

— Представете се или ще бъдете разстреляни! — извика някой иззад градските стени.

Думите бяха доста по-ефектни от гласа, който ги произнесе. Усетих младежката неопитност при изговарянето на последната дума. Примигнах през шиймата си към хлапето, насочило пушка от горната част на стената. Беше най-много на тринадесет години. Целият трепереше. Не приличаше на човек, способен да борава с оръжие, дори животът му да зависеше от това. И най-вероятно животът му наистина зависеше от това. Все пак се намирахме в Мираджи.

— Ние сме, Икар, малък идиот такъв — измуча в ухото ми мъжът, който ме държеше. Смръщих вежди. Крещенето наистина не беше необходимо. — Отвори вратата веднага, или, Бог да ми е свидетел, ще накарам баща ти да те пречука от бой, все едно си от конските му подкови!

— Хосам? — Икар не свали веднага оръжието. Трепереше

неудържимо. Което не беше страхотно, имайки предвид, че пръстът му е на спусъка. — Кой е с теб? — попита той и посочи към мен с пушката.

Инстинктивно се свих, когато цевта се разлюля. Икар едва ли можеше да уцели широката страна на някой хамбар, но се тревожех, че може да ме улучи погрешка. В такъв случай щеше да е по-добре да ме простреля в рамото, отколкото в гърдите.

— Това — подвижна с гордост Хосам и вдигна лицето ми към слънцето, сякаш бях ловен трофей — е Синеокия бандит.

Името бе посрещнато по-сериозно отпреди. Икар се взря в мен от горната част на стената. Дори от това разстояние забелязах как устата му зейва за миг и после рязко се затваря.

— Отворете портите! — изкряка най-сетне Икар. — Отворете портите!

Огромните метални врати се отвориха болезнено бавно, борейки се със струпалия се през деня пясък. Хосам и другите мъже с нас ме понесоха бързо напред, докато древните панти ръмжаха.

Портите не се отвориха докрай, а само образуваха пролука, през която мъжете можеха да се вмъкнат един по един. Дори и сред хиляди години тези врати изглеждаха толкова здрави, колкото в зората на човечеството. Бяха изцяло от желязо, дебелината им се равняваше на дължината на мъжка ръка. Разтваряха се чрез сложна система от тежести, която никои друг град не бе успял да прекопира. Тези порти не можеха да бъдат разрушени. А всеки знаеше, че е невъзможно да изкачиш стените на Сарамотай.

Изглежда, единственият начин да влезеш в града беше да бъдеш довлечен като затворник с ръка на шията. Добре че съм късметлийка!

Сарамотай беше на запад от средните планини. Което означаваше, че е наш. Или поне трябваше да бъде наш. След битката при Фахали Ахмед обяви тази територия за своя. Повечето градове бързо му се заклеха във вяроност, докато галанските окупатори, владеещи години наред половината пустиня, се изтегляха от улиците. В други случаи с лекота спечелвахме верността на хората, следвали султана.

Сарамотай бе друга история.

„Добре дошли в Свободния град.“

Сарамотай сам бе се обявил за свободен, с което бе надминал нашето въстание.

Ахмед доста говореше за равноправие и за споделянето на богатствата с бедните. Жителите на Сарамотай бяха решили, че единственият начин да създадат равноправие е да унищожат тези над тях. Че единственият начин да станат богати е да си присвоят чуждото богатство. Затова бяха се обърнали срещу богатите, преструвайки се, че приемат властта на Ахмед.

Ахмед обаче можеше да разпознае ламтежа за власт. Не ни беше известно много за Малик Ал'Кизам — човека, поел властта в Сарамотай. Знаехме само, че някога е бил слуга на емира, а сега емирът е мъртъв и Малик живее в двореца.

Затова изпратихме няколко човека да разузнаят и евентуално да предприемат някакви действия. Хората ни не се върнаха.

Това беше проблем. Да влезем след тях в града, също беше проблем.

И затова бях тук с толкова здраво вързани ръце, та едва ги усещах, и с прясна рана на ключицата си, нанесена от нож, който бе минал на косъм от врата ми. Странно, но успехът приличаше поразително много на попадане в плен.

Хосам ме бутна напред през тесния процеп между портите. Препънах се и се строполих по лице на пясъка, а лакътят ми се одраска болезнено в желязната врата.

Мамка му, това беше повече от очакваното.

Изсъсках от болка, докато се завъртах. По потните ми ръце полепна пясък. Хосам ме сграбчи и ме изправи на крака. Блъсна ме вътре и портите изтракаха бързо зад нас. Сякаш похитителите ми се бояха от нещо.

Отвъд портите вече бе се събрала малка тълпа. Половината от хората стискаха пушки. Доста бяха насочени към мен.

Явно славата ми наистина ме предшестваше.

— Хосам. — Някой излезе напред. Беше по-възрастен от похитителите ми, със сериозни очи, преценяващи жалкото ми състояние. Изглежда ме по-спокойно от другите. Не беше заслепен от тяхната пламенност. — Какво стана?

— Заловихме я в планините — похвали се Хосам. — Опитва се да ни хване, докато се връщаме след покупката на пушките. — Двама от другите мъже пуснаха на земята торби, натежали от оръжия, сякаш да се изфукат, че не съм успяла да им попреча. Тези пушки не бяха направени в Мираджи. Бяха аморпуриански. Изглеждаха нелепо. Издялани и богато орнаментирани, изработени ръчно, а не на машини, и двойно по-скъпи, понеже някой бе се постарал да ги направи красиви. Няма значение колко е красиво нещо, ако се използва да сее смърт. Научих това от Шазад.

— Сама ли беше? — попита мъжът със сериозните очи. — Без подкрепление?

Очите му се стрелнаха към мен, сякаш можеше да изкопчи истината с поглед. Дали едно седемнайсетгодишно момиче наистина си мисли, че може да надвие шестима големи мъже с помощта на няколко патрона. Дали известният Синеок бандит действително е толкова глупав.

Предпочитах „безразсъден“.

Но задържах езика си зад зъбите. Колкото повече говорех, толкова по-вероятно беше да кажа нещо, което да ми навреди. Трябваше да мълча, да изглеждам сърдита и да се опитам да спася живота си.

Или да постигна поне последното, ако всичко друго се провалеше.

— Наистина ли си Синеокия бандит? — изтърси Икар и всички погледи се насочиха към него. Беше напуснал поста си на стената, за да ме позяпа като другите. Облегна се енергично на цевта на пушката си. Ако оръжието гръмнеше, щеше да отнесе двете му ръце и част от лицето му. — Вярно ли е това, дето разправят за теб?

Запази мълчание. Изглеждай сърдита. Опитай да спасиш живота си.

— Зависи какво разправят, предполагам. — Да му се не види. Не издържах дълго. — А ти не трябва да държиш пушката си така.

Икар промени позата си разсеяно, без да отделя очи от мен.

— Казват, че можеш да уцелиш човек в окото от петдесет крачки в пълен мрак. Че си преминала през градушка от куршуми в Илиаз и си измъкнала тайните военни планове на султана. — Спомнях си станалото в Илиаз малко по-различно. Например оказах се с куршум в тялото. — Че си прелъстила една от съпругите на емира на Джалаз, докато те са били на посещение в Изман. — Охо, това беше ново. Чувах, че съм прелъстила емира. Явно обаче и съпругата му вече харесваше жени. Или историята имаше различни версии, тъй като в повечето разкази Синеокия бандит се оказваше мъж. Бях спряла да нося дрехи, с които приличам на момче, но очевидно трябваше да разкрия малко повече плът, та да убедя хората, че съм момиче.

— Убила си стотина галански войници във Фахали — продължи той, думите му се заплитаха една в друга, невъзпрени от мълчанието ми. — И чух, че си избягала от Малал на гърба на огромен син рок и си наводнила молитвения дом зад гърба си.

— Не трябва да вярваш на всичко, което чуваш — включих се, когато Икар най-сетне направи пауза да си поеме дъх. Очите му бяха станали кръгли като монети.

Той сведе глава, разочарован. Беше си просто дете. Жадуваше за вълнуващи истории, подобно на мен на неговата възраст. Но беше млад — не помнех да съм изглеждала толкова млада. Не трябваше да е тук, нито да държи пушка. Ала в това ни превръща пустинята. Правеше ни мечтатели с оръжия. Прекарах език по зъбите си.

— И молитвеният дом в Малал беше инцидент... общо взето.

През тълпата се понесе шепот. Щях да излъжа, ако кажех, че по гърба

ми не преминаха доволни тръпки. А лъжата е грях.

Беше изминала половин година, откакто бях във Фахали, рамо до рамо с Ахмед, Джин, Шазад, Хала и близнаците Из и Маз. Ние срещу две армии и Нуршам, полуджин, превърнат в оръжие от султана, полуджин, който по случайност беше и мой брат.

Ние, без никакви шансове и срещу поразително могъщ полуджин. Но оцеляхме. И историята за битката при Фахали се понесе из пустинята дори по-бързо от историята за султимските изпитания. Чувах я десетки пъти от хора, които не знаеха, че въстаниците ги слушат. Нашите подвизи ставаха все по-велики и невероятни с всяко следващо преразказване, но краят беше еднакъв — винаги се усещаше, че макар говорещият да е приключил, историята тепърва ще да продължи. По един или друг начин пустинята никога нямаше да бъде същата след битката при Фахали.

Легендата за Синеокия бандит се разрастваше с мита за Фахали и накрая се превърна в история, която дори не можех да разпозная. В нея Синеокия бандит бе крадец, а не въстаник. Казваха, че се вмъквам в леглата на хората да събирам информация за своя принц. Че съм убила собствения си брат на бойното поле. Този разказ мразех най-много. Може би защото в един ужасен момент, в който пръстът ми бе на спусъка, историята едва не се превърна в истина. Аз обаче го оставих да избяга. Кое то беше почти толкова лошо. Той беше някъде там, с цялата тази мощ. И, за разлика от мен, не можеше да разчита на помощта на други полуджинове.

В някои нощи, след като всички останали в лагера бяха заспали, аз изричах на глас, че брат ми е жив. Просто за да разбера дали е вярно, или не. Засега можех да го кажа без колебание. Ала се боях, че един ден няма да е така. Тогава щях да осъзная, че брат ми е умрял, сам и уплашен, някъде сред безпощадната, разкъсвана от войни пустиня.

— Ако е толкова опасна, колкото казват, трябва да я убием — извика някой от тълпата.

Беше мъж със светложълт военен шарф на гърдите, сякаш защит от парцали. Забелязах, че няколко души носят подобен. Явно това бяха новоназначените стражари на Сарамотай, след като се оказа, че истинските са избити. Мъжът държеше пушка. Беше насочена към корема ми. Раните в корема са ужасни. Убиват те бавно.

— Но ако тя е Синеокия бандит, значи е от хората на Въстаналия принц — проговори някой. — Това не означава ли, че е на наша страна?

Ето това бе въпросът за един милион фузи.

— Доста странно се отнасяте с хората на ваша страна. — Помръднах завързаните си ръце многозначително. Из тълпата се разнесе мърморене.

Това не беше добре — значи все пак не бяха толкова единни, колкото изглеждаха отвъд непревземаемите си стени. — Щом всички сме приятели, защо не ме развържете, та да поговорим?

— Добър опит, бандите. — Хосам ме стисна по-силно. — Няма да ти дадем възможност да се докопаш до оръжие. Чувал съм истории за това как убиваш дванайсет мъже с един куршум.

Бях почти сигурна, че подобно нещо е невъзможно. Пък и нямах нужда от оръжие, за да надвия дванайсет мъже.

Беше почти забавно. Бяха ме завързали с въже. Не с желязо. Ако докоснеха желязо към кожата ми, щях да съм обикновен човек — точно като тях. Което означаваше, че с вързани ръце можех да им нанеса много по-страшни щети, отколкото с пистолет в ръка. Но не исках да им нанасям щети.

— И бездруго Малик трябва да реши какво ще правим с бандита — обяви мъжът със сериозните очи, като потърка нервно брадичката си при споменаването на самопровъзгласилия се водач.

— Нали се сещате, че си имам име? — попитах аз.

— Малик още не се е върнал — сопна се мъжът, насочил пушка към мен. Приличаше на нервак. — Тя може да направи какво ли не, докато го чакаме.

— Амани е. Името ми, имам предвид. — Никой не ме слушаше. — В случай че се чудите.

Спорът им можеше да продължи известно време. Съвместното управление никога не действа бързо. И изобщо рядко върши работа.

— Тогава я заключете, докато Малик си дойде — извика глас от крайните редици.

— Прав е. — Друг глас от другата страна, друго лице, което не можех да видя. — Хвърлете я в затвора, където няма да ни създава проблеми.

Съгласието се понесе из тълпата като вълна. Накрая мъжът с тъжните очи кимна категорично с глава.

Хосам взе да ме бута напред и тълпата бързо му направи място. Но коридорът не беше особено широк. Хората искаха да видят Синеокия бандит. Зяпаха ме и се блъскаха, докато минавах край тях. Бях точно това, което виждаха. Момиче, по-младо от някои от дъщерите им, с разцепена устна и тъмна коса, залепнала за лицето от кръв и пот. Когато се изправиш лице в лице с някоя легенда, тя никога не е това, което си очаквал. Аз не бях изключение. Единственото, което ме отличаваше от всички други кльоцави, тъмнокожи пустинни момичета, бяха сините ми очи, по-светли от обедното небе. Като най-горещата част от огъня.

— Една от тях ли си?

Беше нов глас, надигащ се писък над врявата на тълпата. Изтикана напред жена с жълта шийма. За плата бяха зашити цветя, чиито цвят наподобяваше цвета на очите ми. В гласа ѝ се долавяше отчаяна спешност, която ме накара да потрепера. Имаше нещо особено в начина, по който бе казала „тях“. Сякаш имаше предвид „полуджиновете“.

Дори хората, които знаеха за полуджиновете, обикновено не ме поставяха в тази категория. Всички деца на джинове и смъртни жени изглеждахме по-обикновено, отколкото смятаха хората. Аз самата бях се заблуждавала в продължение на почти седемнадесет години. Общо взето, не изглеждах неестествено, просто имах някои чуждоземни черти.

Единствено очите ме издаваха, но само на хората, които знаеха какво да търсят. А тази жена май беше точно такава.

— Хосам. — Жената с усилие подтичваше след нас, докато Хосам ме дърпаше през улицата. — Ако е една от тях, значи е толкова ценна, колкото моята Ранаа. Можем да им я дадем. Можем да...

Но Хосам я блъсна настрани и я остави да потъне обратно в тълпата, докато ме завличаше все по-навътре в града.

Улиците на Сарамотай бяха колкото древни, толкова и тесни, което принуждаваше тълпата да се сбива и разпръсва по пътя. Стените ни притискаха толкова здраво, та на някои места рамената ми се опираха на тях и от двете страни. Минахме покрай две боядисани в светло къщи с разбити врати. Следи от барут по стените. Заковани прозорци и входи. Колкото по-навътре влизахме, толкова повече белези от война забелязвах. Град, в който битката бе се разразила вътре, а не отвъд стените. Предполагам, че именно това се нарича въстание.

Миризмата на загниваща плът ме достигна, преди да видя телата.

Преминахме под тесен свод, върху който бе разпънат килим, съхнещ на слънчевите лъчи. Пискюлите докоснаха врата ми, докато преминавах под него с наведена глава. Щом отново вдигнах очи, забелязах над двайсет тела, висящи за вратовете. Бяха завързани заедно по голямата външна стена, подобно на фенери.

Фенери, чиито очи бяха изядени от соколи.

Беше ми трудно да определя дали са били стари, или млади, или красиви, или уплашени. Забелязвах обаче, че са били богати. Птиците не бяха разкъсали ризите, извезани с пъстроцветни нишки, нито нежните муселинови ръкави на халатите им. Почти повърнах от миризмата. Смъртта и пустинната жега бързо бяха унищожили телата.

Слънцето залязваше зад мен. Тоест, по време на изгрев щеше да

заблести точно зад тях.

Нова зора. Нова пустиня.

ГЛАВА 3

Затворът миреше почти по-зле от трупове.

Хосам ме бутна надолу по стъпалата, които водеха към килиите. Набързо видях дългата редица помещения с железни решетки, наредени едно срещу друго по тесния коридор; после Хосам ме блъсна в една от килиите. Рамото ми се стовари върху твърдия под. Да му се не види, щеше да посинее.

Не опитах да стана. Отпуснах глава на хладния каменен под, докато Хосам заключваше килията зад мен. От звъна на желязо в желязо зъбите ми потрепераха. Без да помръдвам, чух как стъпките му заглъхват нагоре по стълбите. Поех си спокойно дъх три пъти, след което се изправих на крака с помощта на завързаните си ръце и лакти.

В горната част на стената имаше прозорче, което хвърляше достатъчно светлина, та да не тъна в пълен мрак. Виждах килията срещу моята през железните решетки.

В ъгъла бе се свило момиче на не повече от десет години, трепереше в своя изцапан светлозелен халат и ме гледаше с ококорени очи.

Притиснах лицето си в решетките. Студеното желязо се впи в полуджинската част от мен.

— Имин? — провикнах се в затвора. — Махди?

Чаках с притаен дъх, но получих само мълчание. Изведнъж в другия край на затвора се появи лице, притиснато между решетките. Пръстите отчаяно стискаха желязото.

— Амани? — обади се глас. Първо прозвуча дрезгаво, но дразнещо носово, със запазена повелителна нотка. Бях го опознала добре през изминалите няколко месеца, след като Махди и неколцина интелектуалци в Изман напуснаха града и стигнаха до нашия лагер. — Ти ли си? Какво правиш тук?

— Аз съм. — Отпуснах рамене с облекчение. Бяха живи. Не бях закъсняла. — Дошла съм да ви спася.

— Ами доста жалко, че и ти си заловена, нали?

Прехапах език. Сметнах, че Махди винаги ще е груб с мен дори да е затворен в килия. Нямах високо мнение за него, нито за останалите мършави градски момчета, присъединили се към въстанието толкова късно. След като проляхме толкова много кръв, за да завладеем половината пустиня. Ала все пак това бяха хората, подкрепили Ахмед при завръщането

му в Изман. Тези, с които бе обменял философски идеи и с които за първи път бе се замислил за въстание. Пък и ако оставех всички, които ме дразнеха, да умрат, щяхме да се окажем с доста малобройни съюзници.

— Е — докарах най-сладкия си глас, — как иначе бих могла да се вмъкна сред стените, след като вие се провалихте с мисията си толкова могъщо, та целият град се оказа заключен?

Думите ми бяха посрещнати със задоволително сърдито мълчание от другия край на затвора. Дори Махди не можеше да твърди, че не се е провалил, след като се намираше зад решетките. Но можех да злорадствам по-късно.

Трябваше да действам бързо, тъй като последната слънчева светлина отстъпваше. Отдръпнах се от железните пръти. Потривайки пръсти, се опитах да върна кръвообращението в ръцете си.

Пясъкът, който бях сграбчила, преструвайки се, че се спъвам пред портата, се размърда в очакване. Беше се промъкнал и в дрехите ми, в косите ми, бе полепнал по потната ми кожа. В това се състоеше красотата на пустинята. Тя стигаше до всичко, включително до самата ти душа. Джин беше ми го казал веднъж.

Прокудих спомена и затворих очи. Поех си дълбоко дъх и отърсих пясъка от кожата си — всяко зрънце, всяка частичка отговори на зова ми, отдръпна се от мен и увисна в очакване във въздуха.

Когато отворих очи, бях заобиколена от мъгла от пясък, която проблясваше в златисто под последните лъчи на следобедното слънце, промъкващи се в килията.

В помещението срещу мен момиченцето със зеления халат се поизправи леко и излезе от мрака, за да ме види по-добре.

Поех си въздух и пясъкът оформи камшик. Изпънах завързаните си ръце възможно най-далеч от тялото, като същевременно преместих пясъка с движението си. Никой от другите полуджинове не разбираше защо ми се налага да се движа, когато използвам силата си. Хала каза, че приличам на измански шарлатанин, дето прави номера на пазара. Тя обаче притежаваше пълен контрол над своите сили още от раждането си. Там, откъдето идвах, всяко оръжие се нуждаеше от ръка, която да го използва.

Пясъкът изсвистя между китките ми като острие и разряза въжетото. Ръцете ми се освободиха.

Сега вече можех да причиня сериозни щети.

Сграбчих пясъка и с рязко движение разсякох въздуха пред себе си, сякаш държах меч. Пясъкът се понесе в синхрон с мен и се стовари върху ключалката на килията със силата на пустинна буря.

Ключалката се разби с радващ пукот. Вече бях свободна.

Изритах вратата под погледа на момиченцето в зелено, като внимавах да не докосвам желязото.

— Така. — Закрачих бавно по коридора и освободих китките си от останалите парчета разрязано въже. То се отлепи с лекота от дясната ми ръка и остави червен отпечатък. Захванах се с възела на лявата си ръка точно когато стигнах до килията на Махди. — Как вървят дипломатичните преговори? — Последният къс от въжето се плъзна на пода.

Махди изглеждаше кисел.

— Да ни се подиграваш ли си дошла, или да ни освободиш?

— Не виждам защо да не направя и двете. — Облегнах се с лакът на вратата и подпрях глава върху юмрука си. — Би ли ми припомнил как каза на Шазад, че нямате нужда от нас, защото никой не взема жените сериозно по време на политически преговори?

— Всъщност — обади се глас от другия край на килията — точните му думи бяха, че ти и Шазад „само ще ни разсейвате“.

Имин се приближи към вратата, за да го виждам по-ясно. Не разпознах лицето му, но можех да различа тези иронични жълти очи от километри. Нашият полуджин превръщач, способен да променя формата си. Последният път, когато го видях, беше в дребничка женска форма и носеше широки мъжки дрехи — да облекчи товара на конете. Онова тяло ми бе познато, защото тя не го използваше за първи път, но то бе само една от безбройните човешки форми, които можеше да облече: момче, момиче, мъж или жена. Вече бях свикнала с вечно променящото се лице на Имин. В някои дни беше момиченце с големи очи, мъничка в сравнение с гигантския си кон, или боец, толкова силен, та да вдигне човек с една ръка. В други дни беше кльошав учен, леко раздразнен, но видимо безобиден, затворен в килия в Сарамотай. Но независимо дали беше момче, или момиче, мъж или жена, тези поразителни златни очи никога не се променяха.

— О, така беше — обърнах се към Махди. — Явно съм забравила, защото бях твърде изненадана, че тя не разби зъбите ти на място.

— Приключи ли? — Махди изглеждаше така, сякаш бе ухапал кисел лимон. — Или ще хабиш още време вместо да ни помогнеш да избягаме?

— Да, да, добре.

Отстъпих назад и протегнах ръка. Пясъкът отговори и се събра в юмрука ми. Дръпнах обратно ръка, почувствах нарастващата сила в гърдите си, задържах енергията за миг, а после запратих пясъка напред. Ключалката се натроши на парчета.

— Най-после — каза гневно Махди, сякаш бях слуга, който се е

забавил прекалено много с поднасянето на храната. Опитва да се промуши покрай мен, но аз го спрях, протягайки ръка.

— Какво? — попита Махди, оскърблението вече трептеше в гласа му.

Запуших устата му с длан, за да замълчи, и се ослушах. Видях как изражението му се промени, когато и той чу звука. Стъпки по стъпалата. Пазачите ни бяха чули.

— Трябваше ли да си толкова шумна? — прошепна той, след като отместих ръката си.

— Ами следващия път изобщо няма да си правя труда да те спася.

Бутнах го в килията му, а съзнанието ми вече препускаше стремглаво, търсейки начин да се измъкна жива оттук. Имин пристъпи край Махди и излезе от килията. Не го спрях. Не бих могла, дори и да исках. Той вече се променяше, превръщаше безобидния учен в едър мъжага, извисяващ се две глави над мен и с двойно по-широко тяло. Не бих искала да срещна тази форма на Имин в някоя тъмна уличка. Той размърда рамене във вече тясната си, опъната по тялото му риза. Шевът на рамото се разцепи.

Беше настанал почти пълен мрак. Килиите се осветяваха от бледо сияние. Виждах поклащането на светлината на лампата по стълбището. Добре, това щеше да е предимство. Застанах в тъмния участък пред стълбите. Имин последва примера ми и зае същата позиция от другата страна.

Зачакахме, заслушани в приближаващите се стъпки. Преброих най-малко четири чифта ботуши. Може би пет. Превъзхождаха ни числено и бяха въоръжени, но се налагаше да вървят в колона по един, тоест броят им не означаваше нищо. Светлината шареше по стените, докато мъжете слизаха. Разполагах с елемента на изненада. И както казваше често Шазад, когато се биеш с двойно по-едър противник, трябва да вложиш всичко в първия удар. Ударът, който той изобщо не е очаквал. И най-добре е изобщо да няма нужда от следващи.

В другия край на коридора момичето в зелено се измести, застана точно пред решетките и се взря в нас с интерес. Допрях пръст до устните си, с надеждата, че тя ще схване идеята ми. Момичето кимна с разбиране. Добре. Беше млада, ама все пак бе пустинно момиче. Знаеше как да оцелее.

Направих своя ход в мига, в който зърнах главата на първия пазач.

Пясъкът се стовари яростно право върху слепоочието му и го запрати при решетките на килията на момиченцето. Тя отстъпи назад, когато черепът му изпука в желязото. Имин сграбчи втория войник, вдигна го от земята и го блъсна в стената. Смаяното му лице бе последното нещо, което видях, преди лампата му да се разбие в пода. Оттук насетне бях напълно

сляпа.

Разнесе се звук от изстрел, последван от множество викове, както в килията, така и извън нея. Сред хаоса долових как нечий глас крещи молитва. Аз пък изругах и се долепих до стената. Така имаше по-малка вероятност да бъда улучена от случаен куршум. Трябваше да помисля. И те бяха слепи като мен. Но бяха въоръжени и си давах сметка, че за тях няма да е проблем, ако някой случаен изстрел убие затворник. Прозвуча още един изстрел и този път последва писък, който приличаше повече на болка, отколкото на страх. Мъчех се да определя откъде идва звукът, но мозъкът ми не можеше да се съсредоточи сред надигащата се паника. От доста време не бях се оказвала сама в битка. Ако Шазад беше тук, щеше да знае как да се измъкнем. Можех да се бия в мрака, но да нараня някой противник беше толкова вероятно, колкото да ударя Имин или момиченцето в зелено. Трябваше ми светлина.

Спешно.

И тогава, като отговор на молитва, слънцето се издигна в затвора.

Взрив от светлина изпълни очите ми. Пак бях сляпа, но този път от внезапния блясък. Примигвах лудешки и се опитвах да виждам през слънчевите петна.

Зрението ми се проясни опасно бавно, изплашеното ми сърце ми напомни, че съм безполезна и сляпа и заобиколена от въоръжени врагове. Обкръжението ми дойде на фокус къс по къс. Двама пазачи на земята. Неподвижни. Трима други търкаха очи и държаха хлабаво пистолетите си. Имин бе притиснат към стената, рамото му кървеше. А в килията стоеше момиченцето в зелено с малко слънце, не по-голямо от юмрук, подпряно на дланите ѝ. Лицето ѝ сияеше на бледата светлина, дългите сенки върху него я правеха много по-стара наглед. Сега вече забелязах, че тези големи очи, с които бе се взирала в мен, са толкова неестествени, колкото моите и тези на Имин. С цвета на загасваща жарава.

Тя беше полубог.

ГЛАВА 4

По-късно щях да имам време да се тревожа за новата си съюзничка полуджин. В момента трябваше да използвам даровете, които тя ни даваше. Пистолетите на пазачите вече се вдигаха към мен — пясъчен удар помете оръжията от ръцете им. Един стражар се люшна обратно към Имин. Той го сграбчи, видях рязко завъртане и чух звук от счупването на врат.

Един от пазачите се хвърли с нож към мен. Разделих пясъка на две и използвах едната половина да избия оръжието от ръката му, преди да ме е стигнал, а с другата изваях куршум от пясък. Прерязах гърлото на пазача и оттам рухна кръв. Имин взе пистолета от земята. Не беше толкова добър стрелец, колкото мен, но в такова тясно пространство щеше да му е трудно да пропусне. Наведох се, когато той стреля. Из килиите се понесоха още писъци, но бяха заглушени от звука от куршум, рикоширащ в каменни стени.

Настана тишина. Изправих се. Беше свършило. Имин и аз бяхме живи. Стражите не.

Махди излезе от килията, устните му се извиха осъдително при вида на телата, паднали сред касапницата. Това е неприятното у интелектуалците — искат да преустроят света, но си мислят, че могат да го постигнат без кръв. Не го удостоих с внимание и се обърнах към килията на момичето полуджин. Още държеше малкото слънце и се взираше в мен с печални червени очи. Бяха неестествено ярки.

Разбих ключалката с пясъчен удар.

— Ти си... — понечих да кажа, докато отворях вратата, но момиченцето вече беше на крака и тичаше към другия край на затвора.

— Сама! — извика тя.

Приближи се към решетките, но не ги докосна. Знаеше, че не трябва да се доближава до желязо, за разлика от мен на нейната възраст. Облегнах се на каменната стена. Сега, когато битката бе свършила, усещах как изтощението плъзва из тялото ми.

— Ранаа! — друго момиче се показва в клетката, приведено на колене, за да е на едно ниво с младата дъщеря на джин. Струваше ми се, че е била красива, преди да попадне в затвора. Сега изглеждаше просто уморена. Тъмни очи, потъващи в измъчено лице. Бързо я огледах за особени белези, но не открих нищо — беше напълно обикновен човек. Вероятно на моята възраст. Прекалено млада, за да е майка на момичето. Може би сестра?

Протегна се през решетките и сложи ръка на лицето на момиченцето. — Добре ли си?

По-малкото момиче, Ранаа, се въртна към мен с едно нацупена уста.

— Освободи я.

Беше заповед, не молба. Изречена от някой, свикнал да му се подчиняват.

— Никой ли не те е научил да казваш „моля“, малката?

Изплъзна се от езика ми, макар да знаех, че моментът не е подходящ да я уча на обноски. Пък и аз не бях подходящият човек за тази задача.

Ранаа се взря в мен. Това сигурно вършеше работа с повечето хора. Бях свикнала с полуджиновете, но дори аз се напрегнах под погледа на тези червени очи. Спомних си историите за Адил Завоевателя, който бил толкова зъл, че очите му пламтели в червено. Момиченцето бе свикнало да получава всичко с този поглед. Аз обаче не бях свикнала да изпълнявам нечии заповеди. Завъртях пясъка около пръстите си и чаках.

— Освободи я, моля те — опита се тя, преди да тропне с босото си краче. — Сега.

Надигнах се с въздишка. Поне бях опитала.

— Отдръпни се. — И аз можех да давам заповеди.

В секундата, в която ключалката бе разбита, Ранаа се хвърли напред и обви ръце около врата на по-голямото момиче, като продължаваше да държи топчето светлина в едната си длан. Успях да огледам останалата част на килията. Тясното пространство бе претъпкано със затворници, набутани толкова нагъсто, та не биха могли да легнат — дузина жени, наблъскани една върху друга. Те поеха напред, залитайки, започнаха да излизат от килията, опитваха да си поемат дъх свобода. Имин и Махди се мъчеха да въдворят някакъв ред.

Всички бяха момичета или жени. И в останалите килии бе същото, осъзнах аз, докато оглеждах разтревожените, плахи лица, притиснати към решетките. Тези хора се страхуваха от нас, но боязливо се надяваха на спасение. Махди и Имин бяха намерили връзка ключове при един от труповите и се заеха с освобождаването на останалите затворници. Предположих, че така ще стане по-лесно, отколкото да разбивам ключалките. Затворничките се изливаха от клетките, някои се втурваха една към друга, други само пристъпваха неуверено като плашливи животни.

— Мъжете? — попитах Самира, докато тя се освобождаваше от прегръдката на Ранаа, ала вече знаех отговора.

— Те бяха по-опасни — отвърна Самира. — Поне така каза Малик, когато... — Тя рязко замълча и затвори очи, сякаш можеше да спре спомена

за смъртта им от ръката на човека, узурпирал властта в града ѝ. — И не бяха толкова ценни.

В първия момент не проумях важността на погледа, който тя насочи към мен над главата на Ранаа. После разбрах всичко. Жените, които излизаха, олюлявайки се, от килиите, бяха млади. Напоследък се носеха доста слухове за робовладелци, възползващи се от войната. Хора, отвличащи момичета от нашата половина на пустинята, за да ги продадат на самотни войници, командировани далеч от съпругите си, или на богаташи от Изман. А полуджиновете се ценяха още по-високо...

— Ранаа. — Мислите ми препускаха. Вече бях чула името днес. Спомних си жената с шийма на сини цветя. Тази, която ме попита дали съм полуджин. Сега разбирах как ме е познала. — Майка ти се тревожи за теб.

Момиченцето ми хвърли пренебрежителен поглед, с лице, притиснато до гърдите на Самира.

— Тогава защо не дойде да ме измъкне оттук?

— Ранаа — изсъска укорително Самира. Явно не бях единствената, която се опитва да научи малката госпожица на обноски. Самира стоеше на колене, подпряна на вратата на килията. Протегнах ѝ ръка и ѝ помогнах да стане. Ранаа все така стискаше края на мръсния ѝ халат, с което допълнително затрудняваше движенията на бездруго слабата девойка. — Прости ѝ — обърна се към мен Самира. Имаше насечен акцент, който ми напомни за Шазад, макар да звучеше по-нежно. — Рядко има повод да говори с непознати.

Думите ѝ бяха последвани от строг поглед към малкото момиче.

— Сестра ти? — попитах аз.

— В известен смисъл. — Самира сложи ръка на главата на момиченцето. — Баща ми е... — тя се поколеба — беше емир на Сарамотай. Сега е мъртъв. — Гласът ѝ бе равен и делови, за да прикрие таящата се в сърцето ѝ болка. Знаех какво е да видиш как убиват родителя ти. — Майка ѝ беше слугиня в дома на баща ми. Когато Ранаа се роди с... различен външен вид, майка ѝ умоляваше баща ми да я скрие от галаните. — Самира огледа лицето ми. Обикновено можех да мина за човек въпреки сините ми очи. Ала имаше хора, които добре познаваха полуджиновете, и веднага можеха да ме забележат, както бе сторил Джин. — Предполагам, разбираш защо.

Бях истинска късметлийка. Останах незабелязана от галаните в продължение на шестнайсет години, защото приличах на човек. Ранаа нямаше тази възможност. А за галаните всеки, който не беше човек, бе чудовище. Полуджинът не бе по-различен от кожекрадец или кошмар.

Ранаа щеше да умре в мига, в който зърнеха червените ѝ очи.

Самира нежно прекара пръсти през косата на момиченцето — успокояващо движение, което подсказваше, че прекалено често ѝ се е налагало да приспива уплашеното дете.

— Прибрахме я и я скрихме. След като тя започна да прави... това — пръстът на Самира се насочи към светлината в дланта на Ранаа, — баща ми каза, че тя трябва да е преродената принцеса Хава.

Приказката за принцеса Хава беше една от най-любимите ми като дете. Разказваше за самата зора на човечеството, когато Унищожителката на светове още вървяла по земята. Хава била дъщерята на първия султан на Изман. Гласът на принцесата бил толкова прекрасен, та всеки, който го чуел, падал на колене. Пеенето ѝ привлякло зъл кожекрадец, маскиран като един от слугите в двореца. Той задигнал очите ѝ направо от лицето ѝ. Принцеса Хава взела да пищи и героят Аталах дошъл да я спаси, преди кожекрадецът да успее да отмъкне и езика ѝ. Смелият герой измамил духа и върнал очите на принцесата. Когато зрението ѝ било възстановено и видяла Аталах за първи път, сърцето ѝ спряло за миг. Това, което почувствала, било толкова ново и странно, та си помислила, че умира. Хава отпратила Аталах, защото присъствието му било прекалено болезнено за нея. Ала щом той си отишъл, сърцето я заболяло още повече. Те били първите смъртни, изпитали някога любов.

Един ден Хава получила вест, че велик град отвъд пустинята е обсаден от духове и Аталах се сражава там. Градът се опитвал да съгради нови защитни стени всеки ден, но духовете прииждали всяка нощ, разрушавали стените и така принуждавали жителите да започват градежа отново всяка сутрин. Злите духове се страхували единствено от слънцето и затова винаги се скривали, щом настъпел изгревът. Когато чула, че Аталах най-вероятно е обречен, Хава поела из пустинята отвъд Изман и заплакала така отчаяно, че бураките — безсмъртните коне, направени от пясък и вятър, я съжалили и решили да ѝ помогнат. Тя възседнала бураките и се понесла из пустинята, като пеела толкова прелестно, че слънцето застанало на небето да я слуша. Когато стигнала до Сарамотай, задържала слънцето на небето в продължение на сто дни — достатъчно дълго, та хората там да вдигнат своите велики, непревземаеми стени, за които се трудели ден и нощ. Когато работата приключила, принцесата освободила слънцето, прибрала се зад стените на великия град и там се омъжила за своята любов Аталах. Хава заставала на стените и наблюдава оттам как Аталах потегля за битка всяка нощ и се връща всяко утре. В продължение на още сто нощи Аталах излизал през портата и защитава града. Бил недосегаем в битка. Нокътят

на никой дух не можел да го одраска. Принцесата стояла на пост всяка нощ, ала веднъж, на сто и първата нощ от нейното бдение, една стрела достигнала стените и я покосила.

Когато Аталах видял как любимата му пада от стената, сърцето му спряло от болка. Защитите, които го предпазвали така добре сто нощи наред, изведнъж се разпаднали, духовете го надвили и откъснали сърцето от гърдите му. Ала в мига, в който тялото му умряло, слънцето засияло посред нощ за последен път. Духовете не могли да се преборят със слънцето. Изгорели и така градът бил спасен с последния дъх на Хава и Аталах. В нейна чест жителите на града го нарекли Сарамотай, което на първия език означавало „смъртта на принцесата“.

Чудех се дали джинът е сметнал за забавно да даде на дъщеря си, родена в града на Хава, същия дар, който имала и принцесата.

Ала Хава била човек. Или поне така твърди легендата. Никога не бях се замисляла за това. Хората в старите приказки понякога имаха магически способности, идващи от нищото. Може би Хава е била една от нас, но постоянното преразказване на историята през вековете е заличило факта, че е била полуджин, а не истинска принцеса.

В крайна сметка разказите за султимските изпитания превръщаха Делила в грозен звяр с рога на главата. А някои истории за Синеокия бандит пропускаха дребното обстоятелство, че съм момиче.

— След Фахали решихме, че опасността е преминала — каза Самира и притегли Ранаа по-близо до себе си. — Оказва се, че дори да не желаят да я унищожат, някои хора я искат за други неща. — Според глупавите поверия полуджиновете лекуваха всякакви болести. Хала, нашето златокожо дете на джин, сестрата на Имин, никога нямаше да забрави това — два от пръстите ѝ бяха отрязани и продадени. Най-вероятно на някой дърт богаташ с болки в стомаха. — Носи се слух, че дори султанът преследва полуджиновете.

— Знаем това — прекъснах я аз, малко по-грубо, отколкото исках. Откакто получихме тази информация, най-много се тревожех, че султанът ще издири Нуршам. Сметнах, че възможността да намери друг полуджин със сила, равна на силата на брат ми, е нищожна. Не бих могла да срина цял град, както бе направил Нуршам. И все пак през последните няколко месеца полагахме усилия да скрием факта, че Синеокия бандит и полуджинът, призоваващ пустинните бури, са една и съща личност. Не че имаше значение. Нямаше да допусна султанът да ме залови жива. Но сега се замислих за малкото слънце в ръцете на Ранаа. Обвито в дланите ѝ, изглеждаше съвсем безобидно. Нямаше обаче да е толкова безвредно, ако силата му се умножеше по сто. Шансовете на султана вече ми се струаха

по-добри.

— Досега вашето въстание го задържаше далеч от този край на пустинята. Колко дълго според теб ще продължи това?

Колкото се налагаше. Щях да изгния, преди да позволя султана да стори на друг полуджин това, което бе причинил на Нуршам. Ранаа може би беше изолирана глезла с прекалено високо самочувствие, свикнала да чува, че е ново възплъщение на легендарна принцеса. Но тя беше полуджин. А ние се грижехме за своите.

— Мога да я отведа на сигурно място. — Нямаше как да я оставя тук. Все още имаше вероятност да я открият и да се окажа под прицел до нея. — Извън града.

— Никъде не искам да ходя с теб! — протестираше Ранаа. И двете не й обърнахме внимание.

— Принц Ахмед иска да направи страната безопасна за полуджиновете, но докато това стане, знам къде Ранаа ще бъде защитена.

Самира се поколеба за момент.

— Мога ли да дойда с нея?

Отпуснах рамене с облекчение.

— Зависи. Можеш ли да вървиш?

Имин помогна на Самира, като я подпираше, докато тя куцаше нагоре по стълбите с впитата в нея Ранаа. Тъкмо щях да се обърна назад, когато слънцето на Ранаа освети далечната стена. Килията не беше напълно празна. Жена с бледожълт халат стоеше свита в ъгъла, без да помръдва. За момент помислих, че е мъртва, съсипана от тежкото пленничество. После гърбът ѝ се надигна съвсем леко и се спусна обратно. Още дишаше. Наведох се и сложих длан върху голата кожа на ръката ѝ. Беше по-гореща, отколкото би следвало да е в студената мрачна килия. Имаше треска. Допирът ми я събуди и големите ѝ диви очи се отвориха. Тя пое уплашено въздух през мръсните си коси, полепнали по бузите ѝ от кръв и кал; устните ѝ бяха напукани от жажда.

— Можеш ли да станеш? — попитах аз.

Тя не каза нищо, загледана в мен с големите си тъмни очи. Можех да предположа какъв е отговорът. Изглеждаше по-зле от всички други жени, измъкнали се от килиите. Едва успяваше да се удържи будна, пък какво оставаше за нещо по-сложно.

— Имин! — извиках аз. — Нуждая се от помощ. Можеш ли да...

— Захия? — Името бе изречено почти като молитва, изстъргано сухо от гърлото, секунди преди жената да отпусне глава назад и да изпадне отново в трескав сън.

Замръзнах на място. Чудех се дали това е почувствала Хава, когато сърцето ѝ е спряло.

В миг престанах да бъда Синеокия бандит. Престанах да бъда въстаник, раздаващ заповеди. Престанах да бъда дори полуджин. Отново бях момиче от Дъстуок. Защото това бе последното място, където чух някой да изрича името на майка ми.

— Какво има? — появи се до лакътя ми Имин.

— Аз... — запънах се, опитвайки да отдръпна съзнанието си от миналото. В пустинята имаше и други жени, наречени Захия. Името се срещаше достатъчно често. Но тя бе ме погледнала, сякаш бе ме разпознала и произнесла името на майка ми. Това не се срещаше често.

Не. Не бях нервно непокорно момиче от края на пустинята. Бях Синеокия бандит и това беше спасителна операция. Кимнах към тялото на земята.

— Можеш ли да я носиш? — попитах по-уверено, отколкото се чувствах.

Имин, все още във формата, в която бе се сражавал, вдигна с лекота жената, като че беше парцалена кукла.

— Това е смешно, Амани — изсъска Махди, докато си пробиваше път между тълпата освободени жени. Двамата не изглеждаха особено добре, но поне бяха живи и стояха на крака. — Да освобождаваш хора, е едно, но да избягаш, докато носиш някого на гръб?

— Няма да я изоставим. — Веднъж направих грешката да изоставя човек в нужда, за да спася себе си — приятеля ми Тамид, в нощта, в която избягах от Дъстуок с Джин. Тогава бях уплашена, отчаяна и обезумяла. Поех ръката на Джин, без да помисля, и изоставих кървящия Тамид на пясъка. Оставих го да умре. Не можех да поправа станалото през онази нощ. Ала вече не бях момичето от Дъстуок. Сега бях в състояние да се погрижа никой да не бъде изоставен.

— Коя от вас може да си служи с пистолет? — попитах жените. Нито една не помръдна. — О, хайде, не е толкова трудно. Просто се прицелваш и стреляш. — Самира първа вдигна ръка. Още няколко я последваха, притеснени. — Вземете ги от труповете — заповядах, като грабнах един за себе си. От най-лекото докосване до желязо силите ми изчезнаха. Но аз отново си ги върнах, като прибрах оръжието в дрехите си така, та да не докосва кожата ми. Нямах особена нужда от пистолет. Разполагах с цялата пустиня. Предпочитах обаче да имам резервен вариант. — Да тръгваме.

Слънцето бе се скрило и улиците на Сарамотай бяха пуссти. Доста попусти, отколкото трябваше да бъдат така скоро след залез.

— Вечерен час — прошепна Махди, докато вървахме. — Ето как селякът узурпатор държи хората под контрол.

Нямаше нужда да изрича селяк с такова отвращение, но нямаше намерение да защитавам Малик, след като бе поел властта в града със сила и бе покварил името на Ахмед.

Вечерният час щеше доста да улесни нещата или пък да ги усложни. Точно пред затвора пътят се разделяше. Поколебах се. Не си спомнях откъде бях дошла.

— Накъде е портата? — попитах тихо.

Жените, които ни следваха, се вгледаха в мен с ококорени от ужас очи. Накрая Самира издърпа ръката си от Ранаа и посочи безмълвно надясно. Почти успя да прикрие треперенето си. Когато продължихме напред, задържах пръста си на спусъка.

Не исках да призная, че Махди е прав, но наистина не изглеждахме незабележими, докато се измъквахме от затвора, следвани от десетки богати жени с разкъсани халати. А и не можех да разчитам на жените, взели пистолети — държаха ги като пазарски кошници, а не като оръжия. Имах опасения, че Махди би могъл да надуе до смърт главата на човек, но иначе беше безполезен. А носенето на спящата жена, която бе ме нарекла с името на майка ми, щеше да създаде известни затруднения на Имин, ако попаднем в беда.

Явно просто трябваше да се постарая да не попадаме в беда. Това не беше най-силната ми страна.

И все пак не срещаме съпротива, докато вървахме тихо из пустите улици на Сарамотай. Тъкмо реших, че ще се измъкнем безпрепятствено, когато завихме зад последния ъгъл и двајсетина мъже с пушки вдигнаха очи към нас.

Проклятие.

Бяха се скупчили около портите в блестящи златисто-бели униформи. Мираджински униформи. И не като преправените дрехи на стражарите, намерили смъртта си в затвора. Истински униформи. Кое то означаваше, че са хора на султана. От нашата страна на пустинята за първи път от битката край Фахали.

Изругах с най-пъстроцветната ксичанска псувня, на която бе ме научил

Джин, и пистолетът ми се озова по навик в дланта ми. Но знаех, че е твърде късно — бяхме заловени. Една от жените зад мен изпадна в истерия и преди да успея да я спра, побягна в лабиринта от улици като подплашен заек, търсец скривалище.

Видях спускането на хищните птици. Заекът беше обречен.

Чу се изстрел. Зад мен — хор от писъци. И болезнен вик, прекъснат от втори куршум.

Жената лежеше, просната на улицата, кръвта се смесваше с мръсотията. Куршумът бе преминал право през сърцето ѝ. Никой друг не помръдна.

Задържах пръста си на спусъка. Близо двадесет оръжия бяха насочени към нас. Аз имах само едно. Независимо какво твърдяха легендите за Синеокия бандит, не беше възможно да убиеш дващест мъже с един куршум. Нито дори с дарбата си на полуджин. Не и без някой друг да бъде прострелян в мелето.

— Значи това е легендарният Синеок бандит.

Мъжът, който проговори, не носеше униформа. Беше облечен с натруфен син халат, лошо съчетан с лилава шийма. Само той не бе насочил оръжие към главата ми.

Значи Малик, узурпаторът на Сарамотай, бе се завърнал.

Различих в далечината Икар, седнал на пост над портата — клатеше крака и наблюдаваше сцената.

— Току-що ме уведомиха, че си решила да благословиш града ни с благородно присъствие.

Използваше ужасно помпозни думи, които не стояха никак добре в устата му. Вдлъбнатото му лице приличаше на скелет на светлината на лампата. Бях израснала в пустинно градче, познавах изражението на човек, ограбен от живота. Но вместо да легне на земята и да приеме съдбата си, той бе решил да открадне нечия друга съдба. Личеше си, че дрехата на гърба му е халатът на емира. Имаше вид на човек, който е работил и се е борел, и е мизерувал и страдал, облечен с одеждите на някого, неизпитвал лишения. Пръстът ми потрепна на спусъка. Изгарях от желание да застрелям нещо, но това нямаше да спаси живота ни.

Малкият отряд на султана се размърда нервно. Оглеждаха ме, сякаш се опитваха да преценят дали действително съм Синеокия бандит. Явно легендите за мен бяха стигнали чак до Изман.

— А ти си Малик — казах аз. — Знаеш ли, дочух, че когато си обесил доста хора, си го направил в името на моя принц. Но сега ми се струва, че си отдал верността си другиму. — Иронично приветствах войниците със

свободната си ръка. — Изглежда, не си революционер, а опортюнист.

— О, вярвам чистосърдечно в каузата на твоя Въстанал принц. — Когато Малик се усмихна на светлината на лампите, държани от близките войници, изглеждаше сякаш оголва зъби. — Твоят принц настоява за свобода и равенство в нашата пустиня. Цял живот се кланям на хора, дето се смятат по-висши от мен. Равноправието означава никога повече да не се налага да коленича пред когото и да било. Нито пред султана, нито пред принца и нито — той се обърна и се изплю към Самаира, която потръпна от внезапното му внимание — на баща ти.

Движението хвърляше светлини и сенки по стените на Сарамотай. Две големи фигури бяха изсечени в камъка от двете страни на портата: Хава и Аталах, чиито ръце се докосваха над свода на арката.

Не ги видях на идване, тъй като вървах с гръб към тях. Почудих се какво биха си помислили, ако знаеха, че градът, който бяха предпазвали толкова дълго от външни беди, е изгнил отвътре.

Боята отдавна бе заличена от камъка, но ми се стори, че забелязвам червен цвят по шиймата на Аталах. И можех да се закълна, че очите на Хава проблясват в синьо.

— Аз създавам свое равенство — заяви Малик, с което отново насочи вниманието ми към себе си. — Какво значение има дали помагам на бедните да се издигнат, или свалям богатите от висините, стига накрая всички да се окажат на едно ниво, стъпили на един и същ пясък? А тя — той посочи Ранаа — ще откупи свободата ни.

— Твоите крака не са върху пясъка. — Самаира избута Ранаа зад себе си. Справяше се прекрасно с прикриването на страха си. От нея се излъчваше само омраза, докато стоеше между мъжа, който вече бе избил почти цялото й семейство, и последния си близък човек. — Застанал си върху гърбовете на умрелите.

— Въстаналия принц ще загуби тази война. — Един от войниците на султана пристъпи напред. — Малик е мъдър, щом го осъзнава. — Думите му прозвучаха насилено и престорено, сякаш хваленето на Малик му причиняваше болка. — Султанът се съгласи да даде Сарамотай на лорд Малик, когато си върне тази половина от пустинята. В замяна на момичето полуджин.

Султанът може би искаше друг полуджин, с когото да замени Нуршам, но не бих заложила и луза, че е склонен да се раздели с част от пустинята. Малик просто беше достатъчно глупав, та да повярва, че султанът ще удържи на думата си.

— Превъзходството е на наша страна. — Това никога не бе ме

спирало. — Свали оръжието, бандите — подсмихна се Малик.

— Има само един мъж, който може да ме нарича така — отвърнах аз. — А ти изобщо не си толкова привлекателен, колкото е той.

Малик побесня по-бързо, отколкото очаквах. Пистолетът, висял толкова арогантно на кръста му, се озова в ръката му за миг и в следващия се допря до челото ми.

Усетих как Имин се раздвижи зад мен, сякаш да опита да стори нещо. Вдигнах ръка с изпъната длан, надявайки се да разбере намека и да не причини смъртта ни. С крайчеца на окото си го видях да застава неподвижно. Жените от затвора наблюдаваха разиграващата се сцена с големи, ужасени очи. Една от тях вече ридаше тихо.

Щеше да е хубаво, ако допирът на оръжие по кожата ми бе непознато усещане. Ала не за първи път ме заплашваха така.

— Имаш доста голяма уста, казвали ли са ти го? — И това не беше за първи път. Но не ми се стори умно да му го кажа точно сега.

— Малик. — Войникът, който бе проговорил, пристъпи напред. Изглеждаше така, сякаш вече губи търпение. — Султанът я иска жива.

— Султанът не ми е господар! — Лицето на Малик освирепя. Притисна пистолета по-силно към черепа ми. Усещах вливането на оръжието между очите си. Сърцето ми ускори пулс инстинктивно, но аз отпратих страха. Нямах да умра днес.

— Току-що изгубих заради теб двайсет фузи — въздъхнах аз. — Обзаложих се, че ще се измъкна от града, без нито един човек да ме заплаши, че ще ме убие. Благодарение на теб изгубих.

Малик не беше достатъчно умен, та да се притесни от факта, че момиче с опрян в челото пистолет сипе остроумия вместо да трепери от страх.

— Ами... — Той дръпна назад петлото на пистолета. — За твое щастие, няма да оцелееш толкова дълго, че да ти се наложи да платиш дълга си.

— Малик! — Войникът отново пристъпи напред, раздразнението му вече бе очевидно. Явно не бяха разбрали, че си имат работа с нестабилен човек. С някакъв невидим сигнал на капитана, оръжията им се преместиха — вече не сочеха към жените зад мен, а към Малик.

— Последни думи, бандите? Може би ще пожелаеш да молиш за живота си?

— Или... — Гласът сякаш прозвуча от въздуха до ухото на Малик. — Може би ти ще се молиш.

Малик видимо се напрегна, както става с мъжете, когато са в беда.

Беше движение, което опознах доста добре през последната половина година. Тънка капка кръв се плъзна по шията му, макар около него да не се виждаше нищо освен въздух.

Напрежението в раменете ми най-после се изпари. Проблемът с невидима подкрепа беше, че никога не можеш да си сигурен къде е тя.

Въздухът проблесна, когато илюзията, създадена от Делила, се разпръсна и разкри Шазад, стояща там, където преди миг не бе имало никого. Тъмната ѝ коса бе сплетена около главата ѝ като корона, около врата ѝ свободно висеше бяла шийма, а простите ѝ пустинни дрехи изглеждаха скъпи. Тя беше всичко, което Малик мразеше, бе го хванала в капан. Изглеждаше опасна не просто защото едно от остриетата ѝ бе опряно в гърлото на Малик, а защото оставяше впечатлението, че най-дълбокото ѝ желание е да го използва.

Най-сетне, и прекалено късно, страхът се изписа бавно на лицето му.

— Ако бях на твое място — казах аз, — бих пуснала оръжието в този момент и бих се протегнала към небето.

ГЛАВА 5

Бях толкова близо до Малик, че различих на отчаяното му лице точния миг, в който реши да действа. Ала бях по-бърза от глупавия му мозък. Паднах на колене в мига, преди пистолетът да гръмне. Куршумът отлетя безвредно зад мен. След секунда Малик се строполи на земята до мен, на шията му проблясваше ново червено колие от меч на Шазад.

Обаче не бяхме приключили.

— Доста се позабави — казах на Шазад, станах и изтупах ръце.

От другата страна на стените на Сарамотай пустинята се надигна в отговор. След като разполагах едва с няколко зрънца пясък в затвора, сега се почувствах опиянена от усещането, че отново притежавам мощта на цялата пустиня.

— Виждам, че този път си успяла да се опазиш от прострелване. — Шазад се въртна към останалите войници и аз последвах примера ѝ. — И все пак ми дължиш двацет фузи.

— Двойно или нищо? — предложих през рамо, докато долепвахме гърбовете си.

Капитанът вече раздаваше заповеди на обърканите войници. Беше реагирал ужасно бързо, имайки предвид, че се сблъсква с неочакван противник, появил се от нищото.

— Делила! Свали прикритието! — заповяда на свой ред Шазад.

Илюзията се издигна като завеса преди спектакъл. Внезапно половината от хората на султана, които само преди миг бяха на крака, се озоваха на земята, а нашите въстаници заеха тяхното място с насочени надолу оръжия. Зад тях стоеше Делила с невинно изражение, лилавата ѝ коса — белег за не изцяло човешкия ѝ произход — се спускаше край големите ѝ изплашени очи. Тя спусна ръце и потрепери от старание и притеснение. Беше уплашена, ала това не я спираше.

— Навид! — извика зад мен Имин, който мигом бе го забелязал сред тълпата въстаници.

Висок и изваян от пустинята, Навид беше едно от новите ни попълнения от Фахали. Макар да не се опитвахме да привличаме нови хора там, след битката се оказа трудно да ги отпратим. Навид бе един от най-добрите. Беше як и издръжлив — точно такъв трябваше да е човек, за да оцелее в тази война. А също и добросърдечен — такъв трябваше да е човек, за да реши, че имаме шанс. Беше трудно да не го харесаш. И все пак се

изненадах, че Имин го обикна.

Очите на Навид се разшириха от облекчение, щом забеляза Имин — бе познал любимия си независимо от формата. За миг свали защитата си, успокоен, задето вижда Имин жив. Забелязах го, но войникът вдясно от него също го усети.

Пустинята нахлу над стените на Сарамотай, изля се край статуята на принцеса Хава и събори войниците. Извих ръка нагоре, запратих купчина пясък към войника, който щеше да убие Навид, и го тръшнах на земята, с което насочих вниманието на Навид към себе си.

— Пази гърба си, Навид!

Вече се обръщах. Пясъкът около мен се превръщаше в ураган. Махнах с ръка и стоварих купчина пясък върху лицето на един войник, който се протягаше към Делила. Дочух зад себе си вик. Отдръпнах се навреме и видях войник, замахващ с меч към мен. Започнах да оформям острие от пясък, но бях твърде бавна. И вече нямаше нужда. Стоманата се сблъска в стомана. Острието на Шазад се озова на косъм от врата ми и възпря оръжието на войника. Кръвта, която щеше да изпръска меча му, пулсираше край ушите ми. След едно твърде бързо движение, което не успях да видя, той се стовари на земята.

— Трябва да се вслушваш в собствените си съвети — подсмихна се леко Шазад.

— Защо да пазя гърба си, щом разполагам с теб?

Сграбчих пистолета с миг закъснение и вече не можех да стрелям. Затова забих дръжката право в лицето на най-близкия войник, от удара ръката ми се разклати, кръвта от носа му ме изпръска.

Битката щеше да е кратка и кървава. Повечето войници вече лежаха на земята. Стрелях. Още един се свлече. Огледах се за следваща мишена.

Не видях ясно какво се случи след това. Само накъсани моменти.

Друго оръжие се появи в края на полезрението ми и вдигнах пистолета да го посрещна. Изтощението ме забавяше. Правеше ума ми прекалено муден, та да проумеее случващото се пред очите ми.

Пистолетът не беше насочен към мен.

Беше насочен към Самира. И войникът вече бе сложил пръст на спусъка.

Всичко стана за един-единствен миг.

Ранаа подскочи напред.

Пистолетът стреля.

Куршумът мина безмилостно през зеления халат и кожата.

След по-малко от секунда всичко бе свършило. Битката бе приключила

толкова бързо, колкото бе започнала. В тишината чувах как Самира крещи името на Ранаа, докато сърцето на мъничката дъщеря на пустинята изхвърляше кръвта ѝ на улицата. Слънчицето в ръката ѝ умираше с нея.

ГЛАВА 6

Ахмед ни чакаше на входа на лагера.

Това не беше добър знак.

Нашият Въстанал принц може би не се държеше като типичен аристократ, но все пак нямаше навика да ни чака като покорна съпруга, чийто съпруг се е позабавил в бара.

— Делила. — Той излезе от арката и пристъпи към сестра си. Шазад по навик огледа стръмнините на каньона за евентуална опасност. Доколкото знаехме, местоположението на лагера още не бе разкрито, но ако враговете ни научеха къде сме, горната част на обграждащия ни каньон щеше да им даде идеална възможност за чист изстрел с пушка. Поне един човек трябваше да се грижи за безопасността на Ахмед дори да не беше самият принц. Той сякаш не забеляза притеснението на Шазад, цялото му внимание бе насочено към сестра му. — Добре ли си?

Прииска ми се да кажа на Ахмед, че е редно да има достатъчно вяра в нас, за да знае, че ще върнем сестра му невредима. И все пак в момента ризата ми беше по-скоро червена, отколкото бяла, което не вдъхваше особена увереност, че всичко е минало благополучно. Май на този етап беше най-добре да не привличам внимание към себе.

Кръвта по дрехата беше моя. И на нападателя ми. И на Ранаа.

Опитахме се да спасим момиченцето. Ала беше твърде късно. Тя издъхна бързо в ръцете на Самира.

„Хората умират.“ Опитвах се да го запомня. Случваше се на мисии. Тя не беше първата и освен ако не успеехме да убием султана утре и да качим Ахмед на трона, нямаше да бъде и последната. „Това е цената на всяка война“, прошепна отвратителен глас в съзнанието ми, който напомняше твърде много на Малик.

Ранаа обаче беше полуджин. Никога досега не бяхме загубвали полуджин в битка. Нито пък дете.

Султанът бе виновен. Не ние. Той бе пуснал галаните в нашите територии и бе им позволил да избиват полуджинове. Той издирваше всеки от нашия вид, за да ни използва като оръжия. Ранаа беше умряла по негова вина. Но ние бяхме още живи — аз, Имин, Делила — и никой от нас нямаше да се превърне в следващия Нуршам. Щяхме да покосим султана, преди да е открил друг полуджин. Възнамерявах лично да се уверя в това.

— Добре съм — смръщи се Делила, докато брат ѝ я оглеждаше за

наранявания. — Сериозно, Ахмед, добре съм.

Шазад ми хвърли особен поглед, който се опита да прикрие с почесване на носа. За половин година се научих да разчитам жестовете й като отворена книга. Този означаваше, че сме загазили.

Добре де, нямахме официално разрешение да вземем Делила с нас. Но знаехме, че ще ни е необходима помощ, за да преминем през непревземаемите стени на Сарамотай. Знаехме също, че ако попитаме Ахмед дали можем да вземем Делила, той нямаше да ни позволи. Не можеше обаче да ни обвини в неподчинение, щом не беше издал забрана. За жалост, и двете съзнавахме, че това извинение няма да мине.

Лично аз се надявах, че Ахмед изобщо няма да забележи отсъствието на Делила. Той беше зает с ръководенето на въстанието, а ние отсъствахме само няколко дни. Но за разлика от мен повечето хора успяваха да следят действията на своите роднини.

— Тя се справи добре, Ахмед — споделих аз. — Много хора щяха да умрат, ако не беше тя.

Много повече хора. Но не го казах на глас. И все пак знаех, че Шазад го е доловила в мълчанието ми. Сведеното лице на Делила засия от радост, а Ахмед най-после откъсна очи от нея, за да огледа нас и стоящата отзад тълпа. Някои яздеха, други се движеха пеша, ако имаха достатъчно сили. Махди бе сред първите — беше обявил, че се нуждае от кон след преживените мъки. Имин бе приела момичешка форма и яздеше на един кон с Навид, обгърнал я грижовно с ръце. Ахмед се усмихна.

— Виждам, че сте успели да върнете Имин и Махди, но не сте се ограничили с тях.

Отстъпчивата му усмивка изглеждаше малко принудена.

Някои от бившите затворнички останаха в Сарамотай, но доста решиха да дойдат с нас. Жени, които нямаха причина да останат в град — съпрузите и синовете им бяха сред телата, висящи край стените. Жената, която ме нарече Захия, беше сред тях. Свещения баща в Сарамотай бе се погрижил за нея, доколкото бе по силите му. Достатъчно, та да ме увери, че жената няма да умре по време на пътуването до лагера. Махди не одобри плана ми да я вземем с нас, но Шазад ме подкрепи, когато обясних, че няма да е редно да я оставим беззащитна в град, който бе се опитал да я убие. Знаех, че Шазад усеща, че крия нещо. Жената се будеше на пресекулки, откакто напуснахме града, и яздеше, завързана с шийма за друга жена пред нея, за да не падне от коня.

Често се случваше странични хора да се озоват в лагера след някоя мисия. Преди половин година същото стана и с мен. Джин трябваше да се

върне с информация за така нареченото „оръжие“ на султана. Вместо това се върна с мен. Оттогава изминаха шест месеца и отдавна не бях най-новото попълнение в лагера.

Към тях бяха се присъединили симпатизанти на въстанието като Навид, разпалени за борба след битката при Фахали. Сираци, събрани от Малал, стиснали ризата на Джин през целия път до лагера. Дезертирали войници, насочени към нас от бащата на Шазад — генерал Хамад. Понякога Шазад се изпускаше и ги наричаше „войски“. Ахмед ги наричаше бежанци. След няколко седмици всеки ставаше просто бунтовник.

— Нуждаем се от отчет.

Думите бяха специално насочени към мен и Шазад. Ахмед не възнамеряваше да ни разкъса пред всички. Но това не значеше, че сме се измъкнали.

Шазад вече говореше, докато влизахме през прохода към лагера. Набързо обясни как сме организирали залавянето ми и премина към това как тя и Делила, невидими под илюзията на Делила, са се промъкнали през портите на града в мига, в който бях се престорила, че се спъвам, изчакали са падането на нощта, преди да пуснат и другите вътре. Колкото по-малко припомнеше на Ахмед, че сме застрашили живота на сестра му, толкова по-добре. От начина, по който разказа историята, почти не се разбираше, че изобщо е имало битка. Завърши с това, че сме оставили града под ръководството на Самира.

— Трябва да й изпратим подкрепления — каза Шазад, докато вървахме по една стръмнина към лагера. — Оставихме при нея всеки, който можахме. — „Всеки, който можахме“ означаваше шестима други мъже, дошли с нас в Сарамотай. Навид щеше да е седмият, но не пожела отново да се отдели от Имин. Не беше истинска армия, но бе всичко, с което разполагахме. — Няма да е достатъчно. За да опазим мира, трябва да изпратим петдесет опитни войници, преди друг да е проявил амбиция и да е пожелал да заеме мястото на Малик. Трябва да подсилим града срещу армиите на султана. Ахмед — Шазад снижи глас и хвърли поглед назад, където новопристигналите жени пристъпваха нервно в мрака, — войниците на баща ти бяха в нашата половина от пустинята.

Ахмед не й отговори веднага, но докато се приближавахме към края на тунела, забелязах, че осъзнава значимостта на думите й по-добре от мен. Доста от влиянието ни зависеше от това как ни възприемат хората. Не можехме да запазим нашата половина от пустинята със сила, но можехме да изглеждаме по-могъщи, отколкото сме в действителност. Стига султанът да не навлизаше в нашите територии.

Излязохме от прохода. Примигнах от внезапната яркост. От слънчевата светлина лагерът приличаше на някоя от илюзиите на Делила — твърде красив и жив в тази пустиня, пълна с пясък и смърт. Като част от друг свят.

Лагерът бе двойно по-голям от първия път, когато го видях. Не можах да се сдържа и хвърлих поглед през рамо към жените от Сарамотай зад нас. Бях свикнала да наблюдавам лицата на новите бежанци в мига, в който пристъпваха в лагера. Този път не бях разочарована. Една по една, те излизаха от тунела и оглеждаха за първи път моя дом. За миг скръбта, страха и изтощението изчезваха и на тяхно място идваше възхищението от прекрасния оазис. Докато ги гледах, за момент се почувствах така, сякаш и аз виждах лагера с нови очи.

Само дето през последните шест месеца свикнах да се прибирам. Знаех всичко за лагера. Познавах хората тук, познавах белезите по лицата им. Както тези, които бяха ги довели при нас, така и тези, с които бяха се сдобили, сражавайки се за нас. Знаех кои палатки са леко кривнали, кои птици пеят следобед край басейните, как мирише прясно изпеченият хляб, ако Лубна е на смяна в кухнята.

Донякъде очаквах да видя как Джин крачи спокойно към мен, както направи последния път, когато се върнах от мисия. С усмихнато лице, с разтворена яка, под която се подава краят на татуировката му, с навити ръкави, така че, като ме вдигне и ризата ми се дръпне нагоре, хладината на голата му кожа да се допре до разпалената от пустинята топлина на моята.

Явно обаче още не бе се върнал.

Шазад спореше с Ахмед колко и кои точно въстаници трябва да изпратим в Сарамотай, а на мен се падна грижата за новите бежанци. Дадох на Имин и Навид инструкции как да ги настанят. Да отведат болните и ранените при Свещения баща. Да намерят работа на всички останали. Навид не се нуждаеше от инструкции — бе минал по този път. Но все пак се усмихна нежно на думите ми. Когато приключих, Имин му помогна да насочи жените към другия край на лагера.

Улових погледа на Ахмед над рамото на Шазад, докато спореха, прекъсвани често от Махди. Ахмед стрелна твърдо очи към Делила. Разбрах. Не искаше тя да се замесва още повече в тази история.

— Делила — привлякох вниманието й аз, — ще идеш ли с Навид и Имин, за да се увериш, че ще настанят всички новодошли, преди да се награбят един друг?

Делила бе наивна, но не и глупава. Беше й ясно какво правя. Реших, че ще се опита още веднъж да защити пред брат си мен и Шазад. Но тя наведе глава, прибра лилавите си коси зад ушите с престорена ведрост, а после

последва Имин, Навид и ятото жени от Сарамотай.

Ахмед изчака тя да се отдалечи, преди да изрече следващите си думи.

— Какво изобщо си мислехте вие двете? — Не бе отделил очи от гърба на сестра си. — Делила е дете и не е обучена да участва в битка.

— Да не споменаваме, че заради твоя план за малко да се окажеш с куршум в главата — добави Махди.

— А ти се оказа заключен в килия заради абсолютната си липса на план, така че на твое място не бих раздавала обвинения. Нали знаеш поговорката — пръстите на този, който все сочи другите, ще се окажат толкова изпотрошени, че накрая ще сочат само човека, който ги размахва. — Шазад проявяваше по-малко търпение към Махди дори от мен. Познаваше го от по-дълго. Още от времето преди султимските изпитания в Изман.

— Почти съм сигурна, че това не е истинска поговорка — казах аз.

— За малко да умрете — натърти Махди, все едно бяхме прекалено глупави, та да го разберем.

— Казваш го така, сякаш за първи път насочват оръжие срещу мен — отвърнах, а Шазад завъртя очи. — Дори не е за първи път този месец.

— Сестра ми не е привикнала да се сблъсква със смъртта като вас. — Ахмед тръгна — негласен сигнал, че трябва да го последваме.

— Нямаше да допуснем да ѝ се случи нещо, Ахмед — рече Шазад и двете с лекота закрачихме от двете страни на Ахмед, а Махди си проправяше път с лакти.

— Освен това Делила е полуджин точно колкото и аз — отбелязах, докато навлизахме в сянката на дърветата в края на лагера. Вървахме към шатрата на Ахмед. Опитвах се да си спомня кога съм свикнала да разговарям с благородници така непринудено. — Тя иска да помогне като всички останали тук.

— Но не затова я взехте, нали? — Ахмед не ме поглеждаше, докато вървахме. — Взехте я, за да ми докажете нещо.

Говореше за Джин.

Бяха изминали два месеца, откакто ме простреляха и за малко не умрях по време на мисия с Джин в Илиаз. Оцеляването ми беше същински късмет. Когато се събудих в лагера, закърпена с шевове и обвита с бинтове, Джин бе изчезнал. Ахмед бе го изпратил на границата, докато съм била в безсъзнание — да проникне в ксичанската армия, обсадила източната граница на Мираджи, надявайки се да завладее част от пустинята, след като съюзът между султана и галаните бе разтрогнат.

Не бях толкова дребнава, та да изложи сестра му на опасност само

защото той бе изпратил брат си далеч точно когато можех да умра.

Но пък и не бях сигурна, че ще успея да го изрека на глас.

— Може да се нуждаем от нея и същевременно да докажем нещо — намеси се Шазад и пое куршума вместо мен.

Почти бяхме стигнали до шатрата на Ахмед, когато той се извърна и застана с лице към нас. Рязко спрях и за миг виждах само Въстаналия принц, ограден от златното слънце на шатрата си, на половин крачка над нас, сякаш всеки момент можеше да стовари справедливостта на главите ни. Сякаш беше владетел, а не наш приятел.

Тогава забелязах, че входът на шатрата е затворен. Затова видях слънцето, извезано на входните завеси. Бях ги виждала затворени само когато Ахмед провеждаше военен съвет. Но всички бяхме навън. Имаше нещо различно. Шазад го осъзна в секундата, в която и аз.

— Хала се върна — каза Ахмед. Само нещо лошо би могло да го накара да остави темата за сестра си така бързо. — Пристигна от Изман точно преди вас. Маз ви е забелязал на хоризонта от въздуха и решихме да ви изчакаме, за да... поговорим.

Стрелна очи към Махди; после ги отмести толкова бързо, та нямаше да забележа, ако не го наблюдавах внимателно.

— Какво се е случило? — попита Шазад. — Защо не каза на Имин, че Хала се е върнала?

Имин и Хала бяха деца на един и същи джин. Ако Хала не беше заминала за Изман, когато Имин бе заловен, щяхме да вземем нея вместо Делила. Тя би разкъсала съзнанието на всеки жител на Сарамотай, за да измъкне Имин.

— Саида с нея ли е? — намеси се Махди.

Саида. Причината, поради която Хала бе изпратена в Изман.

Не бях срещала Саида, но бях слушала доста за нея. Беше на моята възраст. Бяха я омъжили на петнайсет за един от войниците на бащата на Шазад. Именно Шазад бе забелязала, че момичето има повече счупени кости от войника и бе настояла да я преместим от дома на съпруга ѝ в Скритата къща — убежище на въстаниците в Изман. Оттам Саида бе се забъркала с въстанието. И с Махди, доколкото разбрах.

В ранните дни, веднага след султимските изпитания, Саида бе успяла да се внедри в двореца на султана като шпионин за въстаниците. Преди месец бе закъсняла да изпрати обичайния си доклад. Ахмед изчака седмица. Беше възможно да се е случило нещо, което не я засягаше. Никой не искаше да развали прикритието ѝ заради едно обикновено забавяне. През онази седмица Махди непрестанно мрънкаше на Ахмед да изпрати

някой за нея и накрая принцът нареди на Хала да отиде в Изман и да проучи положението.

— Добре ли е Саида? — настоя Махди.

Звучеше оптимистично, макар да забелязвах опасението в очите му, докато поглеждаше през рамото на принца към затворената шатра.

Мълчанието на Ахмед бе достатъчен отговор.

В шатрата Хала бе коленичила на земята, отпусната върху красиво мираджинско момиче, златните ѝ ръце лежаха на главата на момичето. Хала не вдигна глава, когато влязохме, очите ѝ бяха стиснати. Изглеждаше уморена. Достатъчно уморена, че да не скрива с илюзия липсващите си пръсти, както правеше обикновено. Полуджинската ѝ кожа се движеше като разтопено злато, а всеки трепещ дъх, който поемаше, раздвижваше светлината от лапата пред нея. Тялото ѝ блестеше от пот. Не от горещината, осъзнах, а от усилието. Тя използваше силите си на полуджин, но не от суета. Използваше ги върху момичето на земята. Саида, предположих.

Очите на Саида бяха разширени и невиждащи, съсредоточени върху нещо далечно, което никой от нас не можеше да види. Хала беше в съзнанието ѝ.

Махди падна на колене до тялото, от другата страна на Хала.

— Саида! — Той я обгърна с ръце. — Саида, чуваш ли ме?

— Ще съм ти благодарна, ако спреш. — Познатият насечен глас на Хала прозвуча напрегнато. — Малко е обидно да се опитваш да ме избуташ от съзнанието ѝ, сякаш съм някой лош сън, особено като се има предвид, че удържам тази илюзия близо седмица, за да ѝ помогна.

Седмица? Това обясняваше защо Хала изглеждаше толкова съсипана. За всички нас, освен за превръщащите, беше изключително трудно да използваме силите си повече от няколко часа. Да не говорим за седмица.

— Издирих я с лекота, чакаше ме в една килия. — Хала се просна на земята. Тресеше се видимо. Едва се държеше. — Единственият начин да я доведа тук бързо беше да вляза в ума ѝ. — Тя погледна отчаяно Ахмед. — Донесе ли нещо, с което да я приспим?

Ахмед кимна и извади от джоба си малко шишенце с кристална течност.

— Какво се е случило с нея? — Махди се измести, застана зад Саида и я прегърна.

Смятах Махди за страхливец, но сега си дадох сметка, че никога не съм го виждала уплашен. Дори когато беше от неправилната страна на затворническа решетка. И сега не се страхуваше за себе си. Може би все пак мястото му наистина бе сред въстаниците.

Хала погледна Ахмед за разрешение. Той се поколеба за момент, но кимна. Единствения знак, че Хала спира да използва силите си, беше тихият стон, който се изплъзна между устните ѝ, преди да се отдръпне назад и да седне на пети. Но промяната в Саида напомняше на спускане на нощта посред бял ден. Без дейното ѝ спокойствие се превърна във викове, главата ѝ се метна назад, тялото ѝ се изплъзна от прегръдката на Махди. Мяташе се лудешки като пленено животно, драскаше по дрехите на Махди, по земята, по всичко.

Шазад взе шишенцето от ръката на Ахмед, свали шиймата си и изсипа течността върху плата. Миризмата стигаше да замае главата ми. Шазад пристегна с една ръка пищящото момиче, притисна ръцете ѝ към тялото и допря напоения плат към носа и устата ѝ. После леко я стисна и така я принуди да си поеме рязко дъх и да вдиша плата с пълна сила.

Махди не помръдна. Просто наблюдаваше с празни очи как съпротивата на Саида става по-слаба и по-слаба, докато накрая изгуби съзнание.

— Махди — наруши мълчанието Ахмед. — Заведи Саида в шатрата на Свещения баща. Може да си почине там.

Махди кимна, благодарен за възможността да излезе. Не беше силен мъж — учен, а не воин. Ръцете му потрепераха от усилие, когато вдигна тялото. Ала никой от нас не възнамеряваше да го обиди, като му предложи помощ.

— Почивката няма да ѝ помогне — рекох, когато платното на шатрата се затвори зад него. — Тя умира.

Истината излезе с лекота. Ние полуджиновете не можехме да лъжем. Каквото и да бяха ѝ направили, то я убиваше.

— Знам — каза Ахмед. — Но, довери ми се, няма полза да кажеш на някого, че човекът, когото обича, умира.

Гледаше право в мен, когато го произнесе. Почудих се какво ли е станало между него и Джин, докато са били на прага на смъртта.

— Какво са ѝ направили? — попита Шазад с твърд глас. — Казала ли им е нещо за нас?

От всички в лагера Шазад имаше най-много да губи.

Тя произхождаше от семейство в сърцето на Изман и ако се разбереше, че помага на въстаниците, султанът лесно можеше да залови близките ѝ.

— О, извинявай, не разпитах как точно са я изтезавали, докато я спасявах съвсем сама, а междувременно се стараех да задържа султана далеч от силите ми на полуджин — сопна се Хала. — Може би ще искаш да се върна и да се предам в замяна на безполезна информация?

По принцип Хала си беше избухлива, но не и с Шазад.

Хората, които се сопваха на Шазад, рядко оставаха ненаказани. Явно беше по-зле, отколкото предполагах.

— Ако султанът знаеше за теб, вече щяхме да сме чули — каза Ахмед.

— Трябва ни нов шпионин в двореца — Шазад потупа дръжката на меч си. — Може би е време да се върна от обиколката си на свети места. — Доколкото бе известно на всеки в Изман, Шазад Ал'Хамад, поразително красивата дъщеря на генерал Хамад, бе спходена от религиозен пристъп. Беше се отправила към светата земя Ажар, където били сътворени Първите смъртни, за да се моли и медитира. — Пък и Ауранзеб наближава. Добра причина да се върна.

— Канят те на Ауранзеб? — попитах аз и наострих уши.

Ауранзеб се провеждаше всяка година в деня, в който султанът бе завзел трона на Мираджи. Честване на кървавата нощ, в която бе сключил сделка с галанската армия и убил собствения си баща и половината си братя.

Дори в Дъстуок се носеха легенди за тези чествания. За фонтана, пълен с вода, в която проблясвало злато, за танцьори, скачащи над огньове за забавление на публиката, за деликатеси от захар, изваяни толкова прецизно, че готвачите ослепели, докато ги приготвяли.

— Привилегиите на това да си дъщеря на генерал — отвърна отегчено Шазад.

— Не — намеси се бързо Ахмед. — Не мога да се лиша от теб. Може да не съм толкова добър стратег, колкото теб, но дори аз знам, че не трябва да изпращаш най-добрия си генерал като шпионин, освен ако нямаш друг избор.

— А аз съм лесно заменима, така ли? — попита Хала, все още отпусната на земята, с лек сарказъм в гласа.

Ахмед не й обърна внимание. Беше невъзможно да отговаряш на всяка саркастична забележка на Хала и намериш време за каквото и да било друго. Протегнах ръка да й помогна да стане. Тя ме пренебрегна и само се протегна към полуобеления портокал на масата.

— Трябва да направим нещо — Шазад прекара притеснено ръце по картата, разгъната на масата. Някога бе цялостен лист хартия, показващ Мираджи. Сега представляваше над десет различни парчета, изобразяващи отделните части от страната. На тях бяха обозначени градовете и имената, изпратени там на въстаниците. Други парчета се припокриваха, където пустинята се изменяше в ръцете ни. До Сарамотай имаше нова бележка. — Не можем да се крием в пустинята завинаги, Ахмед.

Разпознах началото на спора, който Шазад и Ахмед водеха от месеци. Шазад настояваше, че трябва да преместим въстанието в самата столица, ако искаме да спечелим. Ахмед казваше, че е твърде рисковано, а Шазад отвърщаше, че никой не е спечелил война само със защитни действия.

Ахмед потърка с два пръста една точка на челото си точно под границата на косата. Там имаше малък белег — почти невидим. Бях забелязала, че го потърква, сякаш още го боли, но го правеше всеки път, преди да изпрати някой от нас на мисия, която можеше да завърши със смърт. Сякаш в този белег пазеше съвестта си. Не знаех как се е сдобил с него. Беше отпреди двамата с Джин да дойдат в Мираджи.

Веднъж Джин ми разказа историите зад някои от белезите си. В една от онези мрачни нощи в пустинята между лагера и някоя мисия. Точно след като бе си спечелил рана, която остави нов белег точно под татуировката на слънце под гърдите му. Бяхме далеч от Свещен баща, който да го зашие и превърже. Така че оставах аз. В тъмнината на неговата шатра ръката ми бе пътувала по голата му кожа, откривайки нови и нови белези, чиито истории ми разказваше. Нож на пиан моряк при пианска свада в бар на едно албишко пристанище. Кост, счупена от удар в палубата по време на буря. После пръстите ми откриха белега на лявото му рамо, близо до татуировката на компас, изрисуван от другата страна на сърцето му — срещу слънцето.

— Този — каза той, толкова близо до мен, че дъхът му развя косъмчетата коса, избягали от стегнатия възел на главата ми — беше от куршум, който ме уцели в рамото, когато едно вбесяващо момиче, преструващо се на момче, ме изостави наред бунт.

— Хм, ами значи си извадил късмет, щом същото вбесяващо момиче те е зашило — пошегувах се аз и прекарах палец по татуировката му.

С крайчеца на окото си видях как устните на Джин се опъват в най-леката възможна усмивка.

— Боже, дори тогава знаех, че съм загазил. Преследваха ме, кръвта ми изтичаше на пода, а единственото, за което можех да мисля, беше колко много искам да те целуна, без да ми пука дали ще ни хванат.

Казах му, че това би било малоумно. И после той ме целуваше, докато и двамата станавме по-глупави.

— Ами Джин?

Думите се изплъзнаха неволно от устните ми и прекъснаха спора, развиващ се по обичайния модел. Ахмед поклати глава, кокалчетата на пръстите му още бяха опрени в челото му.

— Нямаме сведения.

— И мислиш, че не си струва да изпратим някого за него, както направихме за Саида?

Казах го, преди да успее да скрия гнева в думите си.

— Значи наистина си ми ядосана за това с Джин — каза уморено Ахмед.

— Намираме се в разгара на война.

Би било доста дребнаво от моя страна да се сърдя на Ахмед, задето е изпратил на мисия Джин, докато животът ми е висял на косъм. Е, явно си бях дребнава.

— Така е. — По някакъв начин спокойствието в гласа му правеше нещата още по-лоши. С крайчеца на окото си улових погледа на Шазад. Но беше насочен към Хала, не към мен, и премина прекалено бързо, та да успее да го разчета. Хала натика последното парче портокал в устата си, вдигна се на крака и отстъпи настрана, за да не е до мен. — Но това не е отговор — каза към мен Ахмед. — Мислиш, че беше грешка да изпратя Джин да шпионира ксичанския лагер? Макар чужденците, воюващи с баща ми, да са единственото нещо, което го задържа далеч от нас?

— Е, вече едва ли има значение. Султанът все пак се върна в нашата територия, съдейки по всичките мъртви войници, които оставихме в Сарамотай. — Да му се не види, не исках да го кажа. — Мисля, че можеше да има друг начин. — И това не исках да кажа. Макар да се въртеше в ума ми от месеци.

Ахмед сплете пръсти над главата си. Жестът толкова силно напомняше на Джин, та ме ядоса още повече.

— Смяташ, че не трябваше да изпращам брат си за доброто на страната само заради твоите желания?

— Смятам, че можеше да почакаш, преди да го изпратиш. — Падна ми пердето и внезапно изкрещях. Шазад излезе напред, сякаш искаше да ми попречи да кажа нещо, за което ще съжалявам. — Поне докато се събудя, след като бях простреляна за твоето въстание.

Не бях виждала Ахмед да кипва от гняв. Разбрах обаче, че съм прекалила още преди да повиши глас.

— Той помоли да отиде, Амани.

Думите бяха прости, но все пак ми беше нужен миг, за да ги осмисля. Шазад и Хала бяха застинали и ни наблюдаваха безмълвно.

— Не го отпратих — гласът на Ахмед вече не бе висок, но не бе загубил и частица от силата си. — Той ме помоли за нещо, което да откъсне съзнанието му от теб, преди да се събудиш. Опитах се да го разубедея, но обичам брат си прекалено много, та да го оставя да те гледа как умираш. И

през последните два месеца лъжех всеки ден, за да те предпазя, но вече нямам време за твоята нелепа съпротива срещу мен, породена от убеждението, че Джин го няма по моя вина.

Болката и гневът бушуваха в мен и не знаех на кое да обърна внимание най-напред. Искях да го нарека лъжец, ала знаех, че няма да мога. Всичко, което казваше, звучеше правдоподобно. По-правдоподобно от това Ахмед да изпрати Джин, без да му пука за него или за мен. Почти бях умряла, а Джин бе ме оставил да умра сама.

— Аmani...

Ахмед ме познаваше не по-лошо от всеки друг. Знаеше, че инстинктът ми е да побягна. И аз го знаех. Усещах напрежението, трупащо се в краката ми. Той отново се превърна от водач в приятел и протегна ръка към мен. Опита се да ме спре. Но аз вече бях извън досега му, напусках задушния мрак на шатрата и излизах на подигравателно яркото слънце.

ГЛАВА 7

Последният път, когато видях Джин, беше няколко мига, преди да ме прострелят в корема.

Бяхме в Илиаз, ключа към средните планини. Докато Илиаз беше в ръцете на султана, не разполагахме с достъпен път към източната част на Мираджи. Тоест, нямаше как да стигнем до Изман и да завладеем трона.

Трябваше да е обикновена разузнавателна операция.

Но стана ясно, че не сме единствените врагове на султана, дали си сметка, че спечелването на Илиаз би могло да означава спечелване на Мираджи. Илиаз беше под обсада едновременно от албишите и ганимаксите. Не знаех къде се намира нито една от двете страни, но Джин ми показва знамената на палатките им, докато се криехме в планините над лагерите. Оказа се, че младият принц, който управляваше армията на Илиаз, бе доста по-добър командир от брат си Нагуиб.

Удържаше планинската крепост срещу атаките на две армии с минимални загуби. Дори Шазад бе впечатлена. Ала все пак тя реши, че може да пробие обсадата.

Общо взето, така се озовахме насред схватка между силите на емира на Илиаз и две чуждестранни армии. А силите на емира бяха доста по-многобройни, отколкото очаквахме.

Не си спомням много от битката. Барутни взривове, проблясващи в нощта и от двете враждуващи страни, писъци на езици, които не разбирах, кръв, заливаща прашни скали. Шазад като вихър от стомана, проправяща път из битката, аз с пустинята на върха на пръстите си, Джин, обстрелващ едновременно мираджинци и чужденци. Куршум, одраскващ рамото ми, отнемащ силите ми с една-единствена желязна целувка. Забелязването на ножа, който щеше да се забие в гърба на Джин секунда преди да го забележи самият той. Секунда, която можеше да спаси живота му. Измъкването на пистолета от колана ми.

Излязох от прикритието си в разгара на битката. Мъжът с ножа се строполи с едно натискане на спусъка ми. Но зад него имаше друг пистолет, насочен към мен от тъмнокос мираджински войник със стабилна ръка. Куршумът му мина право през мен. Сякаш изобщо не бях джински огън и пустинен пясък. А само плът и кръв.

За станалото след това ми разказаха чак след като се събудих. Джин ме грабнал, докато съм падала, като посякъл трима мъже по пътя си.

Кървяла съм толкова силно, че половината ми живот сякаш вече бил върху дрехите ми, когато Джин ме достигнал. Шазад проправила път през хаоса с няколко размаха на меч си, после ме качили на гърба на Из, който дошъл да ни спаси във формата на гигантски рок. Нямало време обаче да ме пренесат чак до лагера. Щяла съм да умра преди това. Спрели в първия град с молитвен дом, изпречил се пред очите им. Бил в териториите на султана. Вражески райони. Из, отново в човешка форма, накарал Свещения баща да се закълне, че ще ме излекува, а не нарани, после го повторил на глас, та да се увери, че е истина, преди да ме остави в ръцете му. Шазад измъкнала Джин навън, когато се е опитал да принуди Свещения баща да работи с пистолет, опрян в челото му.

Свещения баща не се опитал да ме убие, макар да ми казват, че един-два пъти сама съм се отправяла към прага на смъртта. Куршумът минал в близост до три различни критични места на тялото ми. Едва съм спряла да кървя, когато трябвало да ме преместят отново. Свещения баща ги посъветвал да не го правят, но Из бил забелязан. Пренесли ме в лагера възможно най-бързо и ме предали на нашия Свещен баща.

Явно ме е спасило обстоятелството, че съм полуджин. Изгорила съм възможните причинители на инфекции, бързо и окончателно, съвсем сама. Единственото, за което Свещения баща трябвало да се тревожи, било кървенето.

Изминала почти седмица, преди отново да отворя очи, борейки се със замайването, причинено от лекарствата, които ме принудили да приемам с вода. Шазад спеше до мен. Така разбрах, че съм била на крачка от смъртта. Шатрата за болни беше територията на Бахи. Шазад не бе стъпвала тук от смъртта му. Дори и когато самата тя имаше нужда от лечение, след онзи единствен път, в който видях чужд меч да преминава през защитата ѝ. Тогава самата аз заших тънкия разрез на ръката ѝ.

Тя се събуди в мига, в който се размърдах, очите ѝ моментално пребродиха стаята, търсейки оръжие, и след като не го откриха, се насочиха към мен.

— Я виж кой се върна от мъртвите.

* * *

Шазад ме откри в един от басейните, предназначени за пране. Тъмни дрехи висяха между дърветата от всички страни, за да скриват изгледа от лагера. Беше достатъчно дълбок, за да седна и водата да стигне до раменете

ми, и достатъчно чист, за да видя пръстите си на дъното. А самото дъно бе покрито със загладени от водата бели и черни камъчета. Бутах ги насам-натам с ходилата си. Бях стояла тук толкова дълго, та да почистя косата си от прах, и сега тя бе изсъхнала на странни непокорни вълни, обвиващи главата ми, както ставаше обикновено.

Внимателно използвах пясъка, за да изтъркам петната от кръв, засъхнали по раната край ключицата, която получих в Сарамотай. Мислех да отида до Свещения баща за няколко шева, но сметнах, че ще е доста зает с грижи за бежанките. Включително тази, която бе ме нарекла с името на майка ми. Не знаех дали се е събудила, но ако беше, щеше да е още една причина да стоя далеч от шатрата за болните.

Шазад също бе се изчистила от пустинята. Носеше бяло-златист халат, който ми напомняше униформите на мираджинците. Пустинната ѝ кожа изглеждаше още по-тъмна в сравнение с бледия лен. Носеше вързоп под мишница.

— Джин избира бягството толкова често, колкото и борбата — рече Шазад. — Именно затова Ахмед се оказа сам в Изман. — Историята ми беше известна. Когато Ахмед избрал да остане в родната си страна, Джин предпочел да отплава с кораба, на който работели. Върнал се е няколко месеца по-късно с Делила, след като умряла майка му. — Направи същото по време на султимските изпитания. — Тя метна обувките си настрани. — Изчезна в нощта преди тях и се върна с посинено око и напукани ребра, за които не даде никакво обяснение.

— Сбил се е с войник в някакъв бар заради момиче.

— Ха. — Шазад обмисли думите ми, докато навиваше панталоните си нагоре. Седна на ръба на басейна и натопи крака във водата. Лекият бриз донасяше звуци от близкия лагер. Птичите песни се смесваха с неразличими гласове. — Добре, времето ни е оскъдно. Затова няма да протакам. Ще ме попиташ дали съм знаела, че той е поискал да напусне. Аз ще ти кажа, че не. А ти ще ми повярваш, защото никога не съм те лъгала. Кое е едната от двете причини да ме харесваш толкова много.

Е, не грешеше.

— А коя е другата причина, щом знаеш толкова?

— Че щеше да си постоянно разсъблечена, ако не бях аз. — Вързопът под мишницата ѝ се разгърна в халат, който бях зървала на дъното на сандъка ѝ с дрехи. Беше с цвета на небето от последните моменти, преди да се превърне в истинска пустинна нощ, и бе изпъстрен с точици, които приличаха на мънички звезди. Изведнъж забелязах, че те не бяха извезани. Бяха златни мъниста. Не дойдох сред въстаниците с много дрехи, но Шазад

имаше и за двете ни. Макар нищо нейно да не ми стоеше съвсем добре. Ала този халат бе най-красивото нещо, което бе изваждала от своя сандък.

— Какъв е поводът? — попитах, придвижих се във водата и застанах на ръба на басейна до нея.

— Навид някак е убедил Имин да се омъжи за него.

Поех се въздух толкова рязко, че вдишах вода и се закашлях. Шазад ме потупа няколко пъти по гърба.

Навид беше напълно пленен от Имин в мига, в който пристигна в лагера. Нямаше значение каква форма носи Имин, Навид можеше да открие обекта на чувствата си сред целия лагер без колебание. Беше обявил любовта си, леко подпийнала, на равноденствието преди няколко месеца пред целия лагер. Спомням си как хванах ръката на Шазад в очакване на неизбежния присмех и отказ на Имин. Ала по някаква необяснима причина това не се случи. Необяснима, защото Имин се отнасяше с всички, освен с Хала, с презрение, породено от истинска болка. Същата болка, от която въстаниците бяха спасили полуджина.

Имин изглежда втренчените в тях лица с язвителни жълти очи и ни попита нямаме ли какво друго да зяпаме. После хвана ръката на Навид и го отведе далеч от светлината на огъня и смаяните ни физиономии.

— Трябва да присъстваш — каза Шазад, докато аз се възстановях от опита си да дишам вода. — И трябва да бъдеш облечена подходящо. Имин ми открадна три халата за повода, защото, цитирам, „никоя от моите дрехи не ми става в момента“.

Вдигнах вежди.

— Не изтъкна ли, че Имин е превръщач и може да влезе във всяка дреха?

— Естествено, че го направих. — Шазад си придаде ядосан вид. — Мина толкова добре, колкото можеш да си представиш. И сега вече имам три халата по-малко.

— С това темпо скоро ще останеш без дрехи.

— И когато този ден настъпи, ще поведе мисия към шатрата на Имин, за да си върна откраднатото. Но засега успях да спася това. — Тя посочи белия лен, обвиващ идеално тялото ѝ. — И това. А този ще знам откъде да си го потърся, защото ти спиш на четири крачки от мен.

Прекарах пръсти по края на халата, който Шазад ми подаде. Ръката ми вече бе изсъхнала на безмилостното слънце. Спомних си нещо, което тя ми каза веднъж в една от онези мрачни нощи, когато и двете не можехме да заспим и си говорехме, докато останехме без думи или без нощни часове. Когато съобщила на родителите си, че ще се присъедини към Ахмед, баща

й решил да ѝ даде мечове, с които да се бие. А майка ѝ избрала да ѝ даде този халат.

— Това е халатът, който трябва да облечеш в Изман. Когато спечелим тази война.

„Ако я спечелим.“

— Все още сме далеч от Изман — отвърна Шазад, сякаш чула „ако“-то, което не изрекох. — Междувременно е по-добре да не изгнива на дъното на сандъка ми. Можеш да го облечеш, ако ми обещаеш, че няма да го изцапаш с кръв.

— Опасно е да поискаш обещание от полуджин — рекох.

Обещанията бяха като изричането на истината. Щяха да се сбъднат. Просто не по начина, по който очакваш.

— Отиваме на сватба, Амани. — Шазад протегна ръка да ми помогне да се измъкна от водата. — Дори ти няма да успееш да се замесиш в нещо лошо.

В Дъстуок браковете се сключваха бързо. Повечето момичета просто изравяха най-хубавите си халати, износени от майките и по-големите им сестри, и скриваха лицата си с шийми в това несигурно време между годеща и брака, защото ако дух или джин забележи жена, която не принадлежи на никого — вече не дъщеря, но все още не съпруга, би се опитал да я вземе за себе си.

В лагера нямаше молитвен дом, ала винаги се справяхме с подобни неудобства. Свещения баща бе приготвил церемонията в откритото пространство на ръба на пясъка, където земята се надигаше толкова, та да открие ясна гледка към лагера под последните слънчеви светлини. Време на смяна между деня и нощта в момент на промяна за два живота.

Имин не носеше преправена шийма. Беше истинско сватбено покривало, направено от скъп плат, общит със светли конци, и когато слънцето го докоснеше, различавах през тънкия жълт муселин контурите на лицето, което тя бе избрала. Не бях я виждала в тази форма. Беше най-добрият ни шпионин, защото успяваше да изглежда невзрачна. Но лицето, което бе избрала сега, бе поразително и тя грееше с по-ярка усмивка откогато и да било.

Хала улови погледа ми, когато двамата младоженци седнаха на пясъка един до друг. След онази нощ всички полуджинове негласно бяхме се разбрали да държим Имин под око. Навид беше обявил любовта си към нея. Никой от нас не бе виждал защитните прегради на Имин да се спускат пред когото и да било преди Навид.

Имин и Хала бяха деца на един и същи джин, но доколкото разбрах,

майките им бяха възможно най-различни една от друга. Носеха се слухове, че Хала унищожила съзнанието на майка си и нарочно я докарала до лудост, защото безмерно я мразила. Въстаниците откриха Имин в галански затвор, малко преди да бъде екзекутирана. Беше прекарала шестнайсет години, скрита в къщата на баба си и дядо си, скрили рожбата на дъщеря си, зачената от джин. Сама и самотна, но в безопасност. До деня, в който бабата на Имин припаднала от жегата на прага им. Имин била сама в къщата. Шестнайсетгодишното момиче чакало отчаяно някой съсед да забележи. Накрая притеснението я принудило да излезе навън, носейки формата на слабо момиче, която облякла по-рано заради жегата. Ала тялото било твърде слабо, за да отнесе възрастната жена. Имин приела мъжка форма на открито.

Вестта стигнала до галаните. Избили цялото семейство на Имин на същия онзи праг, докато горките хора се опитвали да им попречат да влязат.

Допреди Навид, Имин се отнасяше с недоверие към всеки, който не е полуджин. Дори и с мен просто защото в продължение на шестнайсет години вярвах, че съм човек.

Дори най-дребната грешка на Навид би изпратила Имин обратно зад защитните стени на самотата. Ала дори Хала не успя да открие нещо лошо в него, макар да опитваше доста старателно. Всеки можеше да види начина, по който Навид гледаше Имин. И този поглед не се променяше, независимо от тялото, което носеше нашия превръщач — жена или мъж, мираджинец или чужденец.

Свещения баща стоеше между Навид и Имин, които се обърнаха към нас, седнали на пясъка с кръстосани крака. Той рецитираше обичайната благословия за сватби, докато пълнеше две големи глинени купи с огън. Даде едната на Имин, а другата — на Навид. Разказа как човечеството било сътворено от Първите създания от земя и вода, изваяно от вятър и осветен от искра джински огън. Напомни ни, че когато принцеса Хава и Аталах се омъжили — първата сватба в историята на човечеството — техните огньовете се съединили и запламтели още по-ярко. Хилядолетия по-късно ние продължавахме да шептим същите думи, които бяха казали те.

Докато говореше, ние се приближихме един по един — жените от страната на Имин, мъжете от страната на Навид. Всеки пусна по нещо в огъня, за да благослови съюза им. В Дъстуок винаги давах празна гилза от куршум или кичур от косата си. Нямах нищо друго.

За първи път в живота си имах повече и докато с Шазад се приготвяхме, се замислих какво точно да дам. За миг пръстите ми докоснаха червената шийма. Тази, която Джин ми даде в изгорелия

миньорски град Сази. Докато затварях очи, за да изрисува Шазад черна линия на клепачите ми, си представях как захвърлям червения плат в огъня и наблюдавам възпламеняването му. Щеше да изгори за секунди. Но все още не бях чак толкова бясна на Джин. Вместо това я увих около кръста си като колан, какъвто трябваше да нося всеки път, когато обличах дрехите на Шазад.

Стоях зад Хала, застанала с ръка на огъня; бодеше с игла всеки от останалите си три пръста. Кръвта беше традиционен дар за роднини, дори и бащата, който Имин и Хала споделяха, да не кървеше. Ярки червени точици бликнаха на върховете на златните ѝ пръсти, после изцвърчаха шумно в огъня. Когато тя се отдръпна, вдигнах ръка над огъня, шепа пустинен пясък се посипа между пръстите ми и падна в огъня. Забелязах най-беглия намек за усмивка на устните на Имин, когато направих място на Шазад пред огъня. Тя хвърли малко гребенче. Край нея Ахмед хвърли ксичанска монета в купата на Навид. Носеше изчистена черна куртка с червена обшивка и изглеждаше така, сякаш мястото му е в дворец, а не сред въстаници. Той и Шазад си отиваха, застанали един до друг пред еднаквите сватбени огньове.

Зад Ахмед близнаците Из и Маз държаха синьо перо — всеки го измъкваше от ръцете на другия в безмълвна битка кой ще има честта да го хвърли в огъня. Предупредителният поглед, който Шазад им хвърли, когато се обърна, бе достатъчно твърд, та да ги накара да се усмирят. Когато ме забелязаха край огъня на Имин, ми махнаха енергично. Не бях виждала близнаците, откакто бях ранена в корема. Явно бяха се върнали, докато съм била в Сарамотай.

Когато всички от лагера приключиха с даровете, Имин и Навид най-сетне се обърнаха един към друг, за да изрекат клетвите си.

— Отдавам ти се — Имин внимателно изсипа огъня си в трето гърне, което Свещения баща държеше между тях, пепелта от даровете ни се смесваше с ярката жарава и хвърляше искри, докато минаваше от едната купа в другата. — Давам ти всичко, което съм. И всичко, което имам, е вече твое. До деня на смъртта ни.

Навид повтори същите думи, изсипвайки съдържанието на своята купа в общия съд. Там се разгоря единен огън, по-голям и по-ярък от огньовете, които бяха държали поотделно. Свещения баща размаха татуираните си ръце за благословия.

Когато слънцето напълно изчезна зад стените на каньона и над лагера се спусна мрак, разкъсван само от огъня, настъпи миг мълчание. Тогава Навид скочи на крака, сграбчи необуздало Имин с ръце около талията ѝ и я

притегли за целувка. Лагерът избухна в одобрителни викове. Церемонията бе приключила. Време беше да започнат празненствата.

— Амани!

Нямах възможност да се обърна и да видя кой ме вика. Чифт яркосини ръце ме стиснаха и ме завъртяха весело. Засмях се и бутнах Из, докато краката ми отново откриваха твърдата земя. Маз носеше дрехи, но Из вече бе свалил всичко освен панталоните си. Близнаците изпитваха силна ненавист към дрехите. Животинските им форми не се нуждаеха от облекло и затова смятаха за странно, че човешките им форми трябва да носят дрехи.

Из посочи голата синя кожа на гърдите си и после направи жест към халата ми.

— Отиваме си! — ухили се глуповато той.

— И за щастие, само един от нас трябваше да остане без риза. Виждам, че и двамата сте оцелели след мисията в Амонпур.

Албишите склучиха съюз със западните ни съседи от Амонпур, след като изгубиха Мираджи от галаните. Според Шазад това обединение не представляваше повече от лист хартия, подписан от няколко мъже. Докато албишите научиха, че галаните са прогонени от пустинята. И внезапно решиха да използват листа хартия, за да убедят амонпурианците да им позволят да установят лагер на границата им, откъдето да изчакат точния момент, в който да нападнат Мираджи. Доближаваха се прекалено до нашите земи, затова изпратиха близнаците да шпионират албишките войски, струпани на западната ни граница. Просто в случай че краката ги засърбят и решат да потеглят през нашата половина на пустинята. Последното, от което се нуждаехме, беше да водим война на два фронта.

— Слонове! — Из размаха ръце толкова развълнувано, че отстъпих назад и едва не се спънах в огъня при звука на странната чуждоземна дума. — Амонпур има слонове! Знаеш ли за слоновете?

— Нарочно ли криеше от нас?

Маз обгърна голите рамене на брат си и ме посочи обвинително. Беше лесно да забравя, че единият има синя кожа, а другият — само синя коса, когато двамата се движеха и говореха като един човек, както сега. Тъмната ръка на Маз изглеждаше като продължение на тялото на брат му.

Из намигна.

— Признай си, полуджин.

Завъртях очи.

— И да знаех за слоновете, най-вероятно наистина нямаше да ви кажа, съдейки по леко налудничавия поглед в очите ви.

— Искаш ли да видиш слон? — Маз вече сваляше обувките си.

— Ще ни трябва повече пространство.

Из започна да размахва ръце, сякаш се опитваше да разкара хората от пътя си.

Това нямаше да приключи добре.

— Да не искате пак да се повтори инцидентът с носорозите?

Близнаците замръзнаха, смутени.

— Ами...

— Слоновете са...

— Съвсем малко по-големи...

— Ами защо не ми ги покажете, когато не се обградени от толкова много хора, погълнали твърде много алкохол? — предложих аз.

Близнаците размениха погледи, сякаш претегляха мъдростта в думите ми срещу силното си желание да ми покажат новия си трик. Накрая кимнаха и се задоволиха да ми дадат много подробно описание как изглеждат слоновете, без да споменат нищо друго за Амонпур. Е, предположих, че явно още не сме нападнати.

Запалиха факли. Засвири музика, а тя поведе след себе си танци, ядене и пиене. Радвах се на мисълта, че поне няколко часа няма да водим война. Именно в такива нощи във въстаническия лагер вярвах повече отвсякога, че ще успеем. Нощи, в които всички преустановяваха битките и поне една вечер действително живееха живота, който бяхме обещали на народа на Мираджи.

* * *

Забелязах го сред тълпата няколко часа след мръкване.

Бях пийнала достатъчно, та да не се доверя веднага на очите си. Той беше мъглява фигура, която зърнах, докато се въртах. Смееше се леко, с наведена назад глава, както бях виждала да го прави хиляди пъти. Залитнах и се олюлях прекалено близо до огъня. Някой ме сграбчи и ме издърпа, преди да запали дрехите на Шазад. Откъснах се от танците и погледнах назад, търсейки го сред множеството неясни лица в мрака. Но той бе изчезнал тъй бързо, сякаш бях си го представила.

Не, ето там тълпата се раздели.

Джин.

Беше се върнал.

Стоеше от другата страна на огъня, все още облечен с пътническите си одежди, по тъмната му коса бе полепнал пясък. Изглеждаше така, сякаш не

беше се бръснал скоро. Сърцето ми залитна към него, но аз го улових навреме.

Извърнах се бързо, преди да ме е забелязал. В момента изобщо не бях в състояние да се изправа срещу него. Главата ми беше замаяна от алкохол и изтощение. Огледах се за Шазад. Тя беше на няколко крачки и спореше пламенно с Ахмед, ръцете ѝ се стрелкаха като насекоми, танцуващи край огъня. И леко се поклащаше. Шазад не харесваше ненужните движения, когато беше трезва. И все пак, щом улови погледа ми, ме прочете като отворена книга. Леко кимнах с глава назад. Проучи с поглед обстановката. По същия начин, когато се опитваше да проследи враг в битка. Видях как смайване се изписва на лицето ѝ в мига, в който го забеляза. Добре. Това означаваше, че действително е той, а не някакво творение на Хала, създадено, та да ме измъчва.

Надявах се, че когато го срещна отново, ще съм готова да се изправа пред него без притеснения. Ала сега се почувствах разрязана по средата. Сякаш ако застанех срещу него, всичко в мен щеше да се изсипе навън във формата на думи. Избърсах потта по врата си. Ръката ми стана червена.

За един глупав миг си помислих, че Джин наистина ме е разрязал на две. Не — раната около ключицата ми бе се отворила. Закърпването набързо в Сарамотай не бе се справило добре с танците и пиенето. Шазад я нарече драскотина, но точно в този момент раната ми приличаше на бягство.

Джин бе побягнал. Хубаво. И аз можех да направя същото.

* * *

Топлината и шумовете от празненството заглъхваха зад мен, докато се отправях към шатрата на Свещения баща в другия край на лагера. Беше се променила донякъде от времето, в което бе територия на Бахи — мястото, на което за първи път се събудих в лагера под балдахин от звезди. Но от това не ми стана по-добре, когато пристъпих вътре. Половин година, откакто Бахи бе загинал, убит от брат ми, и аз още усещах миризмата на горяща плът, особено ако се намирах в близост до работното му място. Неслучайно Шазад избягваше тази шатра. Аз го бях познавал само за няколко седмици. Тя го познаваше през половината си живот. А новият Свещен баща бе запазил скърпения балдахин от звезди.

Това забелязах най-напред, когато се вмъкнах в шатрата. Жена надигна глава от едно от леглата. Не очаквах да заваря някого тук. Особено пък

буден. В леглото до входа спеше Саида, неподвижна като мъртвец. Срещу нея лежеше млад въстаник, чието име ми убягна, бинтован от лакътя до китката, където някога е имало ръка. Изглеждаше, сякаш бе приспан с нещо, което го караше да сънува, че все още има десет пръста. А на третото легло... почти бях забравила за жената, която доведохме в безсъзнание от Сарамота. Тази, която ме нарече с името на майка ми.

Явно бе се събудила.

— Аз... извинявай — поколебах се, все още на входа на шатрата, и потърсих извинение. Само дето не се нуждаех от извинение. Трябваше да съм тук. Повече от нея. Тогава защо краката ми трепереха, сякаш отново бях дете в Дъстуок? — Не исках да те събудя. Просто кървя.

Вдигнах ръка. Като че трябваше да дам доказателство на тази непозната.

— Свещения баща не е тук. — Жената се надигна на лакти. Очите ѝ се стрелкаха лудешки на бледата светлина, все едно и тя търсеше извинение.

— Още е на празненството. — Най-сетне пристъпих вътре и оставих платното на шатрата да падне зад мен. Опитах да не поглеждам Саида. — Дойдох да взема някои неща.

Лежах в тази шатра доста дълго, след като се събудих на крачка от смъртта. Можех да нарисувам по памет всеки ъгъл. Чак до сандъка от желязо и дърво, гравирано със свещени слова, в което Свещения баща държеше запасите си.

— Заключено е — рече жената, когато приклекнах до сандъка.

— Знам.

Протегнах се към малката газена лампа от синьо стъкло, която Свещения баща винаги оставяше запалена, ако в шатрата нощуваше някой болен. Никой не заслужаваше да страда и умре в пълен мрак. Плъзнах пръсти по подетавката и напипах желязното ключе, което Свещения баща криеше там. Катинарът се отвори с удовлетворяващо щракване.

Вътре бяха прилежно подредени няколко реда бутилки, игли, прахове и малки ножчета. Беше толкова различно от постоянния хаос на Бахи, че за миг изпитах болка.

Сякаш след смъртта му нищо от него не бе останало в лагера.

— Ако щеш, вярвай, но не идвам тук за първи път — казах през рамо, докато изваждах мъничка бутилка с кристална течност, с която Свещения баща изчистваше раните.

Доближих комплекта игли до светлината и примигнах. Досега не бях забелязала колко са големи. Но прецених, че някоя трябва да е по-малка от останалите.

— Сама ли ще се зашиеш? — попита жената зад мен, сякаш не знаеше дали да е отвратена, или възхитена.

— И това няма да ми е за първи път.

Взех наслуки една игла и се обърнах към жената. Изглеждаше доста по-добре, отколкото като я намерихме в килията в Сарамотай, когато не бе в състояние дори да съсредоточи поглед. Изглежда, треската ѝ бе преминала и сега беше будна, а лицето ѝ имаше почти нормален цвят.

— Аз... — започна тя, после се поколеба и облиза напуканите си устни. — Имам известен опит с лекуването. Ако решиш, че не искаш да го правиш сама.

Нямах нужда от помощта ѝ. Можех да взема материалите и да изляза. Можех винаги да забравя, че съм била момичето от Дъстуок, чиято майка се е казвала Захия. Но ако си тръгнах сега, щях да се сблъскам с Джин. И не можех да си спомня нито един път, в който бягството от проблемите ми е довело до нещо добро. Пък и не горях от желание да забия остър предмет в собственото си тяло.

Седнах срещу нея и ѝ подадох бутилката, конеца и иглата. Стори ми се плаха, докато разкопчаваше яката на халата ми. Опила с пръсти раната и нанесе течност там, където имаше засъхнала кръв — стотина иглички взеха да танцуват болезнено по врата ми. Но аз не им обръщах внимание. Наблюдавах лицето ѝ на оскъдната светлина на лампата. Опитах се да преценя дали нещо в него ще ми се стори познато.

— Пила си — промълви най-сетне тя. — Подушвам. Затова кървенето е започнало отново. Алкохолът разрежда кръвта. Нямах нужда от шевове, само от превръзка. И да се научиш да внимаваш с пиенето.

Уверих се от начина, по който произнесе „пиенето“. Акцентът ѝ беше позагладен от години живот на други места, места, на които хората не глътваха тази дума така, сякаш винаги са жадни, но нямаше как да го сгреща. Не и с начина, по който другите думи се надигаха и спускаха. Можех да разпозная този акцент дори сред хаоса на някой базар. Това беше моят акцент.

— Нарече ме Захия — казах, изплювайки камъчето толкова бързо, та чак не ми остана време да се притесня. — Това беше името на майка ми. Захия Ал'Хиза. — Следях внимателно реакцията ѝ. — Но моминското ѝ име беше Захия Ал'Фади.

Лицето на жената са изви като слаба ръка карти. Тя се отдръпна от мен, изпусна яката на халата ми, притисна длан към устата си и заглуши нещо, дето прозвуча като рев.

Взрях се в нея, несигурна какво да сторя. Трябваше да я оставя насаме

или да я успокоя. Но не можех да извърна очи от нея.

— Това ще рече, че ти си Амани. — Гласът ѝ бе развълнуван, когато най-сетне проговори. Разтърси глава ядно, сякаш да прогони сълзите. Пустинните момичета не плачеха. — Изглеждаш точно като Захия на твоята възраст. — Бяха ми го казвали и преди. Тя протегна ръка, като че възнамеряваше да ме докосне. В очите ѝ имаше сълзи. — Сякаш отново виждам сестра си в деня, в който напуснах Дъстуок.

— Сестра ти? — Отдръпнах се, преди пръстите ѝ да докоснат бузата ми. — Ти си Сафия Ал'Фади? — Видях го в мига, в който каза. Можеше да съм точно копие на майка си, но видях някои нейни черти и в тази жена. Тя беше втората от трите момичета в семейство Ал'Фади. Митичната сестра на майка ми и леля Фара. Тази, която бе се изпарила славно от Дъстуок, за да управлява собствения си живот. Която майка ми винаги бе желала да открие отново. Към която бях се отправила, когато напуснах Дъстуок. Преди да избира Джин и въстанието. — Трябваше да си в Изман.

— Аз бях в Изман. — Тя внезапно си намери занимание — изваждаше бутилките от сандъка на Свещения баща и ги оглеждаше с опитно око. — Отидох там да си дирия късмета. Бях там близо седемнайсет години.

Отпуши една бутилка без етикет и подуши съдържанието ѝ, като внимаваше да не срещне погледа ми.

Не ми харесваше, че е тук. Струваше ми се, че не е редно в цялата просторна пустиня да се срещнем точно на място, където нито една от нас не трябваше да бъде. Сякаш светът бе се огънал наопаки, за да ни събере. Аз ли бях го направила? Прехвърлих в съзнанието си нещата, които бях казала в дните, когато с Джин бяхме пътувахме през пустинята — по онова време взе още смятах, че ще се озова в Изман. Да не бях казала погрешка някоя истина? Преди да разбере, че съм полуджин и не мога да лъжа, преди да науча колко е опасно да произнасям истини за бъдещето, защото това би могло да накара вселената да се извърти, за да ги сбъдне? Би било достатъчно само да спомена на Джин, че ще намеря леля си, и вселената би се пренаредила, за да сбъдне думите ми. И би ми дала някаква отровна версия на истината.

Или беше просто късмет?

Тревожните ѝ пръсти най-сетне оставиха бутилката. Тя ги посипа с нещо гъсто и миризливо и го размаза по раната ми.

— Защо напусна Изман?

— Късметът е забавно нещо. — Чаках, но, изглежда, нямаше да получа по-подробно обяснение как се е озовала в Сарамотай. — Макар и през ум да не ми минаваше, че ще да се окажа затворена от революционер, желаещ

да промени световния ред.

— Малик не беше от нашите — отвърнах и примигнах, докато притискаше раната ми.

— Собственоръчно ли избирате последователите си? — Тя натисна раната ми малко по-силно, отколкото беше необходимо. — Той направи неща в името на вашия принц — това ми е достатъчно. И едва не ме уби, докато ги правеше. Знаеш ли, някои от нас в пустинята не сме мечтали за бунт, който да ни избие. — Тя се отдръпна от мен и изтри пръстите с парче плат. — И все пак, както би казал Свещения баща в Дъстуок, Съдба и Сполука.

Само две думи и вече отново стоях в молитвения дом в Дъстуок и слушах проповеди. Това беше стар израз, който Свещения баща използваше в трудни времена. Съдба и Сполука. Означаваше, че съдбата и сполуката невинаги са едно и също.

Разбирах го по-добре от всеки.

— Ето. — Леля ми Сафия изтупа бързо ръце и извади друга бутилка от сандъка на Свещения баща. — Вземи това за болката. Ще ти помогне да заспиш.

Акцентът ѝ, примесен с тези думи за лекарства и сън, извади един спомен от крайчеца на съзнанието ми.

Тамид.

Стовари се върху мен като удар в гърдите.

Досега бях пренебрегвала мислите за него. Но тя сякаш призова тук, с акцента си от Дъстуок, с бутилките с лекарства на бледата светлина, с болезнения копнеж по хората, които някога познавах. Тамид беше единственият приятел, който имах, преди да срещна въстаниците. Който ме зашиваше и ми открадваше хапчета за болката.

Когато оставих да умре на пясъка.

Това ли беше наказанието ми, задето съм преобърнала света, изричайки истина за мен и моята леля? Да си спомня момичето, което бях преди въстанието на Ахмед? И хората, които бяха пострадали и загинали заради собствените ми действия?

Внезапно ми се стори доста изкушаващо да взема нещо, което да ме отведе в страната на сънищата, далеч от болезнените спомени.

Но преди да взема бутилката, шатрата рязко се отвори. Извърнах се светкавично натам. Първата ми мисъл беше, че Джин ме е последвал тук. Но замаяна от алкохола, видях две фигури на светлината на лампата. Джин щеше да дойде сам. А те бяха сплетени като двойка подпийнали сватбари, търсещи малко уединение и попаднали в погрешната шатра.

После се обърнаха и на светлината проблесна в ножа.
В миг бях на крака и глас, който познавах добре, се задави с името ми.
Беше Делила.

ГЛАВА 8

Фигурите пристъпиха назад, към изхода на шатрата. Но беше твърде късно. Вече бях на крака.

— Остани тук — наредих на Сафия и грабнах един нож.

— Спри!

Заповедта ме посрещна, когато изскочих от шатрата за болните. Преди зрението ми да се проясни. Преди дори да разпозная втората фигура — човека, пленил Делила. Тъмна коса падаше над гордото му чело, очите му бяха по-изплашени откогато и да било. Изненадата разколеба силата на гласа ми.

— Махди?

Държеше Делила през кръста. Ножът бе притиснат толкова силно към гърлото ѝ, че вече се стичаше кръв. Процеждаше се надолу по кожата ѝ, стигаше до халата ѝ и оставяше петно върху него.

— Не се приближавай!

Той трепереше силно.

— Махди. — Гласът ми беше спокоен, макар съзнанието ми да се луташе за обяснение. — Какво, по дяволите, правиш?

— Спасявам я — извиси се лудешки гласът на Махди. Погледнах колко далеч сме от сватбеното празненство.

Прекалено далеч, за да го чуят, колкото и силно да крещеше. — Спасявам Саида. Вдигни ръце, за да ги виждам!

Последвах заповедите му, като гледах Делила в очите и отчаяно се опитвах да я уверя, че всичко ще бъде наред. Нямаше да я оставя да умре тук.

— Какво държиш? — извика бързо той.

Ножът.

— Пускам го — казах все така с равен глас. Разтворих пръсти и оставих оръжието да падне. То се заби в пясъка с острието надолу. — Сега не съм въоръжена.

— О, напротив. — Махди подръпна Делила и тя изхленчи. Беше обезумял, а ножът се намираше твърде близо до гърлото ѝ. — Разполагаш с цялата пустиня край теб.

Не грешеше. Можех да го поваля за секунди, ако исках. Но не можех да съм сигурна, че ножът му няма да се озове в гърлото на Делила.

— Махди — казах внимателно, сякаш се опитвах да успокоя някой

бурен кон. — Защо смяташ, че ще помогнеш на Саида, като забиеш нож в гърлото на Делила?

— Тя е полуджин! — изрева той, сякаш бе очевидно. — Някои хора вярват, че частите от телата на полуджиновете лекуват болести. Но грешат. Това е просто селско суеверие. Няколко кичура лилава коса няма да върнат моята Саида. — Беше неуравновесен. Беше отчаян. Държеше нож до гърлото на Делила. И все пак опитах — подръпнах ръба на пясъка само със съзнанието си. Купчината се надигна с нежелание и после отново се свлече. Нуждаех се от помощ. — Чел съм книги. Онзи, който отнеме живота на полуджин, ще получи същия живот за себе си.

Изрецитира го, все едно беше свещен текст, макар да не бях го чувала в никоя проповед.

— Какво означава това?

Трябваше да спечеля време. Достатъчно, та да измисля нещо, което би отвлякло вниманието.

— Означава, че Саида може да оцелее, ако убие Делила. Бих заменил живота на всеки полуджин за живота на Саида. Без миг колебание.

Там. Нещо зад него. Проблясък от движение на лунната светлина. Пристъпваше безмълвно от една сянка на друга. За момент, когато мина между две дървета, го видях ясно.

Джин.

Усетих се толкова бързо, че да насоча очи към Махди, преди да е разбрал накъде гледам. Джин все пак бе ме последвал. И имаше шанс да ни измъкне от това положение без жертви, стига да успееш да задържа погледа на Махди върху себе си достатъчно дълго. Аз щях да съм това, което отвлича вниманието му.

— И после какво? — Трябваше да дам на Джин възможност да се приближи. — Какъв е планът ти? Ахмед няма да ти прости, ако убиеш сестра му, както сигурно се досещаш.

— Не ми пука за Ахмед! — Колкото повече говореше Махди, толкова по-рязък ставаше акцентът му. — Цялото това въстание и бездруго се е метнало на бързия кон към ада.

— Убедена съм, че в тази ситуация не ние сме се запътили към ада — рекох.

Джин беше на десет крачки зад него. Толкова близо, та да видя как крайчеца на устните му се извива от хапливата ми забележка, макар очите му да не се отделяха от сестра му.

— Дори и ти вече го виждаш. — Махди, изглежда, не ме чу. Беше се навел напред, отчаян, сякаш можеше да убеди и мен. Сякаш бих могла да се

отместя и да му направя път. — Ахмед е лапнал по-голям залък, отколкото може да преглътне. Сарамотай е само началото — ще има и други бунтове, а войната с чужденците ще свърши и султанът ще ни унищожи. Ахмед е прекалено слаб, за да задържи цялата страна. Не можем да спасим всички. Затова спасявам когото мога.

Джин беше близо. Твърде близо. Лунната светлина го огря, когато остави прикритието на дърветата и хвърли сянка пред погледа на Махди. Очите на похитителя се разшириха, щом забеляза новата заплаха. Острието му внезапно одраска гърлото на Делила и оттам рукна кръв.

Делила изпищя.

Времето за отвличане на вниманието бе свършило. Размахав ръце, върху лицето на Махди се стовари пясъчен удар и го заслепи, докато Джин се стрелваше напред. Хвана ръката на Махди и издърпа острието далеч от врата на Делила. Ножът промени посоката си и пое към гърдите му. Изпънах длан и пясъкът се раздвижи под краката на Махди, наруши равновесието му и ножът премина безвредно край рамото на Джин.

Махди се строполи, пръстите му изпукаха като сухи подпалки в ръката на Джин, ножът се плъзна от дланта му. Просна се в пясъка с агонизиращ рев, а Джин улови Делила.

И така, всичко приключи. Делила се свлече в лицето на Джин, обляна в сълзи, а кръвта ѝ потъмни пустинно бялата му риза. Погледите ни се срещнаха над главата на сестра му.

Дотук с криенето.

ГЛАВА 9

Извезаното слънце на тавана на шатрата сияеше бледо на светлината, хвърляна от запалената лампа. Не стигаше да изпълни цялата шатра и мракът сякаш бе обгърнал и петима ни.

Аз, Шазад, Хала, Джин и Ахмед.

Трябваше да сме повече. Ако Бахи беше жив. Ако Делила беше тук, а не под грижите на леля ми. Ако Махди не беше предател, заключен и под стража. Ако не бяхме се съгласили, че Имин трябва да получи поне една нощ за своята сватба.

— Мен ако питаш, трябваше да го убиеш на място.

Очите на Хала блуждаеха далеч, но знаех, че говори на мен.

— Никой не те е питал — отвърнах. Можех да мисля единствено за страха в очите на Махди, докато трепереше и стискаше Делила. Убеждаваше ме в правотата на това да спаси Саида, тъй като беше прекалено горд, за да се моли. — Да не искаш да кажеш, че не би направила същото, ако Имин издъхваше в онази шатра?

— Не. — Гласът на Хала бе тих, по онзи заплашителен начин, който се проявяваше, когато станеше дума за сестра ѝ. — Искам да кажа, че без проблем можеше да бъде Имин. Или ти, или аз, или близнаците. Всички ние всеки ден рискуваме живота си за егоисти като него и ето как ни се отплащат.

Пустинята формираше егоизъм. Знаех го по-добре от всеки.

— Любовта прави хората егоисти — каза Джин толкова тихо, та почти повярвах, че не е трябвало да го чуя.

В мен внезапно се надига горещ прилив на гняв. Преди обаче да изтърся нещо, Хала заговори отново.

— Не вярвам, че и половината от това, дето ми бе причинено, е направено от любов. Освен ако не броиш любовта към парите. — Хала вдигна лявата си ръка пред лампата. Ръката с два липсващи пръста. — Редно ли е всички да страдаме само защото Амани избира кой да живее и кой да умре в зависимост от настроението си за деня?

— Хала, достатъчно — предупреди я Шазад.

Но Хала сякаш не я чу.

— Май доста добре умееш да поставяш останалите от нас в опасност. Днес е Махди. Миналия път реши, че животът на брат ти е по-ценен от живота на когото и да било в пустинята. Ами ако скоро на мястото на някой

град се появи друг овъглен кратер? Ами ако той ни открие и направи някой от нас на прах като Бахи? Или може би някой ще успее да го залови, както стана с Имин, ще извади очите му и ще го обрече на бавна смърт само защото ти не прояви милостта да го убиеш бързо?

Скочих към нея като изстрелян куршум.

Шазад се вряза между нас за секунда. Преди да стигна до Хала, преди Хала да сътвори някой чудовищен ужас в съзнанието ми като отплата.

— Казах достатъчно.

Тя ме обхвана с ръце и ме бутна назад, докато Хала ми се подсмиваше зад рамото ѝ. Опитах да се съпротивявам, но чифт познати ръце ме хванаха и ме дръпнаха назад. Джин. Дори не се опитах да се освободя, когато ме дръпна към себе си. Гърбът ми се опря в гърдите му и усетих познатата топлина на тялото му.

— Спри. Знаеш, че не искаш да се биеш с нея, Амани.

Каза го в ухото ми — достатъчно тихо, та никой друг освен мен да не чуе. От гласа му косъмчетата на врата ми настръхнаха. С цялото си същество исках да се облегна на него, да усетя пулса му, да се отпусна назад в прегръдката му. Но се заковах на място и с усилие на волята се опитах да се отдръпна от него. Да оставя въздух между нас.

— Пусни ме. — Хватката му се отпусна, когато усети как тялото ми се втвърдява. Отърсих се и ръцете му паднаха. Още усещах топлината на дланите му по горната част на ръцете си. Като белези от изгаряне. Само дето полуджиновете не трябва да изгарят така лесно.

— Всеки в тази шатра има близки, заради които би обърнал света — каза Шазад и се обърна към Хала. — Не става дума за кръв или любов. А за измяна. Махди извърши престъпление спрямо нас и ще трябва да понесе наказание.

Ахмед не бе казал и дума. Сега всички гледахме към него.

Най-сетне той проговори:

— Баща ми би избрал екзекуция.

— И брат ти би избрал същото — обади се Джин зад мен. Беше се отдръпнал на безопасно разстояние. Усещах го дори без да го поглеждам.

— Отмъщение ли препоръчваш? — попита Ахмед. — Око за око?

— Не е око за око — отвърна Джин. — Делила е още жива. Благодарение на Амани. Препоръчвам изваждането само на едно око.

Ахмед потупа по картата.

— Мисля, че един султан не бива да раздава присъди от злоба.

Думите на Махди отекнаха в съзнанието ми. Прекалено слаб, за да задържи цялата страна.

Джин пристъпи към Ахмед.

— Сестра ни...

— Тя не е твоя сестра. — Удари по масата и всички тутакси млъкнаха. Никога не бяхме виждали Ахмед да се гневи така на Джин. Дори Шазад се отдръпна, очите ѝ се стрелкаха между двамата братя. Сякаш можеше да ѝ се наложи да усмири и тях. Джин и Делила нямаха една кръв — за разлика от Делила и Ахмед, които бяха деца на една майка, и от Джин и Ахмед — синове на един баща, — но бяха израснали заедно. Джин винаги бе наричал Делила своя сестра, а Делила смяташе и двамата принцове за свои братя. Ахмед обаче бе този, който ги свързваше. — И решението не е твое. Мое е.

Джин стисна устни.

— Добре. Докато чакам твоето решение, ще отида да нагледам твоята сестра. Както я наглеждах, след като умря майка ми. Моята майка, която спаси живота ти, да не забравяме. И която издъхна, докато ти беше тук и си играеше на спасител на държавата, която я пороби и опита да убие сестра ти.

— Всички да излязат — заповяда Ахмед, без да отделя очи от Джин. — Този разговор е между мен и брат ми.

— Не се тревожи. — Джин отвори шатрата с рязко движение. — Вече приключихме.

Нощният въздух нахлу вътре, а светлината от шатрата озари пясъка пред нея като сигнален огън.

Тогава се чу изстрелът.

Целият свят сякаш забави темпо, докато стояхме вкаменени, а съзнанието на всеки от нас се опитваше да навакса с реалността. Куршумът бе потънал в средата на масата само на косъм от лявата ръка на Ахмед. Право над него се забелязваше дупка в навеса — точно през жълтия плат на слънцето.

Шазад реагира първа. Сграбчи Ахмед за ризата и го блъсна на земята, направо под масата, само секунда преди да чуем втория изстрел. Последва и трети.

Джин ме хвана в същия момент, завъртя ме и изби въздуха от дробовете ми. Ударих се силно в земята и ужасяваща болка прониза дясното ми рамо. Изпищях. Но не беше куршум. Знаех какво е чувството да бъдеш прострелян. Джин ме закри с тялото си, докато куршумите свистяха из крехкия брезент на шатрата.

Саида.

Идеята ме осени рязко и внезапно като куршум в мозъка. Моментът бе прекалено идеален. Тя не беше „избягала“ с Хала. Била е примамка. Капан.

Бяха я последвали право при нас.

Навън се понесоха писъци, последвани още изстрели. Друг куршум удари край нас и пръсна пясъка опасно близо до мястото, където бяхме Джин и аз. Войниците стреляха на сляпо, но това не означаваше, че е изключено да ни улучат.

Потърсих силата си, но усетих как танцува примамливо на косъм извън обсега ми. Почувствах нещо студено на хълбока си. Извих се, за да видя по-добре. Ризата ми бе се вдигнала и желязото от токата на колана на Джин докосваше голата ми кожа, отнемайки полуджинските ми способности. И двамата потрепнахме, когато поредният куршум се заби в масата над главите на Ахмед и Шазад.

— Джин. — Падането бе изкарало въздуха от дробовете ми, а в дясната си ръка усещах пробождаща болка, сякаш бе счупена. Беше ми трудно да говоря, докато солидната тежест на тялото на Джин ме притискаше. — Токата на колана — изпышках най-сетне.

Джин разбра. Бързо се отдръпна от мен. Почувствах как желязото се махна от кожата ми. И внезапно паниката вече не беше виещо усещане, затворено в гърдите ми. Тя струеше от мен. В пустинята. В пясъка.

Призовах пустинната буря.

Почувствах я в пясъците навън, постепенно набираще сила. Изблъсках я толкова далеч от нас, колкото можех, към края на лагера, но въпреки това пясъкът шибаше по разкъсаните стени на шатрата. Затворих очи и позволих на пустинята да се разяри. Изстрелите секнаха, безпомощни пред силата на урагана, който се стовари върху едната страна на шатрата, откъсна я от земята и я понесе, сякаш бе лека като перце.

Навън пясъчната буря беше преобразувала паниката в лагера в чист хаос. Въстаници бързаха да вържат шиймите си, събираха запаси, опитваха се да успокоят конете. Всеки знаеше нашия план за евакуация. Ала едно бе да го знаеш, съвсем друго да го изпълниш в мрака на нощта, докато из въздуха свистят куршуми.

Положих усилия да овладеем нещата. Опитах се да дишам, докато се надигах на колене. Изстрелите дойдоха отгоре. Това означаваше, че враговете ни са по стените на каньона. Протегнах ръце напред и създадох щит от куршумите, доколкото бе по силите ми.

Докато пясъкът се движеше, видях тялото на първия въстаник. Прясна кръв струеше от огнестрелната рана на гърдите му. Почувствах как контролът ми се изплъзва и го улових отново.

Шазад беше на крака и вече раздаваше заповеди, докато аз овладявах подивелия вятър.

- Амани! Трябва да потегляме! — извика Шазад през воя на пясъка.
— Мога да прикрия бягството ви! — отвърнах аз. — Вземи всички!
— Няма да тръгнем без теб — поклати глава тя.

Тъмната ѝ коса вече се изплъзваше от плитката и шибаше лудешки лицето ѝ. Зад нея виждах как някои отчаяно оседлават коне, а други се качват на гърбовете на близнаците, приели формата на гигантски рокове.

— Да, без мен! — извиках аз. Искях да ѝ кажа, че ще бъде наред. Ала не беше безопасно да давам полуджинските обещания. — Заведи другите на безопасно място. Отведи Ахмед. Ти трябва да си с тях, а аз трябва да съм тук.

Шазад се поколеба за момент. Приятелката ми упорстваше. Но генералът знаеше, че съм права. Половината лагер можеше да погине, ако не получеше някакво прикритие. А в момента аз бях единственото прикритие.

Шазад се извърна. Погледна през рамо Ахмед, който се опитваше да успокои хората дотолкова, че да успее да ги отведе. После отново извърна очи към мен.

— Ако не ни последваш — тя падна на земята пред мен и улови рамото ми за миг, — бъди сигурна, че ще се върна за теб.

И после изчезна. Насочих навън всичко, което таях в себе си. Изпразних същността си в пустинята. Съвършен циклон предпазваше краищата на лагера и скриваше бягството на нашите хора от очите на войниците.

Не знам колко дълго държах бурята. Колкото можех, преди ръцете ми да затреперят. Далечно възприемах хаоса около себе си. Товареха запасите, извеждаха конете до входа на лагера, Из и Маз свистяха из въздуха сред дъжд от куршуми. А някъде далеч се носеха писъци.

Ала всичко, което усещах, бе пустинята. Превърнах се в част от пустинната буря, докато накрая се уплаших, че може да се пръсна и понеса из въздуха като нея. Губех контрол. Не само ръцете ми, цялото ми тяло трепереше от усилия. Пясъкът плющеше през косата ми вместо към врага. Трябваше да пусна силата. И ако исках да имам възможност да се измъкна, трябваше да го направя веднага.

Надигнах се на крака. Коленете ми потрепериха под мен. Нечии ръце ме уловиха за талията, преди да падна на земята.

— Държа те — прошепна Джин в ухото ми. — Пусни силата. Държа те.

Един кон подскачаше и риташе в паника, докато бурята се затваряше около нас, а контролът ми се изплъзваше.

— Защо... си... още... тук? — изпъшках аз. — Шазад...

Главата ми се замая от усилие да овладеея пясъка. Ако пуснех сега, пясъкът щеше да зарине мястото и да погребее всеки, който не бе успял да се измъкне.

— Тя измъкна почти всички.

Стабилността на тялото на Джин бе единственото нещо, което ме подпираше.

— Но не и теб.

— Никога не бих те оставил да се претрепеш така. — Гласът му беше тих и уверен в ухото ми, тялото му ме обгръщаше. Защищаваше ме, докато подканяше коня напред. Сложи ме на седлото и се метна зад мен. Прозвуча изстрел притеснително близо до нас. — Амани. Пусни силата. Държа те, обещавам. Довери ми се.

И аз пуснах силата.

ГЛАВА 10

Яздехме, сякаш се опитвахме да изпреварим слънцето. Армията беше зад нас. Трябваше да навлезем дълбоко в планините, за да наберем преднина.

Бях изгубила съзнание някъде след бягството от лагера и бях проспала последните часове мрак, с който бяхме разполагали. Когато се събудих, облегната на Джин, над нас грееше нова зора, а зад гърба ни бе армията. Изразходвах последната частица от силите си, за да вдигна пустинята зад нас и да създам възможно най-голям щит между войниците и малката ни група.

Двамата с Джин не бяхме сами. Около десетина души от лагера бяха с нас — не бяха успели да се измъкнат с близнаците или първата вълна ездаци, поведена от Шазад. Някои яздеха по двама на последните ни коне. Не можех да различа лицата им, докато препускахме сред горящите пясъци. И не знаех кой бе се спасил с Ахмед и Шазад, нито дали спътниците ни можеха да управляват конете достатъчно добре, че да издържат на нашата скорост. В момента нямаха избор.

Ръката ме болеше все повече, особено когато поглеждах назад. Полагах всички усилия да я задържа вдигната, без да й позволявам да наруши съсредоточеността ми.

Накрая стигнах до пълно изтощение — както аз, така и конете. Ако не бяхме им се изплъзнали до този момент, щеше да се наложи да се сражаваме с тях. Пуснах щита зад нас. Джин сякаш усети как напрежението напуска тялото ми. Той завъртя задъханото животно с готов за стрелба пистолет и се огледа за преследвачи. Зрението ми се замъгли от чистото облекчение, че вече не използвам силата си. Скрих очи от залязващото пустинно слънце. Бяхме напълно неподвижни, докато оглеждахме хоризонта за всеки знак за опасност. Но зад нас нямаше друго освен вятър. Бяхме им се изплъзнали.

— Можем да направим лагер тук — нареди Джин, гласът му отекваше през гърдите право в гърба ми. Беше прегракнал от жажда.

— Не сме в безопасност — протестирах аз.

— Никога не сме в безопасност — отвърна Джин, но само аз го чух.

— Няма прикритие, а конете...

— Конете не могат да продължат, без да си починат. А ние не можем да ги надбягаме пешком — прошепна в ухото ми Джин. — А и не можем да ги

надбягаме без теб. Ще оставим стража и ще потеглим, ако на хоризонта се появи дори облаче пясък.

Смъкна се от коня, взе да раздава заповеди за опъване на палатки и настоя да прегледа запасите, които хората бяха грабнали по време на евакуацията. Извади тапата на нещо и пое глътка, после ми го подаде.

Приблжих меха с вода към устата си с треперещи ръце и отпих бавно, притискайки наранената си ръка до тялото. Бяхме около десетина приблизително. Това означаваше, че липсват много хора, които сега бяха гниеци трупове сред пясъка, ако не бяха се измъкнали с Шазад и Ахмед. Бях единственият полуджин сред всички. Надявах се, че Хала и Делила са с другите — заедно можеха да скрият дори голяма група въстаници в движение. А Шазад щеше да ги отведе в безопасност. Трябваше да вярвам, че ще ни чакат.

Леля ми Сафия беше сред тези, които избягаха с нас заедно с още две жени от Сарамотай. Явно бе трудно да изпълниш плана за бягство, ако не го знаеш. Сафия помагаше в раздаването на храната. Неколцина познати лица бяха пръснати наоколо. Успокоението леко отпусна сърцето ми.

Тази вечер нямаше да палим огън. Щяхме да сме уязвими за крадци и кошмари, но пък в много по-голяма опасност, ако запалехме сигнален огън за султанските войски. Просто трябваше да обградим лагера с цялото желязо, което имаме, и да се надяваме на най-доброто.

Всеки бе съсипан от бягството. Някои вече бутаха зальци хляб в устата си и просто припадаха, докато слънцето залязваше. Трябваше да поставим стража и да разпределим запасите между конете и палатките. Имаше още хиляда и едно неща, които се налагаше да обмислим. Ала главата ми се въртеше и не можех да мисля за тях.

Пих вода и виенето на свят най-после ми отмина. И без това не трябваше да я пестим особено. Вече познавах нашата част от пустинята. Бяхме на три дни път от пристанищния град Гасаб, но със скоростта, с която се движехме — яздихме цяла нощ и през целия следващ ден, — щяхме да сме там утре по залез-слънце. Там бихме могли да попълним запасите си и да се срещнем с всички при сборния пункт в планините. Е, с всички, успели да се измъкнат.

Оставих водата настрани и предпазливо опитах да слеза от коня — смъквайки се от седлото, отпуснах леко тежестта си на крехката си дясна ръка. Тя мигновено подаде и се строполих на земята сред облак прах.

— Ранена си.

Джин се протегна към мястото, където бях се проснала. Пренебрегнах жеста му и се надигнах на здравата си ръка, като се хванах за стремето.

Конят беше толкова уморен, че почти не възрази.

— Ще оцелея. — Отдръпнах се от него, като опитвах да държа ръката си възможно най-нормално. — Винаги съм оцелявала.

— Амани! — извика той, докато се отдалечавах, достатъчно силно, та да привлече няколко погледа към нас. След миг обаче хората отново се заеха със своите дейности. Всеки знаеше, че не е редно да се намесва в нашите работи. — Видях как преброждаш пустинята. Запомнил съм начина, по който се движиш. И в момента се движиш така, сякаш рамото ти е извадено. Позволи ми да го погледна.

— Мога да ѝ дам нещо за болката — прекъсна го Сафия и изтупа пясъка от пръстите си.

Почти всеки знаеше, че не е редно да се намесва.

— Тя няма нужда от нещо за болката — каза Джин с равен глас. Говореше на Сафия, но очите му бяха втренчени в мен. — Има нужда някой да намести рамото ѝ, преди да се наложи да отрежем ръката ѝ.

Това ме накара да спра.

Извърнах се и го погледнах в лицето. Беше развил шиймата си и можех да видя лицето му ясно. Джин умееше да блъфира. На устните му се появи лека усмивка, сякаш можеше да прочете мислите ми по-добре от самата мен. Тази усмивка винаги означаваше беда.

— Готова ли си да рискуваш, бандите?

Бях почти сигурна, че лъже. Но желанието ми да имам две ръце надхвърляше тази сигурност.

— Добре — съгласих се накрая.

Изпънах ръка напред като дете, държащо ранено животно, намерено в пустинята. Джин не я пое. Вместо това сложи длан на гърба ми. Познатата тръпка пробяга по гръбнака ми. Тялото ми, изглежда, не знаеше, че съм бясна на Джин. Заведе ме в малката синя шатра, която бях си заплюла, докато се движехме. Някой бе я разпънал за мен. Джин остави платното да падне зад нас, създавайки ни уединение.

Шатрата бе прекалено ниска, за да стоим прави. Свивах се упорито, но накрая Джин ме дръпна на земята да седна срещу него. Нощта бързо се спускаше около нас, но имаше все още достатъчно светлина, че да се виждаме. Чувах шумоленето на лагера отвън, докато хората се приготвяха за нощта в пустинята.

— Трябва да го видя.

Гласът му бе нежен сега, когато бяхме сами. Отне ми секунда да разбера какво има предвид.

— Добре — рекох отново, без да го поглеждам в очите.

Много внимателно той постави длан над лакътя ми и плъзна другата си ръка под ризата ми. Пръстите му бяха топли и познати. Някога би се пошегувал, че е успял да бръкне под дрехата ми. Сега обаче между нас висеше мълчаливо напрежение. В един момент вече не можех да го понеса.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Довери ми се. — Джин не ме гледаше в лицето, макар да се намираще толкова близо, та почти да не можеше да гледа другаде. — Трябваше да се науча на „Черната чайка“ още преди да започне всичко това. — Това. Знаех, че има предвид въстанието. Почти се засмях. Беше тъй мъничка дума, с която да обхване всички ни и всичко, дето бяхме направили, всичко, дето ни предстоеше да извършим. — Много моряци се заплитаха във въжетата и се нараняваха.

Направи нещо, което стрелна остра болка по гръбнака ми. Изсъсках през зъби.

— Съжалявам.

— Редно е повече да съжаляваш. — Болката изостряше езика ми. — Нали знаеш, че това стана, когато ме бутна.

— Права си — отвърна безизразно Джин, а пръстите му продължиха да тършуват нежно по мен. — Трябваше да ги оставя да те прострелят, раните от куршум нарастват толкова по-лесно.

— Какво изобщо знаеш по въпроса? — В момента бяхме на ръба на оцеляването. Моментът не беше подходящ да подхвана спор, не и наскре войната. Ала не аз бях подхванала темата. — Ти не беше там, докато се възстановявах.

— Да не би да предпочиташ да остана и да те гледам как умираш? — попита Джин с напрегната челюст.

— Не умрях.

— Но можеше да умреш.

— А ти можеше да умреш, докато шпионираше ксичаните!

Настана мълчание. Но не помръднахме. Никой от нас не се отдръпна, нито се приближи към другия. Пръстите на Джин още бяха върху нежното ми рамо.

Накрая той заговори отново:

— Извадено е. Но не е счупено. — Беше леко над мен и виждах само устата му и наболата брада по челюстта му. Обгърна рамото ми с две ръце. — Това ще боли ужасяващо. Готова ли си?

— Е, като го кажеш, мога ли да откажа? — На устните му се появи малката извивка, която винаги ме караше да смятам, че си мислим едно и също. — Готова съм.

— Добре. — Извърна се, за да е с лице към мен. — Ще дръпна рамото ти на три. — Стиснах зъби и се приготвих. — Едно...

Поех си дълбоко дъх.

— Две...

Преди да се напрегна в очакване на „три“, Джин рязко дръпна ръката ми навън и нагоре.

Болка преряза ръката ми от лакътя до рамото и изскочи рязко от гърлото ми.

— Кучи син!

Последва друга псувня на ксичански, после една на джарпурски, която Джин бе ми казал, докато пресичахме пустинята. Болката събуждаше всяка обида на всеки език, който знаех. Бях наред колоритна псувня на галански, когато Джин ме целуна.

Ако беше казал още нещо, щях да умра по възможно най-апокалиптичен начин. Устните му намериха моите. Мислите ми се превърнаха в руини само секунда по-късно.

Почти бях забравила какво е чувството да те целуне Джин.

Боже, той наистина знаеше как да ме целува.

Целуваше ме, сякаш го правеше за първи и последен път. Сякаш и двамата щяхме да изгорим живи от това. И аз се свих в него все едно не ми пукаше. Може би въстанието се разпадаше около нас, може би цялата вселена се разпадаше, но в този миг и двамата бяхме живи и бяхме заедно и гневът между нас бе се превърнал в различен огън, и потънахме толкова дълбоко в него, та вече не знаех кой кого поглъща.

Той се отдръпна с внезапна, съсипваща скорост, и ни раздели така бързо, както бе ни събрал. Собственото ми накъсано дишане изпълни последвалата тишина. Вече беше пълен мрак. Всичко, което можех да различа, бе издигането и спускането на раменете му и бледността на бялата му риза.

— Защо го направи? — промълвих с въздишка.

Бях толкова близо, че да видя повдигането и спадането на гърлото му, когато преглътна. Изпитах внезапната нужда да поставя устата си там и да почувствам дали дъхът му е така неравен и несигурен както моя.

Но когато Джин проговори, гласът му беше твърд като скала.

— За да те разсея. Как е болката?

Осъзнах, че крещящата болка в ръката ми бе се смълчала, когато цялото ми тяло бе се съживило, за да отвърне на целувката на Джин. Той беше прав — не болеше дори наполовина толкова силно, както като намести рамото ми.

Той вдигна нещо от земята — червената ми шийма, осъзнах аз. Явно бе се смъкнала. Джин отново докосна ръката ми, но този път дланта му беше само кръв и плът на лакътя ми, а не огън, навлизащ в кожата ми. Завърза шиймата около ръката и я метна през врата ми като бинт. Завърза я със здрав възел и скочи на крака.

— Освен това... — Гласът му беше ведър, сякаш всичко бе сега и ние бяхме двама непознати, флиртуващи един с друг, преди отново да се разделим. А не така сплетени, както бяхме в действителност. Не хора, прекосили пустинята заедно и изживели многобройни сблъсъци със смъртта. — Кой би устоял на уста като тази?

Той открадна още една целувка толкова светкавично, че беше излязъл, преди напълно да я почувствам. Седях в мрака дълго след като той си тръгна, не се надигнах дори когато чух как хората навън се събират за вечеря. И без това не бях гладна. Чувствах се издрана. Изгоряла. Обгорена земя. Далечно си спомнях тази фраза — Шазад бе ме научила на нея. Беше свързана с някаква военна стратегия. Не знаех дали с Джин сме във война, или не.

Слушах как лагерът се настанява около мен, докато всичко препускаше из съзнанието ми. Всичко, което бяхме преживели. Всичко, което ни предстоеше. Всичко, което той не бе казал. Колкото повече се смълчаваше лагерът, толкова по-шумен ставаше гневът ми.

И двамата бяхме адски упорити, но единият все някога трябваше да се пречупи. Скочих на крака, преди да помисля, и избутах падащото платно на шатрата. Лагерът вече бе напълно тих, всички бяха се настанили по палатките, освен тези, които бяха на пост. Закрачих през лагера. Бях виждала шатрата на Джин — червена и закърпена от едната страна и издигната точно срещу моята. Не бях сигурна какво ще направя — да му се развикам, да го целуна или нещо съвсем различно.

Прецених, щом го видях.

Бях почти там — на две крачки от шатрата му, — когато нещо запуши устата ми неочаквано. Паниката пламна в гърдите ми, а някакъв плат покри лицето ми, миришеше противно сладко като разсипан алкохол.

Инстинктът пое контрол. Блъснах лакът назад. Пищяща болка разкъса раненото ми рамо. Грешка. Отворих уста да си поема дъх. Вдишах миризмата, тя нахлу в устата ми и се впи в езика ми, в гърлото ми и надолу, чак до дробовете ми.

Бях отровена.

Ефектът бе мигновен. Краката ми омекнаха и светът се наклони.

Армията на султана бе ни намерила.

Защо не получихме предупреждение? Можех да направя нещо. Можех да събудя пустинята. Можех да ги спра. Сега почти не бях в състояние да се съпротивлявам. Свлякох се беззащитно, пръстите ми лазеха по ръката на устните ми. Извих се настрани и опитах да притисна тялото си надолу. Съзнавах, че вече е твърде късно. Когато падах, видях две тела, проснати неподвижно в пясъка. Стражите, вече мъртви.

Трябваше да предупредя другите. Светът избледняваше. Изплъзваше ми се. Щях да умра. Джин. Трябваше да му дам шанс да избяга. Да спаси другите.

Отворих уста да изкрещя. Мракът погълна вика ми и мен.

ГЛАВА 11

Когато се събудих, ми се гадеше ужасно. Повърнах на дървения под до кофата. Грабнах я преди втората вълна.

Всичко, останало в стомаха ми, се понесе нагоре.

Стиснах очи и обхванах металната кофа. Пренебрегнах отвратителната миризма на повръщано, носеща се от дъното. Главата ми още се въртеше, стомахът ми още се свиваше. Не помръднах веднага дори когато бях сигурна, че не ми е останало нищо за изхвърляне освен собствения ми дроб.

Явно още бях жива. Кое то си беше неочаквано. Щях да се почувствам добре от тази новина, когато приключех с изхвърлянето на вътрешностите си. Значи бях упоена, а не отровена. Армията трябваше да ме убие. Трябваше да убият всички ни.

Може би бяха ме оставили жива, защото бях полуджин и бях ценна. Или защото бях момиче и изглеждах беззащитна. Но нямаха причина да пленят останалите от лагера живи. Нямаха причина да видят Джин, който, изглежда, винаги сякаш представляваше проблем, заспал, и да не го довършат с един куршум.

Имаше само един начин да бъда сигурна. Не можех да изрека друго освен истината.

Ако не успеех да го изрека на глас, значи Джин беше мъртъв.

Преглътнах жлъчката в гърлото си.

— Джин е жив.

Истината се изплъзна като молитва в мрака — толкова огромна и толкова сигурна, че най-сетне започнах да разбирам как принцеса Хава е успявала да призове изгрева. Почувствах думите толкова значими, колкото изгряващо слънце. Паниката напусна гърдите ми.

Джин беше жив. Най-вероятно бе пленен като мен.

Започнах да изреждам бързо имената. Шазад, Ахмед, Делила, Хала, Имин — всички бяха живи. Нито веднъж езикът ми не трепна. Всички бяха добре. Е, ако се опитах да кажа, че всички са добре, щях да насиля късмета си, тъй като всички ние тъкмо бяхме загубили дома си. Обаче живи. Както и аз. И нямаше да допусна това да се промени.

Щях да доживея да се върна при тях.

Стаята се движеше, дадох си сметка внезапно. На влак ли бях? Подът се раздвижи и стомахът ми отново се надигна. Не, това беше различно.

Нямаше го стабилното поклащане. По-скоро напомняше на люлеене в люлка, клатена от пиан великан.

Когато главата ми се проясни, огледах обстановката. Предпазливо оставих настрана кофата и се отпуснах. Можех да се надигна до седнало положение. Това не беше лошо начало. И благодарение на светлината, навлизаща през малкия прозорец зад мен, можех да виждам.

Бях на легло в тясно помещение с влажни дървени стени и влажен под. Светлината ми навяваше усещането за късен следобед. Изгоряло небе след дълъг пустинен ден. Бях пленена посред нощ, значи бях спала почти цял ден.

Поне цял ден.

Опитах се да стана, но усетих как нещо рязко дръпна дясната ми ръка. Бях завързана за рамката на леглото.

Не. Не завързана. Окована.

Желязото хапеше кожата ми. Усетих го в мига, в който се протегнах към силата си. Вдигнах ръкава си, за да го огледам. Желязото бе стиснато като гневна ръка на китката на дете. Но не напълно. Лека светлина проблясваше между кожата и желязото.

Щеше да свърши работа.

Без да се замисля, се протегнах към шиймата си. Напипах гола кожа. Почувствах се така, сякаш бяха ме ударили в стомаха.

Шиймата я нямаше. Сега си спомних. Джин я завърза като превръзка през рамото ми. Съпротивлявах се, докато упойката изпълваше носа и устата ми и явно шиймата бе паднала. Изчезнала сред пясъците.

Беше глупаво. Това беше просто вещ. Глупава лента червен плат, скриваща ме от пустинното слънце.

Ала беше глупава вещ, която Джин бе ми дал. Беше я отмъкнал от един простор в Сази в деня, в който избягахме от Дъстуок. Оттогава не спирах да я нося. Дори когато му бях бясна. Тя беше моя. А сега я нямаше.

Но щях да намеря друг начин да се измъкна.

Взех да дърпам шевовете на ризата си и те подадох. Откъснах парче плат и започнах го набутвам между кожата си и железните окови. Работата не беше лесна — желязото бе стегнато, а платът — дебел. Продължих обаче да го правя, натиквайки плата малко по малко.

Ето. Усетих мига, в който желязото спря да докосва голата ми кожа. Силата ми нахлу отново в мен.

Бях уморена и жадна, в устата ми имаше вкус на повръщано и някакво непознато лекарство, което още се моташе из дробовете ми, но можех да се справя. Протегнах се към пустинята навън с всичко, което имах. Усетих

как тя се надига, а след това ми се изплъзва. Подръпнах отново, но не почувствах нищо. Сякаш се протягах към нещо, което бе прекалено далеч.

Опитах се да овладеея обземащата ме паника. Имаше и други начини да се измъкна. Както стана в Сарамотай. Поех си дълбоко дъх и затворих очи. Можех да го почувствам сега, когато вече бях спокойна. Дори и в поклащащата се стая. Пясъкът, полепнал по кожата ми.

Вдигнах ръка с бързо и рязко движение и откъснах от кожата си всяко зрънце пясък. Запратих пясъка към ръката си с мощно движение.

Ключалката на оковите се разби като дърво под брадва. И бях свободна.

Махнах оковите и се стрелнах към вратата, борейки се със замайването, стискащо съзнанието ми като пустинно изтощение. Подът се наклони под мен и ме блъсна в дълъг мрачен коридор. В единия край се процеждаше светлина. Подът отново се надигна под краката ми.

Нещо щракна в съзнанието ми, късчета от дочути истории. Някои научих край огньовете, а други ми разказа Джин.

Не бях във влак.

Бях на кораб.

Дървените стъпала бяха точно там, където падаше светлината. Покатерих се нагоре, а земята продължаваше да се накланя. И тогава излязох на слънчева светлина и свеж въздух.

За момент бях заслепена от внезапния блясък след мрака. Ала не бях от хората, дето спираха да тичат просто защото не виждат къде отиват. Когато зрението ми се проясни, се стрелнах напред, съсредоточена в мястото, където корабът сякаш свършваше.

След мен се понесоха викове, ала аз не спрях. Метнах крака напред като шибащ камшик. Стоварих се с всичка сила върху парапета на ръба на кораба. Бягството ми.

Само дето нямаше бягство.

Веднъж попитах Джин дали пясъчното море е като истинското. Устата му се изви в онази всезнаеща усмивка, която използваше, когато знаеше нещо, неизвестно за мен. Преди да разнищя всичките му тайна и тази усмивка да стане моя.

Сега обаче знаех.

Водата се простираше докъдето стигаше погледът ми. Повече вода, отколкото бях виждала през целия си живот, повече вода, отколкото изобщо бях предполагала, че има на света. Бях виждала реки и басейни, бях попадала дори в пустинни градове, притежаващи лукса да бъдат снабдени с фонтани. Но не бях виждала нищо такова.

Беше обширно като пустинята. И ме държеше в капан точно като Дъстуок, където някога бях затворена от безбройни мили горящ пясък.

Нечии ръце ме уловиха отзад и ме дръпнаха далеч от парапета, сякаш някой бе си помислил, че може да се хвърля в морската паст.

Замъгленият свят постепенно се избистряше и аз осъзнавах наличието на други неща около себе си. Странната миризма, за която можех само да предполагам, че идва от безкрайното море. Викове и писъци, някой питаше как, по дяволите, съм се измъкнала.

Група мъже ме обградиха. Мираджинци, без съмнение — имаха пустиннотъмна кожа, а някои — дори по-тъмна. Светли шийми покриваха лицата им, ръцете им бяха закоравели от работа и покрити с белези. Стиснах юмрука пясък, макар да знаех, че не бих могла да поваля дори половината от тях, преди някой да ме застреля. Не и когато към мен бяха насочени вече три пистолета.

И там, измежду мъжете, в бял халат, толкова бляскав, та пробождаше очите ми, беше причината Джин да е все още жив. Явно не беше ме пленила армията на султана.

Беше леля ми Сафия.

— Ти ме упои.

Гласът ми прозвуча дрезгаво. Леля ми, чиито ръце танцуваха с лекота из лекарствата в сандъка на Свещения баща. Тя беше приготвила храната. Можеше да е сипала вътре каквото и да било, с което да приспи въстаниците и да се измъкне. Колко лесно би й било да ме сграбчи, докато вървах към шатрата на Джин, и да ме упои с нещо, взето от сандъчето в шатрата за болните, което бях оставила отключено. Два пъти бе се опитала да ми даде лекарства, които да ме приспят. За болката.

Шазад винаги ми е казвала, че не умея да пазя гърба си. Затова го правеше вместо мен. Би казала също, че това е един от онези случаи, в които трябва да си замълча. Ала Шазад не беше тук. Защото тази жена бе ме отвлякла.

— Последния път, когато упоих човек, който ми имаше доверие — казах аз, — поне имах благоприличието да го оставя където си беше.

— Боже, звучиш точно като нея — произнесе толкова тихо Сафия, че нямаше как някой освен мен да я е чул. Приблужи се към мен и войникът, придържащ ръцете ми. Усетих как докосва парчето плат, набутано в процепа между оковите и голата ми кожа. — Умно. — Прозвуча, сякаш говореше с гордост. — Значи можеш да въртиш полуджинските си номерца?

— Знаеш какво съм.

Не беше въпрос, но това не означаваше, че не искам отговори.

— Продавам лекарства в Изман отпреди да се родиш. — Тя издърпа плата почти нежно. — Наистина ли смяташ, че си първият полуджин, на когото попадам? Вие сте рядък вид. И всеки от вас струва цяло състояние. Хората от моя занаят се научават да разпознават малките знаци. Усъмних се, когато видях очите ти, и се уверих след бурята, която ни спаси в пустинята. А майка ти винаги говореше толкова малко за теб в писмата си.

Не беше отишла в Сарамотай за нещо добро. Емирът на града тъкмо бе започнал да се хвали надлъж и шир, че има дете с очи като гаснещи въглени, способно да призовава слънцето в дланите си — това бе я привлякло. Аз също бях ценна. Нямаше обаче да вземат пръстите ми. А очите.

— Всъщност не е вярно — спомних си какво беше ми казал Махди, докато държеше нож до гърлото на Делила. — Това, което разправят, за нашите органи.

— Важното е — отвърна тя, без да ме поглежда, докато навиваше плата около собствената си длан, — че изобщо го казват.

Беше права. Историите и вярата означаваха повече от истината. Научих го като Синеокия бандит. Ала нямаше да бъде Синеок бандит, ако тя отнемеше очите ми.

Сафия се обърна към мъжа, който ме държеше, и каза:

— Заведи я при другите момичета, там ще е на сигурно място.

* * *

Отведоха ме по-навътре в кораба. Много по-навътре. Чак до най-дълбокия мрак на натежалия му дървен стомах и дори още по-навътре. Не знаех накъде сме тръгнали, но чувствах, че сме близо. Чух ревовете много преди да видя лицата. В сравнение със стаята, в която бяха другите момичета, тясното помещение, където се събудих, приличаше на луксозен дворец. Ръцете на момичетата бяха оковани за дървените стени. Плитко блато се плискаше край тях и пръскаше треперещите им тела.

Бяха около десетина. Докато влизах, успях да видя някои от лицата им на поклащащата се светлина от лампата. Бледо момиче със светлоруси, почти бели къдрици, облечено с чуждоземна рокля, която някога бе имала формата на камбанка. Тъмнокожо момиче със затворени очи и извита назад глава — устните ѝ шептяха някаква молитва, само по това разбрах, че още е жива. Ксичанка с гъста черна коса и убийствен поглед, насочен към мъжа,

който ме държеше. Друго момиче от Мираджи с прост халат, треперещо в студа. Изглеждаха така различни една от друга като деня от нощта, като небето от пясъка, но всички бяха красиви. И това ме плашеше най-много.

Делила беше ми разказвала как майката на Джин била отведена в харема. Дъщеря на ксичански търговец, живееща на кораб — кораб, чиято палуба подгизнала от кръвта на семейството ѝ след сблъсък с пирати. Лиен, шестнадесетгодишна и приказнокрасива, била единствената оцеляла. С окови и в дрипи била отведена пред новия султан на Мираджи, който тъкмо бил убил баща си и братята си, за да завземе трона. И в онзи момент събирал харем, за да си осигури наследници.

Била продадена за сто лузи и така попаднала зад стените, между които по-късно родила син на мъжа, когото ненавиждала. Единствено смъртта на приятелка, обичана като сестра, ѝ дала възможност да избяга отново в морето с новороденото на ръце и двамата млади принцове, хванати за полата ѝ.

Понякога се чудех дали Джин изобщо знае тези истории за майка си. Жените не разказваха такива неща на синовете си, разказваха ги на други жени. Внимавай, шептяха майките на дъщерите си. — Хората ще те наранят, задето си красива.

Аз не бях красива. Не затова бях тук. А защото бях могъща.

Този път железните окови се впиха в кожата ми. Сафия и мъжът поеха към изхода, вземайки светлината със себе си. Не можех да им позволя да ме оставят тук в окови, сякаш съм се предала.

— Нали знаеш какво разправят — че ако предадеш собствената си кръв, си завинаги прокълнат в очите на Бог — извиках след Сафия. Водата вече се плискаше по дрехите ми. Осъзнах, че още нося халата на Шазад. Подгизваше, усещах го с кожата си. — Свещения баща в Дъстуок често го казваше на проповеди.

Не очаквах Сафия да спре. Но го стори. Застана на прага, с гръб към мен, докато мъжът изчезваше някъде пред нея.

— Наистина го казваше. — Обърна се към мен. И за първи път изпитах страх от вида ѝ. Заради спокойствието на лицето ѝ. То ми разкри, че тя не се е поколебала, преди да ми причини всичко това. Нито за момент. — Майка ти и аз винаги ходихме на молитви. Всеки ден. Не само в свещените дни, не само в дните за молитви. Всеки ден. Слагахме молитвените си килимчета едно до друго, стискахме очи и се молахме, както ни бяха казали. Молахме се за живота си. Молахме се съдбата да ни измъкне от Дъстуок. — Не бях я забелязала преди тази студенина в Сафия. Но я виждах ясно като бял ден. — Обичах сестра си, както слънцето обича

небето. Щях да направя всичко за нея. И после тя умря и остави теб. А ти толкова приличаш на нея. Сякаш виждам кожекрадец, отмъкнал лицето на сестра ми. Имаш ли представа какво е чувството? Да гледаш нещото, убило любимия ти човек? Нещо, което дори не е човек, макар да си въобразява, че е?

Наблюдавах как светлината от лампата танцува по лицето ѝ, как го огрява заслепяващо и после го запраща в пълен мрак.

— Дъстуок уби майка ми.

— Защото тя те предпазваше. Предпазваше те от мъжа, който се наричаше твой баща. Искаш ли знаеш какво пишеше в последното ѝ писмо?

Исках да кажа „не“. Ала щеше да е лъжа.

— Написа, че не си дъщеря на съпруга ѝ. Че той знае. Че винаги го е знаел. Че се бои за теб, защото порастваш. Че е време да избягате. Че би умряла, за да те защити, но ако го стори, би взела и мъжа си в гроба.

В онзи ден бродех из пустинята. В деня, в който се чува изстрелите. Хората казваха, че майка ми се е побъркала. Не беше вярно. Тя беше убила съпруга си с ясното съзнание, че може да бъде наказана със смърт. И бе го направила заради мен.

— Тя щеше да дойде при мен. Преди ти да се появиш. Намразих те от мига, в който тя ми написа, че ще отложи напускането на града, защото не би могла да премине пустинята бременна. Нито пък с малко дете. И все пак аз градях живота си с мисълта, че един ден ще го споделя с малката си сестричка. Извърших ужасни неща, за да подсигурия бъдещия ни живот. Дъстуок уби сестра ми. Тя обаче умря, защото беше твоя майка. А сега аз ще спечеля живота, който винаги ми се е полагал. И ти ще платиш за него.

— Щом ме мразиш толкова много, защо не извадиш очите ми тук и сега? — изкрещях. Исках да видя дали ме мрази толкова силно, колкото си мисли. — Приключвай по-бързо.

— Повярвай ми, ако можех да си спестя пренасянето ти през пустинята, щях да го направя. — Леля ми се подсмихна нехайно. — Но ти струваш колкото собственото си тегло в злато.

Бях го чувала и преди. В Сарамотай, за Ранаа. От Хала, след като спаси Саида от Изман.

Тя нямаше да избодне очите ми и да ги продаде на някой измански богаташ с болно сърце. Щеше да ме отведе при султана.

ГЛАВА 12

Бях сляпа. Всичко, което виждах, беше в съзнанието ми, а външният свят представляваше пълен мрак, разтеглен в безкрайността, понякога пробождан от звуци.

В по-добрите си моменти съзнавах, че се дължи на лекарствата. Бях затворена в капан от пламък и пясък. От пламнал пясък. Пустиня, изпълнена с горящи хора. Хора, които познавах, но чиито имена не съществуваха в съня. Две сини очи като моите наблюдаваха всичко това. Защото още имах очи. Просто не можех да се сетя как да ги отворя.

В даден момент усетих, че нещо се е променило. Преместваха ме. И чувах гласове. Сякаш слушах от дъното на кладенец.

— Знаеш, че султимът харесва мираджински момичета.

Султимът. Разпознах титлата. Някъде далеч знаех какво означава.

— Тази не е за харема — друг глас. Женски. Познат. Пожелах да се протегна към силата си. Опитах да се изпъна извън съзнанието си, за да я стигна. Мракът отново плъзна вътре. Изгубих пясъка и гласовете. Последното, което чух, преди тъмнината да ме погълне отново, беше „опасна“.

Искра съзнание проблесна в самия край на съзнанието ми.

Опасна.

По-добре наистина да го вярват.

* * *

Всичко се проясни изведнъж, десетина детайла от реалността се счепкаха за вниманието ми. Студенината на масата под мен, острата болка, преминаваща по тялото ми. Кристалната белота на яркото слънце, докосващо клепачите ми, какофония от птици и нещо друго, нещо с неестествен вкус. Още медикаменти, осъзнах аз.

Ала най-сетне успях да отворя очи. Стаята беше ярка и весела и залята от светлина, отразяваща се в мраморния таван над мен. Камъкът съдържаше цвета на всяко небе, което бях виждала. Беше розов и червен като ранена зора, тъмнолилав като спокойна привечер, притеснително ярък като блясъка на обедната синева.

Никога не бях попадала в толкова богат дом. Дори къщата на емира в

Сарамотай не можеше да се сравнява с това. Двореца. Бях в двореца на султана.

Прекарахме безбройни часове в изготвяне на стратегия за вкарване на още шпиони в двореца на султана. Месеци наред проправяхме път на хората от нашата страна към кухните. А мен просто ме пренесоха вътре, сякаш не беше нищо особено.

Сега трябваше да се измъкна.

Щях да се засмея на иронията на съдбата, ако не мислех, че ще ме заболи толкова.

Светът започна да се намества, докато премислях положението. Бях по-слаба, отколкото се очакваше. И вече усещах как клепачите ми отново натежават. Трябваше да се надигна. Притиснах лакти в студения мрамор и опитах да се оттласна. При това движение по цялото ми тяло премина болка. Изсъсках през зъби и чаршафът, който ме покриваше, се плъзна настрани.

Сграбчих го и по ръката ми се понесе болка, сякаш ме пробождаха стотици иглички. После за първи път успях да видя собственото си тяло. Под мекия бял чаршаф бях обвита с бинтове. Покриваха почти всяка част от тялото ми. От китките до рамената. Около гърдите и надолу по целия гръб. Внимателно се протегнах и прекарах пръсти по краката си. Усетих плат вместо кожа. Приличах на кукла от лен. Само дето куклите обикновено не кървят.

Винаги съм смятала, че нищо не може да е по-лошо от това да се събудя окована.

Фактът, че съм сгрещила, не ми допаднаше.

Докато болката от онова, дето се намираше под бинтовете, постепенно утихваше, осъзнах, че съм сама. Беше приятна изненада. Забелязах познат син халат, хвърлен на близкия стол. Шазад ми го даде преди сватбата на Имин. Дори не знаех колко дни са изминали оттогава.

Придвижих се непохватно с бодящите ме мускули и бинтованите крайници, стигнах до изцапаната дреха и я облякох. Пръстите ми несръчно се справиха с предните копчета. Поне ръцете ми изглеждаха незасегнати. Само ми се щеше да имам шепа пясък или пистолет, които да сложа в тях. По дяволите, в този момент бих се зарадвала дори на нож. Ала не виждах никакви оръжия из разхвърляната стая.

Прозрачни розови завеси висяха от огромен свод. Тръгнах предпазливо натам. Вятър, носещ познатия вкус на пустинна жегата, нахлу през тях, докато пристъпвах на балкона.

Изман се простираше под мен.

Не приличаше на нищо, което бях виждала. Плосък покрив, покрит със сини керемиди и украсен с фонтан, се доближаваше до съседа си толкова близо, та би могъл да му прошепва градски тайни. Отвъд него жълти цветя се стелеха по окъпаните в слънце стени, борещи се за място със своите съседи. Лилави навеси обграждаха друга къща, а златен купол сияеше сред минарета, които пробождаха небето като копия.

Веднъж Джин ми каза, че не мога да проумея колко голям е Изман. Ако го срещнех отново, щях да съм толкова щастлива да му призная, че е бил прав.

Градът изглеждаше като бъркотия от покриви, достигащи чак до края на света. Но знаех, че това не е така. Някъде там бе пустинята, от която бях дошла. Протегнах съзнанието си към нея. Потърсих пясъка. Ала не почувствах нищо. Пустинята беше безмилостно изтласкана оттук. Трябваше да изляза от стените на двореца, за да имам някакъв шанс да я открия.

Пресметнах разстоянието между балкона и върха на дворцовите стени.

Най-вероятно бих могла да го взема с един скок, ако бях във форма. Туптяща болка ми напомни, че не съм в добра форма. Но само с един смел скок можех да съм в града. Ако успеех. Ако ли не — щях да разбия тялото си в градината долу. Което пак можеше да е по-добре от това да съм затворена тук.

Не. Щях да доживея да видя Шазад отново, както бе ме помолила да ѝ обещавам. Щях да доживея да видя Ахмед на трона. Щях да доживея да накарам Джин да ми обясни как така реши, че има право да ме целуне, след като беше ме изоставил.

Трябваше да изляза през вратата. Не възнамерявах обаче да опитам просто да мина през нея, сякаш съм гостенка, а не затворничка. Без съмнение от другата страна щеше да има пазач.

В стаята нямаше оръжия, но имаше стъклен буркан, в който бяха поставени изсушени цветя. Взех го от рафта и заех позиция с гръб към вратата. И после пуснах буркана. Той се разби на пъстроцветния под.

Това трябваше да привлече нечие внимание.

Паднах на колене, пренебрегвайки болката, и взех да търся най-голямото парче. Планът ми бе проработил — чух стъпки откъм коридора. Обхванах с длан остро стъкълце с големината на палеца ми. Стиснах пръсти около него съвсем леко, та да не се порежа, и останах клекнала, с гръб към стената до вратата, готова за този, който щеше да влезе. Това бе свършило работа в Сарамотай, а смятах, че стражите на султана не са поумни от стражите на Валик.

Вратата рязко се отвори. Останах наведена с туптящо сърце. Видях за миг бледосив плат и скочих. Замахнах към задната страна на коленете. Стъклото разряза тънкия лен, готово да потъне в меката кожа...

Но вместо това взе да драска безнадеждно в нещо твърдо.

Зейналата дупка на панталоните разкри бронзовите сглобки отдолу.

За момент можех да мисля само за Нуршам в бронзовата армия, създадена да го контролира. Тежки думи с неговия акцент звучаха от кухата обвивка. Но гласът, който чух, бе различен.

— Внимавайте! — Беше познат, макар да не говореше на мен. Леко извих глава назад и погледнах мъжа, който се взираше в мен, разочарован. — Вържана е.

Мислех си, че съм подготвена за това, срещу което ще се изправя. Ала грешах. Защото на прага, с нов прорез в дрехата, с внимателно сресана на две коса, залепнала за челото му, стоеше Тамид.

Светът подскочи под мен, когато стражар с униформа пристъпи до него с оръжие в ръка. Хвана ме и измъкна от ръката ми оскъдното ми стъклено оръжие. Вече беше червено, тъй като в изненадата си бях го стиснала твърде силно.

Дори не го почувствах. Дори не се съпротивлявах, когато пазачът ме задърпа към средата на стаята и ме притисна към студената мраморна плоча, на която се събудих.

Завъртях се в ръцете му. Не за да избягам. А защото не можех да понеса да изгубя Тамид от поглед.

Тамид, с когото отраснах. Тамид, който след смъртта на майка ми беше единственият човек от Дъстуок, на когото държах. Тамид, който ми беше приятел от години. Когато за последен път видях да кърви на пясъка, докато аз яздох с Джин върху гърба на едно бураки.

„Ти си мъртъв.“ Думите се изстреляха от мозъка до устата ми и спряха миг преди да излязат. Неистината не можеше да отиде по-нататък. Защото той не беше мъртъв. Беше жив и упорито събираше счупените парченца стъкло от пода. Сякаш изобщо не ме познаваше. Само леката линия между веждите му подсказваше, че се съсредоточава прекалено много в тази проста задача. Избягваше да ме погледне на всяка цена.

Не използваше патерица, осъзнах аз. Последният път, когато го видях, принц Нагуиб запрати куршум през извитото му коляно, тъй като отказах да му кажа това, което искаше. Видях как Тамид пада на земята с писъци. Моя грешка. Бях виждала мъже да губят крайник заради по-малки рани, но Тамид стоеше пред мен на два крака. Чух леко щракване, когато той се раздвижи, метал в метал като барабан на револвер. През дупката в крачол

зърнах нещо, което приличаше на сглобка от месинг. Сърцето ми подскочи. Един крак от плът и кръв и един от метал.

— Какво да правя с нея? — попита войникът.

— Завържи нещото за масата. — Тамид вдигна последното парче стъкло. Нарече ме „нещото“. Сякаш бях по-малко от приятел, когото бе избрал да смята за враг. Сякаш бях по-малко от човек. Той се изправи.

Войникът притисна болезнено бинтованата ми кожа. Изстенах, без да го желяех. Звукът стресна Тамид и той ме погледна.

— Недей... — поколеба се, с което привлече вниманието на стражаря.

Видях шанса си.

Вложи всичко в първия удар.

Блъснах с глава напред. Черепът ми се удари в неговия и през главата ми премина болка.

— Кучи син! — изругах аз, а войникът пристъпи назад с ръце на челото си.

Извъртях се от масата и се отправих към вратата. Но бях твърде бавна — войникът вече сграбчваше халата ми и вдигаше юмрук към лицето ми. Извърнах се, както бе ме учила Шазад, за да поема юмрука с рамото си.

Ударът така и не дойде.

Над стаята се спусна тежко мълчание.

Вдигнах очи. Един мъж бе уловил юмрука на войника.

За част от секундата си помислих, че е Ахмед. След дните в пълен мрак в очите ми още танцуваше светлина, обграждаща профила на мъжа в златисто. Черна коса, съвсем леко начупена, се спускаше на пустинно тъмно чело. Остри, решителни очи, опетнени от безсънна нощ. Само устните му бяха различни. Сключени в стабилна, категорична линия, те не напомняха несигурното въпросително изражение, което понякога имаше Ахмед. Но мъжът бе изваян от същата глина. Или по-точно, Ахмед бе изваян от същата глина като този мъж.

Не трябваше да се изненадвам. Синовете често приличаха на бащите си.

— Трябва да знаеш кога си надвит, войнико — каза султанът, без да пуска юмрука на стражаря.

Войникът бързо пусна ризата ми. Дръпнах се назад, извън досега му. И изведнъж цялото внимание на султана се насочи към мен.

Не очаквах султанът да напомня толкова много на моя принц. Представях си го като всички онези избледнели картинки от книжките с приказки, разказващи за зли владетели и добри герои. Дебел, стар и алчен, облечен с толкова скъпи дрехи, та да изхранят едно семейство за цяла

година. Трябваше да съм по-подготвена. Ако бях научила нещо от Синеокия бандит, то беше, че историите рядко отговарят на истината.

Когато завзе трона, султанът бе на възрастта на Ахмед. Ахмед и Джин бяха се родили в първата година от управлението му. Достатъчно разбирах от аритметика, та да преценя, че мъжът пред мен няма и четиридесет години.

— Довел си ми боец. — Не говореше за мен. Забелязах четвърти човек, надвиснал на прага. Леля ми. Гневът засенчи здравия ми разум. Хвърлих се към нея по инстинкт. Знаех, че няма да стигна далеч, но султанът ме хвана, преди да съм направила и крачка, и сложи ръце на раменете ми. — Спри — нареди той. — Ще навредиш повече на себе си, отколкото на нея.

Беше прав. От внезапното осъзнаване на този факт главата ми олекна. Силата ми бе изсмукана, макар волята ми за борба да не беше. Отпуснах се в ръцете му.

— Добре — похвали ме нежно султанът, сякаш бях животно, направило номер. — Сега нека те огледаме.

Той протегна ръка към лицето ми. Отстъпих по инстинкт, но нямаше къде да ида. Бях попадала в подобна ситуация преди — в една тъмна нощ в Дъстуок с командир Нагуиб, друг син на султана. Синините, които ми направи, останаха на лицето ми седмици наред.

Ала султанът обхвана брадичката ми нежно. Разказвах, че е бил боец, когато е превзел трона. Мълвеше се, че половината от загиналите в онзи ден са били убити лично от него. Двете десетилетия не бяха го направили по-слаб. Пръстите му бяха загрубели от употреба. От лов. От война. От убийството на майката на Ахмед и Делила. Но все пак отместиха слепената за лицето ми коса с невероятна нежност.

— Сини очи — рече той, без да отмести ръце. — Необичайно за момиче от Мираджи.

Сърцето ми се вдигна в гърдите. Какво са ми казали леля ми и Тамид? Че съм от въстаниците? Дали им е повярвал? Историите за Синеокия бандит стигнали ли са до султана?

— Леля ти ми разказа всичко за теб, Аmani.

— Тя е лъжкиня — казах гневно аз. — Не можеш да й имаш доверие, каквото и да ти е казала.

— Значи не си полуджин, както твърди тя? Или просто я обвиняваш в предателство спрямо собствената й плът и кръв?

— Не се опитвай, Аmani — намеси се леля ми. — Може да си успяла да заблудиш всички в Дъстуок, но майка ти ми се доверяваше.

Разбрах особения поглед, който ми хвърли над рамото на султана.

Беше му казала, че сме дошли направо от Дъстуок. Тя беше лъжкиня. Излъгала го беше, макар и не напълно. Не бе му казала за въстаниците. И ме предупреждаваше с тези завоалирани думи. И за двете ни щеше да е лошо, ако султанът разбере откъде наистина съм дошла. Щеше да има въпроси към нея, несъмнено. Пък и аз бях ценна като полуджин, не като въстаник.

— Тя хич няма да е първата — обърна се султанът към мен. — Водели са ми фалшиви полуджинове. Доста бащи и майки пътуват от малки градчета от покрайнините на страната ми, точно като твоето, и ми водят дъщери с боядисани в жълто коси или с оцветена в синьо кожа, като си мислят, че няма да разпозная измамата.

Прекара ръка по бузата ми. Там имах рана — усещах пулсирането ѝ под палеца му. Не си спомнях как съм я забравила. Очите му се местеха от мен към леля ми и обратно.

— Ти ненавиждаш тази жена. И не те виня. Ходиш ли на молитви? — Задържах погледа си върху него, макар да усещах, че Тамид ме гледа, притиснат до стената, сякаш искаше да стане част от нея. Последния път, когато наистина посетих молитва, беше в Дъстуок. Тамид стоеше до мен и ми напомняше да пазя тишина, понеже шавах неуморно. — Светите книги ни учат, че най-лоши са онези, що предават собствената си плът и кръв. Лели, които продават племенничките си. Синове, които въстават срещу бащите си. — Напрегнах се. — Така че ти предлагам сделка. Същата, която сключвам с всички фалшиви полуджинове, които идват при мен. Ако ми кажеш, че не си дъщеря на джин, ще те пусна — с толкова злато, колкото можеш да носиш, а леля ти ще бъде наказана по избран от теб начин. Ако се нуждаеш от идеи — момичето, чийто баща бе боядисал кожата ѝ в синьо, избра да го овеси за палците на краката, докато цялата кръв се стече в главата му и го уби. — Потупа бузата ми, сякаш си разправяхме смешки. — Трябва само да кажеш тези шест прости думички — Аз не съм дъщеря на джин — и ще спечелиш свободата си. Или си замълчи и леля ти ще си тръгне, натоварена със злато.

Беше си чудесна сделка. Свобода и отмъщение. Но трябваше да излъжа.

— Давай — подкани ме той.

Съсредоточих се върху устата му, докато оформях думите — единствената му част, която не приличаше на Ахмед.

Не можех да лъжа, но можех да заблуждавам. Бях го правила преди. Бях се измъквала от доста беди, без да промълвя нито една невярна дума.

— Не познавам баща си. — Тамид би могъл да потвърди. Но не исках

да го замесвам. Султанът не бе намекнал по никакъв начин, че знае за познанството ми с Тамид. Тамид може и да му е разказал, че ме е познавал като нещо различно от полуджин. Познаваше ме като момичето, което го изостави с рана от куршум в коляното и избяга с въстаниците. Но ако не беше го направил, аз също нямаше да ни издам. — Майка ми изобщо не го споменаваше и целият Дъстуок реши, че е бил някой галански войник...

Султанът рязко ме прекъсна, като сложи ръка на устните ми. Беше се навел толкова близо, че изпълваше целия ми свят. Имаше нещо притеснително познато в него — нещо повече от лицето, което споделяше с Ахмед. Ала все още не можех да преценя какво точно.

— Не искам да слушам полуистини или хитринки. — Говореше толкова тихо, та само аз можех да го чуя. — Баща ми беше глупак и издъхна в ръцете ми с изражение на изненада. Не съм глупак, в противен случай въстаналият ми син отдавна да ме е убил. Сега — той внимателно отлепи последния кичур коса от лицето ми — искам само шест прости думички от теб.

Синеокия бандит може и да беше забавна история, разказвана край огньовете, но полуджиновете бяха легенди. Половината страна дори не вярваше, че сме истински. Султанът обаче бе добре информиран.

Трябваше да излъжа. Не можех, но трябваше. Всичко зависеше от това. Не само измъкването ми оттук, не само животът ми. Животът на всички. Ако не успеях да излъжа сега, той можеше да измъква истина след истина от устните ми — вероятно дори за въстанието. Щеше да извлече знание от мълчанието ми. И щеше да ме превърне в оръжие, както направи Нуршам. В роб.

Отчаяно се протегнах към лъжата, която щеше да ме измъкне оттук. Да ме спаси от този враг с лицето на моя принц.

Помъчих се с всичките си сили. Но всичките ми сили бяха на полуджин.

А полуджиновете не можеха да изричат лъжи.

Султанът се засмя. Беше неочаквано искрен звук.

— Знаех какво си от мига, в който те зърнах, малка полуджинке. — Беше си играл с мен. — Наградете тази жена — допълни и посочи лениво леля ми.

Войникът излезе от вцепенението си и даде на леля ми знак да го последва. Отпусна рамене от облекчение, когато излизаше от стаята.

Поемайки след него, леля ми изглеждаше толкова доволна. И я мразех. Боже, как я мразех.

С крайчеца на окото си забелязах, че Тамид се размърдва в ъгъла,

сякаш очакваше да освободят и него. Сякаш предпочиташе да напусне вместо да стане свидетел на това, което щеше да ми причини султанът.

— Седни, Аmani — нареди султанът.

Не исках да седна. Исках да остана права и да посрещна врага ни. Но внезапно и против волята ми, тялото ми се задвижи само, краката ми се свиха и изведнъж видях, че съм седнала на мраморната плоча, върху която се събудих.

Паниката се надигна в мен и ме задуши. Тялото ми никога не бе ме предавало така.

— Какво ми направи?

Султанът не отговори веднага.

— Очите ти те издадоха от самото начало. — Издайнически очи. — Преди теб имаше друг полуджин. И неговите очи бяха сини. — Нуршам. — Говореше за Нуршам. — Едно от най-справедливите неща на света е, че вашият вид, макар да е много могъщ, е тъй подвластен на думите. — Знаеха истинското име на Нуршам. Така бяха го контролирали. Нуршам носеше бронзова маска, върху която бе гравирано името му. Султанът знаеше истинското му име. — Какви според теб са шансовете в пустинята да има два полуджина с еднакви очи, които не са деца на един и същи баща? Аз бих казал, че са малки.

Което означаваше, че султанът знаеше името на баща ни. И моето истинско име. Стрелнах поглед през стаята, търсейки бронзова броня като тази, в която затвориша Нуршам. Но помещението приличаше на обикновена стая на Свещен баща. Тамид искаше да стане Свещен мъж.

— За жалост, загубихме полуджина си — продължи султанът. — Идеята този път да направим нещата малко по-сигурни бе на младия ни Тамид.

Той кимна към някогашния ми приятел. Тамид все така гледаше навсякъде, но не и към мен.

И най-сетне разбрах какво има под бинтовете.

— Сложили сте метал под кожата ми. — Сигурно беше бронз. Бронз, върху който бе изписано името ми. Истинското ми име. Включително името на истинския ми баща. По същия начин бяха контролирали Нуршам. — Бронз. — Султанът докосна един от белезите. — И желязо.

Желязо.

Стомахът ми се сви. Срязали са кожата ми, сложили са метал под нея и са я зашили.

Бях безсилна.

Но... султанът искаше да използва Нуршам като оръжие. Ако нямаше

намерение да използва и мен по същия начин, защо плати така щедро на леля ми?

— Чудиш се защо — каза султанът. Ще ми се да не четеше мислите ми с такава лекота. — Последния път направих грешката да си въобразя, че мога да контролирам полуджин. Но съществуват толкова много уловки! Ако намериш дори малка пролука в заповедите ми, би могла да се измъкнеш. Като момиче си, общо взето, безвредна, дори да се провреш през някоя пролука. А като полуджин... Е, силата ти не си струва риска да можеш да я насочиш срещу мен. Все едно да те оставя да вилнееш из двореца с пистолет в ръка. — Спомена пистолета в небрежен коментар, но все пак потръпнах. Не би могъл да знае, че съм Синеокия бандит. Ако знаеше, щеше да знае и че съм въстаничка и едва ли щеше да води тъй приятен разговор с мен. — И желязото беше идея на Тамид. Той се оказа доста полезен, откакто пристигна в двореца. И той е от Последната страна... откъде точно беше, момче?

— Сази — отвърна Тамид. Беше чиста лъжа. Сази се намираше близо до Дъстуок, но толкова далеч, че никога не бях ходила там, преди да избягам с Джин. Оттам беше Нуршам. Там бе изпратен Нагуиб, преди да дойде в Дъстуок. Тамид криеше от султана, че сме от един и същи град. Мразеше ме достатъчно, та да натика желязо под кожата ми, но явно не чак толкова, че да сложи въже около врата ми.

Пожелах Тамид да ме погледне. Той обаче държеше погледа си към земята. Бях толкова глупава.

Зърнах го за секунда и си помислих, че нищо не се е променило. Но грешах. Трябваше да се досетя. Последният път, когато го видях, бях още момиче, склонно да изостави приятел. А той беше момче, което никога не би ме предало.

— Вашата част от пустинята помни неща, които почти всички останали сме забравили — говореше султанът.

— И защо ти е полуджин без сили?

Предпазливо насочих вниманието си отново към султана.

Той се усмихна загадъчно.

— Последвай ме и ще разбереш.

И усетих как краката ми се движат против волята ми. Имах време само колкото да надникна през рамо и да видя Тамид най-после да гледа към мен. На лицето му се четеше нещо, приличащо на притеснение. После вратата се затвори между нас.

ГЛАВА 13

Бях длъжна да го следвам, но не и да мълча.

— Къде отиваме? — Гладкият мрамор повтори подигравателно думите ми, докато крачехме през двореца. — Къде ме водиш?

Султанът не отговори на нито един от въпросите, които крещях зад гърба му. Най-сетне спря наред коридора. Заковах се на няколко крачки от него. Зад нас свод, двойно по-висок от мен, разкриваше малка градина, пълна с ходещи насам-натам пауни. Срещу нея, сякаш за да се вижда добре от прага, имаше мозайка на принцеса Хава. Тя стоеше с разперени над нещо ръце — предполагам, че е стената на Сарамотай, а зад гърба ѝ слънцето тъкмо изгряваше. Гледаше право напред. И на това изображение очите ѝ бяха сини точно като на статуята в Сарамотай.

Султанът докосна ръката на Хава. Чух щракване и тази част от стената, която се намираше между ръцете ѝ, хлътна навътре като врата. Зад нея видях стълбище, потъващо надолу в мрака.

Бяхме миналия покрай последния стражар отдавна. Тук също нямаше охрана. Каквото и да се намираше в дъното на стълбището, султанът очевидно искаше да го запази в тайна.

— Какво има долу?

Гласът ми отекна зловещо по каменните стъпала.

— Някои неща е по-добре да бъдат вършени там, където Бог е спял. — Казвах, че Унищожителката на светове е дошла от място, невидимо за Бог. Дълбоко в земята. — След теб.

Опрях ръка на стената за равновесие и започнах да отброявам стъпалата, по които слизахме. Трийсет и три бе свещено число — броят на джиновете, създали Първите смъртни като оръжие във войната срещу Унищожителката на светове.

Спях се, докато вървах в мрака. Султанът беше близо зад мен. Помогна ми да запазя равновесие, като сложи ръка на кръста ми. За момент сякаш бях отново в лагера и ръката на Джин бе върху мен. Държа те. Тутакси се отдръпнах.

Мястото не приличаше на останалата част от двореца. Стените не бяха направени от гладък мрамор, а от грубоват камък. Редица колони подкрепяха ниския таван и продължаваха в мрака като древни войници на пост. Единствената светлина идваше от дупка в тавана, очертаваща ярък кръг в мрачното подземие. Когато се приближихме към светлината,

забелязах, че колоните са покрити с почти изтрети фрагменти, сякаш хилядолетията бяха ги загладили. А може би стояха тук от повече от хилядолетия. Не бях сигурна точно колко е стар светът. Но това приличаше на място, било тук в самото начало на времето. Годишите бяха го погребали, но то бе оцеляло.

Да стоиш под светлината, беше като да си на дъното на кладенец. Кръгът от светлина бе широк колкото разтега на ръцете ми. Ала небето горе бе колкото монета от половин лузи. Босите пръсти на краката ми докоснаха нещо студено. Погледнах надолу на светлината от лампата и осъзнах, че земята е покрита с желязо, оформящо идеален кръг, из който пълзяха повтарящи се форми. Идентичен кръг проблясваше вляво от мен. И още един, точно зад него, покрит с пясък и прах.

— Какво е това?

Инстинктивно се отдръпнах от желязото.

— Ти си от края на пустинята — каза султанът. — Потомка си на номадите, разнесли легенди през пясъците. Сигурно знаеш всички истории за старите дни, за времената, когато джиновете се разхождали открито сред нас. Когато още обичали смъртните. Е. — Изглежда ме лукаво. — Ти си живото доказателство, че още го правят понякога. Но имало времена, в които моите прадеди управлявали с помощта на джиновете. Именно това представлявали султимските изпитания преди хиляди години. Изпитания, измислени от джиновете, чрез които се определял най-достойният от синовете на султана. А не поредица глупави задачи, създадени да настройват хората един срещу друг. — Поредица глупави задачи, с които Ахмед бе се справил най-добре от всички. — В онези дни принцовете изкачвали скали и обяздвали рокове, за да донесат по едно-единствено перо от гърба им. Пиели вода пред неспящите очи на Странника. Истински пиршества. Но макар да сме се вкопчили в традициите, дните на достойните принцове си остават в миналото. Подобно на дните, в които джиновете идвали тук и като акт на добра воля влизали в кръга, лишавайки се от силите си, а султанът оставял оръжията си и двете страни обменяли съвети.

Плъзнах стъпало по края на кръга. Бях чувала тези истории. Места, в които султанът призовавал някой джин чрез истинското му име и после отново го освобождавал. Било приемано като знак за доверие. Дали ако преброя металните кръгове, ще са тридесет и три?

— Ти ще призовеш тук джин, Амани — каза султанът.

Главата ми се стрелна нагоре. Бях виждала доста неща, създадени преди смъртните. Бураки. Кошмари. Кожекрадци. Ала джиновете бяха

различни. Не бяха просто същества от легендите. Бяха нашите създатели. Никой вече не ги виждаше, макар някои хора в Дъстуок да твърдяха, че са се натъкнали на джин на дъното на някоя бутилка. Но явно майка ми бе се срещала с джин.

— Толкова отчаяно ли се нуждаете от по-висша мъдрост в тези смутни времена, Ваше благородно височество?

Той не се хвана на въдицата.

— В приказките изглежда лесно — просто призоваваш Първо създание, като изричаш истинското му име. — Принцесите и сиромасите от приказките привикваха джиновете на помощ в час на нужда чрез истинските им имена, научени чрез някое благородно дело в началото на приказката. — Но в реалността е доста по-сложно. Трябва да ги повикаш на първия език. — Султанът извади от джоба си сгънат лист хартия. — Необходимо е и още нещо. Можеш ли да предположиш какво?

Не взех листа.

— Ако мога да стрелям на сляпо, бих казала, че е полуджин.

Чух злобата в собствения си глас.

Значи затова султанът беше склонен да плати теглото на полуджин в злато. Затова бе натикал желязо под кожата ми. Нямаше нужда от силите ми. Щеше да ми нареди да повикам джин.

Знаех приказки за войни, в които джиновете се биеха редом с хората. Бях чувала за Адил Завоевателя, който завързал джин с железен каиш и опустошавал град след град, докато накрая се изправил пред Сивия принц. За джин, който издигнал стените около Изман само за една нощ като подарък за булката си. Силата на полуджиновете беше нищо в сравнение с мощта на джиновете.

Мислех, че ще ми нареди да взема листа. Султанът обаче само се усмихваше снизходително.

— Истински език. — Полуджин, който не можеше да лъже. Който би могъл да каже: „Ще дойдеш при мен“ на първия език и да превърне думите в истина. — И истинско име. В този случай — същото, което се намира под кожата ти. Част от твоето истинско име. — Очите ми сами се стрелнаха към листа. — Името на баща ти.

На баща ми. На истинския ми баща. Султанът не беше ми наредил да взема листа. И все пак ръката ми се спусна напред противно на здравия разум. Баща ми беше на крачка от мен.

— Вземи го — нареди най-после султанът. — Ако искаш.

Собствените ми пръсти ме предадоха. Протегнаха се към листа и го хванаха. Искях да го пусна. Искях да се възпротивя. Но също така исках да

зная. Вдигнах листа, така че да го виждам на светлината от пролуката в тавана.

И ето го.

Изписано с черно мастило върху бяла хартия. Името на баща ми.

Бахадур.

За първи път, откакто се помнех, знаех истинското си име. Същото, което бе отпечатано върху бронз и пъхнато под кожата ми.

Аз бях Амани Ал'Бахадур.

— Прочети го на глас.

Беше заповед. Не можах да не се подчиня.

Устата ми се отвори против волята ми и започна да чете древните думи, изписани на листа.

Думите излизаха почти сами, макар да бяха на език, който не говорех, сякаш искаха да бъдат изречени.

Сякаш джинската половина от мен разпознаваше езика по-добре от другата ми половина.

Стигнах до края твърде бързо и името на баща ми се плъзна по езика ми лесно като мазнина по огъня. И после приключих. Замълчах.

За момент не стана нищо.

После железният кръг избухна в пламъци.

ГЛАВА 14

Пристъпих назад, когато огромна колона от син огън изникна в кръга пред мен. Извисяваше се далеч над тавана на подземиято чак до пролуката, разкриваща небето. Гореше по-ярко от всеки друг пламък, който бях виждала. За момент се опита да премине огражденията на железния кръг, но някаква невидима бариера го спираше. Изведнъж се сви в центъра на кръга със същата внезапност, с която бе се появил, и прие форма.

Примигнах срещу светлината, замъгляваща погледа ми, сякаш бях се взирала право в слънцето и бях ослепяла за момент.

После зрението ми се проясни и видях баща си за първи път.

Бахадур приличаше на човек, направен от огън.

Не. Това не беше вярно. Не бях толкова религиозна, колкото някои други хора, но познавах светите текстове. Джиновете не бяха хора, направени от огън. Ние бяхме джинове, сътворени от кал и вода и съвсем малко от техния огън, заради което имахме живот. Искра от големия огън. Ние бяхме доста по-глупава тяхна версия.

Кожата на Бахадур потрепваше в тъмносини пламъци. Пламъци с цвета на очите ми.

Не усещах от него да излиза топлина. Но чувствах нещо друго — не можех да го назова, но го долавях — минаваше покрай кожата ми и ме удряше право в душата. Той се изправи — висок като големите греди, крепящи древното дворцово мазе. Ала не носеше на раменете си дворец. Носеше целия свят. Едно от Първите създания, сътворили Първите смъртни. Сътворили цялото човечество.

И той бе сътворил мен.

Дадох си сметка, че това, което чувствам, е присъствието на сила. Истинска, сурова сила, произлизаща не от титла или корона, а от самата душа на света.

Продължаваше да се върти, докато се взирах в него. Осъзнах, че хем се върти, хем се смалва. Напомняше ми начина, по който се движеше Имин, докато сменяше формата си. Накрая вече не беше син огън и светлина. Беше тъмна кожа и тъмна коса, от плът и кръв като всеки обитател на пустинята. И все пак, макар да изглеждаше като един от нас, отдалече си личеше, че е различен. Беше твърде красив, твърде внимателно изваян, твърде съвършен, за да бъде истински човек. Но не беше придал човешки облик на очите си. Те бяха направени от същия променящ се огън като

останалата част от него, горяха обаче по-трайно. Пламъкът им бе огненобял по краищата и яркосин около съвършено черните ириса. Тези очи сякаш дълбаеха в душата ми.

— Ти ме повика. — Три толкова обикновени думи, а прозвучаха с такава тежест. Вниманието му бавно се насочи към султана. — Не за себе си, както виждам.

Султанът беше могъщ човек. Но все пак беше човек и в сравнение с джин приличаше просто на искра, проблясваща край големия лагерен огън.

— Сега — каза почти отегчено Бахадур на султана. — Какво ще искаш от мен? Злато? Могъщество? Любов? Вечен живот? И четирите наведнъж?

— Не съм толкова глупав, та да искам каквото и да било от теб.

Бахадур обмисли думите му, без да мигне. Усетих, че го гледам втренчено, че търся из лицето му нещо познато, нещо общо между него и мен освен цвета на очите.

— Изживял съм повече дни и съм се срещал с повече смъртни от броя на песъчинките в пустинята ти. Срещал съм се с просяци и крале и всичко по средата. Никога не съм срещал човек, който да не иска нещо. Няма значение дали си мърляво дете с изцапани колене на улицата, или мъж, притежаващ повече власт и злато, отколкото са му необходими. Винаги искате още нещо.

— А вие винаги използвате желанията ни срещу нас — отвърна султанът. — Взимате нашите нужди, блянове и мечти и ги извъртате, а накрая единственото ни желание е никога да не сме ви молили за помощ. — Не грешеше. И аз бях чела тези истории. Като тази за Масил или за джина, който унищожил цяло море, за да отмъсти на един търговец. Или онази за калайджията, умрял в пустинята, докато търсел обещаното му от заловен джин злато. — И накрая — султанът плъзна крак по края на кръга — никога не получаваме това, които искаме.

— Значи искаш нещо.

— Разбира се — каза султанът. — Всеки иска нещо. Но не съм толкова глупав, че да го поискам от теб. Ти ще ми го дадеш без допълнителни уговорки.

Когато Бахадур се засмя, ехото се понесе из цялото подземие.

— И защо да го правя?

— Нали знаеш, че тя е от твоите? — попита султанът.

Имаше предвид мен, но погледът му нито за миг не се отдели от джина.

— Разбира се, че знам. — И Бахадур не отдели очи от султана. Част от мен искаше да извика: Погледни ме! Друга част искаше да се развика на

първата. Справях се чудесно през целия си живот и без баща. Не беше ми нужен сега. — Защо според теб ги бележим?

Султанът извади нож от колана си.

— Малка полуджинке. Вземи го и го забий в корема си.

Тялото ми изстина. Беше заповед.

— Не — казах гласно, сякаш отказът можеше да ми помогне. Но не подейства — ръцете ми вече бяха се протегнали към ножа.

— Направи го бавно — нареди султанът. — За да боли.

Нямаше какво да сторя. Ръката ми се насочваше към ножа, пръстите ми се затваряха около дръжката, острието се извърташе към мен. Съпротивлявах се. Ръцете ми трепереха от усилие. Ала не помагаше. Ножът бавно се движеше към корема ми.

— Дъщеря ти ще умре тук — обърна се султанът към Бахадур. — Освен ако спра ножа. — Раната в корема причиняваше бавна смърт. — Дай ми имената на другите джинове и ще ѝ заповядам да спре.

Бахадур дори не ме погледна. Наблюдаваше султана с непроницаеми жълти очи, докато острието се доближаваше към тялото ми. Той беше безсмъртно Първо създание. Над него стоеше само Бог. За него дори султанът, владетелят на цялата пустиня, бе нищо. Аз бях нищо, а бях негова дъщеря. Той кръстоса изящно крака и се смъкна надолу в кръга.

— Всички вие умирате — рано или късно. — Усмихна се по онзи снизходителен начин, по който родителите се усмихват на децата. Но не на мен. — Смъртните са най-добри именно в това.

Ножът все още се приближаваше към корема ми, а джинът изобщо не се вълнуваше. Щеше да позволи да умра. Ножът се притисна към плата на халата на Шазад. Винаги омазвах с кръв дрехите, които тя ми даваше. Този път най-вероятно нямаше да ми прости. Нямаше да ми прости, задето съм умряла и съм я изоставила наред войната.

— Да — съгласи си султанът. — Рано или късно всичко умира. — Обърна гръб на джина, сякаш Първото създание не представляваше нищо. Дори и да беше разочарован от отказа на Бахадур, не го показва. — Пусни ножа.

Рязко дръпнах оръжието от корема си и го захвърлих на земята. Тялото ми отново беше мое. Оказа се блъф. Глупав блъф срещу безсмъртно създание. Треперех. Силно. Ала гневът бързо прокуди страха. Гняв към собственото ми тяло. Към султана. Но най-вече към Бахадур, който бе стоял там с безразличие, докато умирах.

Султанът би ми наредил да пусна ножа. Но не беше споменал, че ми е забранено да го взема отново.

Пръстите ми отново се свиха около дръжката и аз скочих напред, насочила острието към гърлото на султана. Един последен опит да приключа всичко.

— Спри.

Заповедта дойде само секунда, преди да успея. Мускулите ми замръзнаха, а ножът бе на косъм от кожата му. Само след миг щях да го убия.

За първи път Бахадур ме наблюдаваше с интерес.

Погледът на султана се извърна от ножа към мен. Очаквах гняв. Очаквах възмездие. Но нямаше нищо такова. Устните му само се извиха.

— Ти си опасна малка полуджинка, нали?

И тогава разбрах защо устните му ми се струваха толкова познати.

Той имаше лицето на Ахмед, но усмивката му... тази усмивка беше на Джин.

ГЛАВА 15

Бях ценна.

Затова бях още жива.

Затова бе ме накарал да хвърля ножа.

Щяха да ме държат в харема. Така каза султанът. Да ме държат. Не като затворник. По-скоро като старателно изработено оръжие. Запазено в случай на нужда.

Султанът въздаде и други заповеди, докато ме предаваше на слугиня с халат с цвета на блед пясък и обвита с шийма коса. Все едно се пазеше от пустинното слънце тук, в сенчестите зали на двореца.

— Ще останеш тук — нареди спокойно султанът. Искях да се съпротивлявам. Но макар умът ми да можеше да се бунтува, тялото ми бе неспособно да го направи. — Няма да излизаш извън стените на харема. — Разбираше полуджиновете твърде добре. Подбираше думите си внимателно. Не напускай харема, а не — Не се опитвай да избягаш. Опитът и успехът бяха различни неща за един полуджин.

На излизане от подземията хвърлих поглед назад, към Бахадур. Баща ми — макар думата да ми се струваше не на място. Гледаше ни от малкия кръг. Мракът се спусна около него, когато лампата ни се отдръпна, но все пак успях да го видя дълго след като се отдалечихме. Сякаш той още гореше със собствения си огън, макар да беше в човешка форма. Беше хилядократно по-могъщ от мен. Беше изживял безброй животи, преди въобще да се родя. Но и той беше затворен тук — също като мен. Каква надежда имах да се измъкна, щом той не можеше?

— И няма да нараниш нито един човек тук. Нито пък себе си. — Тревожеше се, че бих могла да се самоубия. Че бих се измъкнала от неговата желязна ръка, за да отида в нищото. Не исках да зная какво е намислил за мен — явно бе нещо толкова лошо, та бих предпочела да се самоубия. — Но ако с мен се случи нещо, ако умра, ще се качиш на най-високата кула в двореца и ще се хвърлиш от нея.

Ако той умреше, аз също щях да умра.

Десетина други заповеди се запечатаха в костите ми, докато вървях по гладки мраморни коридори с жената с цвета на фалшив пясък. Краката ми се подчиняваха на последната повеля на султана — Върви с нея. Прави каквото ти казва.

Спряхме под нисък каменен свод. Различавах фигурите на танцуващи

жени, изваяни в камъка. Скоро усетих струя въздух, носеща силен аромат на цветя и подправки. Те се понесоха из тялото ми — сякаш поглъщах алкохол след дълъг преход в сухата пустиня.

Влязохме в най-просторните бани, които бях виждала. Цялата стая — от пода до тавана — бе покрита с хипнотизиращи мозайки в сини, розови и жълти цветове. Парата, надигаща се от басейните, придаваше блясък на всичко — от стените до момичетата. И имаше множество момичета.

Бях слушала истории за харема, където държаха жени за удоволствие на султана или султима. Където възпитаваха бъдещите принцове да се борят за трона, отглеждаха принцеси, за да ги продадат по-късно на политически съюзници. И ето ги момичетата — нанасяха сапун върху голите си рамене или стояха досами водата със затворени очи, докато слугини втриваха благоуханни масла в косите им. Няколко лежаха на близките легла, а опитни ръце масажираха дългите им крака и ръце. Прислужницата започна да ме съблича безмълвно, разкопчавайки малките кукички по халата на Шазад. Не оказах съпротива.

И после забелязах мъжа. Приличаше на лисица в кокошарник. И то гладна лисица. Лежеше на леглото, заобиколен от куп възглавници, гол до кръста. Беше с около година или две по-голям от мен и изглеждаше като нещо, издялано от камък, с твърдо квадратно лице, лишено от изтънченост. Трябваше да е красив, но в крайчеца на устата му се усещаше безсрамие, което винаги щеше да го загрозява.

Три невероятно красиви мираджински момичета се суетяха около него, обвити само с дълги ленени чаршафи. Тъмните им коси се спускаха на дебели вълни покрай голите им рамене. Една седеше в краката му и леко топеше ходилата си в горещата вода, опряна на коляното на по-слабо момиче, свито до мъжа. Последното момиче бе сложило глава в скута му и лежеше със затворени очи, а мъжът прекарваше пръсти през косите ѝ със сдържана усмивка. Вниманието му обаче не беше насочено към тях трите — бе съсредоточил поглед в две момичета в другия край на стаята, голи, както майка ги е родила. Една слугиня ги проверяваше милиметър по милиметър. Сякаш слугините търсеха някакъв недостатък, който можеше да им попречи да бъдат приети в света на съвършените красиви жени. Осъзнах, че ги разпознавам, докато слугинята сваляше халата ми и ме обвиваше в чист ленен чаршаф, макар умореният ми ум да не се досети веднага точно откъде. Видях ги на кораба, бяха докарани като робини в харема.

Какво ли се случва с момичетата, които не са одобрени за харема? Дали ги продават на други мъже в по-обикновени къщи? Или слуховете са

верни и робовладелците действително удавят всяко момиче, отхвърлено от султана?

Дребното момиче, притиснато до мъжа, насочи очи към мен, сякаш усетила погледа ми. Нещо премина по лицето ѝ, когато се наведе да прошепне нещо на момичето, лежащо в скута на мъжа. Нацупеното ѝ лице се раздвижи. Очите ѝ се отвориха толкова рязко и се стрелнаха към мен толкова бързо, та беше ясно, че само се е престорила на заспала. Сви замислено плътните си устни и се наведе да прошепне нещо на другите две момичета. Смехът, който последва, отекна в околните стени.

Това насочи вниманието на мъжа към мен.

— Ти си нова — рече той, докато момичетата се преструваха, че прикриват усмивките си.

Веднага намразих гласа му. Запращаше думите му като игли, които сякаш се впиваха в кожата ми.

— Трябва да се поклониш на султима. — Нацупеното момиче се прозя и се изпъна по тялото на мъжа като котка на слънце.

Значи това беше султимът — първородният син на султана. Принц Кадир. Наследник на трона, за който воювахме. Синът, който бе се изправил срещу Ахмед в последното от султимските изпитания.

Отдавна бе отминало времето, когато бих се захласнала от принц. В последните няколко дни целунах един и се развихах на друг. Ала този ми беше враг.

Затова не се поклоних, когато слугините внимателно свалиха бинтовете ми, макар да съзнавах, че погледът му е прикован в мен.

По кожата ми имаше грозни червени прорези на местата, на които бе пъхнато желязото. Момичетата избухнаха в смях, като ги видяха.

— Сигурно шивачът Абдул я е направил, любими — каза нацупената.

Останалите се изкискаха.

Беше болезнено.

„Шивачът Абдул“ бе приказка за човек, твърде придирчив към съпругите си. Оженил се за първата, защото лицето ѝ било прекрасно. Оженил се за втората, защото тялото ѝ било привлекателно, а за третата — защото имала добро сърце. Но се оплаквал, че първата му жена е зла, че втората има противно лице, а третата — грозно тяло. Затова наел шивачът Абдул да му направи свършената съпруга. Талантливият шивач сторил това, което се искало от него без възражение. Зашил главата на първата съпруга върху тялото на втората, а после пришил сърцето на третата в тялото толкова умело, та дори не оставил белег на свършените гърди. Останалото от жените хвърлили в пустинята. Накрая съпругите били

отмъстени, тъй като мъжът бил изяден от кожекрадец, облечен със захвърлените остатъците от съпругите.

Възпрых ръката си да не докосна белезите по тялото. Бях полуджин, въстаник, Синеок бандит. Бях се сблъсквала с доста по-страшни неща от хапливи момичета.

Но Кадир само се усмихна.

— В такъв случай явно я е ушил за мен.

— Май по-скоро я е направил за менажерията — започна друго момиче, разчело неточно настроението на своя султим. — Или погрешка ѝ е сложил ръце на маймуна.

Хихикането на момичетата избухна в смях. Но бяха загубили вниманието на султимата. Той стана, като едва не събори на земята момичето в скута си.

— Приличаш на мираджинка. — Искрата интерес в гласа му прозвуча опасно. Той измина малкото разстояние помежду ни. — Рядко успяват да ми доведат мираджинки. Но вие сте ми любими. Ти си от Западен Мираджи, предполагам.

Не казах нищо. Изглежда, не се нуждаеше от отговор. Хвана брадичката ми, вдигна лицето ми срещу светлината и ме огледа както търговец оглежда кобили. Щях да го ударя, ако заповедите на султана не възпираха ръцете ми.

— Поне има някаква полза от въстанието на брат ми. Войната означава повече затворници.

Отдавна се знаеше, че харемът е опасно място. Бях чувала, че в дните на бащата на султан Оман някои жени са идвали тук по свой избор. Но повечето бяха военнопленнички. Робини, докарани от чужди брегове. Жени, уловени на кораби като майката на Джин. Сега в Мираджи се водеше война. Това означаваше, че още повече робовладелци се възползват от хаоса в страната, за да отвличат жени.

— Виждала ли те е изобщо благословената султимата? — обади се момичето, отхвърлено от скута на своя султим, опитвайки да си върне вниманието му.

— Всички нови момичета за нашия султим трябва първо да бъдат огледани от султимата — съгласи се дребната ѝ другарка, сякаш повтаряше думите на някого другиго.

— Да, тя трябва да те обяви за достойна — включи се и момичето, което бе седяло в краката на Кадир.

— Или за недостойна — подсмихна се намусеното момиче.

— Мълчи, Айет, няма нужда да притесняваме султимата.

Мъжът отдели ръка от лицето ми и я спусна по врата ми, после по ключицата ми. Кожата ми настръхна.

— Забранено е да я доближаваш — обади се слугинята до мен, когато Кадир стигна границата на белия ленен плат. Имаше рязък, майчински глас, в който нямаше търпение. — По заповед на баща ти.

Споменаването на султана възпря Кадир. В очите му проблесна неподчинение. Но после се изпари. Отдръпна ръката си, сви рамене и мина покрай мен, сякаш от самото начало бе възнамерявал да направи точно това. Съпругите му се надигнаха и го последваха. Очите на Айет се спряха на съсипания халат на Шазад. Беше толкова изящен само преди няколко дни на сватбата. Преди да ни нападнат. Преди да бъда целуната, отвлечена и нарязана. Но все още беше красив. Момичето подритна плата с левия си крак и го запрати в един от басейните.

— Опа! — озъби ми се Айет. — Извинявай.

Изпръска ме с капка от косата си и излезе, следвана от подхилване и шепот, които проехтяха между стените на банята.

Усетих как вратът ми почервява.

Когато Ахмед завладееше двореца, щях да изгоря харема до основи.

ГЛАВА 16

Харемът ме изчисти от пустинята.

Слугинята изсипа вода на главата ми и взе да търка кожата ми до почервяване. Докато заличи пясъка, кръвта, потта, барута и огъня от докосването на Джин.

Измъкнаха ме от парещата вода. Позволих на едно от момичетата да ме обвие с голям ленен чаршаф и да ми помогне да легна до банята. Нещо топло капна на кожата ми като благоуханно масло. Миришеше на цветя, които не познавах. Другото момиче прекара гребен през косите ми, докосвайки нежно кожата на главата ми.

Борих се през целия си живот. Борих се да оцелея в Дъстуок като момичето с пистолета. Борих се със смъртта в това пустинно градче на края на света. Борих се да премина пустинята. Синеокия бандит. Борих се за Ахмед. За въстанието. Нова зора. Нова пустиня.

Но докато гребенът докосваше главата ми, не бях сигурна, че в душата ми е останала воля за борба.

Позволих на съня да ме завладее.

Утре. Щях да се боря утре.

Не ми беше нужно много време да разбере, че харемът е изпълнен с невидими окови и уж несъществуващи стени.

Беше като лабиринт, създаден да ме накара да се въртя напред-назад, отново и отново, докато накрая съвсем загубя пътя си и не знаей как да изляза. Имаше десетки градини, които се подреждаха една до друга като елементи от пчелна пита. Някои бяха обикновени поляни с трева, в които бе поставен плискащ фонтан, обграден от разхвърляни възглавници. В други имаше толкова много цветя, лози и скулптури, че дори не виждах стените. Ала стените бяха винаги там.

Не можех да изчисля колко хора живееше в харема. Десетки съпруги принадлежаха на султана и султимата. А също и деца — принцовете и принцесите, родени от жените на султана. Никой от тях не беше на повече от шестнайсет години. На тази възраст ги освобождаваха от харема. За да минат от ръцете на баща си в тези на съпрузите си. Или да умрат за него на бойното поле, както бе направил Нагуиб. Всички те бяха братя и сестри на Ахмед и Джим.

Най-сетне открих една от границите — порта от желязо и злато, която стоеше открехната. Когато се опитах да мина през нея, краката ми се

запънаха и спряха. Борех се с чувството, дето ме задържаше, но нямаше полза — тялото ми не можеше да помръдне, сякаш бе уловено от нечия невидима ръка. Кръвта ми се превърна в камък, стомахът ми се сви на топка и отстъпих назад.

Беше ми заповядано да не напускам.

Не можех да отида по-далеч.

Трябваше да пратя вест на въстаниците. Макар да не знаех къде са. Но семейството на Шазад беше в Изман. А Изман бе отвъд тези стени. На няколко крачки разстояние. А сякаш помежду ни се простираше цялата пустиня.

Трябваше да има някаква пролука, някакъв начин да се измъкна от харема. Дори и да не можех да прекрача оградата, трябваше да изпратя предупреждение, че султанът е пленил джин.

Че този джин ми е баща.

Изтласках тази мисъл. Беше ми баща не повече, отколкото и съпругът на майка ми.

Ако наистина ми беше баща, щеше да се вълнува дали съм жива, или мъртва.

Майка ми бе ме отгледала с хиляда приказки за момичета, спасени от джинове — принцеси, измъкнати от високи кули, бедни момичета, спасени от живот в бедност.

Оказа се, че приказките са си само приказки.

Аз можех да разчитам само на себе си.

Чувството трябваше да ми е познато. И в Дъстуок си мислех, че се справям с всичко сама. Но в действителност не беше така. Тогава имах Тамид. Сега по тялото ми имаше десетки малки прорези, напомнящи ми защо не мога да се доверя на най-стария си приятел. Напипах едно от мъничките парчета метал под кожата на ръката си. Опрях палец в него. Притиснах по-силно.

За първи път в живота си наистина бях сама.

* * *

На третия ден в харема се сблъсках с менажерията.

Шумът бе първото нещо, което ми направи впечатление — изблик от всевъзможни крясъци, идващи от железни клетки, покрити със сложни куполи от метални решетки. Имаше стотици птици, затворени зад железни ограждения, изпъстрени в цветове, на които би завидял дори джин. Жълти

като пресни лимони. Зелени като тревата в Долината на Дев. Червени като шиймата, която загубих. Сини като очите ми. Но не съвсем. Нищо на този свят нямаше точния нюанс на очите ми. Освен очите на Нуршам. И тези на Бахадур. Очите, които наблюдаваха с безразличие как ножът се приближава към кожата ми. Очите, които не мигнаха, нито се извърнаха настрани. Сякаш гледката не би му причинила болка.

Отместих поглед от птиците.

Големи пауни размахваха опашки, докато минавах край друга клетка. По-нататък двойка тигри се излежаваха на слънце един срещу друг и се прозяваха толкова широко, та виждах зъбите им, големи колкото пръстите ми. На стената при тайния вход за въстаническият лагер имаше подобни изображения. Ала това не бяха картини на хиляди години с големината на дланта ми. Бяха доста по-различни.

Заковах се пред най-далечната клетка.

Нещото вътре бе почти колкото рок. Едър бегемот със сива кожа, дебели крайници и неестествено големи уши. Усетих, че тялото ми се притиска в решетките. Сякаш можех да се провра през тях и да докосна създаването.

В другата страна на клетката седеше момиче, подпряла брадичка на коленете си. Едва ли беше на повече от петнайсет. Прекалено млада, за да е от жените на султимата. Значи беше от дъщерите на султана. Една от принцесите, за които не се говореше дори наполовина, колкото за принцове. Нещо в нея ми напомни за Делила, макар да си дадох сметка, че момичето пред мен има кръвна връзка с Джин, а Делила — не. И все пак имаше някаква нежност в извивките на бузите ѝ, сякаш още не бе се измъкнала от детството. Държеше нещо, което приличаше на играчка — оформяше го от червена глина около метален скелет, сякаш правеше малък модел на звяра. Бутна един от краката — той се изви естествено, насочен от малките метални болтчета вътре.

— Какво е това? — попитах.

Тя вдигна поглед, откъсната от работата си, и се взря в мен през решетките на клетката. Думите просто бяха се изплъзнали от устата ми.

— Слон — каза тихо тя.

Сърцето ми се сви болезнено, когато си спомних как Из и Мас развълнувано ми разказаха за слоновете.

Това бяха видели отвъд нашите граници. Истински живи слонове.

— Дойде да видиш семейството си?

Подигравателният глас зад мен изобщо не бе гостоприемен. И все пак се извърнах към него. Беше Айет, съпругата, изритала халата ми в басейна

още в първия ми ден в харема. Другите две момичета винаги я следваха, сякаш ѝ бяха лична стража. От подслушани разговори научих, че се казват Мухна и Узма.

— А вашите семейства са в кучешките колибки на султана, предполагам.

Наблюдавах как обидата смрачава лицата и на трите. Айет се съвзе първа.

— Изглежда, смяташ, че сме ти врагове — каза тя. — Но ние можем да ти помогнем. Знаеш ли къде сме? — Не изчака да отговоря. — Това е същата менажерия, в която съпругата на султана Надира срещнала джина, който ѝ направил демонско дете.

Надира беше майката на Ахмед и Делила. Всеки знаеше историята. Един ден съпругата на султана се разхождала из градините на двореца и ненадейно се натъкнала на жабок, който случайно бил скочил в птича клетка и не можел да се измъкне.

Погледнах птиците в клетката.

Птиците кълвели жабока. На Надира ѝ дожаляло за клетото създание и отворила клетката; протегнала вътре ръце, без да се интересува от раните, които птиците нанасяли на дланите ѝ. Когато измъкнала жабока, той приел истинската си форма — на джин.

— Чуй какво ще ти кажа. — Айет и другите момичета ме обградиха като група хищни животни. — Момичетата, които не научат къде е мястото им в харема, не се задържат тук дълго. Султимът харесва мираджинки. — Айет ме удари в гърдите изненадващо силно и ме блъсна назад към най-близката клетка. Един от тигрите вдигна глава с любопитство. — Но може да показва привързаността си само към три от нас. Затова, когато се появи някоя нова, една от старите трябва да си отиде. А нито една от нас не иска да изчезне. Което означава, че ти нямаш място тук.

— Не изпитвам интерес към слабоумния ви съпруг.

Исках да отблъсна ръката ѝ. Ала не можех. Султанът беше ми дал заповеди. Не можех да се отбранявам.

Айет не бе убедена от думите ми.

— Знаеш ли какво друго се е случило тук? Тук султанът убил Надира след като тя родила онова извращение. — Тя пристъпи към мен. — Защото тук птиците заглушават писъците. — Звучеше правдоподобно — птиците крещяха хаотично и заглушаваха всеки звук от издигащия се наблизо харем. — Давай. Повикай помощ.

— Оставете я на мира.

Гласът не беше силен. Едва се чу сред хора от подивели птици. Но все

пак стигна до нас. Беше момичето с играчката слон. Беше наблюдавала всичко от срещуположната страна на клетката. Очите ѝ бяха разширени от страх. Ала все пак бе проговорила.

Айет се подсмихна презрително, но не изрече хаплива обида.

— Това е наша работа, Лейла. Султанът не е взимал нова съпруга от десет години, което означава, че тя явно е предназначена за нашия благословен съпруг, а не за баща ти.

— Щом си толкова сигурна — Лейла се изправи несигурно, стискайки глинения слон, сякаш бе десет години по-малка от реалната си възраст, — мога просто да ида да питам баща си.

Споменаването на султана беше като изричане на вълшебна дума. От онези, които призовават могъщи духове и отварят тайни врати. Лейла само трябваше да го спомене и той сякаш се появяваше тук.

Айет се отдръпна първа. Завъртя очи, сякаш искаше да мисля, че не заслужавам да хаби времето си с мен, и ми обърна гръб.

— Смятай го за предупреждение — подхвърли през рамо, докато се отдалечаваеше с грациозна походка.

Наблюдавах я с омраза. Ненавиждах факта, че не мога да счупя носа ѝ, както ми се искаше.

От другата страна на менажерията Лейла вяло подмяташе фигурката в ръцете си.

— Ще свикнеш с тях.

Не възнамерявах да свиквам с тях. А да се измъкна оттук, преди да съм имала време да свикна с когото и да било.

****Обработка TtRG****

Откакто пристигнах в харема, или стоях в стаите си, или търсех изход. Слугините ми носеха чисти дрехи, легени с вода, с която да се мия, храна и изобщо успявах да предусетят от какво бих се нуждаела, без да съм изрекла и дума. Тази нощ обаче не донесоха храна.

Нямаше как да не си помисля, че Айет е направила нещо. Това, че не можеше да ме разкъса като диво животно, не означаваше, че няма да намери начин да ме накаже за въображаемите ми стремежи към нейния султим. Последното, от което се нуждаех, бе поредният принц в живота ми. И без това ми беше трудно да се справя с двамата, с които вече бях се сдобила.

Изчаках да се стъмни и най-накрая се подадох на желанията на

стомаха си. Дори аз не бях достатъчно твърдоглава, та да умра от глад.

Из цялата градина, в която се сервираше храната, бяха пръснати жени. Седяха на групички около различни блюда, които споделяха. Бяха скупчени толкова нагъсто, че беше невъзможно да се провря между тях до някоя от храните. Внезапно се почувствах като през първата си вечер във въстанически лагер, когато още не бях се запознала с никого. Когато бях неканен гост. Но в онази вечер Шазад и Бахи ми помогнаха.

Тогава забелязах Лейла — единствената фигура, която седеше сама. Почти бе завършила играчката слон. Глината приемаше правилна форма около металния скелет. Докато я наблюдавах, тя пхна малко ключе в гърба на играчката.

Фигурката се отправи с подрусване към едно от малките деца, стоящи с най-близката група жени. Момченцето се протегна, развълнувано, към играчката, но майка му го дръпна настрани и го сложи в скута си, като междувременно събори слончето на земята.

Радостта, разцъфнала на лицето на Лейла при навиването на играчката, изчезна и тя сведе глава. Момиче като нея щеше да бъде изядено живо в пустинята. Но пък и момиче от пустинята би било изядено живо на мястото, създало тази девойка.

Вдигнах играчката от земята. Подадох ѝ я. Тя ме погледна с очи, които сякаш заемаха цялото ѝ лице.

— Ти ми помогна днес при менажерията. — Тя се втренчи в мен. Искях да кажа, че щях да се справя и сама. И това щеше да е вярно, ако под кожата ми не бяха пхнати стотина парченца метал. — Благодаря ти.

Тя кимна и взе играчката. Седнах до нея без покана. Нямаше къде другаде да отида. Бях мила с нея, тъй като щях да се нуждая от съюзници в харема. Поне така си казах. А не защото имаше големи очи, които ми напомняха за Делила.

Айет и нейните две храненички бяха скупчени малко по-нататък. Излъчваха вълни презрение дори и от толкова далеч. Когато видяха, че ги гледам, Айет прошепна нещо на Мухна. Изхилиха се като кукуригащи птици.

— Те се боят от теб — сподели Лейла. — Мислят, че ще вземеш мястото им при Кадир и ще изчезнат.

Появи се слугиня и ми поднесе чиния с прекрасно миришещи меса. Стомахът ми изръмжа благодарно.

— Той не ми е брат — каза Лейла и стисна брадичка. — Всъщност да, предполагам. И двамата сме деца на моя най-високопоставен баща султана. В харема обаче единствените хора, които наричаме братя или сестри, са

родените от същата майка. Аз имам само един брат — Рахим. Той вече не е в харема.

Думите ѝ прозвучаха отнесено.

— А майка ти? — попитах.

— Била е дъщеря на инженер от Гаманикс. — Тя завъртя малката играчка в ръцете си. Джин беше ми разказвал за тази страна. Там бяха направени свързаните компаси, които той и Ахмед винаги носеха. Страна, в която се бяха научили да обединяват магията и машините. Ето откъде Лейла знаеше как да сглобява механични играчки. — Изчезна, когато бях на осем.

Изрече го толкова прямо и спокойно, че се стреснах.

— „Изчезна"? Какво имаш предвид? — попитах.

— О, случва се в харема — отвърна Лейла. — Жените изчезват, когато няма полза от тях. Затова Айет толкова се бои от теб. Не може да зачене от своя султим. Ако я замениш, е възможно да изчезне като другите. Случва се всеки ден.

Отхапах разсеяно от месото, заслушана в думите на Лейла. Храната опари езика ми като въглен. В очите ми се появиха сълзи. Изплюх храната на земята и закашлях.

— Явно прекрасната ни храна не ти понася — обади се Мухна от другата част на градината, докато Айет и Узма се превиваха от смях до нея. Мухна подхвърли парче хляб в устата си и сви устни към мен, докато го поглъщаше. — Подарък от благословената султима.

Лейла взе нещо червено от чинията ми. Сбърчи нос.

— Самоубийствени пиперки — каза тя и го запрати в най-близкия огън.

— Какво, по дяволите, е самоубийствена пиперка? — още кашлях.

Лейла постави чаша в ръцете ми. Пресуших я и течността охлади горящия ми език.

— Чуждоземна подправка. Баща ми я е забравил в харема, но... — Тя прекара притеснено език по устните си. — Понякога момичетата я използват... за да избягат.

Трябваше ми миг да осъзная какво имаше предвид под „избягат".

Самоубийствена пиперка.

Значи някои хора бяха намерили начин да се измъкнат. Не такова бягство бях замислила. Но щом тези пиперки се внасяха отвън, значи трябваше да има начин нещо оттук да бъде изнесено. Имаше начин шепотите да преодолеят стените на двореца.

— Коя е благословената султима?

И преди бях чувала да я споменават. В баните, още през първия ден.

— Първата съпруга на султима — отговори Лейла, изненадана. — Е, не първата, за която се е оженил. Той взе Айет за съпруга в деня, в който спечели султимските изпитания. Но благословената султима е единствената от съпругите на Кадир, успяла да зачене.

Сигурно я мразеха. Леля ми Фара мразеше Нида, най-младата съпруга на чичо. Ала мястото на Фара като първа съпруга бе подсигурено от трима синове. Нида трябваше да целува краката ѝ, ако се нуждаеше от нещо. Тези жени говореха за султима, а не за търговец на коне от пустинята, но все пак си оставаха просто ревниви съпруги. А аз разбирах тези схеми. Първата съпруга беше най-могъщата жена в дома или, в този случай — в харема.

— И къде мога да намеря султимата?

ГЛАВА 17

Султимата беше легенда в харема.

Избрана от Бога да бъде майка на следващия владетел на Мираджи. Единствената жена, достойна да зачене от благородния султим. През повечето време стоеше затворена в стаята си. Жените в харема мълвяха, че го прави, за да се моли. Но аз си спомних нещо, което Шазад ми каза преди време: ако можеш да останеш извън полезрението на врага си, той винаги ще смята силите ти за по-многобройни, отколкото са в действителност. А всичко, което чувах, ми навяваше мисълта, че харемът е пълен с врагове на султимата.

Ако обаче знаех нещо за легендите, то беше, че ние също сме от плът и кръв. А плътта и кръвта все някога трябваше да излезе от стаята си.

Два дни след като Мухна бе ми дала самоубийствените пиперки, Лейла ме събуди с новината. Благословената султима най-после бе излязла да се изкъпе.

Забелязах султимата още преди да вляза съвсем в помещението. Стоеше с гръб към входа, топеше единия си крак във водата, а другият бе сгънат под нея. Беше извита към мен достатъчно, та да видя наедрия й корем. Възрастта й я открояваше. Бях виждала и други бременни жени в харема, но те принадлежаха на султана. Беше спрял да взима съпруги преди около десет години — сега повечето му жени бяха на възраст, по-близка до неговата, по-голямата част от тях имаха поне три десетилетия. Дори отдалеч виждах, че султимата няма и осемнайсет. Галеше корема си с успокоителни движения, свела глава замислено.

Оттук благословената султима изглеждаше като всяко друго бременно момиче от пустинята. Не че очаквах да я видя в банята, покрита с перли и рубини, но след всичките слухове и шушукания, смятах, че ще заваря нещо повече от момиче с тънък бял халат.

Не беше сама. Кадир бе се изтегнал от другата страна на водата, облечен само с разхлабен панталон. Беше гол до кръста. Смятах, че Джин няма нищо общо с брат си, но явно ненавистта към ризите бе семейна черта.

Във водата имаше около шест други момичета, които бях виждала в харема. Колекция от съпругите на Кадир — пляскаха из водата, хихикаха, дългите им бели халати бяха залепнали за тях.

Бях прекарала тук достатъчно време, та да разбера, че повечето жени в

харема не са от Мираджи. Бяха бледи севернячки, откраднати от кораби, или момичета от изток с чуждоземни черти, продадени като робини, или тъмнокожи амонпурианки, откънати в крайгранични сражения. Но нямаше как да помисля това момиче за чужденка, макар да я гледах отзад. Ленът бе полепнал по тялото ѝ от парата, издигаща се от баните, влажната черна коса — слепнала по лицето ѝ. Не изглеждаше съвсем като всемогъщата султима, избрана да роди бъдещия владетел на Мираджи.

И после тя вдигна глава, стресната от стъпките ми, погледна през рамо към мен и сърцето ми подскочи в устата.

О, сили на рая и ада, какво съм направила, че да заслужи това?

Стоях лице в лице срещу султимата, за която бях слушала толкова много. Единствената жена, толкова чиста, че да зачене от султим Кадир. Момичето, изпратено от Бог, за да подсигури бъдещето на Мираджи.

Аз обаче я познавах като братовчедка ми Шира. И Бог бе я пратил на земята само за да превърне живота ми в същински ад.

Веднъж Джин ми каза, че съдбата има жестоко чувство за хумор. Започвах да му вярвам. Първо Тамид, а сега и Шира. Препминах цялата пустиня, а сега сякаш бях завлечена обратно, за да се изправя срещу всичко, което заряхах сред пясъците.

Шира изглеждаше не по-малко изненадана от мен. Устата ѝ оформи малко „О“, преди да се стисне в права линия. Взирахме се една в друга през тясната ивица плочки между нас. Моята воля и нейната се впиха една в друга, както бе се случвало стотици пъти в малката спалня в къщата на леля ми.

— Е — рече Шира. Беше изгубила акцента си. Разбрах го дори само по този звук. Или може би не беше го загубила, а бе го набутала под нещо, имитиращо северняшки акцент. — Оцвети ме в лилаво и ме наречи джин, ако това не е най-малко любимата ми братовчедка.

На върха на езика ми чакаше отговор. Улових го със зъби, преди да се измъкне. „Султанът има джин“ напомних си. Разполага с Първо създание, пленено от него, и всеки миг би могъл да го използва срещу въстаниците. И всичко може да приключи. За мен. За Ахмед, Джин, Шазад и цялото въстание.

Не знаех много за другите семейства, но предполагах, че в повечето случаи, когато се налага да се преструваш на любезен с някой роднина, не рискуваш живота на чак толкова много хора.

— Мислех, че си мъртва — казах. „И теб, и Тамид“. Последния път, когато видях Шира, тя пътуваше с влак към Изман с принц Нагуиб — беше отвлечена, защото някой бе сметнал, че знае накъде съм тръгнала. А ако

откриеха мен, щяха да открият и Джин, а ако откриеха Джин, щяха да открият Ахмед и всички въстаници.

След като с Джин слязохме от влака, тя бе се оказала безполезна за хората на султана. Така ми каза Нагуиб. Мислех, че е мъртва. Ала тя не просто беше жива, тя цъфтеше. Чудех се дали знае, че Тамид е оцелял и също се справя сам на това място. Дали знае какво прави той за султана. Дали изобщо се интересува. Никога не беше й пукало.

Отхвърлих ядно мисълта за Тамид. Срещу Шира можех да се изправа по-лесно. Нещата между нас никога не бяха сложни. Мразехме се. Старата омраза бе по-поносима от новата ненавист на Тамид.

— Трябвало е да проявиш повече съобразителност. — Братовчедка ми се усмихна със своята съблазнителна усмивка. — Ние, пустинните момичета, знаем как да оцеляваме. Макар да съм любопитна как възнамеряваш да оцелееш дълго тук. — Пристъпих през свода и влязох в банята. Пренебрегнах струите пара, обвиващи тялото ми като пръсти. — Последния път, когато те видях, не бягаше ли с някакъв предател? Предателите не оцеляват дълго тук.

Очите й се стрелнаха към мястото, където бе се проснал Кадир. Помещението беше по-дълго от целия Дъстуок, толкова голямо, че Кадир още не беше ме забелязал. Той взе нещо от купчина до лакътя му и го захвърли в средата на басейна. Предметът проблесна на светлината и аз осъзнах, че е рубин, голям колкото палеца ми.

Удари се във водата с безгрижен плисък. Последва хаос от гласове и хихикания, шестте момичета във водата се отправиха към мястото, където бе потънал рубинът, пръскаха се и се дърпаха една друга, а Кадир ги наблюдаваше с жадни очи. Пищенето и пръскането заглушаваха гласовете ни.

— Какво според теб ще помисли моят принц за съюза ти с брат му, ако му кажа?

Внезапният ми страх вероятно бе се изписал на лицето ми, тъй като Шира се усмихна като котка, изяла канарче.

Проклетата да е. Дойдох тук за помощ, не да бъда издадена от нея.

— Шира. — Изминах последните няколко стъпки между нас, коленичих до нея и снижих глас. — Ако кажеш на Кадир, че съм една от... — спрях, преди да съм изрекла думата, — от знаеш кои — казах внимателно и стрелнах с очи момичето, което тъкмо бе се показало от водата. — Кълна се в Бога, Шира, ако споменеш и дума, аз ще... — Потърсих нещо, с което да я заплаша, както правехме многократно в Дъстуок. Тя нямаше да каже на майка си, че съм била навън цяла нощ с

Тамид, а аз нямаше да кажа на баща ѝ, че е позволила на Фазим да пъхне ръце под дрехите ѝ в конюшните. Но вече не бяхме в Дъстуок и ако тя ме издадеше, щях да получа повече от камшик по гърба — щях да загубя живота си ведно със стотици други хора. И тогава от устата ми се изплъзна: — Ще трябва направо да му кажа, че детето ти не е негово.

Лицето на Шира се вцепени.

— О, Боже! — Истината на собствените ми думи ме порази. — Бебето не е на Кадир.

— По-тихо — изсъска Шира.

През това време едно от момичетата изскочи от водата с триумфален вик, вкопчила пръсти в рубина. Отиде до ръба на басейна и гордо показва на Кадир червения камък, а султимът се наведе и открадна целувка от нея. Тя захвърли рубина върху малка купчина скъпоценни камъни от едната страна на басейна, отделно от купчините на другите момичета. Когато приключеха, султимът щеше да сложи трофеите им в колиета и дарове за тях. Все едно наблюдавах детска игра. Ала игрите в този харем можеха да приключат със загубата на глава. Султимът измъкна друг жълт диамант от смаляващата се купчина до себе си.

— Какво, по дяволите, си мислеше?

Изневяратата в харема означава смърт — дори аз го знаех.

Беше се случило с майката на Ахмед, когато роди Делила. Беше се случвало и на други жени — имаше безброй истории за подобни случаи. Мъже, които се промъкваха в харема без разрешение. Слуги, принцове, които не бяха наследници... всяка история завършваше със смъртта на всички замесени. Шира беше доста неща, но не и глупава.

— Искях да оцелея. — Ноктите на Шира потропаха тъпо по плочките на ръба на басейна. Осъзнах, че ги е подрязала. В Дъстуок ги пускаше по дълги. — Изостави мен и Тамид да умрем в Дъстуок, за да спасиш себе си.

Не произнесе името на Тамид, по начина, по който го правеше в Дъстуок. Не се отлепи от устните ѝ с отвращение. Предположих, че през каквото и да са преминали заедно, явно то бе ги направило съюзници.

— Нима Тамид е... — започнах, очаквайки с погнуса отговора.

— Не ставай нелепа — отвърна тя. — Не бих рискувала да родя на мъжа си самото дете.

— И после се чудиш защо смятам, че си ужасна.

Стиснах юмруци, после се опитах да обуздам старото желание да защита Тамид. Той не би ме защитил. Чудех се дали тя не е причината приятелят ми да ме ненавижда.

Дали не бе му напълнила главата с омраза към мен. Или пък сама бях

заслужила омразата му с действията си?

— Нима това, което сторих, за да оцелея, е по-лошо от стореното от теб? — Тя движеше крака си в малки кръгчета във водата и създаваше вълнички. — Нагуиб ме изостави тук, когато вече не му бях от полза. Щях да умра, ако не бях доказала, че съм по-интригуваща от другите момичета в харема. — Нов хор от писъци избухна сред момичетата, когато следващият скъпоценен камък потъна във водата. — Но дори да си любимката на султима, пак не е сигурно, че ще се задържиш тук. Затова направих единственото нещо, с което можех да осигуря оцеляването си. — Прекара ръце по наедрелия си корем. — И можеш да кажеш на когото си поискаш. Никой няма да повярва на теб.

Милостиви Боже, тя изобщо не улесняваше преговорите. Беше изминало доста време от последната ни караница в Дъстуок. Оттогава бях се сблъскала с доста по-страшни хора. Тя обаче ме караше да се чувствам така, сякаш отново се намирах под покрива на майка ѝ и не исках нищо друго, освен да я надвия поне веднъж.

— Да, ще ми повярват, Шира. — Тя не отстъпваше и аз също нямаше да го сторя. Защото със сигурност знаех, че ако някой разбере, че Шира носи детето на друг мъж и го представя за рожба на султима, веднага би загубила главата си. Държах живота ѝ в ръцете си, тъй както тя държеше моя. — И съм убедена, че го знаеш.

Шира се взря в мен. Отиваше ѝ да е султима, дори аз трябваше да го призная. В тези очи имаше тежест, която би накарала повечето хора да сведат поглед първи. Но аз бях стрелец, можех да ѝ се опра.

— Добре, имаме сделка. — И, разбира се, Шира мигна първа. — Няма да те издам, ако и ти не ме издадеш.

— Ще трябва да направиш нещо повече за мен, братовчедке.

— Искаш още нещо? — намръщи се тя. Продължаваше да гали корема си с ръце. Тя държеше цялата власт тук. Ала мен не можеше да командва. Най-накрая сви устни, сякаш думите, които щеше да изрече, имаха горчив вкус. — Разбира се, че искаш. Добре.

После метна глава назад и се засмя, сякаш бях казала най-забавната шега на света.

За секунда си помислих, че е изгубила разсъдъка си. Гласът ѝ отекна по облицованите стени, понесе се над врявата във водата и привлече погледа на Кадир. И той ме видя. По дяволите. Шира ми се ухили доволно.

— По-добре говори бързо, братовчедке. Предполагам, че ти си новата играчка, за която постоянно приказва Кадир. Тази, дето му е забранена. Затова трябва да изплюеш какво искаш, преди да е дошъл да си поиграе с

теб.

Наистина исках да я бутна във водата.

— Носи се слух, че можеш да вмъкваш и измъкваш стоки от харема.

— Кой го казва?

— Хората — отвърнах заобиколно аз. — Така ли е, или не?

Хвърлях по едно око на Кадир, който стана и пое лениво край многоцветните плочки на басейна към нас. Сякаш ме следеше гладен кожекрадец. Исах да изляза, преди да ме е стигнал.

— Може би — отвърна предпазливо тя. Хабеше време. — Какво толкова искаш да вкараш в харема, та си готова да заплашиш живота ми? Бутилка алкохол? Нови дрехи? Това определено си струва главата ми.

Не беше напълно несполучлив опит да ме накара да се чувствам виновна, задето я изнудвах.

Ако беше който и да било друг, може би наистина щях да се почувствам виновна.

— Не искам да внасяш нищо. — Продължавах да следя приближаването на Кадир. — Искам да предадеш едно съобщение. Можеш ли да го направиш?

— Предполагам. — Шира прекара език по зъбите си умишлено бавно. Опитваше се да ме задържи тук. — Ще ми трябва време.

— Не разполагам с много. Ще ми помогнеш ли, или да кажа на съпруга ти, че си се вмъкнала под чаршафите на друг мъж?

Вече бе изминал половината път до нас.

— Ще помогна. — Шира стисна бясно зъби и отпусна ръка на корема си. — Ако ти...

— Дойде да се включиш в играта ли? — прекъсна я с подвикване Кадир. Беше достатъчно близо, та да го чуем. Очите му шареха по тялото ми. — Доста си навлечена.

Изправих се. Шазад бе ме научила, че не трябва да гледам врага от пониска позиция.

— Облечена съм съвсем подходящо, за да изляза, Ваше благородно височество.

Кадир издаде гърлен звук, сякаш изразяваше съгласие. Но прозвуча по-скоро като смях.

— Свободна си да напуснеш, разбира се. — Въртеше съвършено бяла перла между палеца и показалеца си. Заобиколи ме и застана между мен и изхода. После хвърли безгрижно перлата във водата. Момичетата, които наблюдаваха разговора, не се хвърлиха към нея. — Веднага щом ми донесеш тази перла.

— Не мога да плувам — рекох.

На всяко друго място можех да се защитя. Бих могла да му се опълча. Но бях беззащитна. Опитвах се да не издам този факт.

— Тогава не можеш да напуснеш — ухили се той. — Перлата е много ценна за мен.

Не можех да му се опълча. От мисълта да вдигна ръка и да ударя самодоволната му физиономия, заповедите на султана стиснаха стомаха ми. Не знаех какво би направил Кадир, ако се опитам да изляза. Нито дали султанът го е предупредил да не ме наранява.

Дали султанът изобщо се вълнуваше от опитомения си полуджин? Дори не знаех защо още съм жива. Той вече имаше истински джин.

Тишината бе нарушена от плисъка на вода. Едно от момичетата скочи във водата и секунда по-късно излезе с перлата между пръстите си.

— Отегчих се от чакането — каза тя и се нацупи привлекателно, бледата ѝ коса бе залепнала за челото.

Ала в усмивката ѝ имаше напрежение. И аз разбрах какво бе направила току-що. За мен. Осъзнах какъв риск бе поела.

Напрежението се разсея, когато Кадир се протегна към нея. Шира скочи, сграбчи ме за лакътя и ме избута от банята.

— Тази вечер — блъсна ме в безопасната градина. — Чакай ме при Плаещата стена след мръкване.

ГЛАВА 18

Плачещата стена беше най-източната стена на харема, малка, отделена част от градината, където се намираше най-голямото дърво, което бях виждала. Стъблото можеше да бъде обгърнато от три момичета с моя размер, а нагоре клоните са простираха толкова нашироко, че докосваха горния край на всички стени.

Според жените от харема тук султима Сабрия бе чакала султим Азиз преди хиляда години. Той заминал на война на далечната източна граница и оставил любимата си в харема. Плачещата стена била най-близката до него точка, до която можела да стигне Сабрия. Тя стояла там всеки ден, а сълзите ѝ напоявали дървото така обилно, че то растяло все по-високо и по-високо. Накрая станало толкова голямо, че тя се покатервала на него, за да погледне отвъд стените към бойното поле. В този ден другите жени я намерили на земята — пицяла, виела и драскала по стената. Не могли да я успокоят и тя плакала, докато останала без глас. А дървото ставало още по-голямо.

След три дни дошла вест, че Азиз е убит в битка. Именно това видяла Сабрия от върха на дървото, отвъд стените, отвъд пустини и градове и морета.

На бледата светлина на лампата ми стената изглеждаше като всички други в харема. Бръшлян, обсипан с цветчета с багрите на залязващото слънце, се катереше по стената, та да скрие факта, че сме в затвор. Бутнах настрани бръшляна и опрях длани на твърдия камък. Пръстите ми докоснаха неравна повърхност. Когато доближих лампата, видях вдлъбнатина, дори няколко. Сякаш оставени от нокти.

— И писъците ѝ се разнасяли седем дни и седем нощи. — Подскочих, стресната от гласа на Шира зад мен. Бе загърната с тъмносин халат и се сливаше със сенките. — Накрая султанът не издържал мъката ѝ и я повесил там, където само звездите можели да чуват стоновете ѝ.

Свалих ръка от стената.

— Кой би предположил, че в харема се среща такава любов?

Иронията в думите ми не ѝ убягна.

— Всеки, който не е егоцентрик като теб.

Щях да отвърна, че тя не обича Кадир не повече, отколкото бе обичала Нагуиб. После осъзнах, че е вдигнала ръце към бременния си корем. Хората правят ужасяващи неща за тези, дето обичат. Знаех го от

приказките. А на хълбока ми имаше рана от куршум, която го потвърждаваше.

— И сега какво? — Вирнах въпросително вежда — трик, научен от Джим.

— О, сега чакаме, братовчедке.

Шира се облегна на огромното дърво и подпря глава назад.

И аз можех да играя тая игра. Отпуснах се на дървото до нея.

— Колко дълго?

Шира изви главата си още по-назад.

— Може да се проточи. Не съм сигурна. Небето не се вижда ясно от града.

Облегнах се на ствола. Шира не лъжеше. Виждах тъмното небе през мрежата от клони, но заради светлините от двореца и града не различавах звездите.

— И така — наруши мълчанието Шира. — Наистина ли си с Въстаналия принц?

Тя въртеше нещо през пръстите си — осъзнах, че е въже, опънато по височината на дървото като макара. Подръпваше го разсеяно нагоре-надолу. На върха, над стените на харема, парче плат се развяваше на вятъра.

— Наистина.

Тя пращаше сигнал някому. Можеше да е капан. Но нямаше какво да сторя, освен да чакам.

— Кой би предположил? — усмихна се Шира. — Две момичета от Дъстуок, тръгнали с благородници. Какво казваше Свещения баща? — Акцентът ѝ проличаваше. Чудех се дали го забелязва. — Мъжете, които боготворят властта или се въздигат с нея...

— ...или биват потъпкани от нея — довърших аз. — Добре че не сме мъже.

Не знаех защо ѝ се доверявах. Но наистина нямаше с кого да поговоря. Лейла беше сладка, но си оставаше дъщеря на султана. Изобщо не си струваше да мисля за Тамид. Той може и да беше жив, но моят приятел бе умрял в пясъка в Дъстуок.

Тъмните очи на Шира срещнаха моите светли очи. Между нас премина взаимно прозрение. И двете бяхме се събрали с могъщи хора, но от различни страни. Ако това бяха единствените възможности — да се издигнем или да бъдем потъпкани, — най-вероятно една от нас щеше да се издигне, а другата — да умре.

— Шира... — започнах аз. Не знаех как ще завърша.

Така и не успях да го направя. Защото от Плаещата стена пристъпи

мъж.

Бях виждала полуджиновете да правят доста невъзможни неща, но бих излъгала, ако кажа, че съм очаквала това.

Мъжът беше от плът и кръв и макар на пръв поглед да носеше пустинни дрехи, видимо не бе мираджинец. Косите му с цвят на пясък бяха опънати назад с шийма, сякаш завързана от човек без ръце, бледата му кожа проблясваше на светлината от лампата. А очите му бяха почти толкова сини, колкото моите. За момент си помислих, че е полуджин.

— Благословена султима — каза той.

Гласът му беше нисък и с акцент. Значи не беше полуджин, просто чужденец.

Застана с изпънат гръб и успях да го огледам по-добре. Черни лъскави ботуши, различни от всичко, дето бях виждала, стигаха до коленете му, широките му панталони бяха напъхани в тях, носеше бяла риза с отворена яка. Изпитах странното усещане, че спря за драматичен ефект. След миг пристъпи театрално напред.

Тогава ръката му се заклеши в бръшляна на стената.

Това развали ефекта.

Той се съвзе бързо и измъкна ръката си. После откъсна цветче от бръшляна и го върчи на Шира с екстравагантен поклон.

— Красотата ти нараства с всеки изминал ден.

Лошо завързаната му шийма се разгърна и се свлече от лицето му. Не беше много по-възрастен от нас, а съзвездие от лунички по бледия му нос го правеше още по-млад на вид. Беше от север, но не от Галан, думите му звучаха не както трябва, а аз бях виждала доста галани, та да преценя, че не е от тях. Той опъна и метна шиймата си през рамо, сякаш развяваше наметало. Шира взе цветето и го поднесе към носа си.

Ето как братовчедка ми внасяше неща в харема. И съдейки по погледите, който мъжът й хвърляше, явно така бе забременяла.

Най-сетне чужденецът ме забеляза.

— Това е... — започна Шира, но той я прекъсна.

— Позволи ми да се представя сам. — Той сграбчи дясната ми ръка, без да пита. Овладях желанието си да я дръпна. Шазад би го нарекла недипломатично. — Особено на такава красива жена. — Приблужи ръката ми към устните си като част от някакъв странен чуждоземен жест и я целуна. — Аз — обяви драматично — съм Синеокия бандит.

Задахих се със сумтене, което заседна на гърлото ми и се превърна в неуправляема кашлица. Шира ме потупа неловко по гърба, когато се превих на две и опрях свободната си ръка на коленете.

— Да, знам, известността ми ме предхожда. — „Моята те предхожда.“ Но още не бях в състояние да проговоря заради кашлянето. — Нека не те смуцава. Не е вярно, че съм надвил хиляда войници във Фахали. — Той се наведе съзаклятнически, без да пуска ръката ми. — Бяха само стотици.

— Така ли? — най-после успях да си поема дъх. Смътно си спомнях Фахали. Барут, кръв и пясък и аз наскреж всичко това. — Кажи ми как наводни молитвения дом в Малал?

— Е. — Очите му проблеснаха. Говореше с предната част на устата си, не като галаните, които използваша задната. — Бих ти казал, но предпочитам да не ти давам опасни идеи.

Трябваше да спра да се наслаждавам на това. Но така и не си спомнях кога за последен път бях попаднала на нещо забавно по време на проклетото въстание. Нямах поводи за смях поне откакто напуснахме Долината на Дев.

— Ами битката в Илиаз? Вярно ли е това, дето казват? Че Синеокия бандит е бил обграден от врагове от всички страни?

Той се поколеба за момент, гърдите му се надигнаха, когато ме дръпна към себе си.

— Е, нали знаеш, това, което другите наричат „обграден“, аз наричам „предизвикателство“.

— Чух, че Синеокия бандит е бил прострелян в хълбока. — Бях му позволила да ме притегли толкова близо, та гърдите ни почти се допираха. — Може ли да видя белега?

— Дамата е доста пряма — усмихна се шантаво той. — Там, откъдето идвам, трябва да познаваш някое момиче поне от няколко минути, че да се опита да свали дрехите ти.

Той наведе глава напред и ми намигна.

— Ами нека тогава аз сваля дрехите си. — И преди да го обмисля по-добре, пристъпих напред и вдигнах крайчето на блузата си. Огромният грозен белег се забелязваше дори в мрака. — Защото чух, че белегът е изглеждал горе-долу така.

Бях напълно убедена, че нищо, което бе донесъл в харема на Шира, не бе така безценно, както погледа му в този момент. Почти си струваше риска да му разкрия самоличността си. Давах си сметка, че не е кой знае колко умно, но пък бе адски удовлетворително. Той пусна ръката ми и аз оставих блузата си да се свлече.

— Между другото, и аз бях при Фахали, но не помня да съм те виждала там. — Той потърка глуповато врата си и аз продължих: — Помня, че се борех с галански войници сред пясъка, помня горящите мъже от двете

ми страни, но не и теб. — Преструвката се изпари, сега той ме наблюдаваше с истински интерес. — Но явно ти си причината хората да смятат, че мога да съм на две места едновременно. Явно затова чувам слухове, че Синеокия бандит е прелъстил доста жени.

Тази част най-сетне звучеше логично. Той бе изключително красив, макар да изглеждаше смешно. Но съзнаваше очарованието си.

— Какво да кажа — влизам в домовете им да отмъкна ценните бижута, а те ми дават сърцата си.

Той намигна на Шира, която се усмихна загадъчно на цветето в ръцете си. Не, Шира бе прекалено умна, та да даде нещо на мъж, който не би могла да има истински. Тя бе взела от него. Беше го използвала да й направи дете и още го използваше.

— Това ли е връзката ти с външния свят? — попитах братовчедка си.

Тя въртеше цветето между пръстите си с изключително доволен вид.

— Забелязах Сам да се промъква и да... ухажва една от по-лековерните дъщери на султана — Миаса. Усетих, че тя все изчезва и после се появява с измачкани дрехи. Лесно я хванах — беше доста глупаво от нейна страна да залита по друг мъж, след като вече бе сгодена за емира на Башиб. Обещах и на двамата да не ги издавам на баща й, ако Сам ми помогне.

— Всичко се разви по най-добрия възможен начин — сви рамене чужденецът Сам, сякаш за да каже, че не се е интересувал от интелекта на момичето. — Емирът на Башиб често оставя съпругата си сама. За Синеокия бандит не е трудно да я посещава от време на време.

Ето, отново използваше името ми. Започвах да се ядосвам.

— Повярвай, като ти казвам — познавам Синеокия бандит и ти определено не си мен. Така че кой си в действителност?

— Е... — Той облегна рамо на стената. — Не можеш да ме виниш, задето съм се включил в една толкова добра история. Никой не ми каза, че истинският Синеок бандит е толкова по... — Огледа ме старателно и очите му се поспряха на местата, където напоследък бях наедряла. Половин година добро хранене с въстаниците и вече не можех да се преструвам на момче. Вирнах вежда предизвикателно. Той се закашля. — Толкова повече. А аз съм бандит. Или по-скоро крадец, предполагам. Когато историите плъзнаха из народа, беше разумно да се възползвам от дадената ми от Бога външност. — Той ми намигна с едното от подигравателните си сини очи. — Нямах представа колко лесно е да сключиш добра сделка, при положение че си жива легенда. Казват, че си много добра. Но явно не съвсем, щом те намирам пленена тук.

Устоях на желанието да го ударя.

— Как влезе? — попитах го аз.

— Аз съм албиш. — Каза го така, сякаш обясняваше всичко. Когато забеляза безизразното ми лице, продължи: — Нашата страна е претърпана с магия. Майка ми е една четвърт фей, а баща ми — наполовина. — Фей. Това беше северната дума за техните джинове. Ала те бяха създания от вода и мека земя. — Ако е камък, мога да мина през него. Виждаш ли?

Изпъна се назад и докато говореше с мен, потъна в стената; бе влязъл в нея до лактите. Беше поразително като всичко, дето умеех да правя самата аз, трябваше да му го призная.

— Какво прави албишки крадец в Изман?

— Талантите ми не струват нищо в Албиш. — Той се изправи и стената се намести зад него. — Реших да ги пренеса в пустинята ви, където хората не очакват човек с моите възможности да отмъкне бижутата им. Навикът да се заключват ценните неща в железни кутии явно още не е стигнал дотук.

Не лъжеше. Поне това знаех със сигурност. Ала определено криеше нещо, но не разбирах какво. Ако искаше само пари, можеше да намери по-слабо охранявани градове от Изман. Например в страни, дето не бяха разкъсвани от война. Но бях се надявала да попадна точно на човек като него — някой, който да влиза и излиза от двореца, когато си пожелае. А бях израснала в Дъстуок, където никой не гледа зъбите на харизаните коне.

Хванах ръката на братовчедка си и я дръпнах настрана от Сам, самозвания Синеок бандит. Тя я издърпа, въртейки очи, с които ме прободеше като игла, но не биваше да ѝ се гневя точно сега.

— Мога ли да му се доверя? Бъди честна, Шира — мога ли да му се доверя за нещо важно? Кое то засяга живота на мнозина?

— Използвала съм го, за да изпратя писма до Дъстуок — отвърна тя след кратко мълчание. — До семейството ми.

Питах се дали си внушавам неотстъпчивостта, с която произнесе „ми“. Дори сега ми напомняше, че макар във вените ни да течеше една кръв и да бяхме живели под един покрив, никога няма да бъда част от семейството ѝ. — Е, писма и малко пари.

Месеци наред почти не се сещах за Дъстуок, освен да благодаря на Бога, че вече не съм там. Сега обаче съзнанието ми се върна назад. Дъстуок без фабрика, без нищо, унищожен. Щеше да е цяло чудо, ако всички не са напуснали града или не са умрели от глад.

Шира поверяваше на този мъж семейството си. И аз можех да му поверя моето. Обърнах се към Сам, който се опитваше непохватно да върже

шиймата си.

— Можеш ли да изнесеш едно съобщение от мен?

— Разбира се. — Намръщих се, когато прибра краищата на шиймата по ужасен начин. Гледката беше болезнена. Едно дете би се справило по-добре. — Колко?

— Колко какво?

— Колко ще ми платиш да доставя съобщението ти? — повтори внимателно той, сякаш неразбирането ми се дължеше на неговия мираджински.

Погледнах Шира, която ми показва празните си ръце.

— Султимът мисли, че от скромност не нося бижутата, дето ми подарява. — Замислих се и си дадох сметка, че за жена от харема хич не е накичена. Айет понякога носеше златни гривни от китката до лакътя. Металът дрънчеше при всяко движение. — Истината е, че просто ги използвам за друго. Всичко, което се случва между стените на харема, е търговия. Колкото по-рано го разбереш, толкова по-големи са шансовете ти да оцелееш.

— Нямам бижута — казах на Сам. — Вече си взел славата ми. Не е ли достатъчно?

— Ами ти не я използваш много добре. Мисля, че съм ти направил услуга. Пък и историите принадлежат на хората — обясни той. — И имайки предвид, че си в плен, ще трябва да ми дадеш нещо повече.

Прекарах език по зъбите си. Сигурно можех да намеря нещо да му дам, ако разполагах с няколко дни. Някои от момичетата в харема не бяха особено внимателни. Нямаше да е трудно да отмъкна някоя гривна, докато спят. Ала не бях сигурна, че имам време за губене. Вероятно имаше и друг начин.

— Съобщението, което искам да отнесеш, е за Шазад Ал'Хамад, дъщерята на генерал Хамад. Той е...

— Знам кой е генерал Хамад — отвърна Сам и за миг увереният, ухилен мъж изчезна.

— Значи знаеш, че има пари. Много. Дъщеря му — също. — Замълчах, после добавих: — Поразително красивата му дъщеря.

Шазад щеше да ми откъсна главата, ако чуеше да я описвам така на някакъв чуждестранен крадец. Дори не бях сигурна, че се е прибрала в Изман, но тя бе единствената ми възможност.

— Вече я харесвам — рече Сам. Но усетих тънкия сарказъм. Потърка едно място между пръстите на лявата си ръка. Беше жест на разсеяност. Имах чувството, че не знае съвсем какво прави. — Защо мислиш, че тя ще

ми повярва? Богата, разглезена дъщеря на генерала.

Шазад определено щеше да откъсне главата на Сам, ако чуеше, че я нарича „разглезена“. Надявах се да прояви благоразумието да не ѝ го каже в лицето.

— Просто ѝ кажи, че Синеокия бандит е в двореца. — Не посмях да му дам друга информация. Нито за джина, нито за каквото и да било. Още не. Достатъчно рискувах, като му разкрих самоличността си. — Истинският. И че се нуждае от някого, който да пази гърба ѝ.

ГЛАВА 19

Безименното момче

В кралство отвъд морето един селянин и съпругата му живеели в колиба с шестте си деца. Били толкова бедни, че не могли да им дадат друго освен любов. И скоро научили, че любовта не е могла да ги нахрани или стопли. Три от децата умрели през първата си зима, защото били прекалено слаби и не понесли студа. Седмото дете — момченце — се родило в най-тъмния и най-студения ден на зимата и родителите решили да не му дават име, тъй като очаквали и то да умре.

Ала безименният им син не издъхнал през този най-мрачен ден. Нито през следващия. Оцелял през първата си зима и посрещнал пролетта. А после оцелял и през втората зима. И на втората пролет най-после си спечелил име.

Някога-безименното момче било бързо и умно и имало таланта да се вмъква на забранени места, стига стените да са от камък. Виждало, че семейството му е бедно, а други са богати, и чувствало, че това не е справедливо. И когато през седмата му зима майка му се разболяла, започнало да краде храна от кухните на по-заможните къщи и я носело на семейството си; освен това вземало сребро от домовете на богатите и купувало с тях лекарства. Така момчето влязло в замъка на господаря на онези земи и в живота на младата му дъщеря.

Младата дъщеря на господаря била самотна в прекрасния замък, но пък била богата и знаела, че може да получи всичко, което пожелае. И когато пожелала приятелството на момчето, то с радост ѝ го дало. Научило я на игри, а тя го научила да чете. Тя разбрала, че умее да хвърля камъчета по повърхността на езерото в ярките летни дни, а той разбрал, че му се удават езиците, дето говорели в далечни краища на света.

Годините минавали и момчето растяло — здраво, силно и красиво. Толкова красиво, че дъщерята на господаря го забелязала. Тя още била богата и още нямало нищо на света, дето да не може да получи. И когато поискала сърцето на младежа, той с радост ѝ го дал.

Двамата се срещали тайно на всички скришни места, които открили като деца.

Братята на някога-безименното момче го предупредили да не се

доближава до дъщерята на господаря. Всички те се оженили за бедни момичета, живеещи в сянката на великия замък. И макар и сиромаси, били сравнително щастливи. Но понеже някога-безименното момче било чело много приказки за достойни сиромашки синове, които се женели за принцеси, и за разбойници, откраднали сърцата на богати девойки, не се вслушало в предупрежденията на братята си. Вярвало, че е девойката му дала сърцето си, както той ѝ дал своето.

Затова момчето много се изненадало, когато из местността се разчуло, че дъщерята на господаря ще се омъжва за втория син на господаря на съседните земи.

Някога-безименното момче пратило на девойката вест да се срещнат на тайното им място край езерото. Чакал я там цяла нощ, ала тя не дошла. Чакал я и следващата нощ, но тя пак не се появила. Момчето седяло край езерото нощ след нощ, а девойката все не идвала. Накрая, в нощта преди сватбата, някога-безименното момче минало през стените на замъка и открило там дъщерята на господаря — тя спяла на бяла копринена възглавница, красива и нежна на лунната светлина. Той коленичил до леглото ѝ, събудил я и ѝ предложил да избяга с него и да стане негова жена. Бил на колене, но не се молел, тъй като мислел, че няма да е необходимо. Не допускал, че тя ще му откаже. Ала дъщерята на господаря не взела ръката му. Вместо това му се изсмяла и повикала стражите. Докато те го извеждали от замъка, тя му върнала сърцето, което вече не желаела.

И така той научил, че момичетата с благороднически титли не се омъжват за някога-безименни момчета.

Момчето решило повече да не бъде безименно. Затова обрекло живота си на кралицата и облякло униформа, решено да прослави името си, като воюва за своята владетелка и своята страна. Отпътувало за кралство отвъд морето, земя без вода.

Там, вместо слава, открил кръв, оръжия и пясъци. Знаел, че мъртвите бързо остават без имена и затова отново побягнал. Скрил се в многолюдния град Изман — калейдоскоп от гледки и звуци, които не познавал. Когато за първи път огладнял, си спомнил в какво някога бил добър — да се промъква на забранени места. През първата нощ в града откраднал един хляб и го изял на покрива на молитвен дом, докато гледал към чудните сгради наоколо. На втората нощ откраднал шепа чуждоземни монети, които разменил за легло. На третата нощ откраднал колие, което с лекота би осигурило прехраната на всички деца от семейството му за цяла година. Докато се промъквал сред улиците, чул хората да шепнат едно име. Име, което сякаш не принадлежало никому. Легенда. Затова го взел за себе си.

Използвал го, за да вземе и други неща. Бижутата на богатите хора и съпругите на невнимателните мъже. Дори откраднал сърцето на принцеса като разбойниците от приказките. Този път обаче не бил толкова глупав, че да ѝ даде своето. Бил се научил да не подарява най-свидното си на всеки, който го поиска.

И така се сдобил с име. То му прилягало толкова добре, та почти си повярвал, че действително е негово. Докато срещнал момичето, на което принадлежало. Момичето в харема с очи, способни да възпламенят целия свят. Тя го помолила за помощ.

Той трябвало да занесе съобщение на дъщерята на генерала. Лесно открил къщата. Била голяма, с червена врата и се намирала в най-богатата част на града. Почакал зад ъгъла и наблюдавал вратата. Слуги идвали и си отивали, хора размахвали ръце, отрупани с множество скъпоценни бижута, ала той чакал момичето.

И най-сетне видял дъщерята на генерала.

Познал я още преди тя да сложи ръката си на червената врата. Била толкова красива, че да я гледаш било така трудно, както да се взираш в слънцето. Сякаш била сътворена с единствената цел да бъде видяна и пожелана. И се движела с увереността на хората, знаещи, че мястото им е над останалите.

Щом я видял, тутакси я разпознал, макар да я срещал за първи път.

Косите, очите и кожата ѝ били тъмни, докато дъщерята на господаря била бяла като мляко. Дрехите ѝ имали цвят, откраднат от джин, а дрехите на дъщерята на господаря били с цветовете на мрачно небе и прясна трева. Ала двете били еднакви. Тя била от момичетата, които смятали, че заслужават всичко, дето пожелаят.

А той знаел, че ако почука на червената врата, ще бъде изхвърлен с викове. Защото безименните бандити не били канени при дъщерите на генералите.

Затова почакал нощта да падне над града. Прозорците на къщите по улицата заблестели, а после един по един загаснали. Освен прозореца на дъщерята на генерала. Наблюдавал го до малките часове на нощта, докато най-сетне и светлината зад него угаснала. И някога-безименното момче отново направило това, което умеело най-добре — вмъкнало се на забранено място — право през стената и нагоре по стълбите към нейната спалня.

Тя лежала на пъстроцветни възглавници, тъмни коси покривали лицето ѝ. Той коленичил до леглото, за да я събуди. Но преди да проговори, пред гърлото му се появил нож.

— Кой си ти? — попитала дъщерята на генерала. Не изглеждала уплашена. И той осъзнал, че я преценил погрешно. Тя нямала нищо общо с дъщерята на господаря. Не била създадена да бъде гледана и желана. Била създадена себе си, за да заблуди света. И лекотата в походката ѝ се дължала на знанието, че другите често я подценяват. Получавала това, което желаела, защото го изисквала с насочено острие. — Отговаряй бързо и вярно или никога вече няма да имаш възможността да лъжеш.

Тя притиснала острието в гърлото му.

И внезапно някога-безименното момче разбрало, че не иска откраднатото име, изхабено от употреба. Отчаяно желаело достойно име, с което да се представи пред момичето. Но в момента се налагало да използва името на друг.

— Идвам от името на Синеокия бандит.

ГЛАВА 20

Досетих се, че нещо не е наред, когато вместо слънцето ме събудиха трима слуги. Дръпнаха ме и ми навлякоха куртката, преди да съм се пробудила напълно.

— Какво става?

Протегнах се към ризата си, но вече увиваха нещо около мен.

— Султимът нареди да го съпроводиш из двора днес.

Слугинята, която отговори, бе същата, която ме доведе в харема. Така и не успях да изкопча името ѝ.

А си мислех, че съм забранена за него. Но явно обстоятелството, че не може да ме използва като съпруга, не му пречеше да ме извежда и показва пред другите. Дръпнах ръка, когато жената потърка нещо твърдо и грубо в ноктите ми. Тя я сграбчи и започна отново, а ужасният звук ме накара да смръщя лице.

— Това е голяма чест.

Слугинята събра косата от тила ми и закачи нещо там. Осъзнах, че не е колие, а нещо, което трябваше да мине за халат. Беше нежен син плат с черна бродерия, съответстваща на цвета на косите ми. Но бях наполовина гола. Ръцете ми, раменете и половината ми гръб не бяха покрити. Почти се засмях. Тези дрехи никога нямаше да бъдат приети сериозно в пустинята, където слънцето се впиваше във всеки милиметър кожа, който намереше. Това бе луксът на града. И упадъкът на харема. Слугинята ме вдигна на крака и дрехата падна над широкия ми шалварест панталон. Поне нямаше да ми вземат и него.

Можех сериозно да ги затрудня, ако пожелаех. Можех да се съпротивлявам и да накарам султана да диктува всяко мое движение. Но последното, което исках, бе да получа още заповеди.

И имах чувството, че дори да успея да затрудня слугите, султимът щеше още повече да затрудни мен.

Освен това получавах възможност да изляза от харема, макар и да оставах в границите на двореца. Бяха изминали седем дни, откакто изпратих Сам при Шазад. Седем дни спокойно еднообразие, така характерно за харема. Във въстаническия лагер всичко ми изглеждаше съвсем различно. Тук никой не споделяше напрежението, трупачо се в костите ми. Безпокойството от предстоящата битка, страхът от неизвестното бях само мои. Дори няколко пъти ходих до Плачещата стена и

подръпнах въжето с белия плат, надявайки се, че Сам ще дойде отново. Без резултат.

Всичко зависеше от глупавото момче, което дори не можеше да върже шиймата си като хората, а аз можех единствено да чакам новини. Като Сабрия при Плаещата стена. Безпомощна и сляпа за случващото се отвъд стените. Усещах, че ще изгубя разсъдъка си.

Частите от двореца, из които ме развеждаха сега, изобщо не бяха толкова пуси, колкото онези, през които минах със султана. Край нас сновяха слуги със сведени глави и носеха подноси с пъстроцветни плодове или чисти чаршафи. Група ксичански мъже с пътнически дрехи стояха край градина, край която минахме. Джин прелетя в мислите ми и инстинктивно се извърнах към тях. Мъж, облечен достатъчно добре, че да бъде емир, и три жени с подобни дрехи се изнизиха по коридора пред нас и се спуснаха надолу по стълбището. Двама чужденци със странни униформи се отдръпнаха, докато минавахме край тях. Когато ги видях, сърцето ми подскочи. Приличаха на галани. Но не, униформите им бяха различни. Може би албиши?

Джин бе научил, че султанът иска примирие. Край на борбата с нашествениците, докато водачите им дойдат в Изман за преговори.

Военните действия по границите бяха преустановени и сега войниците бяха плъзнали из града. Дворецът бе пълен с посланици, уговарящи пристигането на владетелите за Ауранзед. Засега имаше мир. Но султанът можеше да се съюзи само с една страна. Останалите щяха да се превърнат в наши врагове. Щом изготвеха съюза, войната щеше отново да пламне.

Завихме зад един ъгъл. Познах галанската делегация. Двама войници обграждаха незабележителен мъж с обикновени дрехи. От познатите ми униформи ме побиха тръпки. Войниците обаче не бяха най-страшните — имаше нещо в галанския посланик, очите му сякаш ме разразяха като нож. Усещах погледа му по гърба си, докато продължавахме напред.

Близо дваисет двойки очи се обърнаха към мен в мига, в който вратите на приемната градина на султана се отвориха. Всички тези очи принадлежаха на мъже, седнали на възглавнички из градината. Съветниците на султана. Приличаха на мекушави интелектуалци. Като Махди. Бледи от липсата на слънчева светлина. Прекалено много часове, посветени на изучаването на света и недостатъчно на съществуването в него. Слугите кръжаха около тях като ято пчели, развяваха ветрила и разнасяха сладки плодови напитки.

Само един мъж изпъкваше в тоя цирк. Беше на възрастта на Ахмед и Джин и носеше безупречно чиста униформа в бяло и златисто. Стоеше прав

като статуя, скръстил ръце зад гърба си, гледаше право напред, сякаш чакаше заповеди. В него имаше нещо познато, но не можех да определя какво точно.

Начело на градината, по-високо от останалите, беше султанът. Повдигна съвсем леко вежди, когато ме видя. Значи, не знаеше, че синът му ме е извел от харема. Кадир седеше от дясната му страна. Айет бе обгърнала раменете на съпруга си; носеше халат, подобен на моя, но от червен плат и със сребърна бродерия. Беше там, за да бъде показвана, и го знаеше. Беше извила гърба си към събраните мъже и така разкриваше сложните изображения от къна, изписани на гърба ѝ. В краката на Кадир стоеше Узма, малкото ѝ телце бе обвито в зелено. Огледах се за Мухна. Не я открих.

Кадир посочи възглавницата от другата страна на Айет. Бих дала всичко, за да не се налага да седя там. Ала нямах избор.

Една слугиня се засуети с дългия ръб на халата ми, за да бъде напълно покрита. Кадир я отпрати с махване на ръка. Щом тя си тръгна, измъкнах босите си крака изпод края на дрехата. Не беше много, но само толкова можех да направя — малък жест на неподчинение. Вдигнах очи и улових погледа на мъжа с военно облекло. Наблюдаваше ме и скриваше усмивката си с ръка, преструвайки се, че почесва веждата си.

— Кадир — проговори султанът, доста тихо, та да не го чуят седящите по-долу мъже. — Собствените ти жени не ти ли стигат?

— Биха ми стигнали, татко — отвърна Кадир. Между двамата премина нещо негласно, което не разбрах. — Но, изглежда, съм изгубил една от тях. — Явно имаше предвид Мухна. Спомних си думите на Лейла как жените непрекъснато изчезват от харема. Както бе изчезнала майка ѝ. — Трябва ми още една, за да попълня мираджинския си комплект.

Кадир протегна ръка и вяло прекара пръсти по белезите на гърба ми. Тялото ми настръхна.

Начинът, по който се усмихна султанът, би заблудил всеки от мъжете долу, че владетелят провежда най-обикновен разговор със сина си.

— Ако отново поставиш тази ръка върху момичето, ще наредя да я отрежат.

Почувствах неочаквана благодарност към султана. И тутакси я стъпках. По негова вина бях тук, неспособна да се защитя.

Султанът изпъна рамене.

— Доведете първия молител.

— Командир Абас Ал'Абас — обяви слугата. — От Единайсетата команда.

Войникът, който дойде, се поклони ниско, преди да проговори.

— Ваше достопочтено височество. Идвам с молба да бъда освободен от командата си.

— Това е сериозна молба във време на война — отвърна султанът. — Явно не искаш да бъдеш освободен поради липса на смелост, иначе нямаше да се изправиш срещу мен.

Войникът засия от гордост, когато султанът намекна, че е смел.

— Получих вест от бащиния си дом. Брат ми, неговият наследник, е бил повикан от Бог в Свещения орден. Баща ми няма други синове. Ако не се завърна, съпрузите на сестрите ми ще се сбият за земите му. Искам да се върна у дома, за да заема полагащото ми се място на негов наследник.

Султанът обмисли молбата.

— Какво ще кажеш, Рахим?

Говореше на младия войник, който бе ми се сторил познат. Рахим. Познах името. Братът на Лейла. Единственият от синовете на султана, когото тя наистина смяташе за брат. Младежът имаше умните, наблюдателни очи на Лейла. Заради годините, прекарани в харема, забелязах, че Лейла носи донякъде бледността на майка им от Ганимакс. Годините, прекарани извън двореца, бяха превърнали Рахим в истински мираджинец. Чертите му дори напомняха малко на Ахмед.

— Съмнявам се, че мога да добавя нещо, което не знаете, височайши татко.

Думите на Рахим бяха почтителни, но усетих, че в тях има още нещо. Дватама играеха игра, която не разбирах напълно.

— Скъмността никога не ти е отивала, Рахим — заяви султанът и махна с ръка. — Убеден съм, че можеш да предложиш интересна гледна точка, имайки предвид от колко време си войник. Сподели мислите си.

— Мисля, че източната граница е изложена на опасност и Единайсетата команда се нуждае от предводител, който иска да я предвожда — каза Рахим.

Султанът не отговори веднага. Чакаше още нещо. Безмълвен двубой на волите се разрази пред събраното множество.

— И — проговори Рахим пръв — Свещените книги ни учат, че дългът на мъжа е най-напред към баща му.

Султанът се усмихна, сякаш бе спечелил нещо.

— Командир Абас Ал'Абас. Искането ти е одобрено. — Войникът отпусна рамене от облекчение. — Ще напуснеш командата си. Посочи заместника си и ще го издигнем на твоя пост.

Забравих безкрайното име и титла на следващия молител още преди

слугата да приключи с обявяването им. Забравих и какво искаше, веднага щом започна да говори. Един по един, молителите заставаха пред султана. Аз наблюдавах мълчаливо.

Един искаше пари. Друг искаше земя. Следващият искаше повече стражи в неговия район от града. Броят на въстаниците, каза той, нараства сред работниците на пристанището. Следващият искаше Синеокия бандит да бъде наказан за престъпленията си, защото е прелъстил дъщеря му и е откраднал бижутата на жена му.

Е, ако Сам беше още жив и петнеше името ми, значи поне Шазад не бе го убила на място. Или все още не бе си направил труда да предаде съобщението ми.

Султанът слушаше търпеливо. После попита мъжа какво повече би могъл да направи за залавянето на Синеокия бандит. Не спомена, че издирването на бандита е по-важно от честта на едно момиче. Но аз усетих, че всички го доловиха. Наблюдавах го внимателно, докато разтваряше съчувствено ръце. Султанът обясни, че вече е обявена награда за главата на бандита заради съвместната му дейност с Въстаналия принц, но още никой не е успял да го открие. Мъжът би могъл да е дух в пустинята. Или измислица.

Стана ми неприятно, че ме наричат измислица. Но пък щеше да ми е още по-неприятно, ако ме разкриеха и ме измъчваха като Саида. Внезапно изпитах глупашка благодарност към Сам, макар да не беше предал съобщението ми на Шазад.

Кракът ми изтръпваше и трябваше непрестанно да сменям позата си, докато скучните молби се редяха една след друга.

Накрая се отказах, вдигнах колене, опрях в тях брадичката си и обгърнах краката си с ръце.

Бях полузаспала, когато се появи мъжът в оковите. Всички, които бяха се отпуснали под следобедното слънце, веднага се оживиха.

— Азиз Ал' Асиф. — Мъжът със скъпи дрехи, който водеше окования, се поклони, когато слугата го представи. — И брат му лорд Худа Ал'Асиф.

— Ваше благородно височество — наведе се Азиз Ал'Асиф. — С огромно съжаление се налага да ви помоля да осъдите брат ми на смърт. Той заговорничи с въстаниците.

— Тъй ли било? — В гласа на султана прозвуча весела нотка. — Защото не това ми предадоха моите шпиони. Те ми съобщиха, че ти си жаден за власт и си склонен да се присъединиш към сина ми, Въстаналия принц. Което ме навежда на мисълта, че в момента ме лъжеш, за да екзекутирам брат ти. Когато той е въвн от играта, ще можеш да поемеш

всички земи на баща си. — Из градината се понесе шум. — Освободете лорд Худа. — Султанът даде знак на двамата стражари до вратата. — И арестувайте младия Азиз.

— Ваше височество! — извика Азиз. — Не съм извършил престъпление!

— Напротив — заяви султанът с властен глас. — Опитът да убиеш брат си е престъпление. Да излъжеш своя султан е престъпление. Убеждението, че можеш да използваш въстанието на сина ми за собствена облага не е престъпление, но не е и нещо, което ще толерирам. Ще бъдеш екзекутиран по залез-слънце, освен ако брат ти реши да те спаси. — Султанът погледна към лорд Худа, който потриваше китките си. Мъжът не възрази. — Разгласете новината из града — нареди султанът. — Искam мъжете и жените от Изман да разберат как техният султан наказва предателите.

Наказва предателите. Изведнъж отново бях в шатрата на Ахмед, докато той се опитваше да реши какво да прави с Махди. Отказа да даде заповед за екзекуция. Отказа да даде ясна заповед. А аз исках само да вземе решение. Да бъде владетел. Добър владетел. Велик. Силен владетел.

Султанът дори не се поколеба.

Викове на Азиз още отекваха от другия край на двора, когато извикаха следващия молител.

Денят напредваше, слънчевата светлина се спускаше над нас. Усещах потта по кожата си, промъкваща се под дрехите ми. Усещах как очите ми се затварят от жегата. Единственият човек, който, изглежда, не се впечатляваше от горещината, беше султанът.

— Обявявам Шазад Ал'Хамад.

Разсъних се толкова бързо, сякаш бяха ме простреляли в гърба. За секунда си помислих, че сънувам. Че съм задрямала и съм си представила как Шазад идва да ме спаси. Но там, на входа на градината, облечена с халат с цвета на изгряващата зора и с хитра усмивка, стоеше Шазад.

ГЛАВА 21

Шазад беше тук. Донякъде страхът, който свиваше стомаха ми, откакто се събудих на кораба, ме напусна. Можех да целуна идиотското лице на Сам от благодарност, задето бе предал съобщението ми.

— Е — каза султанът. — Това е неочаквана чест.

— Честа е изцяло моя, Ваше благородно височество. — Гласът ѝ беше толкова болезнено познат тук, в това странно място. Беше гласът от стотици нощи край лагера под пустинното небе. Глас на конспирации, хитрини и въстания. — Завърнах се от своето поклонение. — Тя падна на колене. — Дойдох да отдам почит на височайшите султан и султим.

Наведе се толкова ниско, че носът ѝ едва не докосна земята. Беше адски добра в това. Явно беше го упражнявала в продължение на шестнайсет години преди въстанието.

Султанът се замисли над думите ѝ.

— Помислих, че си дошла да се осведомиш за завръщането на баща си.

Ако смяташе да я обърка, споменавайки генерал Хамад, не бе избрал точното момиче. Шазад понечи да отговори, но така и не чух какво каза. Остро стъргане като нож по желязо разсече небето и я заглуши.

Целият двор замръзна. Но нещо в мен се пробуди.

Познавах този звук.

— Това е рок. — Принц Рахим изрече това, което си мислех. Скочи на крака, очите му се стрелнаха към небето. — При това наблизо.

— В града? — прокашля се Кадир. Но вече не седеше така отпуснат. — Това е смешно.

— Разбира се, братко. — Рахим се държеше като войник и по стар навик протегна ръка към оръжието, което обаче не беше там. — Как бих могъл да знам? Все пак служех в планините на Илиаз само половин десетилетие. Чувах роковете всяка нощ, докато ти си спал в харема до майка си. Но ти си по-наясно с нещата, убеден съм.

Кадир пристъпи към Рахим. Рахим не се отмести. Кадир беше доста по-едър от брат си. Но когато Рахим сви юмруци, забелязах белег на ръката му. Напомни ми белезите по кокалчетата на Джин.

Ръцете на Кадир бяха спокойни. Ръцете на Рахим — готови за битка.

Писькът на рока се чу отново, този път по-близо, и това раздели братята. Събраната тълпа, миг по-рано неподвижна, се превърна в хаос.

Мъжете търсеха прикритие, а султанът крещеше заповеди на войниците, изпращаше ги по стените със заредени пушки.

Не помръднах. Стоях с извита назад глава. Защото познавах този писък. И тогава сянката премина. Така ниско, та да се види ясно, но и достатъчно високо, за да е в безопасност от изстрелите на пушките. Две огромни сини криле скриха слънцето и на двора настана мрак.

Не беше рок. Беше Из.

В тялото ми премина вълнение. Станах. Из беше тук.

В града.

Нещо се носеше зад него. За момент си помислих, че са бели облаци. Но после вятърът ги разкъса и аз видях, че това са късове хартия. Дъжд от хартия от небето.

Протегнах се, когато първият лист падна край мен, и го сграбчих, преди да е достигнал земята.

Най-отгоре бе отпечатано слънцето на Ахмед. Прекарах пръсти по очертанията му, както го правех по изображението на гърдите на Джин. Отдолу с размазано черно мастило бе отпечатано:

Нова зора. Нова пустиня.

Призоваваме султан Оман Ал'Хасим Бин Изман Мираджински да се откаже от трона и да се яви на съд за измяна.

Султан Оман е обвинен в следните престъпления срещу народа на Мираджи:

Поставяне на страната под неподходяща чуждестранна власт в лицето на галанската армия

Неправомерни екзекуции на лица, обвинени в нарушение на галанските закони

Преследване на народа на Мираджи без справедлива причина

Преследване на гражданите на Мираджи заради недоказана джинска магия

Репресии над работещите граждани чрез несправедливи такси

Репресии на жените в страната

Списъкът продължаваше.

Настояваме изменникът султан Оман да бъде свален от трона заради престъпленията си и законният му наследник — принц Ахмед Ал'Оман Бин Изман, истинският победител в султимските изпитания, да поеме властта и да върне заслужената слава на пустинята.

Нова зора. Нова пустиня.

Въстанието бе дошло в Изман.

Прочетох текста отново. Бях толкова погълната от него, че не виждах

нищо друго, докато нечия ръка докосна гърба ми. Понечих да се обърна, но Узма вече бе се стрелнала зад мен, тиха като сянка, и бе откопчала халата, закрепен за врата ми.

Платът се понесе към земята. Аз го сграбчих, изпускайки слънцето на Ахмед на земята, но не успях да скрия напълно тялото си.

Злите очички на Узма плъзнаха по тялото ми и го оцениха за секунда.

— Еха, това е гаден белег. Да не би шивачът Абдул да не те е зашил правилно?

Имаше предвид белега на десния ми хълбок, където куршумът ме прободеше в Илиаз. Пръстите ми още опитваха да завържат халата на врата ми. Усещах как кожата ми гори под подигравателния ѝ поглед.

— Сега всичко ми стана ясно. Нека позная: ти си курва, която е забременяла, та се е наложило да отрежат нещото от корема ти.

Езикът ми бе вързан на непознати възли. Отказах се от опитите си да намеря закопчалката без помощта на слугите и реших да завържа двата края на плата един за друг. Узма направи крачка към мен. Един от памфлетите се сви под босия ѝ крак, слънцето на Ахмед се сбръчка.

— Махни се от нея. — Гласът беше желязо и коприна и прелестно познат. — Преди да съм те съборила на земята.

Това бяха думите, които копнеех да кажа, ала не можех.

Шазад не беше въоръжена. Носеше бял халат. Но изглеждаше тъй опасна, сякаш държеше двата си ножа. Пристъпи между мен и Узма. Аз завързах краищата на плата по-стабилно. Когато вдигнах поглед, самодоволната усмивка на Узма бе изчезнала.

Шазад се наведе напред и Узма отстъпи.

— Моите извинения — каза Шазад с глас, който изобщо не прозвуча извинително. — Може би думите ми прозвучаха като предложение. Не бяха. Махай се.

Узма направи две крачки назад, право към Айет, която гледаше от сянката на един от стълбовете. Тогава Из изпищя отново и двете изчезнаха, търсещи прикритие.

И така, стоях срещу най-добрата си приятелка сред хаоса на бързо изпразващия се двор.

— Казах ти да пазиш гърба си — обади се Шазад.

— А аз ти казах, че знам, че ти ще го правиш вместо мен. — Исках да я прегърна, но наоколо все още имаше много хора. Можех да намеря обяснение, ако ни заловяха да разговаряме, но с прегръдката би било по-трудно. Трябваше да се задоволя с подръпването на украсените ръкави на халата ѝ.

— Мисля, че си единственият човек, който може да изглежда заплашително в одежда на цветя.

Шазад се усмихна за миг.

— По-добре е да ме подценяват. Хайде. — Грабна ръката ми и се огледа бързо. — Ще се измъкнем оттук. Сега.

Задърпа ме към вратата. Никой не погледна към нас, докато Из крещеше, преминавайки отново над двореца. Султанът бе изчезнал, а останалите търсеха прикритие. Беше добра възможност да се измъкна.

— Това отклонение на вниманието ли трябва да е? — попитах, като посочих към памфлетите по земята.

— Някои неща могат да служат и като отклонение на вниманието, и за разпространение на каузата. — Шазад още ме дърпаше към вратата. — Не можеш ли да вървиш по-бързо?

Съзнанието ми загоря прекалено бавно. Накарах Шазад да спре.

— Все едно е, дори да можех да надбягам бураки. Пленена съм.

Обясних й възможно най-бързо наред носещия се край нас хаос. Желязото под кожата ми и парчето бронз, което ме контролираше.

Лицето на Шазад помръкна, докато ме слушаше. Пое информацията съсредоточено, както правеше винаги когато нещата бяха сериозни.

— Значи, ще го изрежем от теб.

— Мина ми през ум, макар да не съм толкова умна, колкото теб — казах аз. — Може да е навсякъде и най-вероятно ще умра от загубата на кръв, ако започнеш да ме бодеш с ножове.

— Няма да те оставя тук — отвърна Шазад.

— В момента нямаш избор. Шазад... — Имах да й казвам много неща, а разполагах с малко време. Скоро хаосът щеше да стихне и някой щеше да ни забележи. Само едно нещо имаше значение. Последното, което не бях й казала. — Султанът има джин.

Шазад зяпна. После затвори уста.

— Кажи го отново.

Малко неща не бяха по силите на Шазад. Тя можеше да командва армии, да измисля стратегии, да предвижда следващите осем хода на противника си. Можеше да води и дори да спечели война, в която врагът ни превъзхождаше по численост. Но едно е да те превъзхождат, а друго да се защитаваш от пушка с пръчка. Ако султанът разполагаше с дори един джин, смъртните не биха могли да сторят нищо.

— Значи трябва да измъкнем и теб, и този джин...

— Бахадур — допълних аз, макар да не бях сигурна дали има значение.

Той беше джин. Джин, който бе ме създал и чието име бе половината от моето. Но не беше мой баща. Из изпищя и се спусна надолу. Прозвучаха изстрели. И двете се смъкнахме на земята по инстинкт.

— ...и теб и Бахадур от двореца.

Думите й звучаха така просто.

— Да освободиш джин, не е все едно да измъкнеш Саида от затвора. — Не че и това бе приключило добре. — Той е пленен тук, също като мен.

— Ще намеря хора, които да се заемат с това. — Шазад нетърпеливо избута косите от лицето си. Макар да беше облечена така, че да изглежда безобидна като цвете, способностите й изпъкваха. — Половината от въстаниците не правят нищо полезно. Изман е своеобразен затвор. И гъмжи от войници от обявяването на преговорите.

Нещо в съзнанието ми щракна. Можеше да има друг начин да разберем как да освободим джин. Само трябваше да се измъкна от харема за достатъчно време, та да успея да го намеря. Нещо обаче ме възпря да го кажа на Шазад. Времето ни изтичаше. Не биваше да ни хванат да заговорничим.

Но не можех да я оставя, без да попитам:

— Шазад, всички ли са наред?

Не попитах това, което исках. Беше глупаво и егоистично. Ала името му потрепна в зъбите ми. „Наред ли е Джин?“

— Не всички. — Макар да не беше полуджин, Шазад винаги отговаряше честно. — Махди умря по време на бягството от лагера и не успяхме да спасим Саида. И някои други. Но смъртността е възможно най-ниска. Ахмед е жив, както и Делила, Хала, Имин и близнаците. Всички са в града.

— А Джин? — вече не можех да се спра. Тя не беше го споменала, което не означаваше нищо добро.

— Никой не е напълно сигурен къде се намира в момента — каза най-сетне Шазад. — След като ти изчезна посред нощ, той едва не уби от умора един кон, за да стигне до мястото за среща. Щом не те откри там, счупи носа на Ахмед и се обърна отново към пустинята. За да те намери. Благодаря ти, задето доказа, че съм права за липсата на логика в неговия план.

Знаех, че тя се опитва да разведри настроението, но в гърдите ми се загнезди притеснение. Дори не беше ми хрумвало, че Джин може да не е с останалите въстаници.

— Още е жив. — Опитах да произнеса думите. И чак след това

осъзнах какво каза Шазад. — Счупил е носа на Ахмед?

Шазад потърка ухо. Изглеждаше по-смутена, откогато и да било.

— Възможно е Ахмед да е намекнал, че ако Джин не се държи с теб като със случайно момиче, което току-що е срещнал в някой бар, може би ще спреш да бягаш. — В гърдите ми се надигна възмущение при мисълта, че Ахмед е решил, че съм способна да изоставя въстаниците заради любовен скандал. — Джин удари Ахмед толкова бързо, че дори аз не успях да реагирам навреме. Всъщност беше страхотно.

Из отново изпищя. Този път от по-далеч. Хаосът вече се успокояваше.

— Трябва да вървя — каза Шазад. Времето ни бе изтекло. — Ще измисля как да те измъкна оттук. Дотогава не се забърквай в неприятности.

Прозвуча хем като заповед от моя генерал, хем като молба от моята приятелка.

— Знаеш, че не бива да караш полуджин да дава обещание. — Може би я виждах за последен път. Така беше винаги когато се разделяхме. Но сега повече отвсякога. Сега бях в ръцете на врага. — Пък и знаеш, че едва ли ще успея да не се забъркам в някоя неприятност.

ГЛАВА 22

Имах план. Е, план може би беше силна дума. Шазад бе тази с плановете. Това беше по-скоро зародиш на идея, която можеше и да не докара смъртта ми. Беше повече в мой стил.

Щях да измисля останалото в движение. Засега нямаше нужда да излизам от двореца. Просто трябваше да изляза от харема. И само един мъж можеше да ми помогне да го направя.

— Защо искаш да напуснеш? — Лейла правеше друга играчка за децата от харема, макар да не разбирах защо. Повечето майки не им позволяваха да играят с играчките, които вече бе направила. Нима това беше нейният начин да запази разсъдъка си на място, дето изобщо не ѝ подходеше? Тази приличаше на мъничък човек. Лежеше, забравен, в дланите ѝ, ръцете му бяха разтворени, а тя гледаше към мен със сериозни очи. — Харемът е по-хубав от много други места, на които би могла да попаднеш.

Харесвах Лейла. Донякъде исках да изрека цялата истина и да направя момичето свой съюзник. Ала тя все пак бе дъщеря на султана. А големите невинни очи не бяха толкова добра причина, та да заложа живота на всички, които обичах. Лицето на Джин мина през съзнанието ми.

Спомних си как бях го видях за последен път в мрака на шатрата — отделяше устни от моите след целувката. Други лица бързо нахлуха в ума ми. Шазад. Ахмед. Делила. Близнаците. Дори Хала.

— Би било хубаво да се отърва от брат ти — отвърнах най-послед. — Имам предвид Кадир — допълних, след като си спомних, че единственият ѝ брат е този, роден от същата майка, така бе ми казала. Принц Рахим, войникът, дето се изказа на двора. Споменах на Лейла, че съм го видяла, но тя бързо смени темата. — Да не говорим за Айет и Узма — доста са ми насъбрали. — Беше забавно да гледам как Шазад сплашва Узма, ала унижението още си личеше по лицето на младата жена. — Ако успея да убедя баща ти да ми позволи да се разхождам из двореца, бих могла да ги избягвам.

Лейла сведе очи и прехапа нервно устни. Познавах я достатъчно, за да се досетя, че обмисля нещо. Пък и знаех, че не е редно да прекъсвам някой по-умен от мен, докато мисли. Още нещо, което научих от Шазад.

— Вдругиден Басам навършва тринайсет. — Лейла изрече бързо думите. Каквото и да очаквах, определено не беше това. — Басам е един от

синовете на баща ми от съпругата му Тана. Баща ми спазва един обичай — всеки път, когато някой от синовете му навърши тринайсет, той го учи да стреля с лък. Така е правел и дядо ми със своите синове. И бащата на дядо ми. Не им се дава храна, преди да убият нещо, с което да се нахранят. Баща ми го прави с всичките си синове.

Не с всичките. Какво ли са правили Ахмед и Джин на тринадесетите си рождени дни? Не са ловували с баща си. Дали са били на кораб, или на някой далечен бряг? Дали изобщо са знаели кой ден, за да го отбележат? В съзнанието ми се появи нещо, което никога не бе се случвало. Двамата стояха край баща си и опъваха гордо лъкове, надявайки се да го впечатлят.

— Ще дойде в харема за Басам. — Лейла отново отправи поглед към работата си, малкия глинен мъж. Извайваше му лице. — Ако искаш да го помолиш за нещо.

** Обработка TtRG **

Най-просторната градина в харема беше двойно по-голяма от въстаническият лагер — огромна зелена площ, обградена от син поток, който започваше от едната стена на двореца, минаваше край стръмнината, издигаща се над морето, и стигаше до другата стена. Друга граница, краят на двореца. Потокът бе изпъстрен с едри птици, които топяха бледите си пера във водата и хвърляха пръски под яркото слънце.

Гледката от мястото, където седях — до желязната порта към сърцето на харема, — приличаше на илюстрация от книжка с приказки. Султанът стоеше до потока с момче, явно Басам. Този син беше слаб и жилав и твърде много се опитваше да изглежда по-голям, отколкото е в действителност. Беше опънал дълъг лък и се опитваше да скрие лекото потрепване на ръцете си.

Видях как запраща десетина стрели, които падаха безполезно във водата. След всеки изстрел имаше упражнение по търпение — Басам хвърляше във водата трохички и се скриваше в очакване на птиците. Когато сметнеха, че няма да опита да ги убие, те излизаха от прикритието си.

Сега баща му се протегна и отпусна успокоително ръка на рамото му. Момчето се усмихна толкова широко, та се питах дали нарочно пропуска мишените си само и само да открадне още няколко мига с баща си.

Представих си Джин като млад да стои на мястото на Басам. Не познавах човек, който да се нуждае от другите по-малко от Джин. Беше ми трудно да предположа как би реагирал на докосването на баща си, дали и

той би изпълнал гръб, за да си спечели похвала.

Басам пусна стрелата с нежно движение. С опитните очи на момиче от Дъстуок познах, че изстрелът е различен от предишните.

Стрелата полетя и мина право през шията на една от птиците в потока. Тя издаде болезнен вик и останалите от ятото се разбягаха, уплашени. Един слуга притича и извади птицата от водата.

Султанът се засмя, отпусна назад глава и потупа гордо сина си по рамото.

Нямаше как да не разпозная изражението на истинска радост, озарило лицето на момчето. В един обикновен миг, под следобедното слънце, те приличаха на най-обикновени баща и син, споделящи щастлив момент.

Султанът хвърли поглед към края на градината и после спря очи на мен. Отново потупа момчето по рамото, стисна го гордо и го отпрати да си върви с мъртвата птица.

Когато синът му изчезна, султанът ми даде знак да се приближа.

— Нали знаеш, че вече почти никой не използва лък? — подхвърлих аз. — Пушките са по-прости.

— Но не толкова тихи, когато се опитваш да ловуваш — отвърна султанът. — Те стряскат плячката. Пък и това е традиция. Баща ми го правеше със своите синове, подобно на своя баща. — А сега султанът бе убил баща си и неколцина от синовете му искаха да последват и тази традиция. — Какво искаш, дребни полуджине?

Прекарах нервно език по зъбите си. Най-вероятно султанът щеше да разкрие измамата ми. Шазад обаче лично бе заявила, когато доведохме Саида, че ни трябва очи в двореца. В целия дворец. Аз можех да съм тези очи.

— Искам да излизам от харема.

Не можех да изляза от двореца, но информацията можеше. Шазад бе наела Сам. През последните три нощи, откакто Из хвърли хартиите от небето, имах редовни срещи със Сам по залез до Плаещата стена. Шазад щеше да намери по-добро приложение на уменията му, но засега единствената му задача бе да се среща с мен всяка вечер, за да се увери, че не съм разкрита и не съм издала цялото въстание със заповед от султана и изричане на истината. Беше ужасно отегчителна задача. Или, както сам той се изрази, това бяха най-лесно спечелените пари в живота му — плащаха му да идва всяка вечер при красиво момиче. Ако успеех, щях да направя работата му малко по интересна.

Султанът се заигра с тетивата на лъка си.

— И искаш да напуснеш, защото?

— Защото повече не мога да понасям това. — Беше истина. Полуистина. И нямаше да е достатъчна. — И не мога да понасям сина ти.

Султанът се облегна на лъка.

— Кой точно? — попита с огорчение.

Ето го отново — слабото бодване в кожата ми, сякаш и двамата знаехме някаква тайна, сякаш играехме някаква игра. Не, това беше направо смешно. Можеше да ме използва, за да го отведе при Шазад, и оттам щеше да намери и останалите въстаници.

— Кадир. — Опитах да прогоня чувството. — Гледа ме така, като че съм градинско цвете, което възнамерява да откъсне.

Султанът опъна тетивата на лъка отново, все едно свиреше на музикален инструмент.

— Нали знаеш, че си мой затворник, Амани. Ако пожелаеш, мога да ти заповядам да лежиш на едно място, напълно неподвижна, докато ми потриваш за нещо. Мога да те накарам да пуснеш корени и да останеш там в очакване на моята заповед. Или... — Той направи пауза, подръпвайки многозначително тетивата, — ...да бъдеш откъсната. — По кожата ми плъзнаха тръпки. — Кажи ми, дребни полуджине, можеш ли да стреляш?

— Да — отвърнах, защото не можех да излъжа, макар да не ми се искаше да разбере колко добра съм с оръжията. Шазад често казваше, че най-голямата ни сила се крие в това, че другите ни подценяват. Султанът обаче винаги разбираше, когато се опитвах да извъртя истината. — Мога да стрелям.

Той протегна лъка към мен. Не го взех веднага.

— Искаш нещо — каза той. — Хората, които искат разни неща, трябва да ги заслужат.

— Знам какво означава да заслужиш нещо. Не съм израснала в дворец.

— Добре — рече султанът и за момент видях усмивката на Джин. — Значи ще ме разбереш правилно. Вземи лъка.

Направих това, което ми нареди, защото няхах избор. Ала не знаех дали е имал намерение да ми даде заповед.

— Ако успееш да убиеш птица, ще ти дам свободен достъп из двореца. Или поне толкова свободен, колкото имат другите. Ако не успееш... е, надявам се леглото ти да е удобно, защото ще прекараш доста време в него.

Прекарах пръсти по опънатата тетива на лъка. Беше старо оръжие. Нещо от приказките. Преди пушките. Спомних си една стара легенда за стрелец, уцелил окото на рок.

Заех поза за стрелба и се опитах да дръпна връвта.

— Не така. — Султанът сложи ръце на раменете ми. Автоматично се

напрегнах. Но нямаше нищо нередно в начина, по който ме докосна. Той стисна плещите ми, както бе сторил с младия принц. Както правеха бащите в Дъстуок, когато учеха синовете си да стрелят с пушка. Никой не беше го правил за мен. Сама се научих да стрелям, докато баща ми лежеше пиян. Пък и не ми беше истински баща. Макар да му пукаше дали съм жива, или мъртва точно колкото на истинския ми баща. — Разтвори по-широко крака — нареди султанът и леко докосна глезена ми с ходилото си. — Изпъни лъка с цялото си тяло.

Напълно съзнавах, че ме наблюдава, докато опъвам тетивата на лъка. Прицелих се в най-близката птица, както бих се прицелила с пистолет. Наместих внимателно рамене. Ако имах пистолет, куршумът щеше да мине право през пернатото.

През последните няколко месеца станах доста добра в убиването на птици. Когато си на лагер в планината, е добре да умееш да ловуваш.

Пуснах тетивата. Тя шибна болезнено ръката ми. Стрелата прелетя на крачка от птицата и потъна във водата. Ятото се стресна от шума и се стрелна към небето сред хаос от пера и крякане.

Изругах, оставих лъка и стиснах охлузената си ръка.

— Дай да погледна — каза султанът и стисна китката ми.

Поредната заповед, която не можех да не изпълня. По ръката ми вече се оформяше белег.

— Трябва да носиш предпазител — заповяда той. — Ето.

Свали шиймата от врата си. Беше с цвят на свеж минзухар. Уви я стегнато около ръката ми.

Гледката събуди в сърцето ми копнеж, защото си спомних старата си червена шийма. Джин.

Султанът приключи със завързването на шиймата с един последен възел около китката ми.

— Когато птиците се завърнат, опитай отново. Този път опъни лъка по-високо — близо до бузата си.

Трябваше да се подчиня, макар да си помислих, че той е забравил с кого разговаря. Сякаш думите му бяха по-скоро напътствия, отколкото заповеди.

Чакахме мълчаливо. Птиците се върнаха и кацнаха отново във водата. Искях да ги нарека глупави, задето с такава готовност се появиха отново там, където едва не умряха преди малко. Но пък самата аз стоях до султана по собствена воля.

И с втория изстрел пропуснах. С третия — също. Усещах как врата ми почервявява от срам, докато султанът наблюдава как пропускам отново и

отново. Исках да се справя. Трябваше да имам възможността да излизам от харема. Трябваше да спася семейството си от баща си.

— Ваше благородно височество. — И двамата се извърнахме, когато чухме гласа на слугата. Той се наведе ниско. — Очакват ви за преговори с галанския посланик.

Наострих уши. Започваше се. Преговорите за страната. Които щяха отново да ни обвържат с тях. Ето затова трябваше да мога да докладвам.

— Един момент — извиках, когато султанът пое към изхода на градината. — Мога да се справя.

За момент султанът се замисли над думите ми. После кимна.

— Намери ме, когато успееш.

Слънцето пълзеше по небето, докато опитвах. Усещах потта по врата си и бях донякъде изкушена да развържа шиймата от ръката си и да я увия около главата си. Ала туптящият белег ми напомни да не го правя. Нямах как да облекча охлузванията по пръстите си. Нито растящата болка в ръката, докато мускулите ми протестираха срещу това да бъдат напрегнати за пореден път. Трепереха от желание да пуснат тетивата.

Когато слънцето се издигна високо, дойдоха неколцина слуги и оставиха до мен кана с вода и купа с фурми. Пренебрегнах ги. Можех да се справя.

Пуснах тетивата. Поредната стрела потъна във водата. Птиците се пръснаха.

Изругах.

По дяволите.

Бях се справяла и с по-трудни неща.

Протегнах се за следващата стрела, преди птиците да се разбягат напълно. Измъкнах я бързо и я насочих към хаоса от пера. Открих птицата, която исках да поваля. И не се поколебах. Не губих време да нагласям позата си. Прицелих се с увереност, както винаги правех с огнестрелните оръжия.

И пуснах стрелата.

Птицата се отдели от ятото и тупна на тревата, преди сърцето ми да затупти отново.

* * *

Крчех из двореца — влачех мъртвата птица за врата, оставяйки кървава пътека след себе си.

Султанът бе ми казал да го намеря, когато успея, и силата на заповедта движеше краката ми. Без да се замисля над действията си, минах покрай пазач, който не опита да ме спре, и се втурнах през вратите.

Десетки глави се обърнаха към мен, когато влетях вътре. В съзнанието ми просветна мисъл, че не е редно да го правя. Ала вече беше твърде късно. Прекрачих към масата с вперени в султана очи и стоварих трофея си пред него, от което чашата му се поклати.

Чак тогава огледах обкръжението си. Стаята на съвета беше препълнена. С мъже с униформи. Златни мираджински униформи, както и сини галански.

Всички ме гледаха — момиче с див поглед, проснало току-що мъртва птица със стрела през врата на масата пред техния султан. Принц Рахим прикри усмивката си с почесване на носа, но никой друг не изглеждаше развеселен.

Бях прекъснала един от съветите, на които се решаваше изходът от примирието и съдбата на цялата страна.

Чудех се дали това ще стане причината да загубя главата си.

— Е, изглежда, все пак стреляш горе-долу сполучливо — рече султанът съвсем тихо, та да го чуя само аз. — Излизай от харема, когато си пожелаеш. — Последва кратко мълчание, през което в сърцето ми разцъфна надежда, че той наистина може да ми остави вратичка, та да успея да се върна при въстаниците. — Но не можеш да излизаш от двореца. — Надеждата ми умря. Бях реагирала прекалено глупаво. Султанът не беше непредпазлив мъж. Той повиши глас: — Някой да занесе птицата в кухнята и да отведе моя полуджин където е мястото му.

Видях как галанските пратеници извърнаха глави при думата „полуджин“. Биха ме нарекли демон, но все пак знаеха значението на думата. Питам се дали султанът нарочно ги дразни с мен. Не беше уместна политическа тактика.

Един слуга предпазливо вдигна птицата за врата. От това листовете, пръснати по масата, се разместиха. Забелязах карта на Мираджи, нарисувана с избледняло черно мастило. По нея имаше нови сини очертания. На нашата половина от пустинята. Зърнах я само за миг, но беше достатъчно. Очите не ме лъжеха. Една черна точица бе заградена в синьо и до нея бе изписано със старателен почерк „Сарамотай“.

Съзнанието ми се понесе към Самира. Към въстаниците, които Шазад щеше да изпрати за подкрепление на града. Към Икар на стените. И към жените, които бяха избрали да останат там. Всички те стояха в синьото кръгче като мишена.

Един слуга вече държеше ръката ми и ме подканяше да изляза от стаята. Опитваше да ме избута. Но аз не можех да си тръгна. Не и преди да разбера какво се случва с града, за чието освобождение дадохме толкова много. Съзнанието ми препускаше, търсейки начин да остана. Да взема документите.

Сега галанският посланик говореше със султана.

— Имаме команда от хиляда души, пристигаща от родината с Негово Величество за Ауранзеб. Трябва им въоръжение, за да задържат Сарамотай. И освен това...

— Той лъже.

Думите се изплъзнаха от устата ми. Слугата, който държеше ръката ми, изсъска през зъби и взе да ме дърпа по-силно към вратата. Султанът обаче задържа ръката му.

— Какво каза, дребни полуджине?

— Лъже — повторих аз, този път по-силно. Опитах се да изрека следващите думи, търсейки истината. — Галанските войски не са толкова многобройни, колкото твърди.

Султанът прекара задебелия си пръст по ръба на чашата си. Умът му работеше бързо като ума на Ахмед. Аз бях полуджин. Щом кажа, че някой лъже, значи това е самата истина.

— Къде научи галански? — попита ме султанът.

Опасен въпрос. Част от истината включваше Джин, дългото преминаване през пустинята и безкрайните среднощни разговори.

— Последната страна изнемогваше заради съюза с галаните. — Беше полуистина, загърната в измама, което не беше достатъчно да заблуди султана. Но аз му предлагам подарък. Можеше да е достатъчно. — А ние, полуджиновете, усвояваме всичко бързо.

Султанът отново плъзна дълбокомислено пръст по ръба на чашата.

— Съжалявам, че сте страдали — рече накрая той. — Голяма част от пустинята ми страдаше. — След това се обърна към преводача: — Кажи на галанския посланик, че знам, че с краля му не идват хиляда войници. И че искам реалния брой.

Очите на преводача се стрелкаха притеснено между мен и султана. Галанският посланик ми се стори изненадан, като чу думите. Очите му проблеснаха към мен, явно беше наясно, че имам някаква роля в случващото се. Ала все пак заговори отново без никакво смущение. Не разбрах всяка дума на гърления му северен език, но чух броя.

— Пак лъже — казах бързо. — Не са петстотин.

Султанът изслуша забележката ми и отново се обърна към преводача:

— Кажи на посланика, че в Галан може и да толерират лъжата, но в Мираджи тя се смята за грях. Кажи му, че това не е първият път, в който някой негов сънародник се опитва да ме заблуди, за да осигурия въоръжение за техните войски, биещи се далеч на север, под претекст, че оръжието им е необходимо, за да удържат положението в пустинята. Кажи му, че има само един шанс да ми каже истинския брой или ще прекратя преговорите до пристигането на краля му.

— Двеста — каза накрая преводачът след известно мълчание.

Султанът стрелна очи към мен, а после огледа другите лица в стаята.

— Това е истината — произнесох с лекота аз.

— Е. — Султанът докосна ръба на чашата си. — Това е доста значима разлика, нали, посланико? Не, няма нужда да превеждаш — махна към преводача. — Посланикът разбира думите ми. И смятам, че той и всички други тук разбират, че е по-добре да не лъжат. Седни, Амани.

Посочи мястото зад себе си. Беше заповед. Не можех да не се подчиня. И исках да остана. На това се надявах. Краката ми обаче леко потрепериха, когато се настаних на възглавницата зад султана.

Чак когато се наместих, осъзнах, че бе се обърнал към мен със собственото ми име. Не „дребен полуджине“. Вече бях привлякла вниманието му. Молах се само да не вземе скоро да ме нарича Синеоки бандите.

ГЛАВА 23

Птицата, която убих, бе сервирана с кандирани портокали и нарове на плато с цвета на кожата на Хала, а моята стрела още стоеше забита в шията ѝ. Чудех се дали това не е част от урока — когато куршум потъне в плът, почти успяваш да го забравиш, но стрелата е друго нещо. Съветът продължи доста след залез, тъй като преводачите работеха усилено над преводите на галаните, албишите, ксичаните и ганимаксините. Главата ми бучеше от всичко чуто в стаята, премислях го отново и отново, докато го научих наизуст. Щях да положа ужасно много усилия да не забравя и дума, преди да занеса новините на Шазад. Една сгрешена подробност, една погрешно запомнена точка и можех да унищожа хиляди животи. С всяко превъртане на информацията през съзнанието ми се опитвах да пресея всичко ненужно и да оставя само това, което щеше да ми трябва.

Султанът щеше да изпрати войски, с които да завземе Сарамотай. Ако преговорите бяха успешни, градът щеше да се върне в ръцете на галаните — директна точка за достъп до пустинята и до Амонпур. Амонпур бе се съюзил с албишите. Имаше албишки лагер на границата, който щеше да е на пътя им. Щяха да вървят три дни. Султанът щеше да изпрати войски, с които да завземе Сарамотай.

— Изглеждаш разсеяна. — Султанът прекъсна мислите ми и се нагани срещу мен.

— Стаите тук са горе-долу с големината на града, в който израснах.

Беше бърза шега, с която да го разсея, та да не ми нареди да му кажа за какво си мислех. „Обмислям всичко, което ще кажа на въстаниците за вашите планове“.

В интерес на истината, стаите бяха с подходящи размери за един владетел. Бях допусната само до преддверието, но можех да видя още врати, водещи до спални с дебели червени килими и лични бани от другата страна. Стените в приемната зала бяха златни, с бели мозайки, които отразяваха светлината на газените лампи около нас толкова силно, та почти си помислих, че е ден, ала стъклен купол над нас предоставяше ясна гледка към небето. От едната страна имаше балкон, който гледаше към стръмна скала над морето.

— Дъстуок. — Сякаш измъкна името от дебрите на ума си. — Разкажи ми за него.

Това си беше заповед независимо дали той имаше намерение да ми

разпорежда.

— Дъстуок е малък град на края на пустинята. Израснах там. — Това бе самата истина и изпълнение на заповедта. Но може и да не беше това, което той търсеше. Една погрешна дума и Дъстуок можеше да ме издаде. — Предпочитам да не говоря за това.

За големината на стаята масата, на която седяхме, бе толкова малка, че ако поискаше, можеше да се пресегне през нея и да пререже гърлото ми с дългия нож, с който си играеше.

Не обичах да съм край султана повече, отколкото е необходимо. Не и когато имаше толкова много власт над мен, не и когато можех да се издам само с една грешна дума. А и вече беше тъмно, което означаваше, че закъснявах за срещата със Сам при Плаещата стена. Не бях му казала за намерението ми да изляза от харема, защото знаех, че няма как да съм сигурна дали ще успея. Със сигурност не очаквах планът ми да свърши работа толкова добре, та да завърши с това да седя срещу султана. За първи път имах да кажа на Сам много повече, отколкото той на мен. Само трябваше да отида навреме за срещата. Разбира се, преди да съм разкрила на султана целия план на въстаниците.

Той ме гледаше, сякаш се чудеше дали да продължи с темата за родния ми град, или да ме освободи от заповедта. Започвах да разбирам как мисли султанът. Ако сама му разкриех някаква своя истина, някаква слабост, щеше да спре да ме разпитва.

— Мразех този забравен от Бога град — признах аз. — Моля те, не ме карай да говоря за него.

Той ме прецени бавно.

— Мразеше всичко в него?

Щях да му кажа „да“, но думите не искаха да излязат от устата ми. Тамид, осъзнах аз. Това ме задържаше. Притеснявах се за един от белезите, който още нарастваше на ръката ми, усещайки как малкото парченце метал се движи под кожата ми. Трябваше да мразя това момче. Но не знаех дали бих могла да мразя и спомена за него.

— Не — казах накрая аз. — Не всичко.

Мислех, че ще ме притисне, но той само кимна.

— Вземи си от храната.

Това беше още една заповед, на която не можех да не се подчиня. Трябваше да го накарам да ми нареди да напусна. Нямах да издържа цяла вечеря със султана, който се опитваше да изтръгне малки истини от мен.

— Защо съм тук? — Започнах да набучвам един по един портокали от птицата и да ги слагам в чинията си. — Имаш цяла градина с жени и

дъщери, можеш да вземеш някоя, за да се храни с теб, ако си самотен.

Знаех, че прекращвам някаква граница и пристъпвам в опасна територия. Но ако смятах да бъда изгонена обратно към относителната сигурност на харема навреме, за да се срещна със Сам, нямаше как да смекча думите си. Султанът обаче само въздъхна, примирен, избута вилицата ми настрана и започна да реже с нож кафявата препечена кожа на птицата.

— Може би компанията ти ми е приятна.

— Не ти вярвам. — Гледах как ножът си проправя път през кожата, образувайки съвършен кръг около костта.

— Права си. „Приятна“ може би е силна дума. — Той сложи месото внимателно на чинията пред мен. — Намирам те за интересна. Сега — султанът се отдръпна — хапни нещо.

Не обърнах внимание на месото в чинията си и се наведох напред, за да набуча още един кандиран портокал право от кожата на патицата. Той се разтопи на езика ми във феерия от сладко и горчиво, каквато не бях усещала досега. Приведох се пак, за да си взема още един, дъвчейки още първия. Забелязах лека усмивка на лицето на султана.

— Какво? — попитах с пълна уста.

— Нищо. — Султанът си играеше с ножа. — Просто ми се искаше да видиш изражението на лицето си. Ако можеше да се затвори в бутилка, щеше да е еликсирът, който търси алхимикът Мидхат. — В приказките Мидхат бе ужасно талантлив, но и ужасно тъжен алхимик, изгубил разсъдъка си в опити да сътвори и бутилира щастие, тъй като не успял да го намери в света. — Но пък ако можех да затворя в бутилка физиономии на чуждестранните ни приятели, когато стовари това на масата за съвещания, също бих изпитал огромно щастие.

Той отрязва от бутчето на птицата и го сложи в собствената си чиния. Последния път, когато ядох патица, бе я хванал Из в Илиаз. По нея още имаше следи от зъбите на крокодил, а мазнината, цвърчаща в огъня, накара Джин да изругае, понеже една капка пръсна настрана и изгори китката му. Сега приемах храна от ръцете на султана, задържали майка му насила още като е бил на възрастта на Джин. Вероятно дори в същите тези стаи.

— Ваше благородно височество — слугата бе се появил на вратата толкова тихо, че се уплаших. Той се поклони до земята. — Посланикът на галаните желае да ви види. Казах му, че сте зает с други дела, но той е много настоятелен.

— Посланикът на галаните ме вика при себе си в собствения ми дом. — Султанът бе по-примирен отвсякога, докато ставаше от масата. —

Извини ме.

Проследих го с поглед до вратата. Бях на крака в секундата, в която изчезна от погледа ми.

Отворих погрешка две врати, докато намеря тази, дето водеше към кабинета.

Пред мен вместо стена имаше голям стъклен прозорец с гледка към Изман. Оттук нощно време градът изглеждаше като второ небе, прозорците бяха изпълнени със светлина и приличаха на звезди в иначе тъмното небе. Кралството на султана се простираше под него. Не бях се приближавала толкова до Изман, откакто се събудих в работната стая на Тамид. Потиснах желанието си да долепя ръце към стъклото досущ като дете.

Другите три стени бяха направени така, че да се връзват с прозореца през нощта. Бяха обагрени със синя мазилка с вмъкнати жълти стъклени звезди, които улавяха слънцето денем.

Напомни ми на разрушената шатра на Ахмед в лагера.

Опитах се да си представя моя принц тук, след като превземем града и въдворим мир.

Сега обаче бяхме в разгара на война и нямаше да пропусна възможността да намеря нещо, с което да я спечелим.

Най-голямата вещ, заемаща почти цялата стая, беше огромно писалище, покрито с листове, книги, карти и писалки. Съмнявах се, че ще забележи, ако нещо липсва. Въпросът бе какво точно да взема.

„Султанът се връща.“ Опитах се да кажа думите на глас, но звукът не излезе от устата ми. Засега бях спасена. Започнах да вдигам листовите и да ги доближавам до лъчите светлина, идващи от града през прозореца. В процеса на работа се опитвах отново и отново да повтарям думите. Нещо като ранна предупредителна система.

Намерих лист хартия, надраскан с фигури и цифри, които не разбирах. Друг беше карта на Мираджи. Представляваше подробно описание на движението на войските, но точно тези, за които чух на срещата. Плъзнах пръсти по рисунка на метална броня, стори ми се позната. Това беше бронята, която слагаха на Нуршам. Имаше думи, надраскани по краищата — думите, използвани, за да го контролират.

Имаше още схеми като тази. И други за неща, приличащи на машинни части. Един от листовите бе затиснат от малко парче метал колкото монета. Името ми бе гравирено върху него, заедно с безпорядък от думи, написани на първия език. Значи това имах под кожата си. Потиснах желанието си да го хвърля през прозореца и да гледам как стъклото се натрошава на парченца.

Взех една от скиците и започнах да я изследвам. Измъкнах няколко интересно изглеждащи листове. На единия май бяха отбелязани пътища. Шазад щеше да успее да го дешифрира доста по-лесно от мен. Попаднах на друг лист, който приличаше на карта на Изман — по хартията бяха разпръснати точки от червено мастило. Вдигнах го към светлината, опитвайки се да разбера какво означават, но истината бе, че не познавах Изман.

— Султанът се връща.

Думите прокългнаха в тишината на стаята и аз подскочих от паника. Нямах джобове. Натиках листата в панталоните си и излязох от кабинета, като издърпах куртката отгоре. Бях се върнала в стаята и ровех из храната си, когато султанът се върна и седна срещу мен.

— Какво искаше? — попитах аз, когато той взе ножа си.

Молах се да не чуе насеченото ми дишане.

— Теб. — Каза го толкова категорично, че ме стресна. — Знаеш ли, в така наречената религия на галаните се твърди, че Първите създания са твари на злото. И че техните деца са чудовища.

— Знам в какво вярват.

Изведнъж устата ми пресъхна. Пресегнах се към каната със сладко вино и от рязкото движение листовете, скрити в дрехите ми, изшумоляха. Застинах.

— Искат да те предам. — Ако султанът бе чул шума, явно се справяше прекрасно с прикриването на този факт. — Да бъдеш изправена на съд, така казват, което е претекст, разбира се. Крийт се зад религиозните си вярвания, защото не искат да признаят, че им пречиш да ме лъжат в очите и да наклонят съюза в своя полза.

— Един от тях ме нарече варварка. — Чух злобата в гласа си. За мен да убиеш Първо създание или полуджин беше много по-варварско, отколкото да убиеш патка.

— Добре — рече султанът. — Би било добре да запомнят, че хората от Мираджи могат да се отбраняват. Дори да е само от една патица. — Не бях сигурна откъде идва тази гордост. — Искаш да знаеш защо си тук, Амани, и вечеряш в покоите ми? Присъствието ти тук е знак. Когато бяхме в съюз с галаните, щеше да ми се наложи да те предам. Сега — той вдигна каната, към която беше ме страх да посегна отново — си свободна да бъдеш мой гост.

— Мразиш ги. — Не можех да се сдържа повече. — Те ни мразят. Използват ни. Защо да сключваме повторен съюз?

Гласът ми беше станал по-висок, без да искам. Султанът извърна

тъмния си поглед към мен. Отново ме порази колко подобни бяха очите на Ахмед на очите на баща му. След това султанът се усмихна, сякаш бе изненадан от дете, направило нещо изключително умно. — Говориш като хората, които следват моя въстанал син.

— Попита ме за Дъстуок. — Отклоних вниманието му от Ахмед. — Аз съм от най-дълбоките, най-тъмни части на твоята пустиня. Виждала съм от първа ръка какво причиняват на народа твоите съюзници. Градове под командването на галаните, където законът повелява да застреляш полуджин в главата. Всички в Дъстуок получават едва колкото да не умрат от глад, но работят денонощно, за да осигурят оръжия на чужденците. Всичко това доведе до бедна, гладна и ужасена пустиня.

— На колко години си, Аmani?

— На седемнадесет. — Изправих се в цял ръст. Опитвах се да изглеждам на годините си, като внимавах за откраднатите страници, които се залепиха за кожата ми, когато се помръднах.

Кокалът на пернатото в чинията му изхрущя под ножа му.

— Дори не си била родена, когато взех трона на баща си. Дори родените тогава не помнят какво е било. Бяхме във война — и то не война, която трябваше да водим. Войната между галаните и албишите. Ние бяхме награда в състезанието между чуждестранните ни приятели. Половината от държавите в света искаха да превземат нашата територия. Но в крайна сметка опряхме до тези древни врагове и неспирната им война на погрешни убеждения.

Кокалът на птицата най-накрая се измъкна с едно изпращяване на хрущял и сухожилия, разкъсвани от ножа на султана. Имаше нещо в звука на чупещата се кост, отекващ в залата от полиран мрамор и стъклен купол, което ме дразнеше. Султанът спокойно поля месото с портокалов сок, докато говореше.

— И баща ми позволи всичко това да се случи. Той беше глупав и страхлив. Смяташе, че можем да се сражаваме с армиите и все някак да не бъдем унищожени. Дори генерал Хамад му казваше, че не може да спечели война на два фронта. Е, тогава беше капитан Хамад. Аз го направих генерал, след като съветът му се оказа така правилен.

Той говореше за бащата на Шазад. Генерал Хамад не беше предан на султана. Шазад открай време знаеше, че баща ѝ ненавижда владетеля си. Ала бе подкрепил идеите на султана преди дванайсет години. Имало е времена, когато дори някой от нашите хора е смятал, че врагът ни е прав.

— Единственият начин да победим бе да направим съюз. Да им дадем достъп до това, което искат, но при нашите условия. Баща ми нямаше да го

направи, нито пък брат ми, който спечели султимските изпитания. Нима беше достоен да управлява страната ни само защото бе по-добър от другите ни братя на арената?

Не по-достоен от Кадир. Но не го прекъснах. Да се махна от присъствието на султана, вече не беше толкова важно. Учих история в училище, но бе различно да я чуя от самия султан. Все едно да чуя историята за Първия смъртен лично от Бахадур, който е присъствал на създаването му с още един джин и го е гледал как се изправя срещу смъртта.

Султанът сякаш мигом усети, че вниманието ми е насочено към него. Вдигна поглед от месото, което режеше, и го отправи към празните ми ръце и пълната ми чиния.

— Сторих това, което трябваше, Амани — каза спокойно.

Той трябваше да избере една от страните, за да ни предпази да не бъдем разкъсани между двете. В една кървава нощ принц Оман, едно нищо измежду синовете на султана, твърде млад, та да му бъде позволено да участва в султимските изпитания, повел галанските армии към двореца, убил собствения си баща и заклал братята, за които е знаел, че ще застанат между него и трона — султимът и другите участници в изпитанията. На сутринта вече седял на мястото на баща си и галаните били наши съюзници. Или наши окупатори.

— Това, което направих преди двадесет години, беше единственият начин да предпазя страната ни да не попадне изцяло в техни ръце. Галаните бяха завладели достатъчно страни. Не можех да позволя да бъдем следващите. — Той режеше храната си бавно, докато говореше. — Светът е далеч по-сложен, отколкото изглежда, когато си на седемнадесет, Амани.

— А на колко беше ти, когато предаде страната ни на галаните?

Знаех, че не е бил много по-голям от мен сега. Горедолу на същата възраст като Ахмед.

Султанът се усмихна с пълна уста.

— Достатъчно млад, че да прекарам следващите деветнадесет години, опитвайки да ги прогоня. И дори бях ужасно близо до успеха.

Нуршам. Той бе опитвал да използва брат ми, полуджин, като оръжие, за да убие галаните, без да се притеснява за собствените си хора, които щяха да загинат в престрелката.

— Още малко и щях да отърва страната ни от тях завинаги.

Той надигна чашата с вино и отпи голяма глътка.

Още малко. Ако не бяхме се намесили. Ако не бяхме спасили Фахали. Ако не бяхме спасили нашите хора. Ако не бяхме спасили моя брат. А той

смяташе, че може да спаси цялата страна. Тя щяха да бъдат пожертвани за по-висшето благо.

— Не се храниш.

Не бях гладна, но въпреки това набучих парче студено месо. Портокалът бе се превърнал в лепкава паста около него. Беше твърде сладко. „Грешиш“. Думите, досущ като портокала, бяха залепнали за езика ми. Не можех да ги изрека. Искаше ми се Шазад да е тук. Тя знаеше повече от мен. Беше учила история и философия и имаше по-добро образование от мен — в продънено училище в края на пустинята. Тя беше по-добра в дебатите от мен. Но и двете бяхме в Сарамотай. Игра на мощ, замаскирана като справедлива кауза.

— Звучи доста удобно — спасяването на страната те превръща в султан, без да си спечелил султимските изпитания.

— Султимските изпитания са поредната остаряла традиция. — Султанът остави чашата си на масата. — Може би ръкопашен бой между братя и гатанки, които да докажат, че някой не е напълно лишен от мозък, са били подходящ начин за избиране на водач, когато сме били просто сбирщина от палатки в пустинята и сме се сражавали с чудовищата на Унищожителката на светове. Ала войните сега са различни. Хитрината и мъдростта не са едно и също. Уменията се различават от знанието. Султаните вече не влизат в битки с меч. Има по-добри начини да управляваш.

— Въпреки това проведе султимски изпитания — пресегнах се за още един портокал от пернатото, като се движех бавно, така че да не шумоля с откраднатата карта за пътя за доставки, която беше в панталоните ми.

— Да, и виж колко спечелих от това. В резултат на тях се сдобих със син въстаник, който иска трона ми. — Той се засмя на себе си и бутна златния поднос по-близо до мен. Изкикоти се ниско и скромно, с което ми напомни на Джин. — Трябваше да проведе изпитанията, за да покаже на народа, че макар да съм взел трона си с... други средства, все пак спазвам традициите на нашата страна. Макар и остаряла, все пак служи за някаква цел. — Той се облегна назад, гледайки как се храня. — В някои страни хората обичат благородниците най-много по време на сватби и при раждането на нови благороднически деца. Ако и моят народ беше такъв, никога нямаше да ми липсва любов. Но не можем да купим хората от Миражди толкова лесно. Те ни обичат най-много, когато се избиваме един друг. Обичат ме най-много на Ауранzeb, когато им напомням, че за една нощ съм убил дванадесет от братята си с голи ръце. — Каза го с такова спокойствие, че и малкото топлина, която смехът му бе внесъл в стаята,

тутакси изчезна. — Опитвам се да не им припомням, че в същата нощ им дадох и врага, когото мразят толкова много. Това наистина е враждебна страна, Амани. Ти си доказателството за това. Нашата вечеря е доказателство за това. — Той потупа стрелата в шията на птицата. — Дадох ти нож и първият ти инстинкт беше да ме прободеш.

— Ти пръв се опита да ме прободеш — опълчих се, без да се замисля. Този път той наистина се засмя искрено.

— Пустинята е сурова. Има нужда от суров мъж, който да я управлява.

„По-суров е Ахмед.“ Мисълта се стрелна през ума ми отново. Отпъдих я толкова настоятелно, колкото можех. Султанът сам го каза — владетелите са различни в наши дни. Ахмед може и да не беше толкова силен, но компенсираше с доброта. Беше по-добър от мнозина от нас. Беше толкова добър, че аз и Шазад изобщо не се поколебахме да вземем Делила в Сарамотай. Опълчихме се на заповедите на нашия владетел, без дори да се замислим. Без страх от последствията.

Шазад би казала, че владетел, който разчита на страх, за да подчини хората си, е лош владетел. Не ме биваше толкова във философията, но смятах, че владетел, комуто не се подчиняват, изобщо не е владетел.

Наистина ли Ахмед щеше да успее да управлява страната, щом не можеше да накара дори мен, Шазад и сестра си да му се подчиним?

— Няма нещо, което да не съм готов да направя за тази страна, Амани. И все пак — той се усмихна снизходително, — уверявам те, Кадир може би нямаше да е първият ми избор за наследник, ако не бяха изпитанията.

Той се заигра със столчето на чашата си и сякаш се отнесе нанякъде.

— Кого щеше да избереш?

Не бях сигурна дали искам искрен отговор, или беше просто предизвикателство — дали изобщо познаваше синовете си така добре, та да избере някого. Султанът обаче като че прие въпроса ми сериозно.

— Рахим е доста по-силен, отколкото смятах, когато беше момче. — Братът на Лейла. Принцът, който се държеше като войник и предизвика Кадир на двора, и присъстваше на военния съвет с баща си. — От него можеше да излезе добър владетел, ако бях го държал по-близо и ако не оставяше чувствата да го управляват. — Светлината от стъкления купол се отрази в ръба на чашата му, докато я въртеше. — Но наистина, ако бе израснал в моите палати, Ахмед щеше да бъде най-добрият избор.

Това ме хвана неподготвена.

— Имаш предвид Въстаналия принц — казах внимателно, съзнавайки напълно, че навлизам в опасна територия.

— Моят син вярва, че помага на тази страна. Знам, че наистина го

вярва. — Нарече Ахмед свой син. Ахмед също винаги наричаше султана свой баща. Джин обаче никога не го правеше. За Джин той винаги си оставаше „султанът“, сякаш се опитваше да прекъсне всякаква връзка между себе си и баща си. Ала явно Ахмед и султанът нямаха чак такъв интерес в прекъсването на тези връзки. — Проблемът с вярата е, че тя не се покрива с истината.

Споменът изникна от тихата част на ума ми — там, където живееха повече от спомените ми за Джин. Беше нощ в пустинята. Джин ми каза, че вярата е чужд език на логиката. Но какво друго имахме?

Султанът пусна столчето на чашата си. Избърса пръстите си от мазнината и портокалите, преди да извади познато парче жълта хартия от джобовите си. То бе сгънато на квадрати и изглеждаше захабено от постоянното прегъване. От другата страна на масата видях слънцето на Ахмед, обърнато надолу. Нов изгрев. Нова пустиня.

— Идеите, които има, са доста добри — каза султанът. — Но ти беше на съвета днес, Амани. Смяташ ли, че моят син знае колко пушки можем да обещаем на галаните, без да надценим собствените си ресурси? Смяташ ли дали знае, че според слуховете албишката кралица, последната от дълга линия магьосници, едва ли има някаква останала магия, с която да защитава страната си? Дали знае, че императорът на Ксича все още не е избрал наследник и страната им и е на ръба на гражданска война? — наистина очакваше отговор.

— Не знам — това беше самата истина. Не криех нищо, което Ахмед знаеше. Ако обаче бях честна, щях да му дам истински отговор. „Не. Не знае.“

— Ако светът беше прост — каза султанът, като разстла листа на масата, — бихме могли да сме свободни от чужди сили, независима нация. Ала ние сме страна с граници, с приятели и врагове на всяка една. И за разлика от сина ми, аз не искам да мобилизирам всеки гражданин на страната, за да опазя границите ѝ. Колко необучени мъже и жени според теб са загинали заради неговите вярвания?

Лицето на Раана изплува в съзнанието ми. Малкото момиче полуджин от Сарамотай. Отклонилият се куршум. Гледах как гаснещата светлина в ръцете ѝ изчезна, последвана от живота ѝ.

Армията на султана я искаше, но ако не бяхме се опитали да я спасим, сега щеше да е тук вместо мен. Тя можеше да седи на меки възглавници с чиста коса, ароматизирана с лавандула, и уста, лепкава от кандираните портокали. Но бе превърната в прах на погребалната клада, а прахът ѝ бе разпръснат в пустинята.

— Ако тронът смени владетеля си, ще бъдем завладени. Синът ми е идеалист. Идеалистите са чудесни водачи, но не могат да бъдат добри владетели. Ще ти кажа в какво вярвам, Аmani. Вярвам, че ако въстанието на сина ми някога успее или дори съумее да набере достатъчно позиции, та да хвърли съмнения върху властта ми, ще бъдем разкъсани на парчета от външни сили. Това ще унищожи Мираджи, както баща ми щеше да го унищожи преди нас.

ГЛАВА 24

Когато се върнах в харема, навън се зазоряваше. Ненавиждах тишината. В нея чувах страховете си много по-силно.

В лагера на въстаниците, дори и в най-късните часове, тишината не съществуваше. Чувах се дрънченето на оръжията на тези, които бяхме оставили на пост. Разговорите ехтяха в нощта. Шумоленето на листовите в шатрата на Ахмед, който се измъчваше от притеснения дълго след като другите бяха си легнали. Тук всичките нощни шумове бяха заглушени от нежното ромолене на вода или песента на птиците.

Пръстите ми бяха мазни от кожата на патицата и лепкави от портокалите. Избързах ръцете си в подгъва на куртката си, пристъпих в стаята си и започнах да се обличам.

— Що за час е това, млада госпожице?

Гласът ме накара рязко да скоча.

Пуснах подгъва на ризата си и се пресегнах за оръжието, което нямах. Изтощението и объркването за миг замъглиха зрението ми. На леглото ми седеше фигура в халат. Халат, който ми бе познат... тъй като принадлежеше на Шазад, осъзнах след секунда. Само дето човекът, който го носеше, беше с поне една глава по-висок от нея и имаше широки рамене, които разпъваха плата и някои от шефовете бяха се показали. Лицето беше скрито от шийма, а една руса къдрица, успяла да се подаде, падаше лениво над бледи сини очи.

Сам.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изсъсках, оглеждайки се нервно, докато сядах на килимчето срещу него. — Някой можеше да те види.

— О, много хора ме видяха. — Сам сниши гласа си в шепот и разхлаби шиймата около лицето си. Този път беше вързана правилно. Можех да си представя как нескопосаното връзване е подразнило Шазад точно толкова, колкото и мен. — Но кой ще забележи още една жена тук? — имаше право, жените, изглежда, се появяваха и изчезваха в харема и никой не забелязваше. — Идеята беше на Шазад. Тя реши, че няма да е добре да те хванат с мъж в леглото. Не знам обаче дали имам фигура за този халат.

Той го пристегна около кръста си, сякаш да му пасне точно.

— Не се притеснявай, никой от нас не може да изпълни халат както Шазад — казах аз, но имаше нещо, което ме тревожеше. — Джин още не се

е върнал.

Не беше въпрос. Дори не се наложи да проверя дали е истина, преди да го изрека. Защото, ако Джин бе се върнал, Сам нямаше да е тук самичък.

Сам се облегна назад с ръце на тила.

— Това ли е липсващият брат на Въстаналия принц, за когото непрекъснато ми говорят? Предполагам, че именно него искаше да завариш на леглото си.

Той ми намигна.

Избегнах коментара.

— От него не би излязла толкова убедителна девойка, колкото от теб — рекох. — Грим ли носиш?

— О, да, малко. Шазад ме гримира.

Той леко се наду.

— Сигурно да те харесва. Обикновено аз съм единственият човек, когото гримира.

— Тя се притесни за теб, след като пропусна срещата с мен при Плачещата стена. — Бях пропуснала часа на срещата със Сам дълго преди да се откажа от опитите си да избегна вечерята. — И по-конкретно — тревожеше се, че, това са нейни думи, може да направиш нещо типично за теб и да те хванат. Накара целия лагер да се приготви за преместване, ако не те намеря преди изгрев.

Някъде по средата на вечерята със султана престанах да се страхувам, че ще ме разкрие. Думите на Сам рязко ми напомниха, че не рискувам само своя живот. Веднъж вече ни намериха.

— Чаках толкова дълго, та бях започнал да си мисля, че тя е права и ще трябва да приема ролята на Синеокия бандит завинаги. След като ме осведомиха какво означава „нещо типично за Амани“, не съм сигурен, че съм готов за това. Наистина ли си се хвърлиха под копитата на бураки? Щях да загубя ребро, ако бях опитал.

Завъртях очи, като оставих шегата в гласа му да отмие част от чувството ми за вина.

— Ако някога съм имала мотивация да остана жива... — Замълчах. Нямаше как да му кажа, че Шазад не е трябвало да се притеснява. Все пак почти бях стъпкана от бураки два пъти. А тази вечер седях срещу нашия враг и говорех за Ахмед. — Можеш да кажеш на Шазад, че съм жива и вече имам свободен достъп из двореца. Трябва да започнеш с това. — Седнах до него. — Преди да й кажеш, че съм изпуснала срещата, защото съм вечеряла със султана.

Сам така прихна, та се притесних да не би да събуди някого. Стените

на харема бяха тънки.

— И за какво си говорят въстаниците със султана в наши дни? Майка ми твърдеше, че политиката няма място на масата, та вероятно сте обсъждали времето? Но доколкото мога да кажа, тук имате само един вид време.

Още усещах вкуса на портокал по устните си, щом плъзнех език по тях. Замислих се над това, което султанът каза — че се опитва да спре война. Война, избухнала с помощта на Ахмед. Предаването на тази информация можеше да помогне на въстаниците, но щеше да навреди на Мираджи.

— Султанът ще се насочи към Сарамотай. — Бръкнах в ризата си и извадих картата на търговските пътища. Рисунката на бронята на Нуршам бе увита около горната част на ръката ми. — Петстотин мъже ще напуснат Изман след три дни и ще се отправят към града през Илиаз. — Сам запази мълчание, докато vadex конфиденциална информация от дрехите си, което наистина бе похвално. — Твърде много са, за да бъдат спрени. Из или Маз могат да стигнат там преди войските на султана и да евакуират хората.

— Да ги евакуират къде? — попита Сам.

— Не знам. — Най-сетне измъкнах картата на Измат от панталоните си; наведох се напред, изпъвайки болящите ме крака на леглото от възглавници, така че се заплетоха в края на халата. — Или трябва да ги евакуираме, или някой трябва да убеди Ахмед да позволи на Делила да опита да скрие града толкова дълго, че войниците на султана да се изненадат. Кажи на Шазад. Тя ще знае какво да прави.

— Май ти вече знаеш какво да правиш.

Вдигнах рамене. Последната половин година прекарах в слушане как Шазад и Ахмед измислят стратегии. Тъй че научих някои неща.

— Има и още.

Представих на Сам движението на другите войници, като се опитвах да си припомня всички подробности от военния съвет. Повечето пътуваха на юг — към териториите, които Ахмед бе завладял. Усещаха слабост. Но това беше за отклоняване на вниманието. Засега Сарамотай бе единственият град, който можеха да си върнат.

— Когато армиите започнат да напускат града, вече няма да е толкова претъпкано с войници — отбелязах. — Шазад спомена, че половината от въстаниците нямат работа. Ето една добра причина това да се промени. Пътищата за снабдяване на армията и не знам какво друго е отбелязано тук — посочих червените точки, — но е нещо, което си струва да проверим.

Дадох му купчината листове и му разказах всичко, дето успях да си

спомня, от военния съвет. Това беше нестабилна тухла в двореца на султана, която можех да използвам за въстанието. Опитвах се да прогоня чувството, че с всяка дума ставам предател на собствената си страна.

ГЛАВА 25

Сега, след като имах възможност да напускам харема, прекарвах там колкото може по-малко време. Дори палатът да беше безплодна пустош, съперническа си с Последната страна, пак щях да го обичам, стига в него да не бяха Кадир и Айет, и останалите от ятото жени.

Викаха ме на съвещанията на султана по няколко часа на ден. Приемахме всяка чуждестранна делегация поотделно. Посланикът на албишите беше възрастен мъж с бледи, белязани от възрастта ръце, който трепереше толкова силно, та едва държеше писалка. Чух го да казва на писача си, че му напомням на внучката му. Не лъжеше толкова злобно като галанския посланик, но не бе и подготвен да каже истината. Може и да имаше по-благо лице, но искаше нещо от нас, както и посланика от Галани. Ксичаните нямаха посланик, изпратиха генерал, който ме гледаше с очи, изпълнени с недоверие, докато говорех.

На всяка среща седях зад султана, от дясната му страна, където можеше да улови погледа ми, когато някой говореше, и така да разбере истината. Мъжете, които преговаряха условията на примирието, бяха честни. Научих колкото можех повече. Научих къде чуждестранните войски са разположени по границите ни, на кого вярва султанът и какво знае за бунта. Неговият син Рахим, братът на Лейла, присъстваше на всяка среща. Рядко говореше, освен когато баща му го попита нещо директно. Няколко пъти го хванах, че ме гледа.

След няколко срещи установих, че не мога напълно да избягвам от Кадир, дори и извън харема. Често се появяваше на преговорите и се настаняваше на масата. Противно на брат си, даваше непоискани мнения. Веднъж видях един от министрите да извърта очи, докато той говореше.

Единствен Кадир съумяваше да накара принц Рахим да говори, без да са го попитали. Двамата принцове се джафкаха като бесни песове. Сетих се за думите на султана — че Рахим би бил добър избор за султим, ако не е толкова подвластен на чувствата си. Досега не бях доловила никакво чувство от него освен омраза към Кадир.

Връщах се в харема всяка вечер да се срещна със Сам по здрач и да му предам това, което съм научила.

Остатъкът от деня бе само мой и можех да правя каквото си пожелах извън стените на харема. Изследвах всичко толкова свободно, колкото исках, стремейки се да избягвам чужденците, които постепенно превземаха

двореца. Имаше множество градини, в които цветята цъфтяха така нагъсто, че едва отварях вратите, или стаи, където музиката сякаш се носеше през стените заедно с полъх, ухаещ на сол и свеж въздух. Чак когато се изкачих на една кула, която гледаше към вода, и същият въздух развя дрехите и косата ми, разбрах, че това е морето. Прекарах краткото си време в морето, упоена и вързана, но не такъв бе споменът, който то носеше. Споменът беше за пода на магазин, възможно най-отдалечен от морето, и за танца на пръстите ми по кожата на Джин.

Веднъж завих зад ъгъла и видях фигура, която вървеше с толкова познато накуцване, че бях готова да се обърна и да побягна. Заковах се така рязко на място, като го видях, че пазачът, дете ме придружаваше, се блъсна право в мен. Срамът, изписан на лицето му, беше най-изразителното нещо, което съм виждала у такива като него. Беше хубаво да знам, че все пак са хора под цялата тази униформа. Оказа се, че е просто албишки войник, ранен от мираджински куршум преди примирието. Пък и си спомних, че Тамиз вече не накуцва.

Умело се преструвах, че се скитам безцелно. Султанът обаче не беше толкова глупав, та да ми даде пълна свобода из двореца. Един войник ме чакаше на портите на харема всяка сутрин и ме следваше като мълчалива сянка. Войникът се сменяше всеки ден и нито един не говореше, освен за да ми каже, че ме чакат на някоя среща. Ако се опитах да завия някъде, където не трябваше, пазачът заставаше като допълнителна стена между мен и вратата или свода, през който се опитвах да мина. Тежковъоръжена стена, която просто ме гледаше втренчено, докато се усетя.

Ала нямаше да се откажа. Трябваше да се върна при Бахадур. Джинът. Моят баща. Новото скрито оръжие на султана. Трябваше да намеря начин да го освободя, преди султанът да го използва, за да ни унищожи.

* * *

Щеше ми се да не бях свикнала да се събуждам в опасност. Ала харемът ме правеше по-мека. Някога присъствието на натрапник щеше да ме събуди дълго, преди да се е приближил достатъчно, за да сложи острие на врата ми.

Надигнах се да седна, готова да посрещна заплахата, донесена от нощта. Войници. Духове.

По-зле. Айет.

Светлината от почти пълната луна блесна по острието в ръката ѝ,

докато го отдръпваше от мен. Не беше нож, а ножица. Но усмивката на лицето ѝ ми се стори по-опасна. Юмрукът на другата ѝ ръка стискаше дълга черна плитка.

Ръката ми се стрелна към скалпа ми. Последният човек, който бе подстригвал косата ми, бе моята майка. В годините след смъртта ѝ косата ми бе стигнала до средата на гърба ми, но през повечето време бе увита под шиймата. Сега свършваше рязко точно над раменете ми.

— Нека да видим колко ще те иска сега, когато приличаш на момче. — Айет подигравателно уви част от отрязаната ми коса около пръста си.

Врхлетя ме гняв, по-силен от всичко, глупав и предизвикан от суета. Движех се колкото бързо можех, устремена към нея. Не успях дори да трепне и ножицата бе в ръката ми. Не можех да я нараня, но тя нямаше как да знае. Притиснах острието към шията ѝ и бях възнаградена с насладата да видя как очите ѝ се разширяват.

— Чуй ме. — Хванах халата ѝ отпред, преди да успее да избяга. — Имам по-големи проблеми от ревността ти заради палавите очи на съпруга ти. Та защо не отидеш да си го изкараш на някого, който наистина иска да ти го открадне?

Айет се засмя горчиво, а гърлото ѝ се движеше по ръба на ножицата, притисната в шията ѝ.

— Наистина ли мислиш, че е ревност? Мислиш, че искам Кадир? Това, което искам, е да оцелея в харема. Тук е бойно поле. И смятам, че го знаеш. Защо иначе ще постъпваш така с Мухна и Узма?

— За какво говориш?

В старанието си да стоя далеч от Кадир и жените му не оставах дълго в харема, та да забележа Узма, след като се опита да ме унижи пред всички.

— Узма е изчезнала.

Айет се подсмихна, но съзрях страха зад погледа ѝ. Момичетата като нея измираха като мухи, а всичко, което тя имаше, за да се защити, бе ножицата.

— Точно като Мухна. Непрекъснато изчезват хора от харема. Кадир обаче има само четири жени от Мираджи. И изведнъж ти се появяваш и две от тях изчезват. Мислиш ли, че е съвпадение?

— Не. — Съвпаденията нямат такова жестоко чувство за хумор, Джин ми го каза веднъж. — Но знам, че не съм била аз.

Чак в средата на следващата сутрин успях да открия Шира. Бе се излегнала на трон от възглавници в сянката на огромно дърво, а край нея имаше петима слуги. Две жени стояха на пост, докато една слагаше хладни парчета плат на кожата ѝ, друга ѝ вееше, а трета масажираше нозете ѝ. Последната бе неподвижна, но чевръста, ръба на каната до нея бе се изпотил. Тя бе поруменяла и сякаш се чувстваше неловко отвъд сянката.

Изглежда, бъдещият султан на Мираджи вече имаше свой двор, макар всъщност да беше син на фалшив Синеок бандит. Шира се възползваше от това в оставащите седмици преди раждането му. Сега беше доста далеч от Дъстуок.

Когато се приближих, един от слугите ми препречи пътя.

— Благословената султима не желае да има компания днес.

„Благословената султима изглежда самотна като отшелник днес.“

Думите бяха на върха на езика ми, но полуджинската ми половина не правеше разлика между лъжа и сарказъм. Трябваше да се задоволя с вдигане на вежди към малката тълпа, която я заобикаляше. Жената май не оцени иронията.

— Шира — извиках през рамото на слугата.

Тя надигна глава да ме погледне, докато смучеше костилка от фурма, подмятаща се между пръстите ѝ. Направи физиономия на раздразнение, но махна с ръка.

— Пуснете я.

Слугите се отместиха колебливо. Погледнах Шира строго. С още една драматична въздишка, тя ги отпрати настрана. Всичко, от махането с ръка до положението на тялото ѝ, изглеждаше лениво, но зоркият ѝ поглед не ме изпусна нито за секунда.

— Значи затова Айет искаше ножица — каза тя вместо поздрав, докато свитата ѝ се разпръсваше. — Чудех се. Мислех си да я отрежа цялата още в Дъстуок, докато спеше на няколко крачки от мен, но реших, че късата коса може да ти отива. — Тя извърна глава. — Предположението ми е не било правилно.

— Накарала си Сам да ти донесе тайно ножица? — усетих, че подръпвам краищата на косата си, и отпуснах ръка, но не и преди Шира да забележи жеста.

— Изненадана ли си? — тя плъзна ръка по издутия си корем.

Предполагам, че не бях. Всеки от двамата приемаше другия само като средство към целта, но Шира носеше дете и това означаваше нещо и за двамата. Въпреки всичко допусках, че Сам е на наша страна. Мисълта, че се забърква в други беди, за които не знаем, докато се опитва да откридне

информация за нас, ме караше да се чувствам неспокойна. Ще излъжа, ако кажа, че не бях поне малко ядосана, задето той имаше възможността да ми предава информация и същевременно, когато не гледах, вкарваше тук инструменти, с които да бъда измъчвана.

— Просто бъди благодарна, че отказах да ѝ осигуря нож. Прерязаното гърло щеше да ти отива още по-малко от... — Тя махна вяло с ръка. — Това.

Преглътнах отговора си. Не можех да вляза в словесна война с братовчедка си сега.

— Каква игра играеш, Шира?

— Нарича се оцеляване. — Тя протегна ръка към мен, разтваряше и затваряше пръсти като безпомощно дете. Поех ръката ѝ и ѝ помогнах да седне, така че да ме гледа право, а не отдолу. Движеше се бавно, с едната си ръка непрестанно защитаваше корема си. — Бих направила всичко за оцеляването на сина си.

— И какво ще направиш, ако се роди и прилича на Сам? — предизвиках я. — Сините очи са ужасно подозрителни за хората от пустинята, уверявам те.

— Няма да изглежда така. — Каза го с такава увереност, та за момент помислих, че може да вижда истината в съществуващото, макар аз да бях полуджинът тук. — Не съм направила всичко това, за да се проваля накрая. Знаеш ли колко много се старах да не бъда сама дори и за секунда в харема, след като се разбра, че съм бременна? Замених тази ножица за тайна от Айет, с която да се браня като с щит от нея, тъй като имам нужда да я държа далеч от себе си повече, отколкото да я държа далеч от теб. Не ме разбирай погрешно, ти прекрасно отвличаш вниманието, но родя ли веднъж, всичко свършва за другите му съпруги, освен ако и те го дарят със син. А те не могат и го знаят. Така че наистина ли мислиш, че Айет не би убила бременно момиче, за да оцелее? Виждала съм на какво си способна, за да оцелееш, Амани. Знам, че ще разбереш.

Тамид кървеше на пясъка. Прогоних образа от съзнанието си.

— Затова ли Мухна и Узма изчезнаха? Заради оцеляването ти?

— Интересно. — Шира засмука костилката от фурма. — Мислех, че Мухна и Узма са твое дело, имайки предвид колко си близка със султана сега. Те не бяха особено мили към теб, а ти сякаш имаш силата да ги накараш да изчезнат.

„Ако исках да се отърва от някого, щях да започна с Айет.“ Изтласках тази мисъл.

— Значи не е било нито мое, нито твое дело. Момичетата не изчезват

просто така...

— Не и извън приказките. — Шира плъзна език по зъбите си, сянка на притеснение пробяга през лицето ѝ. Погледна настрани, а после отново насочи вниманието си към мен. — Да речем, че реша да ти помогна с нещо — Шира махна една от превръзките от челото си. — Какво ще искаш в замяна?

— Защо да ти помагам? — Кръстосах ръце. — Щях да разменя живота ти, ако исках нещо. Вече разменихме мълчанието ми за Сам. Какво друго мога да спечеля от теб?

— Доста по-слаба си в играта на оцеляване, отколкото си мислех.

Шира бе истински вбесена. Сякаш отново бяхме деца и бях твърде глупава, та да разбере правилата на някоя игра, която тя е измислила в училище.

— Тогава защо не ми кажеш как искаш да играем?

— Искam информация — каза Шира. — Виждала съм те с Лейла — слабата принцеса, лишена от чар.

— Какво за нея?

Дори в собствената си уши прозвучах отбранително. Обикновено прекарвах времето си в харема с Лейла. Хранехме се заедно. Обикновено аз ядях, а нейната храна изстиваше, тъй като вниманието ѝ бе съсредоточено върху поредната механична играчка.

— Тя е намислила нещо — каза Шира просто.

— Лейла? — Не успях да прикрия скептицизма в гласа си. — Кое те прави подозрителна — играчките за деца, които сглобява, или фактът, че тя още е почти дете?

— Промъква се наоколо — Шира се пресегна за нова превръзка. — Напуска харема и не знам къде отива. Не мога да я проследя. Но ти можеш.

— Искаш да знаеш къде отива? — беше трудно да я приема сериозно, след като отправяше обвинения срещу някого, две години по-малък от нас. — Притесняваш се от Лейла?

— Разбира се, че не. — Тя завъртя очи. — Притеснявам се от брат ѝ. — Аха, принц Рахим. Това вече не прозвуча особено глупаво. — Според слуховете той е голям длъжник на баща си.

Това бе вярно, помнех какво каза султанът, докато ядяхме патица онази нощ.

— Мислиш, че може да има мераци за трона. — Изведнъж видях накъде бие. Рахим мразеше Кадир, само не знаех дали го мрази толкова, та да отвлече съпругите му.

Но ако го мразеше наистина много, Шира беше възможна цел.

— О, виж ти! Не си толкова глупава, колкото изглеждаш. — Шира сложи нова влажна превръзка на челото си, струйки вода се стекоха по веждите и бузите ѝ. — Мълвят, че преди Кадир да докаже дали е способен наследник — тя прекара пръсти по издутия си корем, — султанът е бил на път да му отнеме трона. Смята се, че Рахим е бил неговият любимец. Защо иначе би се върнал в двореца, след като е командир в Илиаз? — Това име пробуди болката в белега от куршума. Илиаз бе остро напомняне за моето прострелване. — Ако той има намерения към трона и използва знанията за харема, които има сестра му, искам да знам. И трябва да има нещо, което ти искаш в замяна на информацията за Лейла и брат ѝ.

Лейла бе ми помогнала, когато исках да избягам от харема. Беше ми помогнала в първите ми дни в него, беше ме спасила от Кадир. Тя бе най-близкото до приятел, което имах между тези стени.

Вече не бях момичето, дето предава приятели. Само че Шира не го знаеше. Тя ме познаваше като момичето от Дъстуок, оставило Тамид да кърви на пясъка. Като момичето, което ще направи каквото е нужно, за да вземе това, което иска.

Някаква идея назриваше в съзнанието ми. Търсех начин да се отърва от пазачите си и може би беше това.

— Какво ще стане, ако имам нужда от нещо, което да отвлече вниманието на пазачите?

— Нещо спешно, като например една бременна султима, която се преструва, че започва да ражда няколко седмици по-рано? — разбра тя бързо.

— А хората в Дъстуок казаха, че си глупава, колкото си красива. — Не можах да се сдържа, макар да беше тъжно. Още ѝ бях бясна заради косата си.

— Изкарах шестнадесет години и направих доста по-малко бели от теб — отбеляза тя. — Защо ти е нужно отвлечане на вниманието? Да не би да се опитваш да видиш един сакат човек в двореца? Защото, трябва да те предупредя, може да не те посрещнат толкова топло, колкото си мислиш.

— Тамид не ти влиза в работата. — Палецът ми болезнено се заби в парчето метал под ръката ми. Вече почти беше тик. Тя бе намерила болното ми място и усмивката, която играеше на лицето ѝ, ми казваше, че го знае.

— О, значи знаеш, че е тук. — Тя видя отговора, изписан по цялото ми лице. — Взеха и двамата, защото ни остави. Предполагам, че си по-добра в играта на оцеляване, отколкото смятах.

— Искаше да тръгнеш, защото Фазим бе приключил с теб.

Ударът бе толкова низък, та почти съжалих, че го направих в

секундата, в която учудването се появи на лицето ѝ. Ала тя бе ударила първа. Лошо е да си играеш на опасни игри с човек, познавал те цял живот. Никой не излиза победител.

Шира отново си сложи маската на султимата.

— Кажи ми, че ще ми донесеш сведения за Лейла и аз ще отвлека вниманието от теб. — Тя протегна ръка, натежала от нови златни гривни, една от тях, без съмнение, Сам бе заменил за ножицата, с която отрязаша косата ми. Те подрънкваха нетърпеливо. — Имаме ли сделка?

Поех ръката ѝ и я вдигнах на крака.

— Да тръгваме.

* * *

Трябваше да призная, че Шира не беше лоша актриса. Виковете ѝ бяха толкова убедителни, та няколко пъти се притесних, задето съдбата е толкова жестока, че наистина да започне да ражда в момента, в който реши да се преструва. Тя наистина се свлече тежко върху мен, докато излизахме през портите на харема. Плачът и хлипането ѝ заглушиха думите ми към пазача, който ме чакаше. Той беше млад и очите му се ококориха в паника, когато султимата падна в ръцете му.

И просто така Шира се премести от моите рамене на неговите, привличайки цялото му внимание и притегляйки го надолу, докато се махна от погледа му. За секунда той извърна глава да ме проследи, спомняйки си задълженията си, но нов писък на Шира отново привлече вниманието му.

Изчезнах колкото може по-бързо. Писъците на Шира заглъхнаха зад мен, докато се стрелках през вътрешния двор и в залите на двореца към мозайката на Хава.

* * *

Казвали са ми, че очите ми са с цвета на морето в ясна нощ. Че са с цвета на пустинното небе. Очи на чужденец. Очи на предател.

Истината обаче беше, че не бях виждала нищо с цвета на очите ми, преди да срещна Нуршам. Имахме очите на баща си.

Беше ми странно да видя как тези сини очи ме наблюдават от железния кръг, в който седеше Бахадур, докато слизах към подземията на двореца. Той не проговори, когато достигнах до края на кръга. Нито пък аз.

— Не трябва да си тук, нали? — най-накрая изрече той.

Не се чудех особено какъв е баща ми, след като разбрах, че мъжът на майка ми всъщност не е истинският ми баща. Заради сините си очи все смятах, че е някой чуждестранен войник, а не исках да бъде наполовина чужденка. Не мислех много за това.

Бях малко по-любопитна, откакто открих, че съм полуджин. Откакто разбрах, че очите ми са знак, че баща ми ме е дарил със способности. Питам се какво ли ще усетя, когато най-накрая се изправя лице в лице с него, само ние двамата.

Не очаквах, че ще почувствам толкова много гняв.

— Тук съм, защото трябва да разбера как да те освободя. — Кръстосах ръце пред гърдите си, заключвайки гнева си, тук нямаше място за него, нито пък време. — Не защото ми пука дали ще започнеш отново да създаваш още мои братя или сестри, които да унищожат света. Но ще ми пука, ако султанът те използва, за да изгори всичките си врагове живи или за да погребее градовете им в пясъка. Не съм точно неговата дясна страна, нито пък много от хората, за които ме е грижа.

— Само веднъж съм погребал град в пясъка. — Разбрах, че има предвид Масил. Бях ходила там с Джин още преди да знам каква съм. Преди да прекося морето от пясък.

— Смяташ ли, че това може да е било преиграване? — попитах.

Бахадур ме наблюдаваше внимателно, без да мигне нито веднъж.

— Не се нуждая от помощта ти, Амани. Съществувам, откакто времето е започнало да тече. Не за първи път ме призовават и ме държат като смъртен по-скоро от алчност, отколкото от внимание. В крайна сметка винаги се освобождавам по един или друг начин. Няма значение кога се случва това.

— Е, за мен има значение. — Думите прозвучаха по-враждебно, отколкото исках. — Може да живееш вечно, но нашият вид е известен с това, че времето му е определено. Това е цялото време, което имам. Цялото време, което има всеки от нас. А аз трябва да спечеля война, преди то да свърши и преди животът на мнозина да бъде погубен по-рано, отколкото трябва. Кажи, щом са те хващали толкова пъти, има ли думи, с които да те освободя?

— Има, но не ги знам. Има и друг начин обаче. За него вече знаеш, тъй като знаеш историята за Аким и неговите съпруги.

Майки ми бе ми разказвала тази история, когато беше млада. Не бях се сещала за нея от години. Аким бил учен. Умен, но беден мъж. Знанието невинаги носи богатство, независимо какво казват свещените текстове. И в

проучванията си попаднал на истинското име на джин.

Използвал го да призове джина и да го затвори в кръг от железни монети.

Един ден, докато Аким слизал да вземе още захар от мазето, съпругата му намерила джина. Била пренебрегвана от мъжа си заради страстта му към книгите. Затова лесно била изкушена от джина. Той ѝ казал, че ако го освободи, ще я дари с детето, което тя така много желала.

Жената на Аким разрушила кръга от монети, които държали джина, и го освободила.

В този момент от историята майка ми обикновено правеше драматична пауза, хвърляше шепа барут в огъня, за да избухне. Да освободиш джин, без да го прогониш, е все едно да освободиш огън.

Джинът изгорил жената на Аким жива, а с нея и къщата.

— Ти си убил жената на Аким.

Не беше въпрос, беше истината.

— Да. — Нямах и капка съжаление в гласа му. — Това може и да беше преиграване — призна той.

Трябваше да разрушим кръга, само че този кръг не бе направен от монети. Беше вкопан в земята. Нуждаехме се от нещо мощно, нещо като барут.

Бахадур бе мой баща. Смятах, че едва ли ще ме изгори, но не можех да бъда сигурна.

— Има и други начини да разбереш как да ме освободиш. Други притежават това знание. — Бахадур ме гледаше от кръга. Беше нечовешки неподвижен, не помръдваше нервно и не играеше с дрехите си, както би направил човек. — Защо всъщност мина през толкова препятствия, за да се видиш с мен?

— Помниш ли майка ми? — Мразех се, задето попитах. Мразех се, задето се интересувах дали помни една жена сред много. — Захия Ал'Фадии. От Дъстуок. Помниш ли я?

— Помня всички. — Дали си внушавах, че има промяна в гласа на баща ми, леко изменение в равния тон, с който говореше с мен досега? — Майка ти беше много красива. Приличаш на нея. Тя побягна от къщи. През планините. Нямах да стигне далеч. Имаше достатъчно провизии за няколко дни, но не и за истинско бягство. Щеше да бъде принудена да се върне или евентуално да умре. Аз бях попаднал в един от древните капани на вашите хора. Тези, дето залагат за буракита. Недодялан, но понеже бе направен от желязо, вършеше работа. Захия ме намери в него и ме освободи.

— Защо не я спаси тогава?

Ето това бе въпросът, който наистина исках да задам. Не дали майка ми е оставила траен спомен в това безсмъртно, силно създание, а защо не е било достатъчно за него, за да спаси живота ѝ. Как е могъл да я остави с мен — дете, готова да защити и вероятно да умре — и да няма доблестта да се намеси.

— Можеше, нали? Можеше да я спасиш.

— Да. Можех да се появя в деня, в който вашите хора решиха да я обесят, и можех да прережа въжето и да я отнеса. Досуц като в приказките, които ти е разказвала като дете. Но после какво? Да я държа в кула още няколко години? Накрая пак щеше да умре. Точно това всички вие правите без грешка и без да се провалите. Ако бях я спасил тогава, тя щеше да умре по друг начин по-късно.

— Но щеше да живее по-дълго. — Чувах сълзите в гласа си. — Можехме да избягаме.

„Смъртта ѝ нямаше да е моя грешка“.

— Ти избяга — каза той.

Гневът ми изригна.

— Не е ли уморително да не ти пука за нищо никога, цяла вечност?

Не исках да плача пред него. Мразех, че ми пука дали плача пред него, но беше твърде късно. През сълзите си успях да чуя стъпки в далечината. Войници идваха за мен.

— Допусна да обесят майка ми. Остави мен и Нуршам да се срещнем във война — и двамата сме твои деца. — Стъпките вече бяха зад мен. Виках. — Стоеше там, докато опираха нож в корема ми! Ти си ни създал! Защо не ти пука за нас?

После бе твърде късно. Войниците ме сграбчиха, отнасяйки ме далеч от баща ми, влачейки ме към стълбите, докато се опитвах да се боря с тях, все още крещейки.

Нещо докосна шията ми. Беше игла в ръцете на пазача. Имаше нещо на метала. Веднага разбрах какво е. Нещо, което ме накара да заспя.

Изведнъж всичко се стовари на главата ми. Усетих как земята се изплъзва изпод краката ми. Щях да падна на земята, но някой ме хвана. Имаше силни ръце.

— Амани — името ми проби бурята от чувства. — Държа те.

Беше Джин.

Не. Когато зрението ми се избистри, видях, че султанът е този, който ме поддържа. Беше силен. Опитах да се съпротивлявам, но с един бърз жест ръцете му бяха под коляното ми и той ме вдигна на ръце точно като

дете. Тръгна и с всяка стъпка усещах пулса му по-близо и по-близо.

— Исках.... - опитах се да намеря някаква полуистина, с която да прикрия стореното. Думите ми бяха неясни заради упойката, а от движението ми ставаше лошо.

— Искала си да видиш баща си.

Чаках наказанието си. За гнева. Преминахме в хладката сянка на вътрешния двор през друга редица врати. Пред себе си зърнах три навеса, а слънчевата светлина играеше през клоните им.

— Да — признах. И това беше простата истина.

Исках да видя лицето му. Исках обяснение. Сега ту навлизах, ту изплувах от унеса. Започнах да треперя. Всяка част от мен искаше да се сгуши в топлината на другото тяло, което да ме носи. Сякаш бях малко дете, носено от баща си.

Ала той не беше мой баща. Той беше бащата на Ахмед, Джин, Нагуиб, Кадир и Рахим и беше убиец.

Смътно осъзнавах, че сме в харема. Усетих как султанът коленичи, а след това бях положена на легло, претрупано с разпръснати възглавници.

— Бащите често разочароват, Амани.

ГЛАВА 26

Когато се събудих, до мен имаше подарък. Оставен, докато съм спяла, в твърде открояваща се, съвършена опаковка с панделка сред неразборията от възглавници в стаята ми. Бавно изплува пред очите ми, докато излизах от замайването от лекарствата.

Надигнах се на лакти, без да обърна внимание на оставената до мен кана с вода. Колкото и да бях жадна, нямаше да рискувам да изпия нещо, което да ме приспи отново. Докоснах предпазливо подаръка с крак, очаквайки някакъв трик от Айет. След като нищо не експлодира, го взех в ръце.

Под хартията се появи син плат. Беше халат. Платът бе с цвета на морето, зърнах го за миг, докато пътувах на кораба. Краищата и ръкавите бяха обшити със златни конци. Когато се загледах по-внимателно в детайлите на бродерията, забелязах, че показват историята на принцеса Хава. На десния ръкав, където тя яздеше буракито през пустинята, дори имаше дребни мъниста, изобразяващи прахта изпод копитата му. Това бе най-красивото нещо, което бях виждала.

През по-голямата част от живота си мразех да се обличам в синьо. Макар повечето халати в такъв цвят в Дъстуок да бяха от евтини платове, аз го ненавиждах. От синьото очите ми изпъкваха още повече. Това беше една от хилядите причини да харесвам червената шийма, която Джин открадна за мен. Ала не мразех този халат.

Вмъкнах се в него и се насладих на усещането от допира на плата до кожата ми. Хрумна ми, че досега не съм обличала дреха, носена от друг. Всичките ми одежди в Дъстуок принадлежаха първо на братовчедките ми. Купих си облекло втора употреба, когато отидох в Джупитър Сити. Дори във въстаническият лагер дрехите ми бяха притежание на Шазад. Това бе първата одежда, която наистина ми пасваше. Беше направена за мен. И знаех какво означава.

Беше прошка за посещението ми при Бахадур.

Въпреки подаръка на султана не знаех какво съм изгубила при излизането си от харема. Доверието на султана — определено. Свободата ми — може би. Нищо не го спираше да отнеме отново свободата ми само с няколко думи. Нямаше да сгреша, ако не ме пускаше извън харема. Прекарах пръст по златната бродерия на ръкавите. Все пак се опитвах да го унищожа.

Макар да забавих крачка, докато се приближавах към вратите на харема, не попаднах на никакви невидими бариери. Минах през свода, който водеше към двореца, както направих предишния ден, когато с Шира се измъкнахме. И все пак бях нащрек. Пред портата обаче не ме чакаше батальон войници. Просто един мъж, както винаги. Но не беше войник. Или по-точно, не беше случаен войник.

Принц Рахим, братът на Лейла, облечен с командирската си униформа, ме чакаше пред портите със скръстени зад гърба ръце. Този, който бе говорил на двора, роден на бойното поле. Този, чиито тъмни очи ме наблюдаваха внимателно по време на преговорите. Не говореше много, но когато отвореше уста, винаги казваше нещо ценно.

— Е, поне ще знам, че няма да ме надбягаш с това — каза Рахим, докато оглеждаше халата ми.

Предложи ми дясната си ръка.

— Нима един принц няма по-важни занимания от това да ме съпровожда? — попитах аз, минах край него и продължих по вече познатия път към стаята за съвещания.

Той закрачи зад мен.

— Успях да убедя баща си, че е редно да те наблюдава някой с малко повече опит. Може би някой достатъчно умен, та да знае, че султимата би трябвало да роди чак след няколко седмици. Но номерът ви не беше лош.

— Трябва ли да съм поласкана — попитах, докато минавахме под свод с мозайка от сини и бели плочки, — че вече ме пази командир?

Устните на Рахим се извиха.

— Не ме помниш.

Не беше въпрос.

„Никога не сме се срещали“, помислих си аз. Беше на върха на езика ми. Ала не можеше да иде по-нататък. Докато вървахме, го погледнах с крайчеца на очите си, съзнанието ми се опитваше да го разпознае. Още като го видях за първи път, ми се стори познат, но го отдадох на приликата му с Лейла. И с баща ми.

— И все пак — каза той и докосна хълбока ми, там, където беше белегът — куршумът те повали доста бързо.

Мигновено го познах. Изстрел. Миризма на барут. Ужасяваща болка в тялото ми. После мрак. В Илиаз. Войник зад Джин вдигаше пушка, пръстите му бяха на спусъка.

Заковах се на място.

— Ти ме простреля в Илиаз.

— Така е. — Рахим продължи да върви, видимо доволен от факта, че

вече сме стари приятели с много барут и смърт зад гърба си. — Но за твое и мое добро, явно не съм се справил много успешно. Надявам се, че можеш да ми простиш, и ти предлагам да започнем на чисто.

Той знаеше. Беше ме видял в Илиаз, тоест знаеше коя съм. Знаеше, че не съм просто полуджин от Последната страна.

Рахим осъзна, че съм спряла. Той също спря и се обърна към мен.

— Усъмних се веднага щом те видях онзи ден на двора. Но не бях сигурен, докато очарователната съпруга на брат ми реши да те... разголи малко. — Поне изглеждаше засрамен, като го каза. Отново усетих как старото унижение плъзва по кожата ми. — Уверих се, щом видях белега на хълбока ти.

— Тогава защо вървя с теб към залата за съвещания вместо да вися окована с верига на глезените и да разкривам на баща ти всички тайни на въстаниците?

— Вече провесваме хората за китките, не за глезените — уточни Рахим. — Затворниците не разсъждават ясно, ако цялата кръв се стече в главите им.

Не знаех дали се шегува.

— Не си много добър с думите, казвали ли са ти го?

— Затова съм войник, а не политик. Или поне бях. — Рахим потупа меч на колана си. — С баща ми имаме известни търкания.

— И ще спечелиш отново благоволението му, като му поднесеш Синеокия бандит? — попитах аз.

— Баща ми не дава благоволението си никому. Просто се преструва, когато му изнася. И така аз и ти сме на една и съща страна — мразим баща ми.

Наблюдавах го внимателно. Това сигурно беше номер. Някакъв план на султана. Но и без това бях в ръцете му.

Нямаше нужда да ми изпраца фалшив предател, можеше просто да ми нареди да му разкрия всичко, което знаех за въстаниците. „Лъжеш“, опитах да кажа, но думите не излязоха от устата ми.

Той не лъжеше. Но и не ми казваше цялата истина.

— Какво искаш? Щом сме на една и съща страна?

— Нова зора. — Рахим извади една от брошурите, които бяха паднали от небето, и я размята пред лицето ми. Беше намачкана от джобовите на униформата му. — Нова пустиня.

— Да не искаш да кажеш, че желает Ахмед да е на трона?

Явно Шира напълно грешеше, като смяташе, че той иска да стане султан.

— Казвам, че не искам баща ми да е на трона. И че мога да ти помогна. При едно условие. Искам ти и вѣстаниците ти да измъкнете сестра ми от харема.

— Лейла? — Кръглоликото момиченце, което правеше играчки за другите деца от харема и ми напомняше на най-младите ми братовчедки, макар да беше десет години по-голяма от тях. Гласът му прозвуча по-нежно, докато изговаряше името на сестра си. — Защо? Тук е сравнително безопасно и тя самата ми е казвала, че има много по-лоши места.

— Ако съм прав, тя е в опасност.

Спомних си как Шира ме разпитваше за тайните на Лейла и как я наблюдаваше с крайчеца на очите си, готова да унищожи всяка възможна заплаха за детето си. Но смятах, че Рахим не говореше точно за това. Мъжете обикновено не разбираха женската политика.

— Каква опасност?

Той не отговори на въпроса ми.

— Ти си полуджин. Виждал съм те да правиш малкия си номер всеки ден на съвета. Истината ли казвам?

— Да.

Излезе от устните ми с лекота.

— Опитвам ли се да те измамя?

Опитах се да кажа „да“, но не успях да го изрека.

— Не.

— Можеш ли да ми се довериш?

„Нямам доверие никому тук.“

— Да. — Но нямаше да се предам така лесно. — Искам обаче да знаеш защо. Много хора не се разбират с бащите си. — Научих го от първа ръка предишния ден. — И все пак повечето не искат бащите им да умрат.

— И бащите обикновено не изпращат синовете си да умрат, щом навършат дванайсет. — Рахим го каза толкова делово, че ме изненада. — Или поне така съм чувал. Нямам кой знае каква база за сравнение.

Рахим отново закрачи и този път го последвах.

— Как ги убеди да те изпратят във войската? — Поддържах неговия ход. — Половината хора в харема биха убили за възможността да избягат.

Включително аз.

Рахим не отговори веднага, а когато го стори, подбираше думите си внимателно, сякаш решаваше какво да сподели с мен и какво да премълчи.

— Опитах се да разбия черепа на Кадир с голи ръце.

Не очаквах такъв отговор.

— И какво стана? — попитах.

Рахим ме погледна за миг.

— Това ли ме питаш? А не защо?

— Срещата съм Кадир. Мога да се досетя защо.

— Искам да отнема нещо от баща си. Както той отне от мен. Жените изчезват от харема всеки ден. Повечето Деца просто трябва да приемат, че майките им изчезват без обяснение. Но аз не бях готов за това. — Спомням си колко тих стана гласът на Лейла, когато ми разказа, че са ѝ отнели майка ѝ. Тя имаше същата майка като Рахим. Предполагах, че той не е реагирал така спокойно като сестра си. — Бяха необходими цели трима войници, за да ме отделят от Кадир. Носът му още е изкривен, забелязва се.

Той потърка собствения си свършено прав нос, за да прикрие усмивката си. Осъзнах, че това е носът на султана. Именно заради това Рахим приличаше на Ахмед.

— И как така не си мъртъв? — попитах.

— Султанът се притеснява да убива публично собствените си синове. Особено след като е пролял кръвта на толкова много свои роднини. И така баща ми реши да ме отпрати на война, за да умра някъде далеч от очите му. Баща ми ме подцени.

— Вместо това ти стана командир.

— Най-младият в историята. И най-добрият. — Не се хвалеше, осъзнах аз. Звучеше като Шазад. Имаше пълната увереност, че е прав. — Та ще измъкнеш ли сестра ми?

Не трябваше да правя това. Ахмед или Шазад, или дори Джин трябваше да водят преговорите с Рахим. Това не беше работа за Синеокия бандит. Но в момента бях единствената тук.

— Зависи какво ще предложиш.

— Как ти се струва една армия? — Не беше лошо начално предложение. — Емирът на Илиаз ще пристигне за Ауранзеб. Той обича султана не повече от мен, а бойната сила на Илиаз е почти равна на цялата останала мираджинска войска. Само с една моя дума тази армия може да мине на страната на твоя Въстанал принц.

Пристигнахме.

Султанът вдигна глава, когато влязохме.

— О, Рахим, виждам, че си успял да доведеш Амани чак дотук, без да ти избяга. — Думите бяха изречени с топлота. — Поздравления. Явно е нелека задача.

Само една дума. Беше достатъчно, за да ме предаде на баща си. Просто трябваше да му каже, че съм Синеокия бандит. И в миг всичко щеше да свърши. Можеше да ме предаде, преди изобщо да сме сключили

сьюз.

Но не го направи. Рахим се отдръпна и ме пусна да вляза в стаята пред него като истински джентълмен. Докато минавах край него, ми прошепна:

— Кажи, че лъжа.

Не казах нищо, докато заемах мястото си зад султана. Можех да изричам само истината.

ГЛАВА 27

— В родната ми страна има древна поговорка, предавана от поколение на поколение. — Сам разтвори ръце, сякаш я виждаше изписана с огромни букви, носещи се във въздуха пред него. — „Не се съюзявай с хора, които са се опитали да те убият.“

— Ей сега си го измисли. — Шазад се облегна на стената, през която току-що минаха със Сам. Тя бе единственият човек, когото познавах, който не би бил дори леко смутен при минаването през стена с толкова съмнителен мъж.

— Така е — намигна й Сам. — Но не можеш да отречеш, че е добър съвет.

— Шазад едва не отрязва гърлото ти, когато се запознахте — изтъкнах аз. — А ето ни тук.

Следях портата на градината, в случай че някой решише да влезе. Беше сутрин, слънцето осветяваше срещата ни, останалите в харема бяха будни и всичко това ме притесняваше. Но изгревът бе настъпил, преди Сам да успее да стигне до въстаническият лагер с предложението на Рахим. А Шазад не желаше да чака цял ден.

— Това е само защото чарът на Шазад е по-силен от всяка мъдрост — Сам отново й намигна, но тя не му обърна внимание. — Освен това аз съм само вестоносец. Именно така ще остана далеч от куршумите.

— Какво?

Отново говореше безсмислици.

— Това е албишки израз, означава.... о, няма значение.

Той поклати глава, сдържайки смеха си. Беше един от редките случаи, в които усмивката му изглеждаше истинска, а не пресметната или предназначена да ме очарова. Точно такива моменти ме караха да го харесвам.

Ала погледът на Шазад бе отнесен. Сякаш решаваше някакъв проблем в съзнанието си. Вече се досещах какво ще каже. От векове повтаряше на Ахмед, че се нуждаем от истинска бойна сила. И сега аз й предлагам такава сила. Тя приемаше предложението доста сериозно, че да дойде лично. Дори не бе направила коментар за липсващата ми коса, макар да знаех, че е забелязала.

— Можем ли да му се доверим?

— Крие нещо — отвърнах. — Не иска да ми каже защо толкова се бои

за Лейла например. Но не ме е лъгал. Мрази баща си и няма желание да завземе трона.

Независимо от подозренията на Шира, истината излезе с лекота от устата ми.

— Ти какво мислиш? — обърна се Шазад към Сам.

За момент той се стресна от пълната сила на вниманието ѝ.

— Мисля, че не аз трябва да вземам решения на когото да се доверите — отговори след миг Сам. — Тоест, очевидно имате превъзходен вкус — допълни и посочи себе си.

— Имаше предвид дали ще успееш да измъкнеш Лейла от двореца.

— О, хм. — Той прочисти гърлото си. — Мога да я измъкна тук, както вмъкнах теб. — Усмивката му отново замря. — Само дето съм установил, че хората обикновено забелязват, ако изчезне някоя принцеса.

— Ти имаш богат опит с отвличането на принцеси, нали? — попита Шазад.

— Ще ти кажа, че принцесите ме смятат за неустоим — намигна ѝ той. — Но още трябва да поработя върху бандитите и генералите.

— Прав е — прекъснах ги аз, преди спорът да ги погълне. — Жените изчезват от харема често, но дъщерите май са по-добре охранявани. Не може просто да изчезне — ще усетят липсата ѝ.

— И ти ще бъдеш разпитана. Рахим ще бъде разкрит заедно с нас и ще изгубим всяка възможност да измъкнем теб и джина от ръцете на султана. — Както обикновено, Шазад бе няколко стъпки пред нас. Разказах им за срещата с баща си. Или поне за най-важното от нея. Че единственият начин да го освободим е да разбием кръга. Нуждаехме се от експлозиви. А дори аз знаех, че няма как да взривиш нещо в двореца, без някой да забележи.

— Затова трябва да улучим всичко с един изстрел. — Шазад разсъждаваше на глас. — Ще измъкнем всички наведнъж, не можем да си позволим друго.

Беше права. Ако измъкнехме баща ми, щяхме да изгубим всички шансове да помогнем на Лейла и Рахим. Ако успеехме да изведем тях двамата от двореца, баща ми оставаше в ръцете на султана. Трябваше да измъкнем и тримата едновременно. Разполагахме само с един изстрел. Един изстрел за трите цели.

— Ауранзеб — казах и погледите на Шазад и Сам се насочиха към мен. — Можем да използваме Ауранзеб за прикритие. Това не е нещо, което тримата ще успеем да направим сами с мъничко късмет. Ще ти трябва подкрепление, а доколкото чувам, доста непознати ще дойдат за Ауранзеб,

така че може би ще можем да внедрим малко хора сред тях.

Шазад се замисли над думите ми. Нито Сам, нито аз проговорихме, докато тя замисляше празненствата в двореца.

— Възможно е да успеем на Ауранзеб. Лесно ще вмъкнем Имин. Както и Хала, ако се върне навреме от Сарамотай. Може би още двама или трима, без да насилваме прекалено късмета си. — Тя вече си представяше празненството като бойно поле и бях наясно, че търси пролуки и пътеки за бягство. На лицето ѝ бавно се изписа усмивка. Ала замря, когато Шазад вдигна очи. — Ами ти?

Беше права. Не трима човека трябваше да бъдат измъкнати от двореца. А четирима.

Не можех да остана тук. Каквото и да постигнем на Ауранзеб, можеше да се окаже напразно, ако не успееш да избягам с тях.

Можехме да счупим кръга. Но докато султанът имаше контрол над мен, лесно би призовал баща ми отново. Щяха да измъкнат Лейла и Рахим и да спечелят цяла армия. Беше възможно обаче султанът да ме накара да издам името на всеки въстаник, преди да успеят да ударят.

— Ще се притесняваме за това, като му дойде времето. — Опитвах да звуча ведро. — Засега ще кажа на Рахим, че ще приемем сделката му. А и все още има време до Ауранзеб.

Сам започна да говори отново, излагаше подробно плана. Ала Шазад се заплесна така лесно. И двете си мислехме едно и също.

Не можех да остана тук след Ауранзеб. Не и жива.

ГЛАВА 28

Войната наближаваше. Всеки го чувстваше. Дори тези, които не бяха родени по време на предишната война, когато султанът бе завзел трона.

И изглежда, никой не знаеше на чия страна е.

В двореца го виждах в надигащото се напрежение в стаята за съвещания. Виждах го в начина, по който ксичанският генерал удряше по масата и събаряше по някоя кана с вино и то се разливаше върху пръснатите книжа. Виждах го в броя на пушките и мечовете, които пазеха албишката кралица при пристигането ѝ в двореца.

След като Рахим стана мой пазач, за мен беше много по-лесно да се движа свободно. След няколко дни разбрах защо султанът му е позволил да стане мой защитник. Рахим и Кадир се ненавиждаха. Султанът бе изразил неудовлетворението си, задето Кадир ме заглежда, превръщайки друг от синовете си в мой щит.

Рахим ми даваше сведения за военните срещи, които мълниеносно стигаха до Сам. Успях да го предупредя, когато мъжете от градската стража сметнаха, че са открили въстаническият лагер в града. Така и не намериха нищо. И два дни по-късно имаха съвсем нова информация, която ги изпрати в другия край на Изман.

Новината, че султанът преговаря с чужденци, също плъзна отвъд стените на двореца.

Хората не бяха забравили ненавистта си към галанската власт. Из улиците вече се въртяха нови памфлети, напомнящи на мираджинския народ колко е страдал заради окупаторите и султана. Но когато войниците се опитваха да открият източника на брошурите, попадаха в кръг и вървяха по собствените си следи.

Въстанието набираше сили и барутните взривове зачестиха сред целия Изман. Повечето избухваха в кварталите, пострадали най-тежко от галанското управление. Слънцето на Ахмед се появяваше по сградите, изрисувано нощем. Домашни бомби биваха заправяни по войниците на улиците. Хората бяха започнали да рисуват слънцето на Ахмед на корпусите на корабите си. Въстанието се разрастваше повече откогато и да било. Армията на султана преследваше нарушителите на реда. Но имената на тези, които властта възнамеряваше да арестува, достигаха първо до въстаниците и чак след това до войската. Докато мъжете с униформи достигнеха вратите на издирваните, къщите им вече бяха празни.

Докладвах на Сам за тридесет жители на Изман, линеещи в затвора и очакващи екзекуция, та да послужат за пример какво става с поддръжниците на въстанието. Последния път властите бяха арестували цяла таверна, тъй като хората вътре бяха пийнали, качили се на масите и започнали да крещят името на Ахмед. Въстаниците успяха да освободят половината, преди да увиснат на въжето. Останалите бяха умрели мъчително. Палачът на султана умишлено бе направил връвта твърде къса. За да страдат.

За да гледа Ахмед как страдат.

Спечелихме хората. Спечелихме града. Но не можехме да превземем двореца. Не и без армията, която Рахим ни обеща. А дотогава трябваше да се разгорят още много огньове. Огньове, които ние запалихме. Сам каза, че ние сякаш се опитваме да направим дупки в плетена кошница. Не можех да си спомня кога бе започнал да използва „ние“ вместо „вие“.

— Има идея да построят отново фабриката в Последната страна — казах на Сам няколко седмици преди Ауранзеб. — Тази извън Дъстуок. След като си върнат нашата половина от пустинята. — Жест на добра воля към галаните, свидетелстващ за желание Мираджи да им осигури оръжие за воините им със страни, несподелящи техните убеждения. — Ще изпратят там малка група, войници и инженери, за да проверят дали е възможно.

— Какво пропускам?

Сам беше позъор, ала не беше глупав, макар да се правеше на такъв през половината време.

— Аз съм от Дъстуок — отвърнах и се облегнах на дървото. Бях уморена. Хладният вятър прекара пръсти през косата ми и ме успокои. — Родена съм там. Може да не е много хубаво място, но заслужава по-добра съдба.

Сам кимна.

— Значи ще се уверим, че групата няма да успее да се върне.

После изслуша останалите ми бръщолевеници за нещата, които научих след последната ни среща. Но когато свърших, не си тръгна веднага.

— Знаеш ли — каза той, все така облегнат на стената срещу мен, — слушал съм доста истории за Синеокия бандит. Вярно, някои бяха за мен. Особено харесвам историята за това как Синеокия бандит открадна едно колие направо от врата на жената, хванали го и все пак успял да я съблазни.

— Имаш ли да кажеш нещо важно, или просто ми напомняш, че колкото по-дълго остана затворена тук, толкова по-опетнена става репутацията ми?

— Искам да кажа, че в нито една от историите не се споменава Синеокия бандит да е страхливец.

Това привлече вниманието ми.

— О, значи си искал да кажеш, че трябва да те ударя в лицето?

— Ако знаех, че известният бандит, сражавал се във Фахали и всявал страх у войниците на султана, е толкова малодушен, сигурно нямаше да взема славата му. За работата не е добре да ти се носи слава на страхлив бандит. А ти трябва да приемеш това, че ти я откраднах, като комплимент. Можех лесно да стана Русия бандит или Поразително красивия бандит, или...

— Кълна се, Сам...

— Не, сериозно, опитай да кажеш, че не съм могъл да се нарека Поразително красивия бандит, говорителко на истината? Кажи, че не съм красив, предизвиквам те. Виждаш ли? Не можеш.

— Явно наистина си мислиш, че няма да счупя носа ти.

— Виж — Сам отново продължи по същество, — само малодушието е възможната причина още да не си опитала да говориш с единствения човек, който би могъл да извади металното парче от тялото ти, та да избягаш от двореца.

Съзнанието ми се проясни.

— Шазад ти е казала за Тамид. — Почувствах се леко предадена. — Не е толкова лесно.

— Несъмнено е по-трудно, ако не опиташ. И въпреки безбройните подвизи, доказващи смелостта ми, аз твърде много се боя от генерала ти и най-искрено не искам да ѝ съобщя, че дори не си опитала. Защото познай кого ще обвини? Не този, когото наистина харесва.

— Шазад те харесва — отвърнах безцеремонно аз. — Защо въобще ти пука?

— Тя разчита на теб. Ти не го виждаш, но тя го вижда. — За момент той сякаш наистина говореше сериозно. — И мисля, че не си чак такава егоистка, та да предпочетеш да издъхнеш в ръцете ѝ само за да избегнеш един неудобен разговор. Освен това, ако умреш, не мога да бъда на две места едновременно.

Пренебрегнах последното изречение. Сам ме изнервяше дори повече от обикновено, когато беше прав.

На другия ден потътрих крака на излизане от стаята за преговори и Рахим забави крачка с мен.

Султанът го погледна въпросително. Искра подозрение, която никой от нас не можеше да си позволи. Рахим също я видя. Наведе се към баща си и прошепна в ухото му.

— Галанският посланик има такъв вид, сякаш ей сега ще направи нещо много глупаво. — Не грешеше. Бях разкрила три от лъжите на посланика на тази среща, а той се вбесяваше все повече и повече. — Ако беше някой от моите войници, щях да го изпратя да тренира, докато се поуспокои. Тъй като не е, най-добре е да го оставим да се поразтъпче напред.

Султанът обмисли думите му, накрая кимна и ни остави назад.

— Има един... — Думата „затворник“ не можеше да се изплъзне от устата ми. — Младеж. От Последната страна. Само с един крак.

— Познавам го.

— Можеш ли да ме заведеш при него? — настоях аз.

— Ще ми кажеш ли защо ти е толкова нужен, та си готова да отидеш там, където баща ми не иска да ходиш?

— Ще ми кажеш ли защо сестра ти трябва да бъде измъкната от харема толкова спешно?

Рахим потърка ъгълчето на устата си, с което скри усмивката си.

— Насам.

Започнах да разпознавам тази част от двореца, когато се озовахме пред дълго извито стълбище. През първия си ден тук слязох по него, тялото ме болеше от пресните рани, краката ми с нежелание се подчиняваха на заповедите на султана.

Чух гласове, когато стигнахме по-нагоре. Веднага разпознах гласа на Тамид. Напомняше ми за безбройните пъти, в които се смеехме глупашки, след като ни изгониха от класната стая за неприлично поведение. За нощите след смъртта на майка ми, в които заспивах, докато той ми четеше Свещените книги. Другият глас бе женски и нежен. Прииска ми се да се обърна. Да не слагам пръст в раната. Но Сам поне веднъж бе казал нещо смислено. Нямах право да се държа страхливо в това въстание.

Протегнах ръце и блъснах вратата.

Две стреснати глави се извърнаха. Тамид седеше на края на същата маса, на която се събудих. Видът му ми се стори толкова болезнено познат, че за момент ми се дощя да се втурна към него и да му разкажа всичко. Левият му крачол бе навит до коляното. Или поне дотам, където трябваше да бъде коляното му.

Вместо това там имаше бронзов диск, скриващ мястото, където свършваше кракът му. Беше привързан към кожата с кожен ремък. Към него не бе прикрепено нищо. Остатъкът от крака на Тамид — кухия лъскав бронз, беше в ръцете на Лейла, която седеше срещу него. Тя се взря в мен и Рахим с ококорени очи, устата ѝ се отваряше и затваряше в беззвучна паника.

Е. Не бях очаквала това. Мисля, че и Рахим не бе го очаквал.

— Не казвай на татко! — изтърси тя. Беше възможно най-погрешното нещо, което можеше да каже. Пък и фактът, че по врата ѝ плъзна внезапна червенина, също не ѝ помогна. — Просто дойдох да се уверя, че не... — тя замлъкна.

— ...скърца — допълни Тамид, докато Лейла издаваше звук, напомнящ твърде много на скърцане. — Болтовете скърцаха и Лейла дойде да ги намести. Все пак тя направи този крак.

— Убеден съм, че е било така. — Рахим изглежда Тамид по начина, по който бащите и братята изглеждат момчетата, които хвърлят неуместни погледи на дъщерите и сестрите им. Значи това беше тайната на Лейла, която Шира копнееше да научи. Шира смяташе, че момичето се измъква, за да крои планове срещу нея с брат си, но Лейла бе просто една отнесена девойка, която излизаше от харема, за да се среща с момче.

Щеше да е забавно, ако не бях сигурна, че Шира може да се възползва и от това. Повече от веднъж ме биха, задето се срещях тайно с Тамид. А аз не бях принцеса. И не бях влюбена в него. Затова ли Рахим толкова отчаяно искаше да измъкне Лейла от двореца? Дали щяха я накажат толкова сурово, колкото Тамид? Но между брата и сестрата имаше и друго, което изобщо не се отнасяше до Тамид.

— Ти ли го направи, Лейла? — Рахим посочи бронзовия крак в ръцете ѝ.

Тя кимна, притеснена.

— Реших, че може да е полезен.

Значи не правеше само играчки за децата в харема. Това беше страхотно, трябваше да ѝ го призная.

Ала Рахим беше бесен по начин, който не разбирах съвсем.

— Хайде, Лейла, ще те заведе в харема. И без това трябва да обсъдим някои неща.

Добре, отдавна беше време да сподели с Лейла плановете ни за Ауранзед. Празникът вече наближаваше и тя трябваше да знае, че ще я отведем.

Последва най-дългата, най-неловката минута през живота ми, докато

Лейла свързваше отново металния крак на Тамид. Всеки се опитваше възможно най-усърдно да не поглежда никого и само металните звуци разсичаха тишината, докато Лейла работеше. Когато най-сетне приключи, Рахим направо я извлече от стаята, като си спомни за мен едва в последната секунда.

— Амани, ще се върна за теб.

Тамид и аз не проговорихме, преди Лейла да затвори вратата. Неловката тишина се стелеше между нас дълго след като стъпките им заглъхнаха.

— С удоволствие бих побягнал, но нали се сещаш — Тамид потупа крака си под коляното. Отговори му звук от нещо кухо. Намръщих се. — Изглежда, ти трябва да си тази, която напуска стаята. От уважение.

— Тамид...

— Знаеш ли как загубих крака си, Амани? — прекъсна ме той.

— Знам.

Спомнях си последната мрачна нощ в Дъстуок по-ясно от всички объркани дни преди нея.

— Не — Тамид стовари ръка върху масата. Може би щях да се стресна, ако не бях свикнала със звука на изстрели, насочени към мен. — Не знаеш. Видях как Нагуиб ме прострелва и избяга. Не беше там, докато лежах на пясъка и пицях. Не беше там, когато Шира им предложи сделка, убеждавайки ги, че може да им помогне да те открият. Че те познава по-добре от почти всеки и че знае къде би отишла. По-добре от почти всеки. — Ръцете му потрепераха и той ги сви в юмруци. — Не видях как ме издърпаха от ръцете на майка ми и ме взеха със себе си заради нищожната вероятност да се окажа полезен. Не беше с мен във влака, който тракаше към Изман. — Намирах се в същия влак. Видях Шира на този влак. Целунах Джин на този влак. Без изобщо да си помисля, че и Тамид може да е там.

— Нагуиб каза, че те е оставил да умреш в Дъстуок. Смятах, че си мъртъв, Тамид.

Думите, с които се успокоявах месеци наред, прозвучаха като слабо извинение сега, когато той стоеше пред мен от плът и кръв.

— Аз също. — Бе подпрял дясната си ръка, свита в юмрук, на бедрото си. — И аз смятах, че съм мъртъв, докато се свивах в агония. Когато пристигнах тук, Свещения баща каза, че раната е инфектирана. Че ще трябва да го махнем. Не беше тук, когато отразяха крака ми, Амани. Но сега си. Нека позная — нуждаеш се от помощта ми. Искаш да ти кажа кой от металите, зашита под кожата ти, трябва да отрежеш, за да избягаш.

Притиснах пръсти толкова силно в метала в ръката ми, та се почудих дали ще ми остане синина. Тамид ме познаваше твърде добре, за да разчете мълчанието ми.

Надигна се от ръба на масата. Престорих се, че не забелязвам лекото му потреперване, когато прясно смазания му крак докосна земята, нито начина, по който потърси равновесие за част от секундата, преди да закрачи из малката стая. Преструваше се, че разтребва, макар всичко да бе свършено подредено. Намести шишенцата, така че всички етикети да гледат в една посока. Те проскърцваха при всяко завъртане. Отвори една врата, която водеше към малка стая. Забелязах, че там има легло.

— Ужасно си предвидима. Знаеш ли, в Дъстуок бе решила, че имам проблеми със съня. Но не беше вярно. Само да знаех, че са те били, лежах буден в стаята си и чаках да пропълзиш през прозореца и да ме помолиш за нещо.

Не знаех това. Преглътнах сълзите, които се събираха в гърлото ми.

— Мисля, че не ме мразиш чак толкова, колкото се опитваш да ме убедиш.

— И как го реши?

Лейла бе оставила инструментите си и той започна да ги подрежда. Не беше особено заинтересован от думите ми.

— Защото ако наистина ме мразеше, щеше да си разкрил на султана връзката ми с въстаниците. — Прозрях истината, щом го изрекох. — Вместо това се престори, че не ме познаваш, когато пристигнах. Помагаш на султана за много други неща. — Истината прозвуча като обвинение. Беше ми по-лесно да го напада като въстаник, обвиняващ враг, отколкото като момиче, обвиняващо стар приятел. — Ти си му дал необходимото знание, за да контролира Нуршам и мен. И си го научил достатъчно на първия език, та да залови джин. Но не ме предаде. — Видях как потреперва при споменаването на джина. Вкопчих се в това. Може би вече не му пукаше за мен толкова, че да ми помогне, но все пак го познавах. Свещените думи течаха из тялото му вместо кръв. — Нали знаеш, че султанът ще избие доста повече хора, ако разполага с джин.

— Знам.

— И го приемаш, така ли?

— Какво имаш предвид? Че трябва да му се опълча, защото възнамерява да стори нещо гадно, или заради чувствата си... — За момент пръстите му потрепнаха и той изпусна малък хирургически инструмент под масата. — Заради чувствата си към теб?

„Какви са чувствата ти към мен?“ Но въпросът не беше честен и аз

вече знаех отговора. Истината бе изписана на лицето му.

— Той е нашият султан, Аmani. Нашата работа е да му се подчиняваме, не да се съмняваме в него.

— Не вярваш в това. — Простата истина се изплъзна от устата ми. Взех металната тръбичка от пода и му я подадох. — Ти ходеше на молитва всяка вечер. Не вярваш, че е правилно един джин да бъде държан като затворник.

— На теб какво ти пука?

Той не взе инструмента от ръката ми. Затова го оставих на масата.

— Оказва се, че вече работя в сферата на спасяването на животи.

— Е, направо е жалко, че не беше на тази служба преди десет месеца, когато ме остави да умра.

— Те ти го причиниха, Тамид — не се отказах аз. — А не аз.

— Да, те го направиха — призна той. — Но ти ме изостави.

Нямаше какво да отговоря.

Тамид изви главата си по-далеч от мен. Косата на повечето мъже падаше пред очите им и ги скриваше от поглед. Ала косата на Тамид бе винаги прилежно сресана назад.

— Какво трябва да кажа, за да те накарам да излезеш, Аmani?

Не трябваше да казва нищо повече.

ГЛАВА 29

Облегнах се на един стълб до стъпалата в двора. Отново на твърда земя. Притисках силно ръцете си в мрамора. Спрях сълзите си. Насилих се да си спомня, че съм пустинно момиче. Не можех да хабя излишно вода. А тук не биваше да показвам слабост. Дворецът бе опасен като пустиня в тъмна нощ.

Рахим бе ми казал да го изчакам. Не трябваше да оставам без пазач. Не знаех колко ще се забави. Беше много изкушаващо да огледам наоколо, но не можех да рискувам да ме хванат без придружител. Това би провалило и прикритието на Рахим. И се съмнявах, че султанът ще ми прости за втори път, след като отидох да видя Бахадур. Щом тази мисъл изникна в ума ми, се почудих какво прави там. Не би трябвало да има значение, никога не съм се страхувала да попадна в беда. Там е, защото главата ми можеше да се окаже на дръвника, рекох си. Защото загубата на доверието му би означавала загуба на достъп до информация, от която се нуждаехме.

Затова чаках, като се опитвах да не обръщам внимание на сърбежа под кожата си. Трябваше да се раздвижа, да направя нещо. Слушах звука от фонтаните и птиците, които обитаваха част от двореца, затворени тук с подрязани крила като патиците в потока. Внезапното изскърцване на вратата прозвуча като изстрел.

Реагирах инстинктивно и се свих в сянката зад колоната. Нямах значение кой е там — не трябваше да ме виждат сама. След част от секундата вратата в другия край на двора зейна широко. Звукът от удара на бравата в камъка бе толкова силен, че почти заглуши женския плач. Не издържах на изкушението и надникнах иззад колоната.

Двама мъже с мираджински униформи влачиха момиче към вратата. То се съпротивляваше и крещеше толкова силно, та бях сигурна, че някой ще дотича всеки момент. Птиците, дадох си сметка аз и си спомних деня в менажерията и това, което Айет ми каза там — никой нямаше да чуе писъците ѝ заради крясъка на птиците. Пръстите ме сърбяха за оръжие. За пистолет. За нещо полезно. Но ръцете ми бяха празни и вързани от заповедта на султана да не причинявам вреда. Дори аз знаех, че не мога да победея двама войници без оръжие.

Тогава те излязоха на светлина и видях лицето на пленената.

Узма.

Съпругата на Кадир. Която бе превърнала в свой дълг да ме унижава и

после бе изчезнала във въздуха. Но досега трябваше да съм научила, че нещата изчезват във въздуха само в приказките. Очите на Узма бяха празни като излъскано стъкло, сякаш светлината, горяла някога зад тях, бе угаснала безвъзвратно. Знаех точно къде съм виждала същото изражение. В лагера, на лицето на Саида, след като Хала бе я спасила от двореца. Ала Саида беше шпионин. Какво толкова бе сторила Узма, та да заслужи такова наказание?

Изчезнаха зад ъгъла и писъците бързо заглъхнаха.

Не помръднах веднага. Разкъсвах се между това да ги последвам и да остана далеч от опасността поне веднъж в живота си. Ако тръгнах след двама пазачи и пищяща жена, със сигурност щяха да ме заловят. Пък и може би не беше най-добрият начин да разбера какво се случва. Погледнах към вратата, от която дойдоха. Най-вероятно бе заключена. Но можеше и да не е. Във всеки случай би било глупаво и безразсъдно да изляза на открито и да рискувам да ме забележат.

Е, явно си бях глупава и безразсъдна.

Краката ми в миг ме пренесоха през двора. Умиращата слънчева светлина падаше върху вратата по необичаен начин. Когато се приближих, разбрах защо. Вратата беше метална. Някой обаче беше я боядисал, за да изглежда като дървена.

И тя бръмчеше.

Предпазливо протегнах пръсти към вратата. Усещах как бръмченето се усилва под кожата ми, докато се доближавах. Пръстите ми докоснаха вратата. Все едно докосвах огън, без да се изпаря: усещах цялата му мощ, но не и топлината. По върховете на пръстите ми се появиха иглички и взеха да пълзят нагоре — дъхът ми спря, пулсът ми се ускори, макар да не се движех.

Внезапно нечий ръце ме сграбчиха и ме блъснаха силно в металната врата. По цялото ми тяло се понесе болка, взрив от страдание по всеки милиметър от кожата ми.

И след миг вдигах очи към жестокото лице на галанския посланик. Зад него стоеше Кадир. Преди да успея да проговоря, мъжът заби ръка в корема ми и изкара въздуха от дробовете ми.

— В моята страна — каза галанският посланик с твърдия си акцент — бесим децата на демоните за врата. — Стисна ме за врата и ме принуди да вдигна глава. — Но в момента не нося въже.

Боже, металната врата зад гърба ми вече ми причиняваше болка. Усещах как мислите ми се смесват и зрението ми помръква — ръката се затягаше все по-силно около врата ми. Дланите ми безпомощно шареха по

нея. Имаше много начини да се опълча. Можех да издълбая меката част на китката му, да издера очите му, да забия крак в слабините му. Ала султанът бе ми наредил да не наранявам никого. Щях да умра. Паниката стана реална. Щях наистина да умра.

Внезапно отново можех да дишам. Въздухът нахлу рязко, а ръката се махна от врата ми. Отдръпнах се от вратата и се строполих на колене. Стоях така няколко дълги мига, опитвайки отново да се науча да дишам. Чух пукот като от счупване на кост, последва вик. Вдигнах глава и видях как Кадир полита назад, стиснал носа си.

Над него, огрян от залязващото зад гърба му слънце, бе се надвесил Рахим. Юмрукът му червенееше от кръвта на брат му. Светлината размиваше чертите му и едва го разпознах. Приличаше на героите от приказките, точно както бях си ги представяла: Първия смъртен, който върви срещу смъртта, вместо да бяга от нея, Аталах извън стените на Сарамотай, обграден от врагове, Сивия принц срещу Завоевателя. Не изглеждаше истински.

После падна на колене пред мен и отново стана човек.

— Амани. — Изви главата ми назад и ме докосна с уверените ръце на мъж, който познава бойните рани. — Добре ли си? — Видях, че зад него има двама войници — държаха галанския посланик. — Амани! — повтори Рахим. — Отговори ми или ще те заведе при Свещения баща!

— Добре съм. — Гласът прозвуча дрезгаво, но все пак си беше моят. — Сигурна съм, че ще намеря дреха, дето да се връзва с тая синина.

Рахим ми помогна да стана. Докоснах гърлото си и нежно плъзнах пръсти там, където пръстите на посланика едва не строшиха трахеята ми.

— Войници! — Кадир явно бе се посъвзел от счупването на носа, та да можеше да говори. Свали ръце от лицето си, макар от устата му още да течеше кръв. — Освободете посланика и залове брат ми.

Войниците не помръднаха и погледнаха към Рахим за инструкции. Тогава забелязах униформите им. Бяха мираджински, но вместо обичайното за двореца златисто и бяло, бяха украсени със синя лента като на Рахим. Бяха от неговата команда в Илиаз. Явно емирът бе пристигнал. Затова Рахим бе се забавил. Беше открил хората си.

— Останете на място.

Рахим даде заповедта с овладяно спокойствие, каквото не бях виждала у него. Осъзнах, че истинското му място е сред войниците, а не сред политиците в двореца. Той беше войник открай докрай. Не, не войник. Командир.

Погледът на Кадир взе да препуска лудешки между войниците и

Рахим.

— Казах да го пуснете! Заповядвам ви като ваш султим!

Гласът му, задавен от кръвта от носа, се извиси гневно.

Те сякаш бяха глухи. Рахим бавно и спокойно свали жакета от униформата си и го сложи на раменете ми. После се обърна към брат си:

— Това са моите хора, братко. Те следват своя командир, а не своя султим — Погледна войниците, които държаха посланика, и нареди: — Отведете го до стаите му, преди да сме предизвикали международен скандал. Амани, да вървим.

Рахим вече бе се обърнал, когато Кадир извади пистолета от колана си. Извиках, но беше твърде късно. Пистолетът гръмна и порази един от войниците. Попадението бе неточно, куршумът уцели рамото вместо гърдите, но войникът отпусна хватката си.

Галанският посланик успя да се освободи, грабна нож от колана си и се спусна към ранения войник. Рахим тутакси скочи, вече бе извадил оръжието си, и с красиво движение посрещна острието на чужденеца, преди да е разсякло тялото на воина му.

Кадир беснееше. Вдигна пистолета отново и се прицели в гърба на Рахим. Реагирах светкавично, както бе ме научила Шазад.

Той държеше оръжието някак хлабаво — не знаех дали от гняв, или от липса на обучение. Не можех да го нараня, но нямаше да му позволя да убие Рахим. Ударих стърчащата от ръката му дръжка на оръжието с изпъната длан. Пистолетът гръмна, куршумът уцели стената, а Кадир разтвори пръсти. Оръжието полетя напред, далеч от него. Хванах го ловко, преди да падне на земята, и го завъртях между пръстите си с добре позната лекота.

Насочих го към Кадир и той замръзна на място. Взираше се в мен над дулото, сякаш не разбираше какво става.

— Няма да ме застреляш.

Беше вярно — не можех. Заповедите ме възпираха. Но той не го знаеше. Все пак дръпнах петлето на пистолета.

— Толкова ли си сигурен, та да заложиш живота си?

Пръстите ми трепереха от опитите да натисна спусъка. Отново бях десетгодишно момиче и стисках твърде дългата пушка с цената на живота си. Знаейки, че ако я изпусна, ще бъде безпомощна.

— Хвърли оръжието, Амани.

Дори да не бях разпознала гласа, щракването в корема ми при чуването на заповедта щеше да го издаде.

„Не“, опитах да се съпротивлявам.

Ала ръцете ми вече се движеха против волята ми. Борех се с тях, докато се изпълниха с болка. Пистолетът изтрака на земята.

Когато се обърнах, двамата войници стояха с изострено внимание, раненият стискаше рамото си. Посланикът бе проснат на земята в краката им. Ръцете му, които мигове преди това стискаха гърлото ми, сега лежаха безжизнени. В ръката си Рахим държеше окървавения меч.

Отзад, наблюдавайки с непроницаемо лице цялата тази картина — от оръжието, дето хвърлих до кръвта, струяща от тялото на посланика, стоеше султанът.

* Обработка TtRG*

Султанът потупваше шахматната дъска от дърво и слонова кост на писалището, тъмните му очи оглеждаха следите по врата ми. След няколко часа щяха да разцъфнат в страхотни синини от пръстите на галанския посланик, но още бяха само зачервени. Намирахме се в кабинета на султана. Същия, от който откраднах документите няколко седмици по-рано. Присъствието на султана внасяше тежест в помещението, която не бях усетила, влизайки там сама. Сякаш всички карти на стената и масата бяха продължения на собственото му тяло. Веднъж Джин ми каза, че аз съм пустинята. Чудех се дали ще промени мнението си, ако види тази гледка.

Беше ми позволил да седна. Или по-точно, заповядал. Ала синовете му стояха нащрек зад мен. Султанът ми нареди да му разкажа какво бе се случило. Заяви, че иска истината. И точно това му дадох. Скрих за Лейла, но не можех да избегна Тамид. Султанът щеше да попита защо съм била сама на място, на което не е трябвало да бъда. Стъпвах на пръсти около тази част на историята възможно най-предпазливо. Една грешна дума и всичко щеше да свърши. „Помолих Рахим да ме заведе до Свещения баща. После той ни остави насаме.“ Постарах се облекчението да не се изпише на лицето ми, когато продължих със следващата част от историята без султанът да е задал въпроси.

Когато приключих, няколко мига никой не проговори. Имах странното усещане, че съм отново в училище, че с Тамид сме направили нещо глупаво и очакваме гнева на учителя да се стовари върху нас. Тримата стояхме пред султана, сякаш бяхме каращи се деца, а не войници и шпиони, борещи се за страната. Султанът не продумваше, а последната слънчева светлина навън гаснеше. Виждах как прозорците в Изман се пробуждат.

Съзнанието ми се връщаше към една и съща мисъл — пистолета.

Султанът бе ме видял с насочен към главата на сина му пистолет. И да го държа, все едно знам какво правя. Както Синеокия бандит би държал оръжие. Сигурно вече бе се досетил, че съм повече от пустинно момиче.

Но не се опитах да обяснявам. Виновните винаги проговарят първи. Двамата с Рахим проявихме благоразумието да не прекъсваме мълчанието на султана.

— Татко...

И това ни правеше по-умни от Кадир.

— Не съм ти разрешил да говориш. — Султанът звучеше спокойно. Притеснително спокойно. Измамно спокойно. — Ти си крадец, Кадир. — Кадир се наежи, но баща му вече бе започнал да говори. — Не спори с мен. Опити се да вземеш нещо мое — посочи мен. Ненавиждах да говорят за мен като за собственост на султана. Не можех обаче да пренебрегна притока на гордост, който нахлу в мен при мисълта, че в момента съм по-ценна за султана от Кадир. — И да го замениш за подкрепата на галаните.

— Тя не е човек, татко! — повиши глас Кадир.

Прозвуча така, сякаш ей сега щеше да зарита с крак като сърдито детенце.

— Това е известно на всички, братко — намеси се Рахим. Спокойствието му само разяри Кадир още повече. — Ако чак сега си го разбрал, определено се боя за умствените възможности на бъдещия ни владетел.

Султанът вдигна ръка.

— Ако мислиш, че сега е моментът за разпавии — когато в двореца ми има мъртъв дипломат, аз се боя за твоите умствени възможности, Рахим.

Султанът кимна на Кадир да продължи.

— Преговорите се проточиха безкрайно. Галаните никога нямаше да сключат нов съюз с нас, докато така арогантно подмяташе пред очите им това получовешко същество в пълен разрез с вярванията им. Те дойдоха при мен — гърдите му се надигнаха от гордост — и поискаха смъртта ѝ преди преговорите да продължат.

Султанът не повиши глас, но дори аз се свих от погледа, който отправи към Кадир.

— Искат смъртта ѝ, защото им пречи да ме лъжат за ресурсите и намеренията си, а и би могла да ми разкрие, че галанската империя е в тежко състояние, отколкото твърдят. — Говореше бавно, внимателно, сякаш обясняваше нещо на дете. — И са дошли при теб, защото очевидно от седмици изгаряш от желание да се докопаш до нея по един или друг начин.

Кадир изпуфтя и се плъосна кисело на другия стол.

Мълчанието, което последва, бе по-лошо и от погледа.

— Не съм ти разрешил да седнеш.

Кадир се усмихна, сякаш си мислеше, че баща му се шегува.

— Стани — нареди спокойно султанът. — Поне веднъж вземи пример от брат си. Може би трябваше да изпратя теб в Илиаз вместо него.

Спомних си какво ми каза Рахим — че султанът го е изпратил в Илиаз да умре. Разбрах заплахата в тези думи. Кадир обаче не я усети.

— Военното обучение не му помогна да ме победи в султимските изпитания. — Кадир стана и бутна стола, който се блъсна в писалището на баща му и няколко листове паднаха на пода. — И сега какво, него ли ще сложиш на трона?

— Султимските игри са свещени. — Султанът изцяло се съсредоточи върху сина си, без да обръща внимание на разпилените по пода листове. — Ако не ги зачетем, народът ще ни намрази още повече. Ще умреш, преди да направим други, Кадир.

— Та ако не направиш услуга на всички... — измънка Рахим.

Изсмях се под нос и привлякох погледа на султана. Стегнах се твърде късно. Султанът вече бе забелязал връзката между мен и Рахим. Но отново отмести очи без коментар.

— Галанският пристига утре преди Ауранzeb. — Султанът все така потропваше с пръсти в същия ритъм. — Ще дойдеш с мен на срещата, Кадир. И ще му кажеш това, което и аз ще кажа. Че посланикът е излязъл в града без охрана и е бил убит от въстаници на улицата. Разбра ли?

Стори ми се, че за момент на устните на Кадир се изписа яд. Ако обаче си мислеше, че баща му пръв ще се огъне, жестоко се лъжеше.

— Да.

— Добре. А сега си върви.

Кадир тресна вратата на излизане като сърдито дете.

— Тази лъжа може и да не е най-сполучливата, татко — отбеляза Рахим. — Ако галаните се усъмнят, че не съумяваш да контролираш собствените си хора...

— Ще изглеждаме слаби. Мислил съм по въпроса и не се нуждая от урок по политически стратегии от сина си — прекъсна го нетърпеливо султанът. — Ако имаме късмет, може да подтикнем някак дошлите с него галански войници да ни помогнат да запазим реда в Изман поне до настъпването на празника. Другата възможност е да те предам на галанското правосъдие. Това ли предпочиташ?

Рахим стисна челюсти.

— Рахим спаси живота ми. — Не можех повече да мълча. Вниманието

на султана тутакси се прехвърли към мен и съжалих, задето проговорих. Но вече бях започнала. — Трябва да бъде награден, а не заплашван. — Султанът мълчеше и аз не се огънах. Точно сега не биваше да си го позволя. — Нали съм тук, за да казвам истината.

Това най-сетне го накара да овладее гнева си.

— Тя е права. Войниците ти днес се справиха добре, Рахим. — Не прозвуча като похвала. — И то при твоите заповеди. — По-скоро като скрито подозрение.

— Да, така е.

Рахим беше умен като баща си. Не се опита да извини мъжете, изпълнили неговите заповеди, а не тези на Кадир. Отговорите му бяха кратки. Като на добър войник. Или на предател. В очакване да бъде освободен.

— Вчера въстаниците нападناха пратка с оръжия при южната порта — заговори отново султанът. — Как според теб за разбрали къде да ударят?

Бях убедена, че султанът чува ускорения пулс на сърцето ми. Знаех точно коя пратка има предвид. Знаех, защото Рахим ми каза, а аз го съобщих на Сам. Подозираше ли ни? Обвинение ли бе това? Или просто искаше военния съвет на сина си като знак за мир? Отчаяно се надявах да не отправи въпроса към мен, да не загубим всичко в този момент.

— Води се война — каза Рахим. Все така гледаше напред, над главата на баща си като строен воин. — Войниците ти са недоволни. Недоволните войници пият и после приказват.

Подбра думите си внимателно, бяха точни. Можех да ги повторя без колебание. Но не толкова, че да не накърнят управлението на баща му.

— Убихме двама въстаници в схватката — поясни султанът. Стомахът ми се сви. В съзнанието ми изникна списък с възможните жертви. Представях си ги мъртви. Отчаяно ми се искаше да изтичам до Плаещата стена и Сам и да разбера кой е пострадал. Да разбера дали отново ще видя Шазад. Или Хала. Или някой от близнаците. Но султанът не ме гледаше. Погледът му следеше Рахим. Реакция ли чакаше? — Следващия път ще искам един да остане жив — за разпит. Войниците ти изглеждат добре тренирани. Кажи на лорд Билал да изпрати половината в редиците на градската стража.

Отпуснах рамене от облекчение.

— Както желаеш, татко.

Рахим не изчака да бъде освободен. Просто направи лек поклон и бързо пое към вратата.

И така останахме само аз и той. Дълъг миг мина в мълчание. Почти

взех да си мисля, че султанът ме е забравил. Щях да отбележа, че не съм получила разрешение да си вървя, когато султанът каза:

— Ти си от края на пустинята.

Не това очаквах

— От самия край — съгласих се аз. След Дъстуок нямаше нищо освен необитаеми планини.

— Казват, че вашите хора са закърмени със стари истории повече от когато и да било. — Беше вярно. Затова Тамид знаеше как да контролира Нуршам. Как да улови джин. Всичко, които северът бе забравил. — Знаеш ли легендите за абдалите?

Знаех ги.

В дните преди сътворяването на хората, джиновете правели слуги от пясък. Прости създания, задвижвани единствено от заповедите на джиновете. Не можели да вършат нищо, освен да следват повелите на безсмъртните си господари.

— Абдалите били творения на джиновете, както и ние. И все пак в свещените текстове хората се наричат „първите деца на джиновете“. Сега разбирам защо. — Прекара пръсти през косата си и се облегна на стола. Беше дразнещ жест, който ми напомняше толкова много на Ахмед, че щях да се задавя от носталгия. — Абдалите не създавали толкова проблеми, колкото истинските деца.

— Но абдалите трудничко биха се справили с управлението на цяла страна.

Изплъзна се от устата ми. Вече ми ставаше доста удобно в присъствието на султана. Не беше Ахмед, макар да приличаше на него. Ала ме изненада, като се засмя.

— Вярно си е. Макар че щеше да ми е по-лесно да управлявам страна, пълна с абдали. Нямаше да се налага все да ги убеждавам, че правя най-доброто за тях. — Една от закачените на стената карти изобразяваше целия свят. Мираджи бе в средата. Амонпур се опираше в границите от едната страна. Галан гледаше от север и се простираше към Джарпур, Ионианския полуостров и Ксича, страната, приютила Ахмед, Джин и Делила преди години. Албис бе като крепост, издигната сред морето, а Гаманиксна земята. Беше голям свят. — Народът на Мираджи се бунтува срещу галаните, албишите, ксичаните, срещу всички чуждестранни приятели и врагове.

Преглътнах и усетих болка в гърлото си — едва не бях удушена до смърт от такъв чужденец.

— Ами не подновявай съюза с тях.

Знаех, че прекалявам. Знаех го в мига, в който думите излязоха от устата ми. Ала султанът не ми се ядоса като на синовете си. Не ме изглежда презрително. Не опита да ми обясни, както правеше, когато седяхме един срещу друг на вечеря в другата стая.

— Можеш да си вървиш, Амани.

И по някаква причина това беше по-лошо от всичко друго, което можеше да каже.

ГЛАВА 30

— Мисля, че вече избледняват. — Лейла огледа белезите по врата ми. До следващия ден бяха разцъфнали в прекрасна огърлица от лилави следи от пръсти. — До Ауранzeb би трябвало да ги няма.

Изглежда, това бе най-голямото притеснение на всички в харема. Че белезите от досега ми със смъртта няма да се връзват с халата ми. От другата страна на градината стояха две жени; шепнеха, покрили устни с ръце, и ми хвърляха погледи. Господи, колко мразех това място.

Лейла отдръпна нежните си ръце.

— Наистина обаче смятам, че трябва да се видиш с Тамид — сигурно ще ти даде нещо за белезите.

— Все някак ще оцелея.

Големите ѝ очи се разшириха от нещо неизказано. Нещо доста важно, та да я накара да ме чака в мрака.

— Какво има? — попитах.

— Рахим ми каза за Ауранzeb. За бягството. И само... не искам да оставя Тамид.

Стреснах се. Нима Тамид бе ѝ казал за мен? Че съм сторила точно това? Дали не беше нападка, за да ме удари в старата рана? Но не долових никаква злост в думите ѝ.

Лейла склони глава, нервно отмятайки косата си зад ухото; избягваше погледа ми. Беше влюбена в Тамид. Или поне така си мислеше. Още не бе навършила шестнадесет. И бе прекарала целия си живот, затворена в дворец. Вероятно Тамид беше един от първите мъже на нашата възраст, с когото бе се срещала, който да не ѝ е брат. Освен това беше умен и мил. Нищо чудно, ако наистина се е влюбила в него.

И беше права. Не можех да го изоставя за втори път.

* * *

Когато Сам мина през стената тази нощ, устната му бе сцепена; вървеше, сякаш е натъртил ребрата си. Това бе единственият знак, че нещата навън доближават точката на кипене. Винаги ми носеше само добри новини за въстанието. Че Сарамотай е в безопасност. Че някоя засада е сполучила. Че делегацията, пратена да инспектира останките от фабриката

в Дъстуок, изобщо не е стигнала дотам.

— Сега искаш да измъкна четирима души от този дворец, а имам само две ръце. — Сам почеса коричката на устната си. Плеснах го през ръката. Така щеше да си направи белег.

— Трима души.

— Четирима — каза Сам. — Броя и теб. Откога ме познаваш? Наистина ли още се съмняваш в уменията на Синеокия бандит?

Той праметна шиймата си през рамо. Тя се закачи за един от клоните на дървото на Плачещата стена.

— Така ли ми се струва, или си станал още по-смешен?

Беше толкова типично за Сам да се опита да избегне всичко поне малко сериозно. Като реалната възможност да не успее да се измъкна с тях на Ауранзед.

— Смешно луд по теб! — Бе се освободил от шиймата си с известно достойнство. Осъзнах, че се опитва да ме разсмее. И успяваше.

— Не си луд по мен, ти... — „Влюбен си в друга." Почти ми се изплъзна, но спрях навреме. Сам надълго и широко се хвалеше със завоеванията си. Бях съвсем сигурна, че половината са измислени. Но никога не бях го чувала да говори за определен човек, когото наистина да обича. Вгледах се в лицето му, търсейки намек за нещо истинско. Но аз бях с предателски очи, не той.

— Звучиш страшно уверена в себе си, красива ми приятелко. — Наперено опря ръце на дървото от двете ми страни. — Готова ли си да се обзаложиш?

Дадох си сметка, че ще ме целуне. Или искаше да си помисля, че ще го направи. За да докаже нещо глупаво. Не бях сигурна дали ще го спра. Бях живяла седемнадесет години и не бях целувала друг освен Джин.

— Устната ти кърви. — Посегнах към раната, но Сам хвана ръката ми игриво и се наведе по-близо. Не усетих нищо. Не както усещах, когато Джин ме гледаше, по начина, по който го правеше Сам. Или се преструваше. Нямахше прилив на топлина по тялото ми. Светът около него бе също толкова ясен, колкото и преди да ме докосне. Той не беше Джин. Но беше тук, когато Джин го нямаше.

Нямаше как да сбъркаме смеха. Извърнахме глави светкавично, преди устните му да докоснат моите.

Айет стоеше на портата към градината на Плачещата стена, отметнала глава към небето в смях, сякаш благодареше на небесата за подаръка, дето са ѝ пратили. Седемнадесетгодишни пустинни инстинкти се надигнаха в мен. Сега обаче не бях в пустинята, а беше друг вид опасност.

— Знаеш ли, през цялото време, докато търсех начин да те задържа извън леглото на съпруга си — каза Айет, — не беше ми хрумнало, че ще е толкова очевидно. Ти си просто една от стотиците жени в харема, достатъчно глупави, та да си вземат любовник.

— Айет... — Направих стъпка напред, а тя — назад. Спрях, ясно съзнавайки, че тя може да хукне като подплашено животно и да отиде да ме издаде. — Не прави това. Не е...

— О, вече е прекалено късно за преговори, Амани. — Тя се обърна бързо и избяга в харема.

— Е — каза Сам, — това може да се окаже проблем.

* * *

Оставаха броени часове, преди султанът и Кадир да се върнат от посрещането на галанския крал. Щяха да го излъжат и да му кажат, че въстаниците са убили посланика му. Броени часове, за да спра Айет, преди да има възможност да разкаже новините на съпруга си. Да я спра или да измъкна всички.

Сам бягаше към въстаническия лагер за помощ. Още не знаех къде е и бях благодарна за това. Ако султанът ми наредеше да му кажа, незнанието ми щеше да им даде поне малко време. Но все пак трябваше да са готови за бягство.

Междувременно щях да се опитам да спра Айет.

Ако имаше човек, който да представлява по-голяма опасност за Айет от мен, това бе Шира. А тя още се държеше. Трябваше да разбере как. Шира действаше чрез размяна на информация. Явно разполагаше с нещо, което караше Айет да я оставя на мира. И аз имах нужда от същото.

Втурнах се в харема, дишайки тежко. Беше различно. Усетих го веднага. Забелязах Лейла, тъмната ѝ коса бе прибрана над врата; гледаше през градината и гризеше палеца си.

— Лейла! — Спуснах се към нея. — Чуй ме. Айет току-що разбра... сложно е. Ако говори с баща ти или с Кадир, няма да успеем да те изведем от двореца на Ауранzeb, както предвиждахме. Затова трябва да си готова да тръгнеш тази нощ, ако ти кажа. Трябва да намеря и Шира. — Набързо обобщих положението. — Знаеш ли къде е?

Лейла изглеждаше стресната, докато ѝ съобщавах информацията, но се хвана за последния въпрос.

— Султимата ли? Бебето ѝ е на път. Пратили са вест на Кадир.

Това беше, осъзнах изведнъж. Това бе дивото безпокойство, изпълващо харема. По дяволите! В най-лошото време.

— Лейла, къде е тя? — притиснах я; вече малко се мразех. Още преди Лейла да посочи.

Виковеите ѝ се усилиха, докато тичах по коридора. Още няколко жени от харема бяха се проснали в молитва пред вратата. Излезе една слугиня, носеше окървавена кърпа. Последвах я писъците на Шири. После вратата отново се затръшна, заглушавайки ги.

И тогава изведнъж тишината се спусна като камък в покоите на Шири.

Задържах дъха си. Опитах се да броя ударите на сърцето си в проточващата се тишина. Чакаща. Чакаща да бъде нарушена от нещо. Вик. Обвинение. Акушерка, дошла да ни каже, че Шири не е оцеляла.

Прекрати я бебешки плач.

Позволих си въздишка на облекчение. Дори не бе излязла докрай от дробовеите ми, когато чух още един вик.

Този път не беше Шири.

Спуснах се светкавично към вратата и рязко я отворих. Шири бе се отпуснала сред потна коса и окървавен плат; държеше малко вързопче до гърдите си, вдигнала колене, сякаш да го защити. Трите жени около нея гледаха втренчено, като че бяха се вкаменили. Четвъртата бе се свлякла до стената, с ръце, притиснати върху устата си, и се тресеше.

Направих още една крачка напред — видях ясно бебето, което Шири държеше. Нямаше сини очи. Но имаше синя коса. Като косата на Маз. Ярво, ослепително синьо. Като най-жарката част на пламъка.

Бебето не беше син на Сам. А на джии. Шири бе родила полуджии.

Изведнъж Лейла и Рахм вече не бяха най-важните хора, които трябваше да се измъкнат оттук.

— Шири. — Коленичих до нея. — Можеш ли да ходиш?

Най-сетне тя вдигна очи от бебето.

— Мога да тичам, ако се наложи.

Каквато и изтънченост да бе придал градът на акцента ѝ, сега липсваше. Звучеше съвсем като от Дъстуок. Тя се надигна от леглото бавно, но без дори да трепне. Не бях я виждала толкова поразителна. Имаше особено излъчване, когато стоеше като султима, със скъпите си одежди и незаслужена гордост. Но нямаше нищо общо със сегашната ѝ свирепост, увита с мръсен халат и чаршафи, с бебето на ръце.

— Да вървим тогава.

След като зачена, Шири се страхуваше за живота си заради липсата на охрана в харема, но сега това вероятно спаси живота ѝ. Нямаше кой да ни

спре, когато излязохме от покоите ѝ. Майки, сестри, съпруги, синове, слуги — всички зяпах безмълвно, несигурни какво да правят. Макар да не се съмнявах, че някой се е сетил да изтича за помощ.

Нямахме много време. Но имахме поне малко. Сърцето ми биеше диво.

— Шира. — Погледнах зад един ъгъл. Беше тиха градина, пълна с цветя, и в момента празна. Бяхме близо до градината на Плаещата стена. Молах се само Сам да е там, за да ни помогне, като стигнем. — Трябва да знам. С какво си заплашвала Айет всичките тези месеци? Какво имаш, което я е държало далеч от теб?

Шира се спъна, а аз я хванах.

— Ще ти кажа, ако ме измъкнеш оттук жива — пошегува се. Дори сега, когато смъртта я дебнеше по петите, Шира се пазареше повече от всяка друга жена в харема.

— Шира, моля те.

— Съпруг — каза накрая Шира. — Друг съпруг, извън стените на харема. Сложила е отрова в храната му, след като ѝ счупил две ребра. Минала е с подкуп през... инспекцията си. — Опита се да се изрази деликатно. — Няколко думи в ухото на султимата и щеше да изчезне. Копринено въже около врата, докато спи, а после изхвърляне в морето. Така се прави, когато султимът иска някой да изчезне, без да се вдига шум.

Хванах се за думите. Трябваше да стигна до Айет, преди тя да стигне до Кадир. Трябваше да ѝ кажа, че мога да унищожа и нея, ако се опита да ме издаде.

Почти стигнахме до Плаещата стена. Толкова близо до свободата.

Секунди по-късно бяхме заобиколени от мъже с униформи. Султанът и султимът бяха с тях.

Кадир си проби път през войниците. Хвърли се към Шира. Понечих да застана между султимата и братовчедка си, но двама войници успяха да го хванат. Кадир опита да се бори с тях.

— Пуснете ме! Тя ми е съпруга. И лъжкиня и курва. Имам право да постъпя с нея, както желая. Ще я накарам да кърви за тази измяна!

Шира премести детето на гърдите си, гледайки безстрашно Кадир в очите.

— Направих това, за да оцелея. Защото ти си злобен, глупав, импотентен мъж.

Кадир отново връхлетя върху Шира, аз застанах между тях. Султанът даде знак на войниците и те издърпаха Кадир от Шира, която едва дишаше.

— Заведете сина ми някъде, докато главата му се успокои.

— Съпругата ми... — започна Кадир, но султанът го прекъсна.

— Това е работа за владетели, не за жалки съпрузи.

Чувах протестите на Кадир, докато войниците го влачеха през градината.

— Знаеш наказанието за нарушаване на брачните клетви, Шира. — Гласът на султана беше спокоен. В съзнанието ми изникна друг подобен момент отпреди петнадесет години: как отнасят Делила, докато султанът вкопчва ръце в гърлото на Ахмедовата майка.

— Кадир никога няма да стане баща. Не е способен. И мисля, че и вие го знаете, Ваше благородно височество. — Тя се изправи. — Направих, каквото направих за доброто на тази страна.

— Вярвам, че донякъде наистина мислиш така — каза султанът. — Винаги съм те харесвал, Шира; жалко, че стана така. По-умна си от повечето тук. Чувал съм, че обичаш сделките. Предлагам ти последна сделка. Животът на сина ти в замяна на името на джина, който му е баща.

— Шира... — понечих да я предупредя. Но беше твърде късно.

— Ферештех. — Тя вирна брадичка предизвикателно, без да си дава сметка, че току-що е дала на султана истинското име на още един джин. — Каза ми, че ще ме направи майка на владетел. Истински принц. Велик султан. По-велик султан, отколкото Кадир би се надявал да бъде.

Не бях виждала несигурност на лицето на султана. Но сега ми се стори, че я зърнах поне за миг. И не можех да го обвинявам. Истината от устата на джин имаше велика сила. Ако Шира не лъжеше, вероятно държеше в ръце бъдещ владетел.

— Ферештех — повтори султанът. — Добре. Вземи детето, Амани.

Беше заповед и вече се борех с порива на ръцете си да се подчинят.

— Какво ще стане с Шира?

Ръцете ми се движеха против волята ми. Повече отвсякога султанът приличаше на Ахмед. Същото лице, когато Ахмед ми казваше нещо, дето не исках да чуя, но въпреки това трябваше да сторя.

— Моля ви — казах. Шира шепнеше на сина си, даваше обещания, които нямаше да изпълни. Улавяше последните мигове, в които щеше да е с детето си. Умът ми препускаше, опитвайки да намери някакъв начин да се измъкнем. Но бяхме в капан. От някои неща няма как да се измъкнеш. Детето й беше в ръцете ми.

— Моля ви, не я убивайте.

Братовчедка ми ме погледна в очите. Устните й се разтвориха. Спомних си думите на султана. Шира беше добра в сделките. И имаше едно последно нещо, за което да се спазари. Една последна монета, с която

да се опита да откупи живота си. Можеше да предложи на султана Синеокия бандит и въстанието в замяна на живота си.

Можеше да ме унищожи. Нямах нищо.

— Казва се Фади. — Фади беше името на дядо ни. Името, което бяха носили майките ни, преди да се омъжат.

— Затворете я — заповяда безстрастно султанът, който вече се обръщаше. Вече я забравяше, сега, когато бе само още едно безполезно момиче в харема. — Ще бъде екзекутирана утре по залез-слънце. Амани, ела с мен. Донеси детето.

Колкото повече се отдалечавахме от майка му, толкова по-силно Фади плачеше в ръцете ми.

ГЛАВА 31

ДЖИНЪТ ПРЕДАТЕЛ

В дните, които помнели само безсмъртните, светът не се променял. Слънцето не изгрявало и не залязвало. Морето нямало приливи и отливи. Джиновете не изпитвали страх, нито радост, нито мъка и болка. Нищо не живеело и не умирало. Всичко просто било.

Тогава дошла Първата война.

Тя донесла със себе си утрото и вечерта. Донесла морски приливи, нови планини и долини. И повече от всичко друго донесла смъртността.

Човеците били създадени от искра от огъня на джиновете, но не били вечни. И това имало огромно значение, променило всичко. Те не просто съществували. Те се раждали и умирали. А междувременно чувствали толкова много, че привличали безсмъртните, макар да били само искри в сравнение с огньовете на джиновете.

В края на войната джиновете от великата пустиня се събрали и видели един променен свят. Земята, която преди била тяхна. Войната свършила. Смъртните изпълнили предназначението си. Борили се. Умирали.

След това се размножили.

Джиновете гледали невярващи как хората построили стени и градове и открили живот извън войната. Открили нови войни, в които да се бият. Джиновете се питали дали трябва да позволят на хората да продължат. Те създали хората; сега, след края на войната, можели и да ги унищожат, ако пожелаят.

Някои от джиновете заявили, че човечеството е изпълнило предназначението си. Хората щели само да създадат проблеми. По-добре да ги изгорят до един още сега. Да ги върнат в земята, от която били създадени, преди да я превземат.

Джинът Ферештех се съгласил. Светът бил по-прост преди смъртните. Той бил свидетел как собственият му син, роден от смъртна жена, оцелява в дузина битки със съществата на Унищожителката на светове само за да умре в пиянски бой. И макар че джиновете бързо забравили да се страхуват от смъртта, когато Унищожителката на светове била победена, не можели толкова бързо да забравят онова, което хората наричали скръб. На един вечен джин това чувство му се струвало твърде силно, за да бъде понесено.

Ала джинът Дараявахуш се опълчил на унищожението им. Заявил, че трябва да позволят на хората да живеят. Те били заслужили правото си да споделят земята, побеждавайки Унищожителката на светове. Били забележителни; падали на вълни по стотици бойни полета, но някак устоявали срещу армиите на Унищожителката на светове. Такава воля за оцеляване не бивало да бъде пренебрегвана.

Джиновете спорели, докато годините минавали и едно поколение хора преминавало в друго. Спорели, докато градове се издигали там, където преди ги нямало, и нови владетели наследявали старите на трона. Докато смъртните бавно забравяли времето на Унищожителката на светове.

Най-накрая, когато умрял и последният смъртен, видял Първата война, джиновете се събрали в дома на един от тях, който владее старото бойно поле — място, където голяма долина разцепвала земята, и никой друг джин не искал да живее там. Решили да гласуват. Щели да хвърлят черен камък във водата, яко смятат, че е най-добре да се сложи край на смъртните, или бял камък, за да позволят на смъртните да живеят.

Камъните се трупали, черни, после бели, един след друг, докато двете страни напълно се изравнили и останал само джинът Бахадур да даде гласа си, с който да реши съдбата на човечеството.

Ферештех бил сигурен, че Бахадур ще вземе неговата страна. Бахадур също бил видял свое смъртно дете да умира. Дъщеря със сини очи и слънцето в ръцете си, която хората наричали „принцеса“ — една от глупавите им думи, с които се престрували, че някои от тях са по-силни от другите. Със сигурност и Бахадур бил изпитал същата болка като Ферештех. И той искал да ѝ сложи край колкото него.

Ала когато Бахадур най-накрая хвърлил камъка си, той бил бял като кост. Страната на Ферештех загубила. И тъй всички джинове дали клетва — никой от тях да не изтребва човечеството. И понеже били джинове, клетвата била истина.

Минали векове.

Ферештех не знаел колко, защото само онези, чиито дни били преброени, ги броели. Отначало се опитал да стои настрана от хората. Но те постоянно се променяли. Било трудно да не ги гледа. Всеки път, когато Ферештех си помислел, че се е отегчил от тях, те правели нещо ново. Създавали нещо ново, нещо от нищо. Дворците се издигали по-високо отпреди. Влакови линии ги водели през пустинята. Музика избликвала сякаш от умовете им в пръстите им. И от време на време Ферештех не можел да устои на изкушението. Времето обаче го научило как да избягва скръбта. Не поглеждал децата, които давал на смъртни жени. Не искал да

гледа как частици от него биват унищожавани от света, на който събратята му джинове позволили да просъществува.

Тогава дошъл ден, когато Ферештех чул някой да вика името му със заповед, на която не можел да не се подчини. И така дошъл като затворник пред един султан и една жена полуджин. Жената полуджин държала дете, което Ферештех бил белязал като свое, макар вече да не помнел майката. Така било по-лесно.

Но той помнел всичките си деца. Помнел и болката, която изпитал при смъртта на всяко едно. Затова, когато султанът опрял нож в това дете и поискал имената на другите джинове, Ферештех се предал лесно. Не можел да гледа как тази искра от него умира.

Първо казал името на Дараявахуш. Казал на султана само имената на джиновете, достатъчно глупави, та да помислят, че човечеството е безвредно и заслужава спасение. Онези, дето гласували да ги оставят живи. Половината джинове в пустинята.

И той се смеел, докато един по един били хванати в капан от съществата, които избрали да пощадят.

ГЛАВА 32

Султанът беше опасен и с един джин. Сега имаше цяла армия. Те може да бяха създали човечеството, за да се бие във войните им, но имаше легенди и за това какво се случва, когато безсмъртните се намесят в човешките войни. Жестоки завоеватели, които ги оковавали в желязо и обръщали силите им срещу безпомощни страни. Герои, които спечелвали джинове на своя страна с чистата си добродетел и смазвали враговете си. Независимо от обстоятелствата, бе невъзможно безсмъртните да бъдат спрени.

Мислите ми се вихреха, докато султанът ме водеше в харема с твърда ръка на гърба ми. Имах твърде много неща да направя и не чак толкова време.

Трябваше да съобщя новината за другите джинове на Сам. И да се погрижа Фади, който пишеше в ръцете ми, да бъде в безопасност в двореца. Трябваше да намеря начин да спася Шира, и то преди Айет да ме предаде на султана. Раждането на бебето на Шира бе разсеяло всички, но беше въпрос на време Айет да накара Кадир или някой друг да я изслуша и султанът да разбере, че аз съм Синеокия бандит. И тогава всичко щеше да свърши. Трябваше да направя всичко възможно да помогна, преди да настъпи краят.

— Татко! — Мислите ми бяха прекъснати от Рахим. Вървеше бързо към нас по коридора, с отпусната яка и разрошена коса, следван от двама слуги. Тъкмо се зазоряваше, но той сякаш не бе спал цяла нощ. Щеше да има също толкова неприятности, колкото и аз, когато Айет ме предадеше. Какво правеше още тук? — Нека поговорим.

Той заведе баща си настрани, за да не ги чуя, наведе се да му прошепне нещо светкавично. Изведнъж се притесних. Рахим още беше тук, а никога не би позволил животът на Лейла да бъде изложен на опасност. Би избрал нея пред мен, без да се замисли. Не се съмнявах в това. И аз бих избрала всеки въстаник пред тях. Не можех да го укорявам за това. Но дори не беше ми хрумнало, че би спасил собствената си кожа, като ме предаде, вместо да изчака Айет да го стори.

— Простете ми. — Двете слугини пристъпиха към мен и скриха от погледа ми тъй наречения ми съюзник. Една от тях посегна към Фади в очакване, с наведена глава.

— Не. — Притиснах Фади по-здраво до туптящото си сърце. Нямаше

да им го дам. Едва ли щях да направя нещо, преди да ме разкрият, но нямаше да позволя още един полуджин да бъде погълнат от харема и да изчезне.

— Трябва да го нахраним — рече втората прислужница с нотка на раздразнение в гласа. — Сега не е време да ставате опърничава.

Това бе най-близкото нещо до нахалство, което бях чувала от слугиня в харема. Погледнах я отново, но въпреки думите ѝ, главата ѝ бе сведена ниско в знак на уважение. Беше заговорила достатъчно силно, за да я чуе султанът.

— Дай ѝ го, Амани — заповяда ми разсеяно султанът и продължи разговора си с Рахим. Опитвах се да срещна погледа му над рамото на баща му, но той сякаш не ме познаваше — не ми обръщаше никакво внимание.

— Всичко е наред. — И първата слугиня ми се стори някак позната, макар да бях сигурна, че не съм я виждала в харема. — Ще се погрижим за него.

В този момент, когато султанът изцяло се обърна с гръб към нас, първата слугиня посмя да вдигне глава и изведнъж се оказах лице в лице с Хала.

Тя криеше златната си кожа с илюзия, но нямаше начин да я сбъркам с друга. Беше смущаващо — беше хем съвсем позната, хем абсолютно непозната. Високите ѝ, арогантни скули и дългият ѝ нос не можеха да бъдат сгрешени с други, но изглеждаше по-млада и уязвима без златното си покритие.

А и другата прислужница... Погледнах я по-отблизо. Очите ѝ бяха други. Не бяха пустиннотъмни, както би трябвало, с цвета на стопено злато.

Имин.

Сърцето ми заби лудо. Нещо се случваше. Ала не знаех какво.

Имин ми намигна. Беше толкова бързо, че дори султанът да бе забелязал, щеше да го сбърка с примигване. Отпуснах хватката си върху бебето в ръцете ми, докато го подавах на Хала. Беше ми дадена заповед наистина, но нямаше много хора, на които бих се доверила повече да се погрижат за Фади, отколкото на Хала. Тя не се отличаваеше с кой знае какъв майчински инстинкт, но полуджиновете се грижеха за своите.

Тъкмо ги видях да изчезват в харема, когато Имин ме стисна за ръката.

— Върви бързо и не поглеждай назад.

— Какво става? — попитах шепнешком, докато се движехме бързо по коридора. Твърде бързо, както осъзнах. Ако султанът отместеше очи от Рахим дори за момент, щеше да види, че почти тичам.

— Нещо, което може да мине за план, измислен набързо, ето какво.

Мини надясно тук. — Завихме край ъгъла и излязохме от полезрението на султана. Разбрах, че Рахим не ни е предал — той отвличаше вниманието на баща си. Изведнъж се засраших, задето допуснах, че ще ни предаде така лесно. Докато разговорът приключеше, султанът щеше да си помисли, че съм се върнала в харема. Ако изобщо се почудеше къде съм.

— Фади, бебето — започнах. — Султанът ще го потърси, вие трябва да...

Имин завъртя очи към небето и ме отряза.

— Дори да не ти се вярва, ние можем да осъществим план и без теб.

Имин забави ход, щом напуснахме хладината на мраморните дворцови стени и излязохме в една от огромните, просторни градини. Беше ранна утрин и безмилостната дневна жегга още не бе се появила, но все пак притворих очи на слънцето след мрачните зали.

Спряхме и се скрихме зад едно дърво, далеч от погледите на случайни минувачи. Имин свали дрехите на прислужница с бързо движение. Под тях носеше униформа на дворецов пазач, скроена за някой много по-висок и широк. Взе да развива ръкавите и да отпуска колана, правейки място за ново тяло.

— Не можем просто да изнесем бебе от харема. Някой ще забележи, че го няма. Освен ако султанът помисли, че е умряло. Ако например половината харем види Кадир да го дави в пристъп на ярост.

Хала можеше да направи това. Затова бяха рискували да я вкарат в двореца. Трябваше само да върне Фади в харема и да вкара сцената в съзнанието на всички, оказали се наблизо. Можеше да я сложи и в ума на Кадир, стига да поискаше. Да го накара да повярва, че наистина го е убил. А дори и да не съумееше да се добере до Кадир, на кого щеше да повярва султанът — на дузина съпруги и дъщери в харема, които са го видели, или на един син с буен нрав? Особено ако не успееш да намерят детето.

— Тогава милата ми сестра ще може просто да го изведе от двореца на сигурно място под прикритието на илюзия. — Имин отпусна дългите ръкави, които покриха малките ръце на женската ѝ форма. — Изглежда направо лесно.

Имин бе права. Това можеше да свърши работа. И да спасим Фади.

— А майка му? — попитах с надигащо се очакване в гърдите. — Братовчедка ми Шира — как ще я изведем?

— Няма да... — започна Имин, но се спря, преди да предскаже бъдещето. Знаех обаче какво се кани да каже. „Няма да спасим Шира“. Нямаше значение дали го е казала, или не; изглежда, вече бе решено.

— Защо? — попитах. — Ако можем да изведем Фади, защо не и

Шира? Явно Сам е вкарал теб и Хала през стените, той би могъл да...

— Затворът има железни решетки от всички страни — няма начин Сам да влезе и да я изведе обратно. — Имин избегна погледа ми. — Но мога да вкарам теб, за да я видиш преди екзекуцията. — Затова значи беше униформата на пазач. — Тя пита за теб.

— Това не е добра причина да не я спасите. — Имин криеше истината. Ала не знаех защо. — Ако поиска, Хала може да накара някой войник да отключи килията на Шира и да я изведе под носа на султана. Което значи, че има друга причина Шира да не е част от плана. — Не беше въпрос. — Защо?

Имин се изправи. Сякаш се давеше в униформата на пазача. Приличаше на дете, което си играе, обличайки дрехите на възрастен. Но лицето ѝ беше по-мъдро от осемнадесетте ѝ години.

— Защото още не сме се отказали да спасим теб.

Изведнъж разбрах защо. Ако Шира изчезнеше, все едно съм се предала. Едно бебе можеше да изчезне, без да събуди съмнение, но нямаше как смъртта на Шира да бъде фалшифицирана толкова лесно. Ако тя изчезнеше, щяха да я броят за избягала. И рано или късно очите на султана щяха да се насочат към мен, момичето, което вече веднъж бе се опитало да ѝ помогне. Щеше да задава въпроси и да ме накара да предам въстанието с една дума.

Шира или всички останали.

— Но Айет... — взех да обяснявам, че с мен е свършено. Че бях глупава и небрежна и бяха ме хванали. Че за мен вече всичко е приключило.

— Няма нужда да се притесняваш за Айет.

Имин започна да се преобразява, да изпълва униформата. След няколко секунди бе с една глава по-висока от мен.

— Какво имаш предвид?

Тя не отговори, а яростно зачеса брадичката си, по която растеше брада.

— Мразя тези неща. — Войникът, чийто вид бе откраднала, имаше подходящ глас за даване на заповеди, дълбок и тежък. — Навид си пуска брада, откакто избягахме от лагера, та да го целувам сега е все едно си трия лицето в зебло. Да знаеш, имаш късмет, че Джин винаги е бил гладко избръснат.

— Поне Навид не изчезва по неznайни места, когато му хрумне — отвърнах. Притиснах очите си с длани, борейки се с изтощението. — Значи просто ще оставим Шира да умре?

— Доколкото виждам, една от вас трябва да умре — рече Имин. — Ако наистина го искаш, ще я спася. Но ще трябва да те убия тук и сега, та да не можеш да ни предадеш. — Потропа по ножа на колана си. Знаех, че Имин говори сериозно. Би сторила всичко за въстанието — като всеки от нас. И това включваше убийството ми. — Можеш да направиш повече за въстанието жива. А тя... — Имин се поколеба, сякаш не искаше да го каже. Но беше полуджин. Трябваше да казва истината. — Тя може да направи много повече, като умре.

* * *

Дори през лятото в затвора на двореца не беше топло. Усетих студа, който се просмукваше в костите ми, докато с Имин слизахме по протритите каменни стъпала. Пазачът на вратата хвърли един поглед на Имин с униформата и дори не опита да ни спре. Щяхме да сме сами долу.

Шира трепереше в един ъгъл, с гръб към вратата; носеше дрехите, с които бе родила. Пристъпих към нея, но Имин сложи ръка на рамото ми, за да ме спре. Посочи килията до тази на Шира.

Трябваше само да направя няколко крачки, за да осъзная, че онова, което помислих за купчина дрехи, се движи. Едва-едва. Само вдишваше и издишаше. Беше жена, паднала настрани, с тъмна коса, разпиляна върху лицето ѝ. Но разпознах халата, който носеше — с цвят на рози и бродерия с оттенъка на презрели череши. Беше същият халат, който носеше онзи ден в менажерията.

— Айет?

— Няма смисъл. — Шира още беше с гръб към нас. — Тя вече не говори. Все едно е мъртва, само още диша. — Като Саида и Узма. Подлудена. Шира бавно се извърна и седна, подпирайки се на стената. — Искаше да знаеш къде изчезват момичетата. — Направи толкова ефектен жест, сякаш показваше палат със златни куполи. — Ето къде отиваме. Казах ти, че нямам нищо общо с това. — Тя отпусна ръка. — Добрата новина е, че само една от нас ще умре днес.

— Шира...

— Не се опитвай да ме утешаваш. — Говореше със същия тон, както когато живеехме на един етаж в Дъстуок. С презрение. Но вече не можеше да ме заблуди толкова лесно. Беше отчаяно момиче. — А ти — сопна се на Имин, която стоеше на стълбите зад мен — няма нужда да ни гледаш така. Вече съм обречена да умра. Какво друго мога да сторя до залез?

Е, смъртната присъда очевидно не бе я направила по-учтива. Поколебах се дали да не ѝ кажа, че Имин е на наша страна. Но не това имаше значение за Шира. Кимнах леко на Имин и тя се върна по стълбите, където не можеше да ни чуе.

— Е. — Плъзнах се надолу по стената до килията, за да сме една до друга. Седемнадесет години, а не си спомнях някога да сме седели заедно. Не в Дъстуок. Нито в харема. Бяхме винаги една срещу друга. А сега седяхме една до друга със здрава желязна решетка помежду ни. — Поискала си да ме видиш.

— Не е ли забавно? Последния човек, когото изобщо бих искала да видя, е последният човек, когото виждам жива.

— Няма нужда да обясняваш, Шира. — За половин година се научих, че всеки разговор с човек от въстанието може да се окаже последен. Понякога беше. Но беше по-трудно да се абстрахирам от това, след като знаех със сигурност, че Шира е обречена. — Никой не иска да умре сам.

— О, за бога, недей да се разчувстваш, потискащо е. — Шира завъртя очи така силно, та си помислих, че може да се изгубят в главата ѝ. — Искам от теб само едно. Твоите приятели въстаниците бяха тук. Казаха... — Тя преглътна, сякаш се опитваше да скрие от мен, че се е надявала дори за миг това да не е краят. — Казаха, че не могат да ме измъкнат. — Прониза ме чувство за вина. Можеха. Но бяха решили да спасят мен вместо нея. Избирах новото си семейство пред старото. — Но че могат да помогнат на Фади. — Тя отвори очи и вкопчи пръсти в решетките. — Не станах султима, доверявайки се на всеки срещнат. Искам да го чуя от теб. Може да не те харесвам, но си единственият човек от моята кръв тук. И казваш само истината. Каж ми, че синът ми е в безопасност.

— Хала го изведе от двореца. — Когато думите се изплъзнаха от устата ми, знаех, че са истина. — Можем да го защитим.

Щом чу думите ми, напрежението, което дори не бях забелязала, напусна тялото ѝ; страхът, дето бе крила дълбоко в костите си от първия път, когато я видях в баните. Дали в онзи ден бе ме погледнала — в очите ми на полуджин, и бе осъзнала, че с нея е свършено в деня, в който роди? Преди да опозная харема, щях да попитам защо е поела риска да легне с друг освен със съпруга си. Дали наистина е толкова глупава и арогантна, та да си помисли, че няма да я споleti съдбата на Ахмед и майката на Делила. Като всяка жена от харем, паднала в ръцете на друг мъж. Но откакто влязох в харема, видях достатъчно и знаех, че има и други начини да умреш тук. Айет го доказваше.

— Защо не опита да ме предадеш на султана в замяна на живота си? —

изплъзна се от устата ми. Преди въстанието не вярвах, че хората правят това или онова не за самите себе си. А имаше неща у мен отпреди въстанието, от които не можех да се отърва. Неща, които ме държаха жива. — Ти знаеш коя съм. Знаеше, че си обречена. Ако оцеляването в харема е една голяма игра, защо не изигра последния си ход?

Познавах погледа, който ми хвърли, от дните ни в училището в Дъстуок. Пазеше го, в случай че кажеш нещо много глупаво в час. Този поглед даваше да се разбере, че не просто си глупав, а тя е много по-умна от теб.

— Султанът не прави сделки. Всички го знаят. Не е разменял нищо, откакто замени свободата на Мираджи за трон. Грешка, която се прави само веднъж. Вместо това взима. Както щеше да вземе от мен сведението за предателството ти и тогава и двете щяхме да умрем. Искам поне една от нас да оцелее. Бих предпочела да съм аз, разбира се, но ти ще трябва да свършиш работа. — Усмихна се леко на собствената си шега на прага на смъртта. Ала усмивката бързо изчезна. — Когато ме няма, искам още да си тук с откаченото си идеалистично въстание и да изкормиш султана и Кадир. — Колкото повече говореше, толкова повече се засилваше акцентът ѝ. Нашият акцент от Последната страна. — Мразя ги, мразя и това, което направиха. И почти успях да взема трона им.

— Почакай — спрях я, преди да последва мислите си твърде далеч от мен. — Какво искаш да кажеш, че почти си взела трона им?

— Ферештех обеща. — Каза го със сигурността на дете, повтарящо нещо, в което наистина вярва. И не разбира, че обещанията са само думи. Но Ферештех беше джин. Ако за полуджиновете бе опасно да дават обещания, колко лошо бе да го направи истински джин? Хиляди истории за обещания на джинове, изпълнени по ужасни, мъчителни начини, се посипаха в ума ми.

— Още в началото разбрах, че харемът е игра, която е невъзможно да спечелиш. Единственият истински начин да спечелиш, е да станеш майка не на принц, а на султим. Но Кадир не може да стане баща на принцове. Просто един ден Ферештех беше в градината на харема. Сякаш бе излязъл от приказка и влязъл в живота ми, за да ме спаси. Каза, че може да ми даде син. И изведнъж се появи начин да спечеля играта, която е невъзможно да спечелиш. Да оцелея, след като Кадир загуби интерес към мен в леглото и да стана султима. — Очите ѝ гледаха надалеч. — И щом го докоснах, той се превърна от огън в плът. И попита какво ще поискам за детето ни.

— Как така какво ще поискаш? — Устата ми бе пресъхнала.

Зачервените очи на Шира се отвориха внезапно, сякаш бе се стреснала

на ръба на съня.

— Той каза, че може да изпълни едно-единствено мое желание за детето. Всеки джин може.

— Шира... — подбрах думите си внимателно. — Слушала си същите приказки като мен. Желание от джин...

— В приказките хората крадат желания. Подвеждат, лъжат и мамят, за да променят лесно съдбата си. Затова джиновете ги изкривяват. Крадците не получават нищо добро от желанията. Но ако желанието е дадено свободно...

Тогава няма нужда да го изкривяват. Наистина можеха да ти дадат най-съкровено то ти желание.

— Ти си поискала повече от принц. — Но умът ми вече не беше напълно с Шира. Той препускаше през пясъците към Дъстуок. Към майка ми. Ако беше й даден шансът да пожелае едно нещо, какво би поискала за мен? Какъв Дар бе ми дал баща ми? — Поискала си синът ти да бъде султан.

— Единственият начин да спечеля играта. — Шира облегна глава на студената каменна стена, а от устните й се изплъзна въздишка. Тогава дойдоха сълзите. — Искях да съм майка на владетел. Тогава нямаше да ми се налага да се боря за оцеляване. Можех да имам всичко, което съм желала. — Думата на един джин беше истина. Ако Ферештех бе обещал на Шира, че Фади ще бъде султан, какво значеше това за Ахмед? — Но загубих. — По лицето й се стекоха сълзи. Не бях виждала Шира да плаче. Изглеждаше някак неестествено.

— Шира, искаш ли да си тръгна?

— Не. — Тя не отвори очи. — Ти беше права. Никой не иска да умре сам.

Очаквах да усетя скръб. Ала открих само гняв. И внезапно се разярих. Не знаех на кого съм ядосана. На себе си, че не я изведох бързо. На нея, че беше толкова глупава, та да се остави да я хванат. На султана, че причини това и на двете ни.

— Трябваше да си пожелаая друго — каза накрая, когато сълзите й спряха. Отвори очи отново — в тях имаше огън, който не бях съзирала у нея. Изведнъж разбрах, че през цялото време е била там. У дома в Дъстуок, когато си мислех, че съм единствената, дето толкова много иска да се измъкне. В харема, когато мислех, че съм единствената, дето крие нещо. Тя просто бе се прикрила много по-умело от мен. — Кажи ми, че ще спечелиш, Амани. Че ще избиеш всички. Че ще отнемеш страната ни от тях и синът ми ще е в безопасност в свят, който не иска да го унищожи. Това е

истинското ми желание. Кажете ми го.

Отворих уста и я затворих, борейки се за думите. Казването на истината беше опасна игра. Имаше толкова много думи, които исках да кажа. „Никой няма да навреди на сина ти. Няма да го позволя. Синът ти ще живее свободен и ще порасне силен и умен. Ще доживее да види как тази прогнила власт се разпада. Ще доживее да види как тираните падат, а героите се издигат на тяхно място. Ще получи детството, което ние нямахме. Ще тича, докато краката му се уморят, ако пожелае, просто гонейки хоризонта, или ще пусне корени тук, ако предпочита. Ще бъде син, с когото всяка майка би се гордяла и никой няма да му навреди в света, който ще създадем, след като си отидеш.“

Беше твърде опасно да обещавам такива неща. Не бях всемоушен джин — не можех да давам обещания. Успях да кажа само:

— Не знам какво ще стане, Шира. Но знам за какво се боря.

— Гледай да е така. — Шира опря глава в студения метал. — Защото ще умира за него. За това замених твоето въстание. — Сълезите ѝ бяха пресъхнали. — Обещах им, че ако изведат сина ми, ще покажа на този град как умира едно момиче от пустинята.

* * *

Тълпата на площада пред двореца бе неспокойна, тътнеше от шум. Чух го още преди да стигна до балкона на двореца. Беше почти залез и бяха отвели Шира. Предложиха ѝ чисти дрехи, но тя отказа. Не се наложи да я влачат; тя не се бореше, нито плачеше. Когато дойдоха за нея, се изправи като султима, която отива да поздрави поданиците си, а не като момиче, поело към смъртта.

Накара ме да обещавам, че ще остана с нея до края. Не можех да я последвам на площадката за екзекуции, но нямаше да наруша обещание, дадено на умиращо момиче. Никой не се опита да ме спре, докато вървях по коридорите на двореца, а Имин ме следваше като сянка.

Пристъпих през завесите и видях добре Изман за пръв път от деня, в който пристигнах. Балконът бе наполовина заслонен от изкусно резбован парапет, за да виждаме града, без хората навън да ни виждат. Откриваше се гледка към огромен площад, двойно по-голям от въстаническият лагер в каньона. И беше пълен до пръсване. Новината за екзекуцията на султимата се разпространи бързо. Хората се тълпяха да видят как жена от харема умира, защото е родила чудовище. Беше като нещо от приказките, но сега

щяха да го видят на живо.

Хората се блъскаха, за да си осигурят по-добра гледка към каменната платформа точно под балкона. Гледайки отгоре под този ъгъл, видях, че камъкът не е толкова гладък, колкото би изглеждал отдолу. В него бяха изсечени сцени от тъмнината на ада. Мъже, изяждани от кожекрадци, кошмари, хранещи се с деца, жена, чиято глава държеше демон с рога. Това бе последното нещо, което щеше да види осъденият на смърт.

Последното нещо, което щеше да види Шира.

— Беше грешка да уреждаш тази екзекуция, без да ме попиташ, Кадир. — Чух част от разговора на султана, докато минавах край него. Беше вбесен. — Градът е неспокоен. Трябваше да се отървеш от нея дискретно. Както направи с детето й. — Хала бе успяла да убеди султана, че в харема са видели Кадир да убива Фади. Добре. Той беше в безопасност.

Почти пропуснах Тамид. Стоеше в сенките на един ъгъл и изглеждаше отчаян. Шира и Тамир едва си разменяха по някоя дума у дома, независимо колко малък беше Дъстуок. Имах чувството, че ако бяха го правели, щяха да се мразят. Но изведнъж ми хрумна, че Шира и Тамид се измъкнаха заедно от Дъстуок. Оцеляха след онова, дето им причиних. Бяха заедно, когато ги изоставих. Това сигурно означаваше нещо.

— Тя ми е съпруга. — Кадир бе разярен дори като стоеше срещу покроткия гняв на баща си. — Моя е, за да правя с нея каквото поискам.

Кадир ме забеляза, щом се обърна с гръб към баща си. По лицето му плъзна злобна усмивка.

— Ти — заповяда остро на Имин, — свободен си. Иди някъде другаде.

Усетих другият полуджин да се напруга зад мен. Но не можеше да откаже. Поклони се набързо и си тръгна.

— Радвам се, че си тук. — Кадир пое през балкона към мен. Неволно погледнах султана, търсейки помощ, но вниманието му бе насочено другаде. И Рахим не се виждаше. Тамид беше там, сред тълпата на балкона; погледна ме в очите. Нямах да получа помощ от него. Дори да не ме мразеше, нямах как да се мери с един принц.

Кадир сложи ръка на кръста ми, сякаш бях марионетка и можеше да дърпа всичките ми конци. Избута ме между две от жените си, които гледаха иззад резбования парапет, криейки се от тълпата, до края на балкона отпред — бях на открито. Няколко чифта очи от тълпата се вдигнаха към нас, когато излязохме.

— Ти се опита да й помогнеш да избяга. — Кадир ме притисна до парапета; бях хваната в капан между него и открития площад с братовчедка

ми долу. Усещах как всеки сантиметър от тялото ми, който докосваше, се бори срещу допира му. Повече от всичко мразех, че не мога да се боря с него. Усетих горещия му дъх на врата си, когато проговори. — А сега искам да я видиш как умира.

Нямаше нужда Кадир да ме кара да я гледам как умира. Каквото и да станеше, щях да ѝ дам това. Нямаше да го направя за Кадир. Щях да го направя за Шира. Защото, каквото и друго да беше, бе моя плът и кръв и заслужаваше поне толкова от мен. Всъщност заслужаваше много повече. Ала можех да ѝ дам само това.

При появата на Шира се надигна рев. Чуваха се освирквания, но бързо бяха заглушени.

Беше постъпила правилно, като не бе се преоблякла, разбрах сега.

С коприна, муселин, бижута и грим Шира изглеждаше като благородничка. Но сега, облечена с прост бял халат, приличаше на момиче от пустинята. Една от тълпата, пред която бе се изправила, а не персона от двореца. Хората викаха за нея, дадох си сметка, а не за главата ѝ.

Когато стъпи на камъка, още се тресеше, едва се държеше на крака.

Неспокойната тълпа стихна, за да чуе как езекуторът изрежда тъй наречените ѝ престъпления. Шира стоеше с високо вдигната глава и изправен гръб, сякаш от желязо. Лек бриз развя косата ѝ. Беше дълга и отпусната по раменете ѝ; леко се отмести и откри врата ѝ. Вятърът сякаш привлече очите ѝ нагоре. Тя наклони глава назад и лесно забеляза мен и Кадир на балкона. Пренебрегна съпруга си и погледна мен. Устата ѝ бе леко изкривена. Това беше единственото ѝ предупреждение.

Езекуторът още четеше:

— За измяна срещу султимата...

— Вярна съм на истинския султим! — внезапно извика Шира и така стресна езекутора, че той замлъкна. — Истинския султим, принц Ахмед! — Тълпата отвърна на думите ѝ. — Той бе избран от съдбата на изпитанията! Не от ръцете на баща си! Баща, който сам наруши традициите ни! Знам волята на джиновете и те наказват фалшивите владетели. Кадир никога няма да даде на страната ни наследник!

Усетих порив на гордост в гърдите си. Султанът бе прав. Беше грешка да я езекутират публично. Кадир беше предоставил на легендарната си султимата най-голямата сцена в Мираджи, за да разкрие оттам всичките им тайни. Тя бе само едно момиче, на броени мигове от смъртта, и използваше последния си дъх, за да направи повече, отколкото можеше да постигне дъжд от памфлети от рок. Дори сега да я накараха да млъкне, тази история щеше да се разнесе из цял Мираджи и с всеки преразказ да става все по-

вълнуваща.

— Ако някога Кадир седне на трона, ще бъде последният султан на Мираджи!

Докато султимата говореше, Кадир си проби път навътре и взе да крещи заповеди. Но бе прекалено късно. Вредата бе нанесена и ако я накараха да млъкне сега, щеше да изглежда като опит да прикрият истината. Не помръднах, макар че за момент улових погледа на султана. Беше примирен. Сякаш знаеше, че глупостта на сина му ще доведе до това.

— Той ще умре без наследник и страната ни отново ще падне в чужди ръце! — Шира още говореше и гласът ѝ се носеше над започващите безредици в тълпата. — Същите чужди ръце, с които фалшивият султан сключва сделки зад затворени врати. Принц Ахмед е единствената надежда на Мираджи! Той е истинският наследник...

Тя викаше, докато пазачите я бутаха напред и я принудиха да сложи глава на ешафода.

— Нова зора! — изкрещя тя, а един пазач удари главата ѝ толкова силно в дръвника, че на брадичката ѝ зейна огромна рана.

Викове на тълпата заглушиха онова, което още би опитала да каже, но тя ме гледаше в очите, когато екзекуторът пристъпи напред. Наведох се напред, колкото можех по-близо, опряла бедра в парапета, с наклонено над балкона тяло.

Гледах я в очите, докато брадвата се спусна.

ГЛАВА 33

Не видях откъде дойде първият камък. Той излетя от тълпата и се удари в стената до балкона.

— Нова зора! — извика някой отдолу. — Нова пустиня!

Викът на Ахмед се издигна над целия площад. Множеството се превърна в разярена тълпа с ужасяваща скорост. Още един камък полетя и се удари в парапета. Най-близкият пазач се дръпна. Онези, които стояха на открито с мен, вече се оттегляха.

Видях бомбата, готова да полети. Сред тълпата проблесна пламък. Бутилка с горящ плат, насочена към балкона. Спуснах се навътре, търсейки прикритие. Преди да се просна на пода, видях Тамид, който се взираше през парапета, промушил пръсти през пролуките на резбованото дърво. Хванах го и го дръпнах надолу точно когато бутилката се удари в парапета и избухна в пламъци и парчета стъкло.

Когато погледнах нагоре, задавена от кашлица, част от парапета липсваше, а остатъкът вече гореше. Един войник, застанал твърде близо до взрива, лежеше на пода до нас и крещеше в агония, а кръвта шуртеше от жестоко ранената половина на лицето му. Тамид се втренчи в мъжа с широко отворени очи. Предположих, че не е свикнал да се разминава на косъм от смъртта като мен.

— Бомби в бутилки, каквито правехме у дома — обясних и се надигнах от него. Огледах се бързо, за да се уверя, че никой не е забелязал. Хаосът служеше добре за отвличане на вниманието. Султана вече го нямаше. Беше отишъл на сигурно място или да даде заповеди за укрепване на двореца, или поне така допусках. Да успокои тълпите. Надявах се само въстанието да е готово да ги защити. — Трябва да намерим прикритие. — Предложих ръката си на някогашния си приятел. — Хайде.

Тамид ме заведе в покоите си безпрепятствено през коридори, пълни с войници, поели към улиците да въдворят ред. Край нас минаваха стотици мъже, тропайки с ботуши по мраморния под. Той затръшна вратата зад нас и я залости. За момент се облегна на нея, останал без дъх; отпуснах се на един стол до писалището му, а той седна на друг до балкона.

Настана неловка тишина. Чувах размириците отвън над насеченото ни дишане. Бунтовни викове; тътен на огнестрелни оръжия и нещо, което прозвуча като експлозия. Стори ми се, че видях проблесналата светлина от взрива по лицето на Тамид, който гледаше към града. А аз бях затворена

тук. Безсилна.

Дишането ми постепенно се успокои, докато навън се смрачаваше. Размириците останаха в дъното на съзнанието ми. Вместо тях слушах рева на скръбта в главата си. Бях безсилна и да спася Шира. Видях как умира. Невинаги съм я харесвала, но никога не съм искала да я видя мъртва. А сега бе си отишла. Още една жертва за каузата.

Можех да се върна в харема. Но не исках да съм там — повече, отколкото не исках да съм тук. Затова чаках.

Когато стана съвсем тъмно, Тамид тръгна из стаята и взе да пали маслените лампи, металният му крак дрънчеше с всяка стъпка.

На масата имаше разтворена книга. Забелязах я, когато лампата над нея светна. Картина, по-ярка от която и да е от избелелите рисунки, стигнали до Дъстуок, се вряза в очите ми. На нея бе изобразен джин от син огън — стоеше до момиче със сини очи и слънцето в ръцете си.

Принцеса Хава.

— Имаш ли нещо за пиене? — попитах накрая, когато и последната лампа бе запалена и повече не можех да се сдържам. — Помниш ли как в Дъстуок, когато някой умираше, всички се събираха да пият в чест на покойника? Освен ако вече си твърде свят, за да пиеш.

— Ти пи ли за мен, след като ме остави да умра? — попита Тамид, загасяйки клечката.

Спомних си как, когато напуснах Дъстуок, седнах да пия с Джин в един бар в Сази. Тогава дори не знаех защо пия. Исках отново да кажа, че съжалявам. Но мълчанието ми говореше вместо мен.

Тамид се смили над мен и отвори един шкаф. Беше пълен с буркани и бутилки с неща, приличащи по-скоро на отрова, отколкото на алкохол. Но той се пресегна към дъното и извади полупразна бутилка с изстърган етикет. Нямах как да сбъркаш кехлибарената течност вътре с друга.

— И без това пиех само заради лошото ти влияние — каза той и извади тапата.

— Имам само една чаша. — Той наля първо в чашата, а после и в един празен буркан. — Не ми идват кой знае колко гости. — Подаде ми буркана.

Не изглеждаше така с Лейла, но може би правеха по-добри неща от това да пият заедно.

— Бурканът е чист, кълна се. Ако исках да си мъртва, права си, можех вече да съм го направил.

— За мъртвите — рекох. Отпих и изгорих хапливия отговор на върха на езика си, преди да съм казала нещо, за което после да съжалявам. — Които нямаха такъв късмет като мен.

Тамид завъртя чашата между дланите си.

— Мислех, че няма да ти пука за Шира.

Щеше ми се да можах да му се ядосам за това, но той не грешеше. На момичето, което бях, когато го оставих кървящ на пясъците, нямаше да му пука. Ала светът бе се оказал по-голям от Дъстуок.

— Е, май си сгрешил.

Отново мълчахме, докато отпивах и оставях течността да гори по целия път надолу. Тамид просто се взираше в собствената си чаша. Накрая като че ли взе решение.

— Лейла казва, че се каниш да ме отвлечеш.

— „Отвлека“ е твърде силна дума. — Веднъж обвиних Джин, че ме е отвлякъл. Но и двамата знаехме, че е лъжа. Искях да тръгна. Дори това да означаваше да изоставя Тамид. — Но да, общо взето е така.

— Защо? Просто защото не искаш повече да помагам на султана? — Той не ме погледна. — Или защото Лейла ти се е примолила твърде мило, за да ѝ откажеш? Или защото — как го каза? Сега работата ти е да спасяваш животи?

В гласа му имаше насмешка, но все пак ми даваше шанс да бъда честна с него. Не можах да го похабя.

— Защото не бих те изоставила отново, ако имам възможност. — Изплъзна се от устата ми така лесно, както само истината можеше. Бях се вторачила в изкуствения му крак. — Ти никога не пожела да избягаш с мен.

— И това беше добра причина да ме оставиш да умра, така ли?

Беше грешка, че го казах. Той се отдалечи от мен; отново увеличи дистанцията помежду ни, която бях скъсила, спасявайки го на балкона и след като пих с него тук.

— Нямах това предвид и ти го знаеш. — Не исках да споря с него. Не исках да се боря с никого повече днес. Просто исках да си върна един приятел, вече бях загубила друг от екзекутора. — Казвам само, че ти дори не пожела да избягаш от място, което мразеше, с най-старата си приятелка. Трудно ми е да си представя, че изведнъж си станал човек, който да избяга с принцеса. Наистина ли ще избягаш с Лейла? И няма да ни издадеш на баща ѝ? — Опитах се да прозвуча равнодушна. Много хора обаче щяха да умрат, ако Тамид решеше, че е верен на султана. — Не можеш да ме обвиняваш, че се съмнявам. От двама ни само един има навик да бяга с кралски особи.

Тамид ме погледна над чашата си толкова бързо, та ми стана ясно, че само се е преструвал на безучастен спрямо мен.

— Чужденецът, който открадна бураки, е бил кралска особа?

Усетих се, че го казах, без да мисля. Толкова естествено, сякаш още можех да вярвам на Тамид.

— Името му е Джин — рекох. — И да.

— Къде е той сега?

Бях успяла да не си задавам този въпрос, откакто Айет ме хвана със Сам в градината. Но в онзи момент, когато бях сигурна, че тя ще ни предаде и всичко ще свърши, една глупава мисъл мина през ума ми.

Че никога повече няма да видя Джин.

Можеше да умра, а той беше бог знае къде и правеше бог знае какво с бог знае кого.

Следващата мисъл, която я последва по петите, беше егоистична: ако Джин беше тук, нямаше да ме остави да умра. Щеше да остави заловения джин в ръцете на султана и да рискува всичко, за да не ме остави да умра.

— Нямам никаква представа — казах и отпих.

— Не е много приятно да те изостави някой, когото обичаш, нали? — Тамид вдигна чашата си като за тост, преди да отпие.

„Ти само си мислеше, че ме обичаш.“ Но не го казах на глас. Това ме изненада.

— Не — признах на питието си. — Не е. — Притихнахме. — Ами ти и Лейла? — попитах накрая. — Къде ще отидете, ако успеем да ви измъкнем?

— Може би у дома — сви рамене Тамид. — В Дъстуок.

Изсмях се, без да искам. Тамид ме погледна, обиден.

— Хайде сега — защитих се. — Може би не си искал да напуснеш по този начин, но не ми казвай, че след като си видял всичко тук, би се върнал в онази адска дупка. Освен ако имаш по-мили спомени от мен за имената, с които те наричаше онзи град?

— Аз не съм като теб, Амани. Всичко, което съм искал, е прост живот като Свят мъж със съпруга. Все си мислех, че накрая ще промениш мнението си и ще погледнеш на нещата като мен.

Тъмните му очи се стрелнаха към мен, после се отместиха. Споменът за предложението му за брак тежеше помежду ни.

Имаше нещо в него, което още не разбирах. Сега виждах това много по-ясно, отколкото в Дъстуок. Бих преместила света, за да се реванширам за онова, което му причиних. Но не бих се отказала от света заради него. Заради никого. Разликата беше, че Джин никога не бе ме молил да го направя. Просто бе взел ръката ми, за да ми го покаже.

— Този живот — джинове, принцове — твърде много е за мен. Не съм променил мнението си за това, което искам от живота, Амани. Нито ти.

Изведнъж ме споходи мисъл и не можах да спра смеха си. Опрях длан

до устата си, след като едва не се задавих. Тамид ме погледна косо.

— Не се смей на теб. — Махнах му, а носът ми пареше от алкохола. — Просто, просто се опитвах да си представя баща ти, ако доведеш у дома принцеса за жена.

Видях как мисълта порази Тамид. Завъртя очи към небето.

— Господ да ме пази!

Бащата на Тамид бе корав човек. Бе се опитал да удави Тамид като бебе, задето се е родил с изкривен крак. Освен това беше патриот до мозъка на костите. Назоваваше султана при всяка възможност. „Какво би казал султанът за моя син слабак, Тамид?“ „Какво би казал султанът, ако разбере, че едно момче в неговата страна може да бъде победено от момиче, Тамид?“

— Какво би казал султанът, ако вземеш дъщеря му за жена, Тамид? — попитах, имитирайки баща му по най-добрия начин — както когато живеехме в Дъстуок. Тамид отпусна глава в ръцете си, но се усмихваше, а аз се смеех, оживена от алкохола.

— Ами ти? — Тамид завъртя чашата между ръцете си, все още леко усмихнат. — Ти не можеш да си тръгнеш. Какво ще стане с теб в този велик план за бягство?

И аз се чудех точно това. Мисълта бе отрезвяваща. Шазад бе винаги готова да жертва живота си за въстанието. Но не знаех дали би жертвала и моя, или щеше да ми се наложи да го направя сама. Имин вече бе изявил готовност да го стори, ако тя не може.

— Не мога да напусна това място, докато султанът ме контролира.

Опитах се да свия рамене небрежно. Но Тамид ме познаваше твърде отдавна и по-добре от всеки виждаше през фасадата ми.

Почти от всеки. Джин разбираше коя съм много по-добре от Тамид. А Шазад видя каква мога да бъда. Тамид виждаше само това, което искаше. Но все пак знаеше кога крия нещо. „Предателски очи.“

— Бих умряла за това, Тамид. Не искам да се налага. Бих направила почти всичко, за да не се наложи. — Заслушах се в рева на тълпите навън. — Но това е много по-голямо от моя живот или чийто и да е друг.

Тамид остави чашата си.

— Искам да знаеш, че не вярвам в твоето въстание.

— Така си и мислех.

Допих си питието.

— И има сериозна вероятност твоят принц да унищожи държавата. — И това ми беше ясно, но не го казах. — Но ти беше права — не те мразя толкова, та да искам да видя как умираш. Свали си блузата.

Не това очаквах да каже.

— На всички момичета ли го казваш?

Изплъзна се от устата ми. Беше глупаво да кажа такова нещо на човек, който вече не ми е приятел. Който някога бе влюбен в мен. Беше глупаво да се шегувам, когато кръвта на Шира още изстиваше на площада, а размириците все така бушуваха по улиците. Но въпреки всичко Тамид се засмя. Засмя се, както преди, с леко завъртане на очите, сякаш искаше да си мисля, че се смее само за да ми угоди. Аз обаче го познавах твърде добре.

— Не. — Тамид взе малък нож с острие, не по-дълго от нокътя ми. — Само на тези, от които се каня да изрежа парче бронз.

Осъзнах, че говори сериозно. Той щеше да ми помогне. Знаеше къде са парчетата метал в кожата ми. Можеше да извади онова, което ме контролираше. Което ме принуждаваше да остана тук.

Щеше да спаси живота ми.

ГЛАВА 34

Чувах, че Ауранзеб вече започва от другата страна на стената. През нея се понесе смях, висок и ясен като звън на камбана, гласове, както мираджински, така и чужди, а под тях като подводно течение се лееше музика.

Стояхме в сянката на стените на харема отвъд портата. Бях заобиколена от шепнещи момичета със свършен грим. Държаха се настрани от мен. Изглежда, никой в харема не знаеше как точно съм участвала в събитията около благословената султима, но това не бе спряло слуховете. Някои дори разправяха, че са ме видели да помагам на Кадир да удави Фади. Знаех, че лъжат, защото Хала не беше толкова глупава или злобна, та да насади такъв образ в главите им. Огледах се за Лейла, която поне ми беше съюзник, но не можах да я намеря на бледата светлина, проникваща от другата градина. Единствените звуци от нашата страна бяха шумоленето на дрехи и от време на време възбуден шепот. Бяхме като животни в кошара, чакащи. Принудих се да издишам дълго, та да успокоя разтуптяното си сърце.

Това беше. Тази нощ щяхме да освободим джиновете и Лейла. И по един или друг начин това щеше да бъде последната ми нощ в харема.

Лявата ми ръка се плъзна настрани, нервен тик, от който се опитвах да се отърва през последните няколко дни. Най-малко ми се искаше някой да забележи нарастващия прорез в долната част на ръката ми, където Тамид бе изрязал парчето бронз от кожата ми. Беше прекалено рисковано да извадим и желязото — можеше някой да забележи или да умра при операцията. Тамид не бе имал намерение да вади парчетата метал, когато ги сложи под кожата ми.

Размириците бяха продължили цяла нощ след смъртта на Шира. Наричаха ги Въстанието на Благословената султима, поне засега. Историята се пишеше от победителите. Ако загубехме войната, името можеше и да се промени на Въстанието на Обезчестената султима. Бяха оставили напрежение във въздуха, което помрачаваше приготовленията за Ауранзеб. Усещах го дори тук, в безопасност зад дворцовите стени.

Когато утрото настъпи, въстанието бе превзело част от града. Сам ми каза, че нашата страна е използвала безредиците, за да вдигне барикади по всички пътища, затваряйки по-голямата част от бедните квартали и други градски райони, за да ги превземе в името на въстанието.

За една нощ бяхме завзели територия в самата столица. Ако това не изпратеше ясно послание, не знаех какво друго би го направило. По сградите из целия град бяха изрисувани слънца, но най-тревожното бе яркочервеното слънце, изобразено на стена в сърцето на двореца. Никой не можеше да обясни как се е озовало там, освен Имин, разбира се. Но сега тя беше мъничка кухненска слугиня с очи на кошута и едва ли някой би заподозрял, че такова дребно момиче би стигнало толкова високо.

Зората бе заварила улиците, осеяни с трупове. Много от тях бяха с униформи. Според Сам Шазад действала по безгрешна стратегия, макар и на градските улици вместо на бойно поле. И дори някои от бойците ѝ да са си мислели, че просто грабят, тя успяла внимателно да ги насочва в една или друга посока, водейки ги като войници, без дори да се усетят.

Все пак, макар да спечелихме повече, отколкото загубихме, сред въстаниците се носеше страх. Ако имаше подходящо време султанът да пусне новата си армия от джинове срещу нас, беше сега.

Но бяха минали три дни и по улиците още не ходеха безсмъртни. Това все още беше война между човеци. И полуджинове. А тази нощ щях да се върна на страната, на която принадлежах.

Слугините на харема ме облякоха в мираджински цветове. Бяло и златно. Като армията. Само дето приличах на друг вид войник. Бялото блестеше, бледо и богато на фона на тъмната ми пустинна кожа. Когато станах бавно, платът обхвана кожата ми като пръстите на любовник. По ръба му имаше тежка златна бродерия, която се изкачваше нагоре, обсипана с перли. Представих си как минавам край жените на Кадир, а те посягат да хванат халата ми досущ като перлите, дето вадеха от водата. Ръцете ми бяха голи от лактите надолу, като изключим златните гривни около китките ми. Под бляскавата светлина златният прах, втрит в кожата по цялото ми тяло, изглеждаше така, сякаш слънцето живее под кожата ми.

Вайкаха се над отрязаната ми коса, но се задоволиха да я намажат с ароматни масла, та да стои изправена. Увиха около главата ми нишки от чисто злато, които се смесиха с черното и улавяха светлината. Вече не се притеснявах от отрязаната си коса. Гневът, който изпитвах към Айет, бе се стопил, щом я видях, свита на пода на килията си с мъртви очи. Беше се борила и бе загубила. Съжалявах я. Когато приключиха, сложиха на главата ми малка коронка от миниатюрни златни листенца с перли вместо плодчета. Устата ми бе оцветена в по-тъмно злато.

Всяка жена от харема, на която бе позволено да участва в празненството, беше облечена в същите цветове като мен, мираджинско златно и бяло. Но аз бях ослепителна. Като недосегаема златна скулптура,

изваяна в града, за да бъде поставена в дворец и да ѝ се възхищават. Нищо не бе останало от пустинното момиче. Изглеждах по-красива отвсякога, но някак неестествена, като непозната.

Отдолу обаче още си бях момиче от пустинята, помнех. Още бях въстаник.

Тази нощ щяхме да нанесем истински удар.

— Представяме — дойде викът отвъд вратата — цветята на харема.

Тълпата замлъкна в очакване. Вратите се отвориха. Момичетата около мен избързаха напред като деца към нов подарък. Бутаха се в мен, докато ги следвах с по-бавна походка. Когато ни пуснаха сред гостите, си представих, че за тях това е все едно да гледат птици, излитащи от кафеза, прилив на бяло и златно.

Градините бяха изкусителни в светлината на късния следобед. Фонтаните весело бълбукаха между хората, облечени с най-изящните си дрехи, а магията на музиката се преплиташе с аромата на жасмин и сладка храна. Високо над нас под небето бяха прекарани златни въжета от едната страна на градината до другата; на тях бяха окачени малки стъклени украшения, улавящи светлината. Вдигнах глава и видях, че от въжетата висят стъклени птички. Край мен мина слуга с поднос с меки кексчета, покрити с бял прах. Взех едно и го натиках в устата си, усетих взрива на захарта, топяща се на езика ми. Опитах се да му се насладя, но то се стопи бързо и между върха на езика и горната част на устата ми остана само споменът.

Чувах шепота на тълпата, докато минавахме. Албишката кралица плъзна поглед по едно от момичетата, облечено с тънка муселинова рокля, която откриваше тялото ѝ повече, отколкото се очакваше, и се извърна отвратена, пригласяйки с ръце дългите си, тежки поли.

Не ѝ обърнах внимание и се огледах за познати лица, за Шазад или Рахим. Срегнах погледа на султана през множеството. Някои от гостите вече бяха започнали да празнуват, сякаш утрото никога нямаше да настъпи. Но не и височайшият ни владетел. Беше съсредоточен, както винаги. Вдигна все още пълната си чаша за поздрав към мен, преди нещо друго да отвлече вниманието му. Издишах бавно. Не биваше да изглеждам подозрително. Затова тръгнах бавно през градините. Все едно не търсех никого.

Още не бях стигнала много далеч, когато Рахим ме намери.

— Височайшият ми баща нареди да те държа под око тази нощ. — Той носеше добре изгладена, бяла церемониална униформа и меч, който хич не ми изглеждаше декоративен. — Наоколо има доста чужденци и явно още

може да ми се вярва, дори след като едва не те убиха заради мен.

— Веднъж, по време на засада, един човек загуби ръката си заради мен. — Беше в ранните дни на въстанието. След Фахали, преди куршума в корема. — Беше по моя вина. Когато Ахмед пак ме прати на подобна засада, го попитах дали наистина ми има доверие. Той отговори, че е по-малко вероятно да допусна същата грешка втори път, отколкото друг да я допусне за първи.

— Да се надяваме, че това е единственото, което брат ми и височайшият ми баща имат помежду си. И като заговорихме на тази тема, хайде да намерим твоето въстание. — Той ми подаде ръка в бяла униформа. Вдигнах извинително покритите си със златен прах ръце. — Ах — въздъхна той и отпусна ръка, — разбира се: гледай, но не докосвай.

Вървахме рамо до рамо през блясъка на градината. В такава нощ би било лесно да забравим, че празнуваме победата на султана. Преди две десетилетия на този ден той бе се съюзил с галанците и бе завзел страната ни със сила. Слънцето бе залязло с бащата на султан Оман на трона. Утрото бе го заварило мъртъв в леглото си, а двореца — пълен с галански униформи. Султимът бе намерен, паднал по лице в градината, сякаш се е опитал да бяга. Мнозина от другите братя на султана бяха застигнати от същата съдба. Той не можеше да позволи никакви предизвикателства за трона. Беше оставил живи само жените и по-малките си братя... Преди двадесет години в тази нощ дворецът е бил пълен с кръв и смърт; сега меката светлина и музиката, носеща се през стените, ни подмамваха да забравим спомените за онази нощ.

Като изключим статуите. Сред гостите, музикантите и слугите, разнасящи вино и храна, градината бе осеяна със статуи, направени от нещо, приличащо на глина и бронз. Бяха застинали в изкривени до агония форми, паднали на колене, вдигнали ръце, сякаш да се защитят.

— Познавах принц Хаким като момче, да знаеш — казваше някакъв мираджински лорд на младо, хубаво момиче. Сочеше една статуя.

Това бяха принцовете. Бронзови скулптури на дванадесетте принца, които султанът бе убил, завземайки трона.

Някой бе сложил полупразна винена чаша върху вдигнатата нагоре длан на една от статуите, оставяйки измъченото лице на мъртвия принц да се взира в мазните отпечатъци от пръсти по нея.

— Е, доста са безвкусни — каза глас в ухото ми и ме накара да подскоча. До лакътя ми стоеше сервитьор с поднос, пълен с басбуса. Имах странното чувство, че го познавам, но не беше така. Докато завъртя очи към небето.

— Имин.

Огледах се предпазливо, за да се уверя, че никой няма да ни чуе.

— Между другото, тези цветове изобщо не ти отиват.

Погледна ме преценяващо. Ако още изпитвах съмнения, че е Имин, те се изпариха пред презрението в ярките жълти очи, които издаваха, че е полуджин.

— Този е един от вас, така ли? — предположи Рахим. — Как е влязъл?

Не знаеше и половината от историята, а сега нямаше време да обяснявам.

— Имам си начини. — Имин взе парче от сладкия кейк на подноса си и го сложи в устата си. — Шазад ви търси. — Облиза пръстите си и посочи. Шазад беше малко встрани от нас, косата ѝ бе увита в стегнати плитки около главата ѝ като корона. — Казва, че е крайно време да изпълниш своята част от сделката и да ни представиш на този, който държи така наречената ти армия.

— Тя участва във вашето въстание? — Рахим огледа скептично Шазад през градината. — Дъщерята на генерал Хамад? Винаги съм си мислел, че е просто хубаво лице.

— Така си мислят всички — казах. — Затова решихме, че няма да я претърсят кой знае колко внимателно на влизане. Шазад е тази, която внесе достатъчно експлозиви, за да освободим всеки джин в подземията.

— Експлозиви — повтори Рахим. Изглеждаше уплашен.

— Не си му казала за плана? — попита Имин и набута още храна в устата си.

— Допреди няколко дни дори нямахме план — защитих се. — След това бях заета.

Ръката ми отново се върна на малкия прорез в кожата ми.

Имин се обърна към Рахим.

— Според Шазад на всеки Ауранzeb, щом слънцето залезе, султанът изнася реч, което значи, че всички погледи ще са отправени към него. Използвайки това за прикритие, Сам ще изведе Амани и Шазад през стените.

Имин кимна рязко встрани, сочейки нашия заместник Синеок бандит. В първия момент не успях да го забележа. Носеше албишка военна униформа. Така се придвижваше незабелязано.

— Не е ли престъпление да се преструваш на войник?

Сърцето ми взе да бие болезнено силно. Толкова много неща можеха да се объркат тази нощ. Това, че не бях напълно сигурна дали мога да разчитам на Сам, бе само едно от тях.

— Чувал съм, че е престъпление и да дезертираш от албишката армия.

Имин осмука зъбите си, премествайки едно семе, което бе заседнало между тях. От него ставаше ужасен слуга. Беше удивително, че е стигнал толкова далеч, без да го хванат. Но той беше прав: униформата стоеше съвсем добре на Сам, за да е открадната. Толкова добре, сякаш бе шита за него. Очите ми се спряха на групата албишки войници, придружаващи кралицата си тук. Той поемаше огромен риск като дезертъор сред тях. И го поемаше заради нас.

Докато го гледах, отправи поглед през градината към Шазад, която вървеше към нас. Сам така и отместваше очи от нея. Не, осъзнах, не точно към нас. По дяволите. Бях виждала мъже да полудяват по Шазад, но не и тя по тях. Това нямаше да свърши добре.

— Хала ще ви посрещне отвъд стената — продължи Имин. — Ще ви накара да изчезнете толкова дълго, та да успеете да стигнете до джиновете и да заложите експлозивите.

— А сестра ми? — попита Рахим. Оглеждаше се за нея. Като се замислих, и аз още не бях я виждала.

— Не си много търпелив човек. — Имин нарочно се забави, дъвчейки, без да бърза. — Ако всичко мине по план, Сам ще изведе Шазад и Амани от двореца направо от подземията, а после ще се върне през онази стена за сестра ти.

Отново кимна, този път в обратната посока.

— Ти ще вземеш Лейла и ще чакаш Сам в югоизточния ъгъл на градината, далеч от хаоса, който несъмнено ще настане, щом нещо се взриви в двореца — казах, премествайки се внимателно, когато някой мина край нас, достатъчно близо, та да има опасност да чуе разговора ни.

— След това сме планирали Хала да изведе и Тамид под прикритието на илюзия, а аз ще избягам в хаоса. Ще приличам на всеки друг слуга, бягащ от експлозия. Какво би могло да се обърка?

— Много неща — отбеляза Рахим.

— Все пак не е най-лошият план, който сме измисляли — опитах се да го успокоя.

— Не, най-лошият ни план беше онзи, който свърши с това, че наводни един молитвен дом — допълни Имин и беше вярно, но точно сега не помагаше много. — Така че това не означава много.

— Всички оцеляха тогава — понечих да се защитя. Рахим ме гледаше неловко.

— Добре дошъл във въстанието. — Шазад беше стигнала до нас; тя поздрави Рахим с поразяваща усмивка. — Оправяме се с каквото имаме. А

сега ще ни дадеш ли армия, или не?

* * *

Намерихме лорд Билал, емир на Илиаз, облегнат на една от гротескните статуи с притворени очи. Изглеждаше изтощен от собствената си важност. Не беше много умно да му го кажа, след като се опитвахме да сключим съюз. Вероятно щеше да е най-добре да оставя Шазад да говори.

Лорд Билал ме огледа от глава до пети.

— Значи ти си синеокият въстаник, за когото всички говорят. — Той хвърли поглед на Шазад. — А ти трябва да си лицето на операцията. Прекалено си хубава, за да бъдеш нещо друго.

Видях как приятелката ми преглъща раздразнението си.

— А вие сте емирът, който иска да стане въстаник.

През цялото време тя се усмихваше весело и размахваше небрежно ръце. Приличаше на красиво момиче, флиртуващо с мъж, а не на въстаник, замислил война. Разбрах защо емирът е решил да ни изчака тук, в този край на градината. Музиката, която се носеше през стените, заглушаваше разговорите около нас. Можех само да предполагам, че заглушава и думите ни. Въпреки това Шазад говореше тихо.

— Аз съм син на баща си. — Лорд Билал вдигна натруфеното си с пискюли рамо. Стори ми се, че видях Рахим да върти очи скептично. Но когато го погледнах, изглеждаше като съвършения войник. Рахим първо бе служил при бащата на лорд Билал. — Баща ми изобщо не бе лоялен към трона. Така и не прости на султан Оман, задето предаде Мираджи в чужди ръце. Обясняваше отново и отново как Илиаз е най-могъщият регион на Мираджи, как останалата част от страната зависи от нас. Можеше да ти разпоя, че Илиаз не се нуждае от остатъка от страната, докато ушите ти прокървят.

— Нима казвате, че искате своя собствена държава?

Поне не искаше много.

— Нима сте в позиция да преговаряте с мен за това?

Да отвлечем Делила без позволение, беше едно. Но да дадем на някого част от кралството на Ахмед без негово разрешение? Даже Шазад и аз не можехме да го сторим.

— Не — рече Шазад накрая. — Дори аз не съм достатъчно хубава за това.

Изсмях се тихо. Тя почти се забрави и понечи да ме сръчка с лакът, но

се усети навреме и се престори, че оправя ръкава си.

— Но можем да ви заведем при Ахмед. — Шазад направи многозначителна пауза. — Ако успеете да ми дадете числа, които да ме впечатлят.

Лорд Билал вдигна вежди към Рахим. Командирът му се намеси гладко.

— Има три хиляди мъже в гарнизона в Илиаз. Двойно повече пенсионирани в провинцията, които можем да призовем.

— И имате достатъчно оръжие, за да въоръжите всички? — Шазад прикри тактическия въпрос с премерен смях и докосна ръката на Рахим, сякаш бе казал нещо изключително смешно.

— Амани. — Имин, все още маскиран като прислужник, отново се появи до нас с дълбок поклон. — Султанът идва насам.

Двете с Шазад се спогледахме.

— Тръгвай — каза тя. — Аз ще се оправя тук.

Стомахът ми беше като вързан на възли и не можех нито да ям, нито да пия, след като ги оставих. Започнах да оглеждам съсредоточено ужасните статуи из градината, за да престана да поглеждам през рамо на няколко секунди към Шазад и лорд Билал, които преговаряха с Рахим. Бронзовите лица на статуите ми напомняха за Нуршам. Само дето неговата бронзова маска беше гладка и безизразна. Напомняха и какво може да ни причини султанът, ако ни хване в измяна, преди да успеем да избягаме.

— Представяме — гласът отново прокълтя из двора — принц Бао от Великата империя на Ксича.

Усетих онова чувство, подобно на дърпане, което ме подсещаше за Джин.

Малка група мъже от Ксича стояха на горния край на стълбите. Бяха облечени с ярки одежди, също толкова чужди, колкото и дрехите на галантите, но в същото време съвсем различни. Бях виждала ксичански рокли на Делила, но тук нямаше нито една жена.

Слабото тяло на мъжа начело на групата бе увито в зелено-синя роба. Шестимата мъже около него имаха подобно телосложение. Напомняха ми за Махди и останалите от групата учени на Ахмед.

С изключение на една фигура най-отзад. Не беше по-висок от останалите, но раменете му бяха по-широки от тези на мъжете с вид на учени около него и изглеждаше готов за битка.

Устата ми пресъхна.

Вместо да се скъса нишката, ме задърпа по-силно. Пристъпих напред, без да искам, опитвайки да го видя по-отблизо. През тълпата, сред масата

хора, лицето му се обърна право към мен. Сякаш бяхме свързани с невидима нишка. Сякаш бяхме игли на двойка компаси.

Очите на Джин намериха моите. Бях сгрешила. Той нямаше усмивката на баща си. Защото тази пакостлива извивка на устата му си беше само наша.

ГЛАВА 35

Между нас имаше цяла градина и бяхме на вражеска територия. Една грешка, един грешен ход можеше да струва въстанието. И въпреки това трябваше да вложи цялата си сила, за да задържа краката си неподвижни. Да не се подчиня на онова дърпане.

Беше по-болезнено от която и да е заповед, която бе ми давал султанът.

Джин се наведе и прошепна нещо на ксичанеца до себе си, докато слизаха по стълбите към градината. Мъжът кимна и се извърна да му отговори. Тълпата се размести и той изчезна. Борех се с инстинкта да тръгна към него. Да си пробия път през тълпата и по дяволите султанът, дори да ме види.

Започнах да вървя бавно към мястото, където видях да изчезва. Или поне толкова бавно, колкото можех, при положение че сърцето ми биеше с ритъма на оръдейна стрелба. Придвижвах се около чужденци със странни дрехи, мираджинци в изящни цветове, опасни мъже с униформи. Обаче не го виждах. Бях го изгубила. Отново.

— Аmani.

Гласът му в ухото ми звучеше точно като последния път, когато го видях. В пустинята. Бягайки. Останал без дъх, след като бе ме целувал в шатрата.

Когато се обърнах, той беше толкова близо, че можех да се пресегна и да го докосна. Но ако имаше сигурен начин и двамата да умрем от също толкова ужасна смърт като бронзовите мъже около нас, това бе той.

Огледа ме цялата, от върха на идеално сресаната ми коса чак до голите ми пети. Изведнъж осъзнах как изглеждам, по-ясно от цялата вечер преди това. Че съм блестящо златно момиче, което не носи много дрехи, излъскано като останалите момичета от харема с цел да бъде гледано от други мъже, но не и докосвано. Другият ксичанец с Джин правеше точно това — погледът му се плъзгаше по всеки сантиметър непокрита кожа на тялото ми. Но Джин като че ли не забелязваше, че съм боядисана в златно и изложена на показ, сякаш като подигравка към него.

— Отрязала си косата си — каза накрая. Забеляза точно това сред всичко останало. Най-ясната рана, която носех открито от случилото ми се между стените на харема.

— Не нарочно.

Беше прекалено трудно да му обясня как е станало всичко. Но Джин

успя да го прочете част от него на лицето ми. В лаконичния отговор.

— Амани, те... — започна и спря. „Нараниха ли те?“ остана недоизказано. Знаех защо. Ако някой бе ме наранил и той не бе успял да го спре, не знаех какви са шансовете някога да си прости. — Добре ли си?

Това вече беше тежък въпрос.

— Ще оживея.

Лицето му се промени, сви ръката си в юмрук. Когато проговори отново, гласът му бе нисък и напрегнат.

— Кълна се в Бога, ако той те е наранил, Амани, ще го накарам да страда.

Нямаше нужда да гадая кой е „той“. Султанът.

— Ти не вярваш в Бога.

Не можах да измисля какво друго да кажа.

Ръката му помръдна напред, сякаш искаше да ме притегли към себе си, далеч от всичко, което се случваше около нас.

— Тогава се кълна в теб.

Трябваше да свия ръце, за да не се пресегна към него. Помнех как, когато бях малка, ръцете ми трепереха от усилието да държа пушка, твърде тежка за десетгодишно дете. Всичко, което исках на света, бе да хвърля пушката. Да отпусна ръце и да я оставя да падне. Усилието да я държа беше много голямо. Врязваше се в мускулите ми.

Ала животът ми зависеше от това да не изпускам пушката в ръце. Да се науча да стрелям.

Задържах ръцете си където бяха. Тресяха се от напрежение.

— Джин — казах колкото може по-тихо на мираджински. — Не е безопасно да разговаряме.

— Наистина не ми пука дали е безопасно, или не. — Гласът му беше нисък и сигурен. И за момент помислих, че може наистина да ме сграбчи. Просто да ме хване за ръката и да избягаме. Тогава обаче той се опомни; жестът му се превърна в поклон и той отстъпи, за да направи път на човека зад себе си. Беше един от ксичанските мъже, който го следваше като сянка. — Тази вечер съм преводач на принц Бао от Ксичанската империя. Стига да говорим през него, няма да имаме проблеми.

Мъжът сведе глава, без да разбира какво става, и каза нещо на ксичански.

— Какво е станало с предишния му преводач? — попитах със заблуждаващо учтива усмивка.

— Този следобед се оказа на легло със счупени ребра. — Джин ми намигна над главата на принца, която още бе сведена пред мен. — Принцът

има слабост към красивите жени, така че не беше трудно да го насоча към теб. Отговори нещо, все едно съм ти превел думите му.

Не бях виждала Джин от два месеца. А последния път се бихме, ръцете му бяха под блузата ми, устата му — върху моята. Между нас имаше месеци неизречени думи. Да не говорим, че вероятно трябваше да го уведомя, че щом изчезне и последната светлина, която сега удължаваше сенките ни, ще освободим голямо количество джинове. Имах да му казвам твърде много за страшно малко време, а беше доста трудно да се изразя през учтива усмивка.

— Къде, по дяволите, беше? — попитах накрая с пресилена усмивка към принц Бао, сякаш говорех на него, а не настоявах за обяснение през зъби.

Не видях изражението на Джин, който се обърна към принца и каза нещо бързо на ксичански. Разпознах го като някакъв учтив поздрав. Мъжът каза нещо в отговор, кимайки с усмивка, и остави Джин да преведе. Най-накрая Джин можеше да се обърне отново към мен.

— Търсех те.

Дясната му ръка още бе свита в юмрук, който удряше напрегнато крака му.

— Е, това е било глупаво — рекох, а Джин потисна смеха си, когато свих устни и се опитах да излъчвам учтивост към чужденеца, който сякаш си мислеше, че не знам, че зяпа гърдите ми. — Бях точно тук.

— Да, Шазад вече ми обясни подробно точно какво мисли за решенията ми.

— Шазад знае, че си тук?

Смрачаваше се. Съвсем скоро нуждата щеше да ни раздели отново.

— В Изман, да. В двореца... не толкова.

Ето я. Усмивката, която ми навличаше проблеми точно след него. Преборих се с импулса да се усмихна в отговор.

— По-добре отговори на принца си.

Джин каза нещо бързо на ксичански. Хванах само малка част, но звучеше, все едно обяснява, че мираджинският не е толкова пестелив като ксичанския. Едва изчака отговора на принц Бао, за да се обърне пак към мен.

— Дойдох да се уверя, че ще напуснеш двореца тази нощ. Дори да не успеем да изведем никой друг, ти идваш с нас. Разбра ли?

Усмихнах се въпреки себе си. Пренебрегнах принц Бао, който ми се ухили в отговор, явно мислейки, че усмивката ми е отправена към него.

— Да не би да казваш, че си тук да ме спасиш?

Джин сви рамене.

— Е, когато го кажеш по този начин...

Исках да посегна към него. Повече от всичко. Исках да се свия в него. Исках да му напомня, че това е война. Че можем да се бием и да бягаме и да останем заедно колкото искаме, но няма винаги да можем да се държим взаимно в безопасност.

— Джин...

— Не само полуджин, но и обещаващ дипломат, както виждам.

Преди да успея да отговоря, чух новия глас и ме побиха тръпки. Бяхме толкова увлечени в разговора си, че не бях забелязала султана да се приближава. Той сложи ръка на гърба ми.

Сякаш усетих иглички по гръбнака си. Джин беше напрегнат, но бързо се наведе в поклон. Принц Бао го последва. След това той се изправи и видях Джин да застава лице в лице с баща си за първи път, откакто е бил Дете в харема.

Знаех точно какво вижда, защото бях видяла същото:

Ахмед, остарял с още две десетилетия. Брат му, нашият принц, и врагът се смесваха в едно. Не можех обаче дори да си представя как се чувства, принуден да стои пред мъжа, който бе купил майка му и бе я поробил в харема си. Който бе убил майката на брат му с голи ръце. Който беше ме взел. И да трябва да му се усмихва учтиво.

„Недей да губиш контрол, заповядах му безмълвно. — Не сега. Или ще ни убият и двамата.“

И тогава той сведе глава пред баща си и с усмивка на лицето му представи ксичанския принц с дълга поредица титли, докато принц Бао кимаше дълбокомислено.

— Говориш мираджински много добре — похвали го султанът, когато Джин свърши с представянето, като едва хвърли поглед на чуждестранния принц. Дъхът ми спря. Историите разказваха, че Ахмед и Делила са изчезнали в нощта като с магия. Но историите бяха само малка част от истината, изкривена, след като е преминала през толкова много езици.

Султанът беше умен мъж. Поне толкова научих тук. Със сигурност е разбрал как са избягали в действителност. Осъзнал е, че ксичанската жена, изчезнала заедно със сина му и бебето полуджин, е виновна. Със сигурност помнеше, че е имало и друг син, изчезнал през онази нощ, макар историите да бяха го забравили.

Но дори да беше така, лицето му не го показва.

Нито лицето на Джин.

— Благодаря ви — отговори той на перфектния си мираджински. —

Ваше величество ми оказва огромна чест.

Султанът обаче още не беше свършил с него.

— Може би майка ти е от Мираджи?

„Недей да лъжеш. Аз съм тук. Не лъжи. Ако ме попита, не мога да излъжа за теб.“

— Баща ми, Ваше благородно височество.

Султанът кимна.

— Ако ме извините — каза на Джин и протегна ръка, за да я хвана, — трябва да ви открадна Амани. Ако принцът ви не възразява, разбира се.

Познавах Джин достатъчно добре, за да видя какво му причини фактът, че трябва да ме остави да си тръгна. Видях, че по-скоро би се изправил срещу баща си точно тук, на сред градината, отколкото да ме остави да тръгна с врага ни. С човека, който веднъж вече беше ме взел от него.

Джин наклони леко глава.

— Разбира се, Ваше благородно височество. Ще предам извиненията ви на принц Бао.

Ксичанският принц кимаше весело, сляп за напрежението около себе си.

И тогава султанът ме хвана под ръка, пренебрегвайки златния прах, който изцапа ръкава му, и няхах друг избор, освен да го последвам и да се отдалеча от Джин, без да поглеждам назад.

— Не би трябвало да си сама — каза той, докато ме отвеждаше. — Тази вечер тук има много врагове на твоя вид. Бях помолил Рахим да те наглежда.

— Той се видя с един свой стар приятел от Илиаз.

Това беше най-доброто извинение, което можех да му дам.

— Намерил е нещо повече, като гледам. — Султанът хвърли многозначителен поглед към мястото, където лорд Билал, Рахим и Шазад бяха все още потънали в разговор. Фактът, че изобщо ги е забелязал, ме обезпокои. — Намерил е едно хубаво лице. — Сърцето ми се поуспокои. Стига да не подозираше Рахим и Шазад в нещо повече от флирт, нямаше от какво да се притесняваме. — Макар да подозирам, че точно това момиче не му отстъпва и по ум.

Видях как всички подценяват Шазад отново и отново.

Дори Рахим се усъмни в качествата ѝ тази вечер въпреки думата ми. Уплаши ме това, че султанът я прецени толкова лесно.

— Защо съм тук? — попитах, опитвайки да отклоня вниманието му от изоставилия ме пазител и приятелката ми. — Щом е толкова опасно.

— Защото... — Султанът спря. Бяхме стигнали до ниша в стената на градината, скрита от тълпата. — Ти ме попита защо трябва да подновяваме съюзите си с чужди сили, които поставят собствените си държави над Мираджи. Искam да получиш отговор на този въпрос, Амани. — Той пусна ръката ми. — Стой тук.

Заповедта нямаше предишната си сила. Но султанът не знаеше това. Знаеше, че ще пусна корени тук.

Султанът пристъпи на издигнатата платформа в градината. Напрежението, надигнало се в гърдите ми от изгрев, бе на път да избухне. Нощта падаше около нас и никой не бе запалил лампи в градината, за да я прогони. Единствената светлина идваше от лампите, закачени над платформата, потапяйки тълпата в мрак.

Беше идеално прикритие за бягство.

— Почитаеми гости! Добре дошли. Присъствието ви е чест за мен — прокънтят гласът на султана над градината, привличайки цялото внимание към себе си. Разговорите около нас угаснаха като загасени кибритени клечки, а малките групи се сляха и взеха да се тълпят около платформата.

Започнах да си пробивам път през телата. Вървах към края на градината. За да се върна при въстанието и да се махна оттук. Стига да не се окажех изгорена жива като жената на Аким за освобождаването на джиновете.

Гласът на султана се чуваше от платформата. Той говореше за мир и за сила. Безсмислени, банални фрази.

Чувах откъси от преводи сред тълпата. Шазад се появи до мен, когато минах край една мираджинка, отрупана с рубини.

Никоя от нас не спря и не проговори, когато се събрахме като две течения, сливащи се в една река.

Докато се отдалечавахме, Сам зае мястото си между нас, отделяйки се от другите войници със същата униформа, но верни на друга страна. Най-накрая се освободихме от тълпата. Сам ни изпревари, когато се доближихме до стената, хвана ръцете ни и златният прах от дланта ми изцапа неговата, докато се провирахме между две глинено-бронзови скулптури.

— Не дишайте — нареди той, а аз се борех с инстинкта си да се дръпна, за да не се блъсна в стената.

Трябваше да докоснем твърд камък. Но сякаш минахме през пясък. Сякаш стената бе променила формата си за нас, от твърда към мека. Но бе го направила неохотно. Преминавайки през нея, усетих как се опитва да ни затвори в себе си. Камъкът се притискаше в кожата ми, борейки се да

възвърне формата си, в която бе съществувал хиляди години. Затворих очи. След като оцелях в харема и със султана, щях да умира тук. Щях да остана погребана в стените на двореца завинаги.

И тогава въздухът отново удари кожата ми; бях от другата страна, препъвайки се. Далеч от празненството за Ауранзеб. Сред тишината на гладките дворцови стени.

— Доста време ви трябваше — поздрави ни Хала от другата страна. Изглеждаше като себе си, със златната кожа и всичко останало, облечена с прости пустинни дрехи, докато чакаше. Сам бе я вкарал вътре няколко часа по-рано. Беше в по-добро настроение от обикновено. Огледа ме. — Този цвят не ти отива.

— Да, Имин вече ме уведоми. Благодаря за приноса ти. — Реших да пренебрегна Хала и се обърнах към Шазад. — Знаели сте, че Джин се е върнал, и никой не е намерил за необходимо да ми каже?

Тя спря и разви пояса си, под който бяха скрити множество ролки барут. Сам и Шазад се спогледаха затворнически. Както някога се споглеждахме аз и Шазад. Това ми припомни болезнено колко дълго ме е нямало.

— Не ме лъжи, Шазад. Точно ти недей да ме лъжеш.

— Да, върна се вчера — призна Шазад. — Из го намери. Когато отидохме до Дъстуок след твоите сведения за фабриката. Той те търсеше там. Като че ли си мислеше, че може да си променила мнението си и да си се върнала вкъщи с онази твоя леля. Идиот.

— Ще кажа в своя защита — вметна Сам, — че аз гласувах да ти кажем.

— Ти обаче си крадец, а не въстаник, така че нямаш право на глас — каза Шазад.

— Мисля, че нямаш особено морално превъзходство в случая — отвърна Сам, облегнат на стената и много доволен от себе си. Наслаждаваше се на вниманието на Шазад независимо под каква форма. — И освен това...

Хала изстена и го прекъсна.

— Някой може и да се интересува от това, но в момента се опитваме да прекосим двореца незабелязано. Ако нямаш нищо против.

Аз поведох групата.

Държахме се близо до Хала и се движехме възможно най-бавно. Така й беше най-лесно да заблуди умовете на войниците на пост в двореца. Бяха малцина и нарядко. Тази нощ не бяха достатъчно. Но нито един не мигна, когато минахме право пред очите им — умовете им бяха изкривени от

силата на Хала и виждаха само празен коридор. Движихме се тихо по вече познатите коридори и накрая стигнахме до мозайката на принцеса Хава. Сам не изчака да проговоря, а ни хвана отново за ръцете и ни издърпа през стената.

Излязохме, почти препъвайки се, най-горе на старите каменни стълби, по които слязох първия път, когато се събудих в двореца. Тогава султанът носеше лампа пред нас, така че виждах само по едно стъпало пред себе си.

Сега обаче виждах дъното на стълбите. Не бяхме само в тъмниците на двореца. Стрелнах ръка встрани, спирайки Шазад да не продължи. Тя разбра сигнала и спря където беше.

Придвижихме се внимателно, слизахме по стълбите като духове в нощта, навеждахме се, докато стигнахме до края на сенките, където имахме ясен изглед към криптата.

Подземието проблясваше с движенията на затворените джинове. Сега бяха осемнадесет. Осемнадесет имена, които бях извикала едно по едно, за да бъдат заловени. И макар всички да бяха приели човешка форма, в тях все пак имаше нещо неестествено. Стояха като колони от безсмъртна сила из подземието, улавяйки от време на време светлина, която не би могла да дойде отникъде. Чистата сила на присъствието им беше като физически удар, докато слизахме.

Половин дузина мъже с униформи, понесли фенери, бяха се събрали около Ферештех. Той беше точно там, където го оставих, след като го призовах, затворен в железен кръг. Само дете някой бе сложил нещо като клетка около него. Беше направена от бронз, желязо, злато и стъкло, преплетени в сложни фигури, свързани на хиляда места метални арки, извиващи се една в друга.

Другите джинове наблюдаваха с любопитство от собствените си железни кръгове като родители, които гледат нещо, създадено от детето им, което не разбират напълно. За част от секундата Бахадур стрелна поглед към нас, преди да се обърне отново към другите безсмъртни.

Нещо мръдна в кръга от войници и видяхме фигурата, която работеше с машината. Веднага познах Лейла, дори толкова отдалече. Значи затова не успях да я намеря в градината. Тя се движеше неспокойно, ръцете ѝ танцуваха по сложните на вид части на машината също толкова леко, както с малките играчки, дете правеше в харема.

Тя изви нещо и внезапно направи крачка назад. Целият кръг от войници се отдръпна с нея.

За две пулсирания на сърцето не се случи нищо.

И тогава машината оживя.

Решетките на клетката започнаха да се движат, в началото бавно. След това се ускори.

В машината Ферештех гледаше с любопитство движенията на остриетата. Не изглеждаше уплашен, но в моите гърди се надигаше паника. Машината забръмча все по-бързо и по-бързо, огромните остриета се въртяха в равни кръгове, сякаш всяко бе движещ се хоризонт на огромно кълбо. Бронзовите остриета се издигаха като изгрев, а тъмните железни остриета ги пресичаха и носеха залеза. Все по-бързо и по-бързо. Накрая се виждаха само неясните очертания на машина около джина.

Сърцето ми се изпълни с ужасен страх. Трябваше да го освободим. Трябваше да го освободим сега, преди да е станало твърде късно. Тръгнах напред, сляпа за опасността. И тогава една от частите на машината, желязно острие, зае мястото си и спря. Увисна изведнъж, извито нагоре към небето. Застина там за момент. Видях какво ще се случи секунда преди да стане.

То прониза Ферештех право в гърдите.

Вътре безсмъртният джин, едно от Първите създания на Бога, направени ведно със света, които бяха видели раждането на човечеството, смъртта на първите безсмъртни и раждането на първите звезди, възправили се срещу Унищожителката на светове, умря.

ГЛАВА 36

Джиновете бяха направени от неугасващ пламък. Вечно горящ огън без дим, идващ от Бог. И в ранните дни на света Първите създания живеели във вечен ден.

Тогава дошла Унищожителката на светове. И донесла мрака. Донесла нощта. И страха.

А после донесла смъртта.

Въоръжена с желязо, тя убила първия безсмъртен джин. Когато умрял, той избухнал в звезда. Един по един джиновете загивали по този начин, изпълвайки небето ни.

Да гледам как умира Ферештех, беше все едно да видя звезда на земята. Бяла светлина гореше в очите ми и бях заслепена. Чух някой да крещи. Чух Шазад да вика нещо, което не можах да разбера.

Бавно светлината угасна зад клепачите ми; примигвах, но отново виждах. В машината тялото на Ферештех бе изчезнало. Това, което бе останало, бе ярко като звезда, а металът на машината около него светеше, нажежен до бяло. Усетих как косъмчетата по врата ми се изправят болезнено. Знаех къде съм усещала това преди. Металната врата, когато галанецът се опита да ме убие. Пред очите ни светлината се издигна по жица, която не бях забелязала, запали я и се понесе по тавана над нас.

Чу се вик отдолу, когато избликналата над главите ни светлина освети твърде ярко, за да ни пропуснат. Времето за криене бе свършило. Сам ни хвана за ръцете, издърпа ни нагоре по стълбите и обратно през вратата толкова бързо, че едва ми стигна времето да си поема дъх, преди да минем.

Хала се олюля назад, когато излязохме, препъвайки се.

— Хала. — Дръпнах ръката си от Сам за момент. Той спря, но не и Шазад. Тя беше няколко крачки пред нас и вече тичаше към градината. — Лейла — долу е. Изведи я.

Дори не се опита да спори с мен. Не й дадох време. Тичах по петите на Шазад към градината. Погледнах през рамо, преди да завием зад ъгъла, точно навреме, за да видя как вратата се отваря и от нея се изсипват нищо неподозиращи войници към очакващата ги Хала, която поема контрол над умовете им, преди да направят и крачка. Тогава Шазад ме издърпа зад ъгъла. Хала и Лейла трябваше да се оправят сами.

Сам ме хвана, когато се доближихме до стената, и ме дръпна към нея.

Излязохме от стената, дишайки тежко, точно когато речта на султана

свършваше. Около нас избухнаха аплодисменти и за момент се почувствах объркана, потъвайки отново в нормалния живот на двореца след онова, което видяхме, гонейки звездната светлина.

И тогава из цялата мрачна градина започнаха да изгряват светлини. Не светлини от маслени лампи. Не огън и примигваща светлина от факли. Просто светлина. Огън без топлина. Течеше от машината, която току-що бе убила джина, и се вливаше в стъклените орнаменти, дето висяха от въжетата, съживени в пламък.

Затворена звездна светлина.

Възгласи на възхищение изпълниха градината, когато светлините озариха смаяните лица на гостите за Ауранзев.

И тогава в ъгъла на градината нещо помръдна. Обърнах се навреме и видях как една от статуите се движи. Една от фигурите на мъртвите братя на султана вдигна глава. И тази до нея. И следващата.

Металните мъже се изправиха и пристъпиха напред. И отново. Тълпата взе да се оглежда в очакване на още някой забавен номер. Ала не беше номер.

— Какво правят?

Долових страха в гласа на Шазад. Толкова рядко се случваше да я видя уплашена. Но знаех, че си спомня същото като мен. Влак. Момче в метален костюм. Горещи ръце. Виковете на Бахи.

Чужденец в тълпата бе принуден да се отдръпне, залитайки, когато една статуя тръгна към него.

Седях срещу султана в кабинета му, когато той разказваше за глинените слуги, създадени от джиновете преди човечеството. Абдалите. Създания от глина, които се подчинявали на всяка заповед. Слушах, докато говореше за първия път, когато сгрешил, вярвайки, че може да контролира полуджин. Че силата ни не си струва риска от неподчинение.

Това не означаваше, че се е отказал от тази сила.

Означаваше, че се е отказал от неподчинението.

Металните статуи заобикаляха мираджинците и вървяха към чуждестранните гости, ограждайки ги.

Чух султана да ми казва, че мираджинските войски не могат сами да се справят със заплахите по границите ни.

Беше капан. Ауранзев. Примирието. Всичко. Беше капан, за да ги примамим тук.

Знаех какво ще стане, преди да се случи. Един от албишките войници около кралицата се спусна към металния войник, хвърли се между него и кралицата си.

Гледах лицето му, докато гореше. Гореше, както Бахи бе изгорял в ръцете на Нуршам. Гореше като нещо, запалено с джински огън.

ГЛАВА 37

Виковете започнаха, някои заглушени, преди да се чуят, когато абдалите обърнаха силата си срещу тях. В градините се изливаха и мираджински войници, пресичащи пътя на всеки, който се опитваше да избяга. Миризма на кръв, смесена с миризма на изгорена плът, изпълни въздуха.

Осъзнах, че чакам заповед от Шазад, но заповед не идва. Че Шазад стои, смразена, до мен. Притисната до стената, гледаше как мъже и жени горят, както бе гледала да гори Бахи. Ако тя нямаше да поеме командата, някой друг трябваше да го стори. Очите ми се стрелкаха из градината, търсейки Джин. Не го виждах.

— Сам — наредих му, — трябва да започнеш да извеждаш хората от нашата страна. Колкото можеш повече, а след това бягай и ти. Шазад — тя се стресна, когато хванах ръката ѝ. Използвах най-добрата си нейна имитация. Имахме нужда някой да бъде Шазад, а точно сега тя не беше себе си. — Трябва да се стегнеш. — Беше пребледняла, но кимна. — Как ти се струва да използваш онзи барут, за да взривиш портите?

Портите бяха от другата страна на градината, а между нас и тях се носеха хаос и смърт. Видях как умът ѝ работи.

Абдалите нападаха само чужденците. Нямаше да ѝ създадат проблеми, тъй като беше мираджинка. Но имаше и твърде много войници. Покрай тях нямаше как да мине.

— Имам нужда от оръжие — каза Шазад, най-сетне звучейки като себе си.

— Мисля, че мога да помогна. — Рахим се появи до лакътя ми. По униформата му вече имаше кръв. Подаде на Шазад чуждоземен на вид меч. — Толкова добра ли си, колкото казва Амани?

— Не, още по-добра съм. — Шазад грабна оръжието от ръката му. — Заедно?

Султанът беше прав. Бяха добра двойка. Те се задвижиха светкавично, с такава лекота, сякаш цял живот бяха тренирали като един. Тела на войници се сипеха около тях, докато си пробиваха път през хаоса. В същото време Сам се обърна и се гмурна в тълпата, хвърляйки албишкото си униформено сако по пътя.

Тамид.

Мисълта за него ненадейно мина през ума ми. Хала трябваше да го

изведе. Но планът бе се променил. Сега спасяваше Лейла. Трябваше да стигна до него. Не можех отново да го изоставя.

Хукнах, преди мисълта да е свършила, проправяйки си път през хаоса в градината. Влетях в коридорите, тичайки към стаите на Тамид; шумът от градината се превърна в далечно ехо.

Замени го тропотът на стъпки в гонитба. Погледнах през рамо, докато тичах. Бягството ми от градината не бе останало незабелязано. Зад мен имаше неколцина войници. Чух изстрел точно когато се метнах зад един ъгъл. Куршумът удари там, където трябваше да е главата ми. Мазилката изпръска кожата ми като кръв. Заповедите явно не бяха да ме заловят жива.

Препуснах край следващия ъгъл, а босите ми крака се подхлъзнаха по гладкия мрамор.

И тогава като джин, издигащ се от пясъка, Джин се появи на другия край на коридора, стреляйки по нещо, което не виждах. Сърцето ми полетя и усетих, че набирам скорост.

Той се обърна с насочена срещу мен пушка, докато тичах с всички сили по коридора. Войниците наближаваха, но нямаше как да се прицели, не и докато бях на пътя му. Накарах краката си да се движат по-бързо; трябваше да стигна до него, преди да стрелят срещу мен.

Почти чух движението на ударниците на пушките на пазачите.

Сблъсках се с Джин с пълна скорост. Хвана ме и рязко ме обърна тъкмо когато пазачите се прицелваха, така че между мен и куршумите бе само тялото му.

Усетих пистолета, опрян в гърба ми. Извих ръка около него и Джин го пусна.

Беше все едно да се върна у дома.

Прицелих се в мястото отвъд тялото на Джин, което още ме прикриваше. Три бързи изстрела. И повече нямаше. Не от мен. Не и от тях.

Защото не пропуснах.

Дръпнах се от Джин. Три тела на земята, мъртви; изведнъж нямаше друго освен Джин, изпълващ погледа ми.

— Кървиш.

Джин трескаво търсеше рана по тялото ми.

Цялата се тресях. Усещането отново да съм в ръцете му. Отново да сме заедно. Усещането на облекчение.

— Не е моя. — Поклатих глава. Нямах представа откъде се е появила кръвта. — Трябва да тръгваме. Трябва да изведем хората...

— Вече го правим. — Джин ме хвана за ръката. — Извеждат колкото може повече хора. Шазад ще се погрижи за портите, а Имин избяга с

приятеля ти Тамид в бъркотията. Трябва да...

Направихме завой. На пътя ни стоеше Кадир, обграден от двама абдали, чиито изкривени бронзови лица се взираха в нас с празни погледи. Като Нуршам. Но без очи. Без плът или кръв. Нито съмнение.

Това искаше султанът. Войници, които не могат да го предадат. Полуджинове без съвест. Които не биха се съпротивлявали срещу контрола му.

Стрелях инстинктивно. Последният ми куршум. Мина право през глината — там, където трябваше да е сърцето. Абдалът дори не трепна.

— Е, малка полуджинска кучко. — Кадир вдигна пистолета си срещу нас. — Тук нямам братя предатели, които да те спасят.

— Готов ли си да се обзаложиш?

Джин пристъпи пред мен, за да ме предпази от Кадир, готов да се бие с него. Ала Кадир нямаше намерение да води честен двубой — пръстът му вече натискаше спусъка. Тогава портите избухнаха.

Султимът залитна и куршумът се отклони. Беше достатъчно. Хванах ръката на Джин. Втурнахме се към спираловидните стълби, издигащи се нагоре и нагоре. Краката ни тропаха по камъка, докато се изкачвахме, следвани от Кадир. Излязохме в един коридор. И изведнъж осъзнах, че знам къде сме.

Завъртях се бързо към стаята в края на коридора. Беше работилницата на Тамид. Онази, от която видях покривите на Мираджи. Когато обмислях да скоча.

Затръшнах вратата зад нас и я залостих секунда преди Кадир да се блъсне в нея и да разтресе дървото. В ъгъла на стаята една от стъклените бутилки падна от рафта и се строши на земята.

Ето там. Навито въже между бутилките и превръзките.

Хванах го с една ръка и изтичах до балкона, Джин бе по петите ми. Точно както си го спомнях. Беше малък скок от ръба на балкона до стената. А оттам щяхме лесно да слезем.

— Мисля, че ще се справим.

Дишах тежко. Опитвах се да бъда сигурна. Мислех, че е горе-долу същото разстояние като между покрива на Тамид и съседния у дома в Дъстуок. Бях правила този скок и преди. Но беше толкова отдавна, че не помнех добре. А тук бяхме много по-високо.

— Май няма да успея.

Внезапно дишането на Джин прозвуча плитко. Погледнах към него и видях, че стиска хълбока си.

Дръпнах ръката му. Имаше дълъг прорез, може би от случаен куршум.

— По дяволите!

Огледах се отчаяно. Кадир блъскаше по вратата зад нас.

Бяхме в капан. Нямаше път назад. Само напред.

— Ако успея — завързах въжето за парапета на балкона, — можеш ли да пълзиш?

Краят на устата на Джин се изви в усмивка.

— Напоследък казвал ли съм ти, че си невероятна?

— Не. — Отново превъртях въжето около парапета. — Вместо това изчезна без обяснение и ме остави сама няколко месеца.

Джин ме обърна с лице към него.

— Ти — целуна ме бързо, по левия край на устата — си — този път по десния — невероятна.

Не го изчаках. Притеглих го към себе си и го целунах страстно, преди да го отблъсна.

— Точно сега нямаме време за това.

— Знам. Разсейвам те. — Той дръпна въжето и възелът, който бях направила около парапета, се развърза. — Колкото и да си невероятна, си и невероятно зле с възлите.

Започна да прави нещо сложно с въжето, пръстите му работеха сръчно. После се обърна към мен и с няколко бързи движения закрепил другия край на въжето около кръста ми.

— Щом ще рискуваш живота си, може поне да вземеш мерки за безопасност.

— Сигурен ли си, че ще издържи?

Погледнах несигурно заплетения възел около парапета.

— Можеш да се довериш на един моряк да върже възел — каза Джин. — И се довериш на мен да се погрижа за теб.

Той ме подкрепяше с ръка, докато се изкачвах. Колкото и високо да изглеждаше от балкона, от парапета бе много по-зле. Скокът може и да не беше толкова дълъг, но падането щеше да е дълго, а стената не беше широка.

Вероятно можех да се справя.

Вратата зад нас се разтресе. Кадир бе на път да я пробие.

Бях почти сигурна, че ще се справя.

Поех дълбоко дъх.

Щях да разбера дали е така.

Скочих.

Под мен нямаше нищо освен въздух. За момент се запитах дали така се чувстват Из и Маз, когато се превръщат в животни.

Когато летят.

Босите ми крака удариха стената и се препънах. Хванах се за един от назъбените върхове на стената, за да запазя равновесие. Олюлях се за секунда, но успях. Издърпах възела около кръста си и го увих около назъбенния връх. Остатъкът от въжето увисна от другата страна на стената, почти до дъното. Достатъчно, за да ни изведе от двореца.

Изглеждаше доста здраво, и, за бога, трябваше да бъде.

В другия край на балкона Джин се праметна през ръба. Хвана се с ръце и крака за въжето. Възелът до мен се опъна, когато цялата му тежест се премести на въжето.

И издържа.

Все още се държеше, докато Джин се движеше с издърпвания напред. Сантиметър по сантиметър, оставяйки кървава следа след себе си.

Не можех да направя нищо друго от стената, освен да гледам със заседнало в гърлото сърце как всяко издърпване го приближава до мен. Беше почти в средата, когато вратата се разби.

Кадир нахлу в стаята, обзет от ярост.

Извадих пистолета си и го насочих към него още преди да стигне до балкона. Нямах куршуми. Можех само да блъфирам.

— Ако докоснеш това въже, ще те накарам да съжалиш, че си се родил, Кадир.

— Лъжеш — каза той. Но не се приближи, остана на място, като дишаше тежко от ярост.

— Аз съм полуджин. — Дръпнах ударника на пистолета си. — Не мога да лъжа.

Никой от нас не помръдна. Бяхме в безизходица. Стоях на стената с пистолет, насочен право към Кадир, докато Джин се влачеше по въжето. Сантиметър по сантиметър. Бавно. Бавно. Нямахше нужда да бърза много — само да е по-бърз от ума на Кадир. Достатъчно бърз, та да мине, преди Кадир да осъзнае, че нямам нищо повече от празен пистолет.

— Кадир.

Гласът от вратата ме накара да подскоча толкова силно, че ми се наложи да се хвана за стената, за да върна равновесието си.

Султанът беше сам, когато пристъпи през вратата. С него нямахше войници. Нито абдали.

— Татко! — Кадир протегна ръка. — Внимавай, тя има пистолет.

Погледът му се стрелна от мен към Кадир, към пистолета, пак към Кадир. Умът му не работеше и наполовина толкова бавно, колкото ума на най-големия му син. Безмълвно помолих Джин да побърза. Беше само на

една ръка разстояние.

Султанът сложи ръка на рамото на първородния си син.

— О, сине мой. Ти си глупак.

Тогава султанът извади нож.

Понечих да изкрещя, да отправя празна заплаха, която не можех да изпълня без куршуми в пистолета си. Да обещаая, че ще остана в двореца, ако остави Джин да си тръгне. Всичко, което би откупило за Джин последните му нужни секунди, преди султанът да пререже въжето и да го убие.

Той не преряза въжето. А заби ножа право в гърлото на Кадир.

Беше чиста смърт като с ловен трофей. Толкова чиста, че когато Кадир се строполи на земята, яростта още бе изписана на лицето му. Толкова бърза, че нямах време да извикам.

Шокът ме порази, вкочани езика ми, цялото ми тяло.

Султанът ме погледна спокойно, докато бършеше кръвта на мъртвия принц с ризата му. И изведнъж отново седях срещу него. Чух го да ми казва, че синовете му ще стрият тази държава на прах под чужди ботуши. Че Кадир не е по-способен от Ахмед да властва.

„Няма нищо, което не бих направил за тази страна, Амани.“ Султанът се обърна към мен. Не беше глупак. Щеше бързо да се сети, че куршумите ми са свършили. Трябваше да го разсея само още няколко мига. Докато Джин премине от другата страна.

— Знаете ли, отдавна не съм ходила да се моля. — Някаква тежест притискаше гърдите ми, докато говорех. Мразех Кадир. Но, за бога, да го гледам така, с празни очи, извърнати към нощното небе, докато кръвта се лееше от гърлото му... — Но съм доста сигурна, че Господ не одобрява баща да убие собствения си син.

— А, да. — Султанът се усмихна примирително. — Проклет е онзи, който убие собствената си кръв. Спомни си какво празнуваме, Амани — издигането ми на трона. Мисля, че вече няма как да избегна това проклятие. Освен това от Кадир нямаше да стане добър владетел. Вината всъщност е моя. Той се роди твърде рано. Не бях много по-възрастен, отколкото е той — отколкото беше. — Той хвърли поглед на кървящото тяло на балкона. — Възнамерявах тронът да мине направо у внука ми, пропускайки Кадир, но разбира се, не стана. Не очаквах онази жадна за власт женичка на Кадир да се окаже толкова хитра. — Шира. Беше мъртва само от няколко дни, но името вече се заличаваше. Когато разказвах за онова, което се случи в тази война, само така ли щяха да я помнят — като жадната за власт султима? Той отново отправи поглед към мен. — А аз

трябва да призная, че не очаквах да успееш да се освободиш. — Изглеждаше почти впечатлен. — Как го направи?

— Надценил сте лоялността на хората си. — Нямах намерение да му дам името на Тамид. — Наистина ли мислите, че това ще ги спаси? Ще ги накара отново да се обединят около вас? Клането на всички, които стоят на пътя ви?

— Не става дума за мъртвите чужденци долу, Амани, а за онези, дето още живеят отвъд морето. — Султанът ме погледна над цевта на пистолета. — Знаеш ли какво става в една държава, когато владетелят се смени, Амани? Размирици. Гражданска война. Твърде много война, за да се опитат пак да ни нападнат в скоро време. А когато се опитат, вече ще имам армия от абдали, готови да защитят границите ни.

Армия от глинени мъже със силите на полуджинове. Беше прав — ако сложеше това по границите ни, никога повече нямаше да бъдем нападнати.

— Полуджинът преди теб... — Имаше предвид Нуршам. Никога не назоваваше името му, както и моето, до деня, в който убих онази патица. Сякаш за него бяхме предмети. — Той гореше толкова ярко. Но загубих защитата, която би дал на тази страна. — Защото аз бях го освободила. — Питам се дали мога да създам копие на неговия огън. Да създам бомба от метал със силата на джин. Но пък открих огъня, който създава живот. Защото това е джинският огън. Той е живот. Той е енергия. Той ни е дал живот.

А аз току-що го овладях. Не за да унищожавам, а за да дам сила на тази страна. Галаните твърдят, че времето на магията е свършило, и се насочват към машините. Албишите държат на безсмъртните си. Ние ще бъдем сред държавите, които обединяват двете.

— С цената на избиването на безсмъртните ни.

— Първите създания са ни създали, за да се бием във войните им. Но къде бяха те в нашите войни? Когато границите ни са подложени на набези от все повече чужденци? Когато хората ми ги улесняват, като застават един срещу друг, подтиквани от сина ми?

Говореше търпеливо. Като на собствените си деца.

Обяснявайки труден урок. Но той не ми беше баща. Баща ми беше джин. Беше джин, затворен в двореца и оставен на милостта на султана. И за първи път от победата над Унищожителката на светове животът му бе в голяма опасност. Баща ми не прояви интерес, когато бях на път да умра. Защо трябваше да ме е грижа за него? И все пак беше така.

— Времето на безсмъртните отдавна е свършило. Ние взехме този свят от тях. Има причина полуджиновете като теб да са толкова редки в днешно

време. Този свят принадлежи на нас. И тази страна принадлежи на нас. Ролята на децата е да заместят родителите си. Ние сме децата на джиновете. — Султанът се усмихна, бавно и лениво. — А според мен ти нямаш патрони.

Тогава Джин премина. Залови се за ръба на стената и се издърпа нагоре с болезнен стон, после ме прегърна през кръста. Наполовина скочи, наполовина падна, хващайки се за въжето. В следващия момент вече се носехме надолу. Отвъд стените на двореца.

Бях свободна.

ГЛАВА 38

Изман още блестеше от празненствата за Ауранzeb, дори сред руините на Въстанието на Благословената султима. Новините за случилото се в двореца още не бяха стигнали до града. Че сме свободни от чуждата власт. Че султимът е мъртъв.

Доверих се на Джин да ни води през непознатите улици. Движехме се бавно сред сенките под прозорците, от които се носеше музика и светлина, през виещите се задни улици на чуждия град. Избягвахме големите улици, пълни с пияници и празненства.

— Ето тук.

Джин най-после ме спря до малка врата в измазана стена на уличка, толкова тясна, че стената пред нас почти докосваше тази зад нас. От вратата започваше канавка и продължаваше по тесните павирани улици.

Не бях сигурна какво да очаквам от другата страна. Може би водеше към друг свят като старата ни врата. Или разкриваше таен проход, който да ни отведе до мястото, дето се криеха останалите въстаници, откакто загубихме Долината на Дев.

Но влязохме в кухня, осветена от въглените на гаснещ огън. Беше от най-обикновените, същата като на леля ми в Дъстуок. Само дето тук не липсваше храна. От тавана висяха излъскани до блясък тенджери и тигани между сушачи се билки и подправки. Рафтовете бяха пълни с консерви.

Затръшнах вратата зад нас. Нямах време да се чудя къде сме, освен че сме в безопасност. Двамата с Джин се свлякохме до огнището, той с гръб, опрян на стената. Аз — на колене срещу него.

— Целият си в кръв. — Бавно го пуснах от рамото си. — Трябва да видя.

— Добре съм.

Но все пак ме остави да сваля ризата му през главата, потрепвайки от болка, когато вдигна ръце нагоре. Окървавената му риза удари пода, навита на топка, а той сложи ръце на главата си, за да ми даде пълен достъп до раната. Поне не ме лъжеше — повечето кръв, изглежда, не беше негова. Кожата му бе изцапана с кръв, но освен раната на хълбока, която му попречи да скочи на стената, и една голяма синина, нарастваща като облак под татуираната птица на ребрата му, не беше тежко ранен.

Тогава го забелязах. Яркочервен плат, вързан за юрната част на лявата му ръка като лента за ръкав. Можех да помисля, че е превръзка, но бих

познала шиймата си навсякъде.

Пресегнах се, без да мисля; докоснах края, където платът опираше в кожата му. Той отвори очи при допира и погледна надолу, сякаш бе забравил, че я носи.

— Това е твое.

Пръстите му взеха да се борят с възела в долната част на ръката му.

Седнах отново.

— Мислех, че съм я загубила.

Беше глупаво. Това беше само парче плат. Не беше въстанието. Не беше Джин. Беше просто предмет. Предмет, който не вярвах, че ще си върна.

— Аз помислих, че си го оставила.

Не ме погледна. Още се занимаваше с възела. Беше вързан здраво. Сякаш отчаяно се е стремил да не я загуби.

— Да съм я оставила?

Възелът най-после се развърза под пръстите му.

— Сутринта, след като изчезна. — Раменете му бяха сковани, докато развиваше червената шийма от ръката си. — Нямаше те, а това беше пред шатрата ми. — Трябва да съм го изгубила в борбата със Сафия. Когато стоях пред шатрата му. И решавах дали да вляза. — Изглеждаше като съобщение.

Кожата под шиймата бе по-бледа. Сякаш отдавна не бе виждала слънце. Той ми подаде шиймата. Хванах единия край. Историята ни висеше между нас, десетки малки напомняния за първите дни на познанството ни. Когато нещата бяха по-прости. Той беше Източната змия, аз бях Синеокия бандит и бяхме само двамата, не двамата — и дяла революция. Цяла държава.

Понечих да кажа колко глупаво е било да си мисли, че съм си тръгнала и съм го уведомила с изхвърлена шийма. Но все пак не бяхме много добри в това да си казваме неща един на друг.

— Ти първи си тръгна. — Дръпнах края на шиймата. — Когато бях ранена, ти ме остави.

— Ти стъпи на пътя на куршум, Амани. — Той приглади нежно кичур коса, паднал на лицето ми, и пръстите му стигнаха до мястото, където ножицата на Айет го отрязаха. Гледаше ме все едно отново опознава лицето ми. Нямах нужда да го запомням пак. Изглеждаше както като го оставих. Дали изглеждах различно след времето в харема? — Направи го, без да те е грижа за собствения ти живот.

— Това е, което правя — рекох. — Това правиш и ти.

— Знам. — Спусна ръце от косата на раменете ми и обгърна врата ми. — Но това не означава, че трябва да ми харесва.

— Бил си ми ядосан, защото едва не умрях?

Бях толкова близо до него, та само да вдишах, щяхме да се докоснем. Чувствах се така, все едно ме държи цялата между ръцете си, ала топлината им пораждаше усещане, сякаш ще излезе от кожата си.

— На теб, на Ахмед, на себе си, на всички. — Най-послед ме погледна в очите. Угасващите въглени осветяваха лицето му с топъл блясък, докато палецът му правеше кръгчета на тила ми. — Не се справям добре със загубата на хора, Амани, а знаеш, че не ми пука за тая държава. — Останалата част от тялото му бе неподвижна, нещо здраво, за което да се хвана. Но пръстите му се плъзгаха в косата ми и почвах да треперя. — Не съм като Ахмед или Шазад. Дойдох тук, защото ми пука за него и за Делила, а те обичат това място. Пука ми за теб, а ти си това място. Мислех, че ще трябва да се оправя без теб, ако си толкова нетърпелива да напуснеш този свят. Но тогава ти изчезна и бях готов да разкъсам пустинята на части, за да те намеря.

Исках да кажа нещо, което би помогнало. Исках да му кажа, че не бива да се страхува, че ще умра. Но щеше да е лъжа. Бяхме във война. Ничий живот не бе в безопасност. Не можех да му обещавам бъдеще, в което няма да поема още някой куршум, и той не можеше да ми обещае. Безразсъдната надежда, която ни караше да се борим, можеше да ни убие.

Затова замълчах, стопявайки и последното разстояние помежду ни.

Той каза, че би разкъсал пустинята, за да ме намери. Усетих отчаянието му в целувката, когато устните му намериха моите.

Не беше достатъчно с Джин; никога не беше достатъчно. Ръцете му бяха в разкъсаните ми дворцови дрехи, опитваха се да ме намерят под твърде тежката бродерия и тежестта на натруфения халат. Една ръка се сви в косата ми, дръпна тънката златна коронка, която още се крепеше там. Той я измъкна от косата ми и я хвърли встрани, махаше от мен парчетата от двореца, опитвайки се да ме върне при себе си.

Сякаш бях уловена в горски пожар, отчаяно си поемах дъх, като че ли щяхме да угаснем, ако спрем. Без да мисля, свалих ръце от гърдите му. С едно бързо движение свалих скъсания халат и го метнах до ризата му на купчината на пода, останах само по тънката ленена долна риза.

Пръстите му намериха края и го вдигнаха нагоре, после се озоваха на корема ми, докоснаха белега на бедрото ми. Изведнъж осъзнах, че треперя. Сгуших се в него, кожа до кожа, търсейки топлина. Той сложи ръце под кръста ми и ме притисна до себе си.

Усетих как се забавяме. Ритъмът на сърцето ми се забави. Пожарът се превърна във въглини, докато Джин ме държеше притисната до себе си. Осъзнах колко сме близо да направим нещо повече. Кожата му — до моята, ръцете му — по тялото ми, карайки ме да потъвам в него.

Вратата на кухнята се отвори и се отдръпнахме един от друг. Сам влезе, препъвайки се, с изпадналата в безсъзнание Лейла на ръце.

— Какво стана?

Бях на крака за секунди. Джин внимателно се облегна на стената зад мен.

— Направи сериозната грешка да се съпротивлява. — Хала го последва през вратата, отпусайки илюзията, че е човек, и кожата ѝ си върна нормалния златен цвят. — Бореше се с нас, каза, че не може да остави брат си. Оказа се, че може. — Огледа все още блестящата ми кожа, макар половината златен прах да бе изпадал при бягството. — Е, това е ужасна вечер — каза вместо поздрав. Очите ѝ се спряха на Джин.

Част от праха по кожата ми бе полепнал по него, златно петно от лявото ухо до устата. Джин разсеяно избърса с ръка челюстта си. Нямаше полза — златото от кожата ми беше и по ръцете му. Може би щях да се смутя, ако припадналата принцеса и старите приятели в малката кухня не дърпаха ума ми в други посоки.

— А останалите? — попита Джин, предавайки се.

Въпросът му получи отговор, преди Хала да проговори. Имин влезе, залитайки, облечена с разкъсани дрехи на прислужница. Шазад я последва — държеше Тамид за ръката. Той се опита да се дръпне, ядосан, когато тя го бутна пред себе си в кухнята. Шазад го пусна бавно, за да стане ясно, че не е длъжна да го прави. Тогава ме видя и на лицето ѝ изгря онази широка усмивка, после ме прегърна. Усетих ръцете си, сякаш се движеха сами, да се мятат около нея.

— Рахим? — попитах.

— Жив е. — Тя ме пусна. — Но го заловиха. Той е войник до мозъка на костите. Имахме нужда някой да прикрива бягството ни. А той отказа да бяга. — Тя ме погледна. — Ще поправим това.

И аз ѝ вярвах. Защото се върнах. Вече не бях затворничка и можехме да направим всичко. Хвана ме по-здраво. Но Имин я повика и тя ме пусна. Озовах се лице в лице с Тамид, който гледаше в земята, облегнат лошо на изкуствения си крак.

Прегърнах го. Обля ме облекчение.

— Благодаря ти.

Притиснах го по-силно до себе си.

Но Тамид не отвърна на жеста. Отдръпна се.

— Не съм предател, Амани. Не направих това — извърна очи към Джин — за вашето въстание.

Единственият път, когато Тамид се срещна с Джин беше, когато той ме издърпа на едно бураки, а аз оставих Тамид да кърви на пясъка. Не вярвах приятелят ми от детинство да изпитва особени симпатии към него.

— Е, добре. — Шазад сложи ръка на рамото му, а аз преглътнах буцата в гърлото си. — Май ще се наложи да държим теб и принцесата под ключ за известно време. Ела.

— Къде сме? — попитах най-накрая, доволна, че гласът ми прозвуча нормално, докато вървахме към вратата, водеща към останалата част от къщата.

— В моята къща — отвърна Шазад. Спънах се на най-долното стъпало на кухнята. Джин ме задържа да не падна. — Баща ми го няма и изпратих майка си и брат си в къщата ни на брега. Не исках да ги излагам на опасност.

— Лагерът ни е в дома на генерал Хамад? — попитах, мислейки за сериозния мъж, когото видях в тройната зала.

— Не. — Джин сложи ръка на гърба ми. — Все едно да си просим да ни хванат. Използваме я, но по-голямата част от лагера... — Той потръпна, когато се пресегна към вратата, и се хвана за хълбока. Отворих я вместо него. От другата страна имаше хубава трапезария, но неосветена. — Има градина, недалеч оттук — обясни Джин, докато бавно прекосяхме стаята. — Свързана е с къщата с тунел.

Джин ме преведе през още една врата, а ръката му се стегна на кръста ми. Осъзнах, че почти не ме е пускал, откакто напуснахме двореца. Взаимно се поддържахме изправени.

Тунелът започваше в мазето, зад две големи кутии с етикет „брашно“, които издрънчаха, като че бяха пълни с пушки, когато бутнах едната, докато минавахме. Шазад запали маслена лампа и ни поведе.

Не бях сигурна колко дълго ходихме, но беше над два пъти повече от дължината на Дъстуок. Дълго броих стъпките си, после се отказах. И тогава пред нас се появи малък лъч светлина. Явно още една врата.

Поколебах се. Десетки спомени как се връщам у дома сред мира на Дева нахлуха в съзнанието ми. Как стоя пред вратата в скалата и чакам да ми позволи да оставя праха на пустинята и да се върна вкъщи. Това вече го нямаше. Онзи дом не ме очакваше отвъд тази врата. Нямаше да се отвори към оазис, построен с магия и превърнат в убежище на въстанието. Хората, умрели при бягството ми, нямаше да ме чакат там. Не знаех какво да

очаквам. Но въпреки това исках да се върна у дома.

Пристъпих през прага.

Беше по-тихо от стария лагер. Първото, което забелязах. И моментално разбрах защо. Огромните стени около имота скриваха от поглед всичко освен небето, но все пак бяхме в град. Имаше уши навсякъде около нас.

Но пък беше пълно със светлина и движение.

Не беше пустинята, ала споменът за пустинята още беше тук. Палатките бяха разпръснати сред лагерните огньове, а до една стена бе издигната оръжейна. Мрежа от въжета с фенери и пране се простираше под небето. Изглеждаше почти като надежда.

— Амани! — Делила ме видя първа. Изтича през двора и ме прегърна, изтръгвайки ме от хватката на Джин. — Ти си жива! Измъкнали са те! Какво се е случило с косата ти? Харесва ми! Изглеждаш по-възрастна. Исах да дойда и да помогна, но не ми позволиха.

— Вече говорихме за това — рече Шазад. — Една от вас трябва винаги да е в лагера, в случай че се наложи да ги скрие. — Тя махна към Делила и Хала, която се усмихна тънко.

— И някак винаги аз се оказвам излишната.

— И аз се радвам да те видя, сестричке — пошегува се Джин, когато тя ме пусна. С глупава усмивка Делила се хвърли върху него. Бях сигурна, че поздравът ѝ към мен е бледа сянка на погледа, който получи Джин, най-сетне завърнал се.

Появи се Навид и хвана Имин, още облечена с окървавените дрехи на прислужница, в силна прегръдка. Всичките тези дни, през които Имин беше в двореца без никакви новини, нямаше как да са били лесни за Навид. Но Имин беше права — брадата не му отиваше.

После започнаха да ме предават от ръка на ръка, приятели и въстаници, които едва познавах, ме потупваха по гърба, прегръщаха ме и ме поздравяваха, че съм оживяла. Че съм избягала. Благодаряха ми за жертвата, задето съм стояла толкова дълго в харема. Близнаците се превърнаха в котки и взеха да се умилкват около краката ми, като едва не ме спъваха на всяка крачка. Чувствах, че докато минавам от ръка на ръка, сякаш по едно парче от мен се връща с всеки човек, извежда ме от харема, премахва скръбта ми за Шира, гнева заради леля ми, всичко, което бе се случило в последните няколко месеца.

И тогава, като че се разтвори завеса, се озовах очи в очи с Ахмед. Бях сигурна, че всеки момент на съмнение през всичките тези месеци е изписан на предателското ми лице. Всеки път, когато виждах баща му да взема решение по-бързо. Всеки път, когато се страхувах, че султанът е прав и

Ахмед не е готов. Всеки път, когато проявявах глупостта да слушам един убиец и тиранин.

— Ахмед...

— Амани. — Той ме хвана грубо за рамото и ме притисна в прегръдка. Отпуснах се с благодарност. Беше много по-лесно да вярвам в Ахмед, когато го виждах пред себе си от плът и кръв. — Добре дошла у дома.

ГЛАВА 39

Вълните от предната нощ ни удариха една по една. Случилото се на Ауранzeb бе изопачено от двореца, преди да се разпространи сред хората. Султанът обяви независимостта на Мираджи от чуждо владичество. Всяка страна, застрашаваща границите ни, ще изгори.

Известието казваше още, че принц Кадир е бил убит. Загинал смело в битка, убит от собствените си братя, Въстаналия принц и принц Рахим, обърнал се неочаквано срещу семейството си заедно с лорд Билал, който пък избягал. Принц Рахим бил заловен, опитвайки се да побегне като страхливец. И двамата щели да бъдат прокълнати завинаги, понеже убили собствената си кръв. Султанът скърбял за сина си. Нямахше новини за екзекуция на Рахим. След случилото се на екзекуцията на Шира ми беше ясно защо султанът не иска ново публично обезглавяване.

Щеше да има нови изпитания за султим. За да се избере нов наследник на Мираджи. Султанът бе споменал, че хората изпитват най-силна любов към трона, когато принцовете се избиват за него. Беше убил собствения си син и сега използваше смъртта му, за да спечели отново народа за трона.

Но и ние можехме да я използваме. Щяхме да напомним на града, че изпитанията за султим вече са излъчили наследник — принц Ахмед.

В светлината на скорошните събития дворецът обяви нов вечерен час. Армията от абдали на султана щеше да патрулира по улиците. С тях не можеше да се спори. Всеки, намерен на улицата между залез и изгрев, щеше да бъде екзекутиран. За собствената им сигурност, така обяви дворецът. В крайна сметка само тъмни намерения се изпълняват в тъмните часове. Не казаха, че целта е да спънат въстанието, но всички разбрахме значението на думите.

И бяхме спънати.

Беше странно да слушахме отвън, след като толкова време бяхме вътре. Отново действахме на сляпо — точно когато не можехме да си го позволим. Съгласихме се Имин да се върне в двореца, за да бъде очите и ушите ни.

— Няма ли друг начин?

Уморено потърках очи, докато го обсъждах с останалите. Бяхме в кабинета на бащата на Шазад. Бяхме го превърнали в нещо като военен щаб. Нямахше нужда да променяме кой знае какво за целта. Имаше нещо успокоително там, макар да беше далеч от шатрата на Ахмед в стария въстанически лагер. Стените бяха покрити с карти и бележки. Картата на

Изман, която откраднах от писалището на султана в нощта, когато вечеряхме заедно, беше точно в центъра. Разпознах и доста от останалата информация, която предадох от двореца.

Част от нея ми даде Рахим.

Аз избягах, но той още беше вътре. И трябваше да разберем какво става с него. Затова изпитах вина, когато възразих.

— Не съм сигурна, че е разумно да пратим още един полуджин в ръцете на султана.

Рахим ми беше съюзник, но никой не знаеше по-добре от мен рисковете, ако разкриеха Имин.

Навид изглеждаше обнадежден от възражението ми. Той седеше в голямо кресло в ъгъла, обгърнал с ръце Имин. Тя беше в дребна женска форма, толкова малка, та да се събере в ръцете на съпруга си като парче, чието място винаги е било там. Седеше, свила крака под себе си, облегната удобно на гърдите му, със затворени очи. Беше изтощена, но будна. Предната нощ бе изтощила всички. Хала наистина спеше в един ъгъл. Джин седеше на писалището на бащата на Шазад със свалена риза, докато Шазад оглеждаше раната му.

— Трябва някой да се погрижи за раната — каза му тя. — Някъде, където няма да изцапаш с кръв кабинета на баща ми. Иди да намериш Хаджара. — Бяхме загубили светия си отец в бягството от Долината на Дев. Докато намерехме нов, Хаджара щеше да свърши работа, беше нелоша шивачка.

— Ако нямате нужда от мен... — каза Джин, изправяйки се внимателно.

— Оправяхме се добре и без теб, братко — отбеляза Ахмед.

Беше нечестен удар. С Шазад се спогледахме. Между Ахмед и Джин отново имаше напрежение и това не беше добре за никого.

Джин обаче не каза нищо, когато мина покрай мен към вратата и докосна дланта ми, сякаш искаше да я хване.

— Да не се запишеш доброволец за някоя глупост, докато ме няма.

— Не виждам друг избор — каза Имин, когато вратата се затвори зад Джин. — Освен ако някой от вас има тайна сила да се преобразява, която е крил досега, та да си почина малко. Някой? Не? Така си и мислех.

— Бих предложил себе си, но мисля, че чужденците не са добре дошли в двореца точно сега — каза Сам. Гледаше Шазад. — А и от мен не става достатъчно красива жена, за да мина в харема за дълго. Амани може да го потвърди.

— Вярно е — признах. — Липсва му бюст, за да изглежда добре в

халат.

Шазад се изсмя.

— Някой трябва да отиде — каза Имин и се отдръпна от прегръдката на мъжа си, превръщайки се лесно от съпруга във въстаничка. — Ако ме хванат, ще изпия отрова, преди султанът да ме постави под контрол, както направи с Амани.

Не бях напълно сигурна, че се шегува.

Откраднахме няколко часа сън след изгрев, когато се уверихме, че дворецът е свършил с разпространяването на лъжи сред хората. Бяхме в дома на Шазад, а това означаваше, че има свои стаи в къщата. В този момент наистина ме порази фактът, че стария ни дом вече го няма. Шатрата ни я нямаше. Малкото пространство, което споделяхме половин година и станало също толкова познато, колкото леглото ми в Дъстуок.

Реших, че мога да си намеря собствена шатра. Ако исках. Да си намеря място в новия лагер. Вместо това открих Джин. Беше задрямал под сянката на портокалово дърво с огромни дълги клони. Ризата му бе се повдигнала и виждах къде Хаджара е зашила раната му. Той се събуди стреснат, когато се излегнах до него, но се успокои, като видя, че съм аз. Знаех, че ме гледа. В месеците между Фахали и куршума, дето ме простреля в хълбока, успяхме да откраднем много мигове заедно в пустинята, но не бяхме спали един до друг. Той се отмести леко, настрани с лице към мен и подпря главата ми с ръка. Тревата още бе хладна от нощта. Пак трябваше да спя на земята, но имах чувството, че тук ще спя по-леко, отколкото върху хиляда възглавници в харема.

— Нямах време да си намеря нова шатра — каза той и ме прегърна отново. — Понеже току-що се върнах от издирването на едно момиче.

— Следващия път внимавай да не я изгубиш — казах и затворих очи, облягайки глава на него.

— Точно това ще направя.

Той ме намести удобно до себе си. Беше последното нещо, което чух, преди да заспя.

Шазад ни събуди по някое време следобед. Косата ѝ беше мокра от банята и събрана на кок на тила ѝ. Чудех се дали изобщо си е почивала от Ауранzeb насам. Каза ни, че Лейла най-после е дошла в съзнание.

Шазад бе изпълнила обещанието си за окови. Тамид и Лейла бяха затворени в две от многото празни стаи в къщата и оковани, докато се уверим, че няма да се опитат да избягат. Опитах се да видя Тамид в стаята до тази на Лейла, но той се престори, че спи — доста ясно послание за мен.

Лейла приличаше на животно, хванато в капан, с колене, притиснати

до брадичката ѝ, а очите ѝ се стрелкаха между мен, Джин, Ахмед и Шазад, сякаш се опитваше да гледа всички ни едновременно.

Не. Не като животно в капан. Тя ни гледаше, сякаш ние сме животните, готови да я разкъсат всеки момент. Спомних си деня, когато я срещнах в менажерията. Когато тя майстореше малък механичен слон, а аз бях обградена от жените на Кадир. Но това беше различно. Поне така мислех.

— Е — каза Ахмед разговорливо, сядайки на ръба на леглото. Тя притисна краката си още по-близо до тялото. — Значи ти си направила армия от машини и магия за баща ми.

— Не съм... — Лейла винаги звучеше като дете, но сега слабият ѝ глас почти се загуби. — Моля ви, не ме наранявайте. Нямах избор.

— Никой няма да те нарани — каза нежно Ахмед в момента, в който Шазад издаде гърлен звук на съмнение.

— Всички имат избор — рече Шазад, когато Лейла я погледна с широко отворени, стреснати очи. Ритнах я по глезена. Силно. Последното, което искахме, беше толкова да изплашим Лейла, та да не иска да говори. Тя ми хвърли остър поглед.

— Изборът ми беше или да помогна на баща си, или да гледам как брат ми умира. — Лейла покри лицето си с ръце в отчаяние. — Какво щяхте да направите вие?

И тогава започна да плаче. Дълбоки ридания разтресоха тялото ѝ.

— Баща ти е заплашил Рахим? — попитах, вместо да оставя Шазад да отговори. — Казал ти е, че ще го нарани, ако не му помогнеш?

Рахим се боеше, че Лейла е в опасност в харема, но, изглежда, той е бил под угроза.

— Рахим не знае. Той така и не узна какво се случи с майка ни. — Лейла изтри носа си с ръкав, колкото можеше с оковани ръце. — Преди всички тези години. Тя каза на баща ми, че може да направи машина, която да даде енергия на цял Мираджи. Която да промени света. — Майка ѝ беше дъщеря на гаманикски инженер. От държавата, смесила технологията с магия. — И го направи. Обаче машината трябваше да вземе енергия отнякъде. Взе я от нея. — Лейла избърса ядно сълзите, напирани в очите ѝ. — Както от всички, които дойдоха след нея.

— Като Саида — осъзнах изведнъж. — И Айет. — И Моуна и Узма. Момичета, изчезнали безследно от харема. Място, където момичетата изчезваха през цялото време, без никой да забележи.

— Имаше тестове. Можеш да вземеш... — Лейла затвори очи. — Свещените книги казват, че хората са сътворени от искра джински огън. Машината взема тази искра, за да даде живот на нещо друго. Не истински

живот, но... това, което имат. Баща ми мислеше, че ако може да го направи с човешки живот, какво ли би постигнал с живота на безсмъртен?

Лейла изглеждаше така, сякаш изпитваше болка.

— Да даде сила на армия, която не може да бъде победена с куршуми — каза Шазад, разбрала какво сме видели предната нощ. Сериозността на това, срещу което бяхме изправени, порази и четирима ни. — Която не се уморява и не яде. Която може да устои на враговете на Мираджи.

— Включително на нас — допълних мрачно. — Как работят?

Лейла сви рамене с окаян вид.

— Като всяка друга магия. Думи, думи, думи.

— А как можем да ги спрем? — прекъсна я Шазад, преди Лейла да изпадне в самосъжаление.

— Почти невъзможно е. — Лейла поклати глава, а от очите ѝ се ронеха сълзи. — Ще трябва да унищожите източника на енергия и...

— Машината — каза Джин.

Той пристъпи напред и Лейла се отдръпна. Сложих ръка на неговата, за да го спра. Имаше същата кръв, но за нея беше татуиран непознат.

— Как тогава да го направим? — попита Шазад. — Имаме достатъчно барут, за да взривим цялото нещо, ако можем...

— Не! — каза бързо Лейла, с ококорени от паника очи. — Ще унищожите целия град! — Както в историята за Аким и жена му. Джински огън извън контрол. — Джинът трябва да бъде освободен, не отприщен. Енергията трябва да се освободи. — Лейла погледна право в мен. — Амани е тази, която го е обвързала. Само тя може да го освободи.

И изведнъж всички гледаха в мен. Ако знаех, че съм обречена на толкова много внимание, щях да среща косата си.

ГЛАВА 40

— Няма да ви лъжа. — Ахмед се огледа из кухнята, пълна с въстаници. — Това ще е истинско предизвикателство.

Фактът, че Ахмед не беше полуджин, в случая бе огромен плюс. Бях сигурна, че ако не може да лъже, ще се затрудни с изричането на думата „предизвикателство“ и ще намери някоя по-подходяща като например „бедствие“.

Бяхме около двадесет човека, натъпкани до тавана в кухнята на Шазад, облепени по пъстроцветните плочи, които се виеха из стените като пара от изискано ястие, главите ни се удряха в тиганите, окачени на тавана. Шазад стоеше от дясната страна на Ахмед, както винаги. Джин бе се облегнал на камината — ако не знаех, че е ранен, нямаше дори да усетя, че се нуждае от опора. Сам стоеше в ъгъла и разсеяно вкарваше и изкарваше ръката си от стената.

Обвих длани около чашата силно кафе. Бях поспала още няколко часа, но не достатъчно. Липсваха някои лица, които трябваше да са тук — хората, умрели при бягството от долината. Имаше нови, които не познавах. Ала Дори в тази странна обстановка усещането беше като в шатрата на Ахмед в лагера. Бяхме загубили онзи дом, но още се борехме за създаването на нов.

Спуснатите завеси в кухнята бяха червени и ни скриваха от любопитните погледи от улицата. От тях помещението бе станало кърваво като зора.

„Нова зора. Нова пустиня.“

— Превъзхождат ни по брой, по разположение и въоръжение — съобщи Ахмед.

Джин улови погледа ми през стаята и вирна вежда, сякаш казваше: „Тази реч не е особено вдъхновяваща“. Изсумтах.

— И по полуджинове, ако съдим по ония неща на Ауранзеб — измърмори някой отзад.

Из стаята премина одобрителен шепот. Слуховете за абдалите и странните им сили бяха се разпространили поразително бързо. Шазад каза, че те вече потушават част от искрите, които успяхме да запалим сред хората в града.

— Да, благодаря ти, Ясир. Именно с това ще започнем. — Шазад с лекота пое контрола и пристъпи до масата. Ахмед й направи място.

Представих си я до Ахмед на трона. Като негова султана и негов генерал, умът ѝ бе потопен в решаването на някакъв проблем, а над веждите ѝ имаше златна корона. Щеше да ѝ отива. — В момента сме изправени пред три спешни проблема и благодарение на нашия Синеок бандит, който се завърна при нас... без да се обиждаш — подхвърли през рамо към Сам, — можем да ги решим.

— Макар самата тя да създаде един от тези проблеми — измрънка Хала.

Не ѝ обърнах внимание. Когато излязох напред, погледите се отправиха към мен. Бях се върнала съвсем скоро, но вече забелязвах промени. Вече не бях просто Синеокия бандит, бях момичето, което е успяло да се измъкне живо от двореца, стояло е лице в лице със султана и е избягало.

— Първият проблем е, че се нуждаем от армия, истинска армия, с която да се опълчим на войските на султана. Ако успеем да сключим съюз с лорд Билал, ще имаме бойна сила. Уговорили сме среща с лорд Билал след няколко часа. Преди спускането на нощта. Надяваме се, че в края на срещата ще разполагаме с армия.

— Ако допуснем, че не е избягал от града — добави Хала.

— Да не си станала по-голяма песимистка, докато ме нямаше? — попитах. — Или съм забравила какъв трън в задника си?

— Е, нали знаеш какво казват — раздялата засилва любовта. — Хала се усмихна изкуствено. — Нали точно заради оптимизма ти те заловиха?

— Ей, вие двете, не забравяйте по колко начина мога да ви убия, ако не млъкнете — прекъсна ни Шазад, преди да се хванем за косите.

Из стаята се понесе смях и разведри напрежението.

— Вторият ни проблем е — каза Ахмед, опитвайки се да накара всички отново да се съсредоточат, — че дори да имаме армия, можем да се изправим само срещу противници от плът и кръв. Не срещу войска от механични части и магия. Затова трябва да заведем Амани при тази машина.

— А в момента тя е много добре защитена. Няма начин да се доближим до нея — допълни Шазад. — Затова се налага да привлечем вниманието на султана и цялата армия, която я пази. Войната, както се оказва, е доста удобно средство за целта.

Всички се втренчиха в Шазад.

— Да не предлагаш да започнем война само за да вкараме Амани в двореца? — попита някой от задните редици.

— Не — отговори Шазад. — И бездруго трябва да започнем война.

Предлагам да я използваме, за да подобрим поне малко шансовете си за победа, като дадем възможност на Амани да се промъкне в двореца.

— Кое то ни води до последния проблем — намеси се Ахмед. — Това, че в момента Амани е... недееспособна.

Всички замлъкнаха. Съзнателно потърках мястото на ръката си, където усещах едно от железните парчета, защито в кожата ми. Подбутнах го като разклатен зъб. След секунда усетих болезнено бодване, напомнящо ми, че това металче не е истинска част от мен. Припомних си колко безполезна бях, докато тялото ми бе осеяно с железни белези.

— Успяхме ли да намерим Свещен мъж, комуто можем да се доверим? — попита Шазад. — Някой, който би могъл да извади желязото от Амани?

Знаех какво й струват тези думи. Откакто Бахи бе умрял, Шазад не бе говорила така открито за Свещени бащи. Дори и когато бях ранена в корема. Но всъщност не можех да знам със сигурност, нали тогава бях в безсъзнание.

— Нямаме кой знае какъв напредък в това отношение — каза Сам. Беше напрегнат. — Свещените мъже общо взето са в джоба на вашия султан. Биха ви предали без колебание, вместо да ви помогнат.

— Не можем ли да рискуваме? — потърках с пръст горната част на ръката си, притеснена от парчето метал вътре. Исках да го измъкна оттам сама.

— Не — каза без колебание Джин. Проговаряше за пръв път. Всички погледнаха към него. Той рядко вземаше думата на военни съвещания, освен ако трябваше да каже нещо важно. И затова хората имаха навика да го слушат. Ала сега въстаниците го наблюдаваха, смутени. Не беше избягал само от мен. Беше изоставил въстанието. — Няма да рискуваме с теб.

— Така че или ще намерим някого — заключих аз, — или ще трябва да вляза в двореца малко или много беззащитна.

— Добре дошла в редиците на хората — каза Шазад. — Ще ти намеря пистолети.

* * *

— Сам — отидох при него, докато кухнята се опразваше. Тъкмо белеше портокал, откраднат от една от висящите от тавана кошници. — Ще ми трябва помощта ти.

Млъкнах, докато Шазад минаваше покрай мен и викаше на някого

нещо за оръжейните припаси. Сам вирна вежда.

— Нещо, за което твоят генерал не може да ти помогне?

Снижих глас и го подръпнах в ъгъла.

— Познавам някого, който може да успее да извади желязото от кожата ми. Не Свещен мъж. Жена. Леля ми.

Сам замръзна, току поднесъл портокала към устата си.

— Жената, която те е упоила, отвлякла и продала в харема? Да, определено може да ѝ се има доверие.

— Моля те, Сам. Трябва ми помощта ти. Ти месеци наред влизаше и излизаше от харема, когато си пожелаеше. Нямах представа какво е да стоиш затворен там, напълно безпомощен, да не можеш да излезеш, нито да се защитиш. — Вдигнах блузата си и разкрих белега от куршум. Същият, който му показвах в деня на запознанството ни.

— Това се случи, когато имах силата си. Ако се наложи, Ще вляза в двореца без нея, но вероятността да ме убият ще бъде два пъти по-голяма и ти го знаеш. И бих поела всеки риск, за да не стигам дотам. Ще ми помогнеш ли?

Сам се замисли, докато откъсваше друго парче портокал.

— Колко?

— Колко какво?

— Колко ще ми платиш да открия твоята толкова добронамерена леля? Отпуснах рамене.

— Сериозно ли? След всичко, дето се случи, искаш да продължиш да се преструваш, че го правиш само заради парите?

— Защо иначе да го правя? — попита той. — Аз съм бандит, забрави ли?

— Защото искаш да бъдеш нещо повече — казах най-сетне.

Рискувах. Но лекотата, с която думите ми излязоха от устата, ми подсказваше, че съм права. Видях как Сам минава през стени с рани заради въстанието. Как отива на Ауранзев като предател на собствените си хора. Не го правеше само за пари.

— Затова си още тук — рекох.

— Това би било ужасно глупава причина. — Сам потърка веждата си. Аз запазих мълчание. — Ще видя какво мога да направя.

ГЛАВА 41

Както се оказа, Скритата къща не беше чак толкова скрита. Беше баня на пресечката на две извити улици с пъстроцветни тенти в центъра на Изман. На мен ми изглеждаха като всички други улици, през които минахме на път за тук. Градът представляваше огромен лабиринт и ако Ахмед не ме побутваше при всеки завой, щях да се изгубя доста по-бързо, отколкото в пустинята.

Когато наближихме, в косата ми навлезе пара, която излизаше от прозорци с решетки и ухаеше с аромата на цветя и подправки, и събуди в съзнанието ми спомени за харема. Ахмед леко ме сръчка — знак да погледна нагоре. Щом го направих, името най-после ми се изясни. Всички сгради в Изман сякаш се издигаха на не повече от три етажа. Скритата къща се простираше два етажа над постройките наоколо. А покривът беше украсен с навес от лози и градински пустинни цветя, които се спускаха от стените и скриваха къщата от любопитни очи.

Шазад бе избрала това място за срещата с лорд Билал. Но беше му казала да я чака другаде. Без охрана и без оръжия. Тя щеше да се срещне с него там и да го доведе. Вземахме предпазни мерки. Искахме от него да засвидетелства страшно силна вяра в нас.

Джин бе отишъл първи, напълно сам, за да провери за засади и капани. Ахмед и аз го последвахме, облечени като обикновена двойка из улиците на Изман, а не като принц и телохранител със скрит под халата пистолет. Но стигнахме до къщата без инциденти.

Ахмед отвори вратата и влезе. Главата на момичето на писалището се стрелна нагоре.

— Е, ако това не е нашия Въстанал принц. — Тя затвори книгата си и ме изгледа. — Можеш да свалиш пръста от спусъка, тук си в безопасност. — Дори не бях осъзнала, че съм сграбчила оръжието. Отпуснах пръста си. Но не го отместих. — Брат ти е на покрива.

— Какво е това място? — попитах, докато се качвахме по стълбите.

— Убежище. — Ахмед се отмести да ми направи път. Не знаех дали го прави от учтивост, или просто защото съм му телохранител. — Не наше. На Сара. — Той извърна глава към момичето на бюрото. — Била е омъжена на шестнайсет. Овдовяла на седемнайсет. Никой освен Сара не знае как е умрял съпругът ѝ и никой не е успял да докаже, че е отровен. Оставил я с потрошени кости и огромно количество пари. — Съзнанието ми се насочи

към Айет, без да го желая. Ако бе се озовала тук, а не в двореца, може би нямаше да ми е враг. Можеше да е една от нас. И да е добре. Или пък да я прострелят заради въстанието и да умре на място. — Тя взела парите и направила това. Тук е място за жени, които не искат да бъдат със съпружките си. Без значение какви са причините. Място, където са в безопасност. Саида беше оттук. И Хала намерихме тук.

— Хала е омъжена?

Едва не се спънах.

— Според теб кой е отрязал пръстите ѝ? — Ахмед ме задържа. — Добре ли си?

— Чудесно — махнах с ръка аз. — И защо изглежда по-претрупан от публичен дом на Шихабиан?

Ахмед се засмя, което ме изненада. Имаше хубав смях, бях забравила този факт. От много време не бях го чувала.

— Теорията на Сара е, че ако хората си мислят, че знаят срещу какво се изправят, не дълбаят повече и няма опасност да открият истината. А всеки си мисли, че знае какво точно се случва в къща, пълна с жени, в която ежедневно идват разни мъже и от време на време се появява по някое дете. — Сара. Сега си спомних защо името ми звучи познато. Когато бяхме в планината в пустинята, в деня преди Бахи да умре, Шазад му подхвърли нещо за дете и жена на име Сара. — Тя обича да казва, че просто е добавила няколко възглавници. Изпратихме Фади тук. Ще е в безопасност.

Изкачихме четири етажа стъпала, докато стигнем до покрива. Джин беше там и чакаше под сянката на навес от зеленина. Раменете му видимо се отпуснаха, когато ни видя.

— Без проблеми по пътя?

— Всичко е наред — казах. — Без проблеми тук?

Той поклати глава.

Потънахме в напрегнато мълчание, докато чакахме Шазад. Трябваше да пристигне след половин час. Мина близо час и паниката бе стиснала здраво вътрешностите ми, когато Шазад изникна от стълбите с Билал, който имаше качулка на главата и превръзка на очите.

Бяхме му казали да се срещне с Шазад сам и невъоръжен. Ние бяхме поставили условията на срещата, при това бяхме поискали доста неща, тъй като очаквахме преговори. Но Шазад спомена, че той дори не потрепнал. Съгласил се да дойде тук, беззащитен. Това беше от нещата, които те карат да бдиш за капан. Шазад не спираше да оглежда небето около нас предпазливо, докато сваляше качулката от главата на Билал и смъкваше превръзката от очите му.

— Не се тревожете — рече лениво той. — Не крия нищо в ръкавите. Може да питате някой от вашите полуджинове, ако не ми вярвате.

Всички ме погледнаха. Значи Билал знаеше какво представлявам.

— Казва истината — изрекох аз.

Знаех какво си мисли Шазад. Нещо не е наред с тоя мъж, щом цени толкова малко живота си.

— Добре. — Билал прибра ръце в джобовете си. Носеше грозна курта в лилаво и златисто, твърде широка и издута около ръцете. Идеално се вписваше в претрупаната Скрита къща. — Значи ти си знаменитият Въстанал принц. — Билал огледа Ахмед. — Мислех, че си по-висок.

— Не трябва да вярваш на всичко, което чуеш — отвърна Ахмед.

— Чувам, че май наистина е възможно да надвиеш баща си — сподели Билал. — С малко помощ от моята армия.

— На това можеш да вярваш — каза Ахмед.

— Добре — кимна Билал. — Искам да прекратя този парад от нашественици. Уморително е. Ако моята армия може да надвие баща ти, веднага ти я давам. И без това никога не съм имал особено желание да я командвам. Това беше силата на Рахим. Той беше като втори син на баща ми. Но ще искам нещо в замяна.

— Когато стана султан — Ахмед бе подготвен, — ще обявя Илиаз за независим. Ще бъдеш владетел на собствено кралство, стига да обещаеш да се закълнеш във вяност към трона на Мирдажи.

— О, избощо не се вълнувам от това — Билал поклати глава. — Това беше просто претекст, който да подхвърля на хубавия ти генерал, за да ми уреди лична среща с теб. Имах чувството, че ако й кажа какво искам в действителност, веднага ще ми откаже от твое име. Жени — понякога са толкова неразумни.

— А какво искаш в действителност? — попита Ахмед.

Подбираше думите си внимателно. Не каза: „Просто го назови“. Макар всички да знаехме колко сме отчаяни.

— Задръж си кралството, всеки къс от него — отвърна Билал. — В замяна на армията си искам само едно — някоя от твоите полуджинове за съпруга.

Мълчанието, което последва, бе почти материално. Всички на покрива бяхме смаяни. Ала Ахмед не му отказа веднага.

— Полуджиновете не са моя собственост — отговори накрая Ахмед. — Илиаз, от друга страна...

— Не искам да стана крал — махна вяло Билал. — Независимият Илиаз бе мечтата на баща ми. Той бе амбициозен мъж. Велик мъж. Аз съм

умиращ мъж. Свещените бащи ми казват, че е нещо в кръвта ми. Остават ми няколко години живот. Ако имам късмет. — Сега го съзрях — в широките дрехи, в бледността на кожата му, в умората във всеки жест. Не беше арогантност. Беше болест. — Дори да спечелиш трона и да ми дадеш кралство, колко дълго ще го управлявам? Година-две?

— И къде попадаме ние? — Не можех да държа устата си затворена. Все пак той преговаряше за една от нас. — Ако просто искаш съпруга, която да ти роди син, преди да умреш, убедена съм, че можеш да я намериш и сред обикновените хора.

Билал се усмихна уморено.

— Всеки вярва, че полуджиновете имат силата да лекуват. Затова на черния пазар можеш да намериш кичури коса или странна кожа. Или летящи сини очни ябълки, които да те изцерят. — Огледа всеки от нас. — Но това са измислени истории. Някои казват, че истинската лечебна сила произлиза от убийството на полуджин. — Спомних си как Махди държеше нож пред гърлото на Делила и я буташе към шатрата на болната Саида. Каза, че Делила трябва да умре, за да оцелее Саида. — Това е грешен превод на старомираджински. Истинската фраза не е „онзи, който отнеме живота на полуджин“, ами „онзи, който притежава живота на полуджин“. Който е получил живота на полуджин. Със сигурност знаете историята за Хава и Аталах.

Хава и Аталах си дали клетва един на друг.

Според историите любовта им била толкова голяма, че защитавала Аталах по време на битка. Но ако тя е била полуджин...

Сватбени клетви. Удари ме като юмрук в корема.

Отдавам ти се. Давам ти всичко, което съм. И всичко, което имам, е вече твое.

До деня на смъртта ни.

За повечето хора клетвите бяха обикновен ритуал. Но от устата на полуджин бяха изричане на истината. Така бе се родила легендата — Хава бе запазила Аталах жив с думите си.

Докато го наблюдавала от стените, животът му бил свързан с нейния и той оцелявал. Когато тя паднала, той също паднал. Не умрял от скръб. Умрял от полуджинската истина.

Около нас настана мъртво мълчание, докато осъзнавахме истината.

— Дай ми една от твоите полуджинове — каза Билал, втренчил очи в моите. — Ще се отнасям добре с нея. Няма да я нараня. Макар че ще очаквам да изпълнява всичките си съпружески задължения. — Видях как Джин сви юмрук. — Ще искам само един син от нея. И ще я почета, като не

взема друга съпруга. Искам да доживея да видя как косата ми посивява и да зърна внуците си. И ще ти дам армия и страна. Едно момиче в замяна за трон.

Остави ни няколко мига, за да възприемем тежестта на думите му.

— Виждам, че се налага да го обмислиш. Ще замина за Илиаз на сутринта. Ако искаш армия, ела да ме намериш със съпруга. Ако ли не... — Той сви рамене. — Ще гледам от крепостта си как новите оръжия на баща ти изгарят теб и въстаниците ти и ще умра в собственото си легло дълго преди войната да е свършила и султанът да е дошъл за мен. И ако ме намразиш за това, ще си уредим сметките след смъртта.

ГЛАВА 42

Пустинните нощи ми липсваха болезнено. Шира беше права — звездите не се виждаха от Изман. Градът бе твърде задръстен с шумове и светлини, прекалено ярък, та да се различат съзвездията на мъртвите.

Но знаех, че не звездите ми липсват. Всичко бе променено. Вече не бяхме неколцина въстаници в пустинята. Липсваше ми сигурността, че това, което правехме, е правилно. Че си струва жертвите. Започвахме война. А войната изискваше жертви. Усещах напрегнатото безпокойство в лагера.

— Има лесно решение.

Когато Джин говореше, докато главата ми бе на гърдите му, го усещах със сърцето си, преди още да го чуя. Нощта отдавна бе настъпила и двамата бяхме полузаспали.

Връщането в лагера след предложението на Билал беше дълго и смълчано. Дори Шазад не каза нищо. Ахмед и Джин избързаха напред, потънали в гневен разговор. Обсъждаха го, както и всички останали. Хала и Имин вече бяха омъжени. Оставах аз и Делила. Единствените, които можехме да се предложим на Билал, ако искахме да получим армията. Ако искахме това да бъде истинска битка, а не бавно клане.

Знаех какво има предвид Джин. Ако двамата се оженихме, аз също ставах заета.

— Знам — отвърнах. Не казах нищо друго. Не казах, че Джин никога няма да ми прости, ако спаси мен вместо Делила. Че ако Ахмед се опита да ме принуди, няма да съм водачът, комуто бих дала армия. Не казах, че съм преминала цялата пустиня, за да се измъкна от уреден брак.

Ала мълчанието ми говореше вместо мен.

Той ме прегърна и ме притегли към гърдите си. Беше топъл и масивен. Аз свих глава, устата ми бе на сърцето му, над татуировката на слънце.

В крайна сметка той заспа. Аз не успях.

След няколко неспокойни часа се измъкнах от ръцете му. Общо взето спяхме без палатки в топлия летен въздух. Проправих си път през телата, проснати сред тревата. Като трупове на бойното поле. Къщата бе тиха и аз пристъпих в кухнята, където бяхме се събрали по-рано.

Помещението изглеждаше доста по-голямо, когато в него не бяха наблъскани десетки въстаници. Взах да ровя из кутиите на рафта. Търсех кафе.

Вратата на кухнята се отвори и аз рязко подскочих. Съборих стъклена

бутилка на земята и последва оглушителен трясък. Непознат мъж пристъпи в кухнята. Щях да го атакувам, но той се приближи до огъня и видях жълтите му очи.

— Имин? — Успокоих се, а той се свлече на стола до камината. — Добре ли си?

— Трябваше да тичам през целия път дотук — отвърна задъхано. Бе с лицето на млад мъж и безбрадите му бузи изглеждаха зачервени. — Градът гъмжи от онези абдали. Един за малко да ме види преди няколко улици. Но не успях да се измъкна от двореца през целия ден, а трябваше да кажа на някого. Рахим...

Името привлече вниманието ми.

— Добре ли е?

— Не — сразя ме Имин. — Затворник е. Очевидно не е добре. Но и не е мъртъв. И ако се съди по приказките в кухнята, няма да умре скоро. Рахим е уважаван в армията на султана. Казват, че екзекуцията му ще подейства зле на войниците. И изобщо няма да бъде приета добре от народа. Затова го отправят далеч, в някакъв трудов лагер, където да умре тихо.

Това май беше добра новина, първата от доста време, но не исках да се радвам, преди да съм чула всичко.

— Кога ще го отведат?

Имин отново завъртя очи.

— Да не мислиш, че пробягах претърпаните с абдали улици за здраве? Утре вечер.

* * *

Открих Ахмед в кабинета на генерала. Една потрепваща светлина се промъкваше под долния край на вратата. Спомних си приказката за ревнивия джин, който проблясвал с изкушаваща светлина през нощта, примамвал децата от домовете на родителите им, карал ги да преследват огънчето надалеч, а накрая ги хващал и ги поробвал.

Чувах гласовете от другия край на коридора.

— Делила... — Ахмед ми се стори уморен. — Не можеш...

— Да, мога! — Делила повиши глас. Замръзнах на крачка от прага. — Ти си този, който не може, Ахмед. Изобщо нямаше да има война, ако не бях аз. Всичко започна, защото аз се родих. Затова майка... имам предвид Лиен... е трябвало да избяга. Затова вие двамата трябваше да работите, а

бяхте по-млади, отколкото съм аз сега, за да ни осигурите прехрана. Аз съм причината ти и Джин да израснете в Ксича, а революцията започна именно затова. Затова Бахи е мъртъв, както и Махди и Саида и всички останали. Аз започнах тази война, а ти дори не ми позволяваш да се бия в нея. Така че ще ти помогна да я приключиш.

Отстъпих назад точно когато Делила излетя от кабинета, вратата се блъсна в стената толкова силно, че можеше да събуди половината къща. Тя дори не ме забеляза, докато крачеше към другия край на коридора. Изчаках да изчезне от поглед, преди да пристъпя през прага.

Главата на Ахмед се стрелна нагоре, когато сянката ми плъзна в кабинета. Бе отпусната в дланите му, а ръцете му бяха опрени на масата. За момент очите му не можаха да се фокусират. До него имаше празна бутилка. Чудех се колко е била пълна преди тази вечер.

— Амани. — Той изпъна гръб и трепкащата светлина от свещта огря лицето му — първо освети едната му страна, после другата, сякаш бяха двама човека. Дадох си сметка, че не съм го виждала пиян.

— Ако си дошла да направиш саможертва и да предложиш себе си на лорд Билал в замяна на армията, боя се, че сестра ми те изпревари.

— Саможертвите май не са в мой стил.

Без покана се настаних на стола срещу него.

— Джин никога няма да ми прости, ако ти го позволя. — Ахмед поклати глава. — Ако го позволя на Делила, пак няма да ми прости, но тогава и аз няма да си го простя, тъй че и той, и аз ще изпитваме еднаква омраза към мен.

„Ако ти позволя“ каза. Не „ако те накарам“. Ахмед бе моят владетел, можеше да ми заповяда да направя саможертва. Да се предам вместо сестра му. Но това дори не беше му минало през ума.

Защото не беше баща си.

Имаше моменти в двореца, когато това ме плашеше. Мислех, че той може да се окаже не така силен и знаещ, та да е прекалено голям идеалист. Ала Мираджи се нуждаеше именно от това. Мираджи имаше нужда от владетел като Ахмед. Просто се боях, че владетел като него не би могъл да завземе страната от владетел като султана.

— Би трябвало да е лесно, нали? Един човек в замяна на цялата страна. Сестра ми за армия.

— Не — заявих аз. Спомних си лекотата, с която султанът разпореди екзекуция. — Мисля, че управлението на една страна не трябва да е лесно. Но ако има друг начин?

— Да спечелим въстанието без армия? — усмихна се плахо той. — С

още бунтове и изгубени животи? Със загубата на още градове като Сарамотай? С нарастването на броя на загиналите, докато баща ми създава машини за убиване?

— Не. Ако ама друг начин да поемем контрола над армията от Илиаз?

Ахмед вдигна глава, в погледа му проблесна надежда.

— Рахим — казах аз. — Той е бил командир на тази армия преди Билал изобщо да стане емир. Познават го. Уважават го. — Спомних си с каква лекота го послушаха войниците, когато им нареди да не се подчинят на заповедите на Кадир в деня, в който галанският посланик едва не ме уби. — Мисля, че ще го последват. Със или без съгласието на Билал.

— Да не предлагаш да пратим Имин...

— Не — поклатих глава аз. — Имин може да приеме формата на Рахим, но няма да успее да го замени.

— Правил го е — отбеляза Ахмед. — Преструвал се е на някой заради нас.

— Не и за толкова дълго. Нима мислиш, че ако Имин влезе в лагера с твоето лице и започне да раздава заповеди, хората няма да го разкрият за секунда? Трябва ни истинският Рахим. Без повече трикове — просто старомодно спасяване.

Ахмед се облегна в стола.

— Това ли е единствената причина да искаш да го спасиш?

— Не обичам да изоставям хора.

Особено хора, на които дължах живота си.

— Амани, целият град е нащрек, войниците на султана и абдалите патрулират из улиците... звучи като самоубийствена мисия. — Ахмед потърка очи. — А другите няма да ни простят, ако я замисляме без тях.

ГЛАВА 43

Чак по изгрев съставихме план, който не включваше всеобщото ни изгаряне.

Започнахме да търсим най-удобното място да нападнем превоза, отвеждащ Рахим от града. Трябваше да нападнем групата, преди да е напуснала Изман. Битката в затвореното пространство на града беше в наша полза — ако се сражавахме на открит терен, няхахме шанс. Сам мина през стената, докато гледахме карта на Изман. На бузата му имаше ужасна синина, а не беше там, когато го видях последния път.

— Как се сдобих с това? — попита Шазад, разсеяна за момент.

— Приятел — каза свито Сам и седна на масата при нас. Хвърли ми многозначителен поглед, който така и не разбрах. И отмести очи. — Какво правим? — попита той. — Избираме летни къщи?

— Избираме добри места за засада — отвърнах аз.

Султанът изпращаше превоза на Рахим през града с охрана от хора и абдали. Не се тревожихме за смъртните войници. Хала щеше да се погрижи за тях. А ако не успееше, куршумите щяха да го сторят.

Абдалите обаче бяха друга история.

Трябваше ни Лейла.

Беше сънена, когато я доведоха в окови пред нас. Но очите ѝ бяха отворени и будни, и уплашени. Макар да не беше много по-млада от нас, изглеждаше като малко дете до Шазад.

— Лейла. — Приятелката ми се наведе над масата. — Помисли много внимателно какво ще ми отговориш. Има ли начин да спрем абдалите? Нещо, за което се сещаш?

Очите на Лейла се стрелкаха тревожно из стаята, между мен и Имин и мъжете с нейната кръв, без да са ѝ истински братя.

— Не съм сигурна — прошепна тя. — Не искам още хора да умрат, ако сгреша.

Гласът ѝ бе изпълнен с неизплакани сълзи. Устоях на нуждата да я успокоя. Щеше да има кой да я съжалява, ако успеехме да освободим Рахим. Дотогава ѝ се налагаше да порасне.

— Заложен е животът на брат ти, Лейла — казах аз. — Той би направил всичко, за да те спаси. Най-малкото, което можеш да направиш, е да опиташ да го спасиш на свой ред.

Тя прехапа притеснено долната си устна. Не знаех дали търси отговор,

или вече го е открила и се чуди да го сподели ли с нас.

— Можете да опитате да унищожите думата.

— Думата? — попита Ахмед.

— Тази, която им дава живот. Тя насочва огъня на джина към тяхната искра. Сложих я в стъпалата им. — Лейла се огледа нервно. — Това беше най-сигурното място — каза тя. — Приличат на човеци, затова хората биха се целили в главите или сърцата им. Кой би се прицелил в стъпало?

— Това е умно — призна Шазад. — И много неудобно за нас.

— Мислиш ли, че може да бъдат заблудени с илюзии? — попитах. — Не като на Хала, която се промъква в съзнанията. Като воал.

Като някоя от илюзиите на Делила. Но не я споменах по име. Щеше да възникне спор дали е редно да вземем Делила с нас, ако отговорът на въпроса бе положителен, и нямаше да водим този спор пред Лейла.

— Възможно е — призна тя. — Има ли тук човек, който може да създава такива илюзии?

— Благодаря ти, Лейла. — Ахмед сякаш й каза, че може да си върви. — Беше ни много полезна.

Ахмед бе се втренчил в мен, докато извеждаха Лейла от стаята.

Бях готова за битка.

— Не може все да я защитаваш, Ахмед. Делила ни е нужна...

— Знам — той вдигна ръка, за да ме спре. — Знам. Затова ще разчитам вие двамата да го правите. — Потърка уморено лице. — Отиди да си починеш, преди да спасиш брат ми.

* * *

Сам се разхождаше с мен, докато другите приготвяха леглата си за сън, макар слънцето вече да беше на небето. Джин ми хвърли поглед, но аз го отпратих с махване.

— Намерих леля ти — каза Сам, когато отдалечихме достатъчно от другите. — Тя е в много хубави стаи над дюкяна на търговец на злато и живее доста по-заможнo от която и да било обикновена лечителка. Тъй че е лесна за откриване.

Живееше в лукс заради златото, което бе разменила за мен. Имаше някаква поетична справедливост в това, че тъкмо поради тази причина Сам бе я намерил лесно.

— Добре. — Поклатих глава. Тежеше от умора и твърде много планове за твърде много неща, които можеше да се объркат, докато спасяваме

Рахим. — Ще отидем след няколко дни и...

— Но ще откриеш празна къща — прекъсна ме Сам. — Тя събира багажа си и напуска града утре. Много хора го правят. Тук е доста неспокойно. А сега и вечерният час. Градовете не са хубави места по време на война.

Разбира се. Иначе всичко щеше да е прекалено просто.

— Значи трябва да идем тази нощ, ако искаме да имаме шанс да я убедим да извади желязото от мен.

Помощта на Сам нямаше да ми стигне за тази задача.

* * *

— И идваш при мен. — Кръговете от изтощение под очите на Хала придаваха на кожата ѝ по-тъмен златист цвят. — При мен, а не при скъпата си Шазад или любимия си Джин.

„Те не знаят как да се прокраднат в нечия глава като теб.“ Беше на върха на езика ми. Ала тя не грешеше. Шазад и Джин и няколко подходящи заплахи сигурно щяха да доведат до същото. Това не беше истинската причина да съм тук. И двете бяхме полуджинове и си дължахме истината.

— Те са хора — казах. Щяха да се бият рамо до рамо с мен. Бяхме готови да умрем един за друг. Независимо че никога нямаше да разберат това, както Хала го разбираше. Че част от мен е затворена. Че някой ме е наранил, задето съм се родила такава. И аз исках да си отмъстя. — Из лагера разправят, че майка ти те е продала на мъжа, отрязал пръстите ти?

Лицето на Хала тутакси се промени.

— Знаеш ли какво получават майките ни — отговори тя, докато гледах как златните ѝ пръсти минават през тъмната ѝ коса — заедно с нас от бащите ни?

— По едно желание.

Казах, като си спомних разговора си с Шира в затвора.

— Знаеш ли какво си е пожелала майка ти?

— Не — признах аз.

Щях да попитам баща си, ако изобщо успеехме да се вмъкнем отново в двореца.

— Моята си пожелала злато — рече Хала.

Беше толкова просто желание. Всеки селянин и скитник, и просяк си пожелаваше това в приказките. Не я накарах да продължи. Лицето ѝ издаваше, че иска да ми каже, златните ѝ устни бяха леко разтворени. Ако

не я карах, щеше да го направи.

— Майка ми е израснала в бедност, та затова си пожелала да е богата — каза най-сетне Хала. — И може би е имала добри намерения. Може би е разбрала, че ще има дете, и си е пожелала богатство, за да ме отгледа в хубави условия, а не в канавката, където е израснала. С тази лъжа се успокоявах, когато бях малка. Но никога не можах да я изрека на глас. — Усмивката ѝ бе горчива. — А после парите свършили и тя останала само с мен, златната ѝ дъщеря.

Облегна се и на светлината от шатрата кожата ѝ заблестя. Тя беше от малцината, направили си труда да вдигнат палатки. Помислих си, че се крие. Златната дъщеря на жената, която бе обичала златото твърде много. И двете бяхме продадени за злато по различен начин.

— Ще ти помогна.

* * *

Заварих Джин да се бърсне в къщата, в малка стаичка, отделена от кабинета. За дългите нощи, в които генералът не смогваше да стигне до леглото си, предполагах. Стара месингова купа бе наполовина пълна с вода под напукано огледало. Беше му малко ниско и трябваше да се навежда. Ризата му висеше на бравата на вратата. Бях зад него и забелязах как мускулите на голите му рамене се движат и размърдват компаса, татуиран зад сърцето му. На другото рамо имаше нова татуировка. Поредица малки черни точки по тялото му. Като купчина пясък. Когато се изправи, ме съзря в огледалото — облегната на прага и взряна в него.

— Тази е нова.

Стаята беше малка и със само една стъпка докоснах гърба му.

— Направих си я, докато бях в ксичанската армия. — Кожата му беше гореща под пръстите ми, докосващи точките една по една. — Мислех си за едно момиче, което познавам.

Той се обърна бързо и стисна ръката ми. Миришеше най-вече на мента, но когато ме целуна, усетих познатия аромат на пустинен пясък и барут. Испитах ужасна носталгия. И ми стана още по-трудни да произнеса следващите думи.

— Джин, ще ти кажа нещо. — Отдръпнах се от него. — И не искам да ми задаваш въпроси. Искам само да ми се довериш. Има нещо, което трябва да направя тази вечер, преди да спасим Рахим. Ще ми е нужна помощта на Сам и Хала; не искам да ти кажа за какво точно става дума,

защото може да не успея.

— Вече мразя всичко в този план.

Джин избърса капка вода от брадичката си с опакото на ръката си.

— Подозирах, че ще реагираш така. Но трябва да кажа на някого, а има опасност Шазад да опита да ме спре. А трябва да стигне до мястото на засада. Ти също. Не бива да оставим всичко да се провали заради мен.

— Има начин да го предотвратиш, като просто да дойдеш с нас. — Джин си играеше с краищата на скъсената ми коса и се опитваше да разгадае думите ми. Но аз се стараех да не се издам по никакъв начин.

— Идете на уговореното място — останах непреклонна аз. — Чакайте ни там. Ако всичко мине добре, ще дойдем навреме, за да спасим Рахим.

— Това обещание ли е?

Знаех кога Джин се съгласява с нещо, без наистина да се е съгласил. Бях успяла да го убедя.

— Дъщерите на джинове не трябва да дават обещания. — Надигнах се и се протегнах към мястото до ухото му, което бръснарят бе пропуснал. — Това обикновено не свършва добре.

Джин извърна глава и ме изненада с целувка — бърза и сигурна. Бързо я прекъсна, но не се отдръпна. Просто се усмихна.

— Тогава дано това не е краят, бандите.

ГЛАВА 44

Стаите над дюкяна за злато, които обитаваше леля ми, бяха осеяни със сандъци — някои полуготови, други претъпкани до пръсване. Когато Сам ни преведе през стената, си ударих пищяла в един от тях и едва удържах псувните, струпани на езика ми.

Внимателно закрачихме през хаоса, коприна и муселин се увиваха около краката ми като пръсти от плат. Наниз от перли бе захвърлен небрежно върху един от сандъците. Значи това можеш да си купиш, когато продадеш някого на султана.

А наскред всичко, изтегната на леглото, спеше леля ми.

— Готови ли сте? — прошепна Хала.

Кимнах, защото не бях сигурна дали ще мога да отговоря честно. Хала не размаха драматично ръце над леля ми като уличен фокусник. Нямаше знак, че изобщо прави нещо, освен леката бръчка от съсредоточаване на челото й.

Леля ми се събуди с рязко поемане на дъх, докато Хала поемаше контрол над съзнанието й. За момент погледът й подлудя. После ме видя и фокусира очи върху мен.

— Захия — изрече.

Наблюдавах как тя се опитва да не прекрачи границата между реалността и съня. Между знанието, че сестра й е мъртва, и картината пред очите си. Само след няколко мигвания илюзията победи.

— Сафия. — Седнах на ръба на леглото. — Нуждая се от помощта ти. — Сложих ръка до нейната на покривалото. Не посмях да я стисна в молбата си.

Ала Сафия го стори вместо мен. Тя сплете пръсти с моите и притегли ръката ми към устните си.

— Разбира се. — В очите й имаше сълзи. — За теб бих наводнила пустинята.

Замълча и ме погледна с очакване. Осъзнах, че тя е изрекла първата половина от израз. Нещо, дето са си казвали Сафия и майка ми. Таен код между сестри.

Но не беше съвсем таен. Знаех го. Майка ми ми го разкри. Но не можех да го кажа пред Сафия.

Помислих си за Шазад. Моята сестра по оръжие. Разпознахме нещо една в друга още първия път, в който се срещнахме. И сега бяхме свързани.

Не с кръв, а с нещо повече. С желязо.

И исках да унищожа всеки, дръзнал да отнеме живота ѝ. Както отнех живота на майка си.

— За сестра си... — заставих се да изрека — бих запалила морето.

Останалото беше все едно да преведа сестра си през свят на сънищата. Тя ме заведе в кухнята. Беше малка, претъпкана с висящи сухи растения и множество буркани с аптекарска стока. Тя почисти масата, като междувременно подхвърляше към майка ми откъслечни думи, които едва разбирах. Представлявах сбор от нещата, които бе искала да каже на сестра си в продължение на осемнайсет години, докато пустинята бе ги разделяла. Всичките тайни шеги между сестри в живот преди този. Езикът на две жени, които почти не познавах.

— Трябва да се съблечеш — рече ми тя.

Хала и аз едновременно погледнахме Сам многозначително. Той вдигна ръце, сякаш го държахме на прицел.

— Аз ще... ъ... ида да пазя — каза и изчезна през стената.

Съблякох се и легнах на масата на леля си. Тя извади мъничко ножче от една купчина и започна да го чисти. Била съм пробождана, прострелвана и пребивана много пъти през живота си. Този нож обаче никак не ми хареса. Хала завъртя очи и сложи ръката си в моята, а леля ми пристъпи напред и постави парче плат, напоено с нещо, от което кожата ми настръхна, върху мястото, където беше първото метално парче.

Ножчето се заби в ръката ми. Усетих пробождането на болката. Инстинктивно се напрегнах и затворих очи. Но така и не усетих разрязването на кожата си. И твърдата маса под мен изчезна. Раздвижих пръсти и почувствах мек пясък между кожата си.

Отворих очи. Взирах се в звездите. Пустинни звезди, блестящи сред безкрайния мрак, последните горящи светлини в пустинята.

Това беше илюзия. Разбрах го, защото познавах Хала. И знаех, че лежа на кухненската маса, че кожата ми е разрязвана с нож и после зашивана от леля ми.

Илюзията, с която Хала бе обвила съзнанието ми, се разби. Пустинята и звездите изчезнаха и кухнята се върна. Болката по тялото ми се събуди. Изсъсках, Хала бързо грабна съзнанието ми отново и болката пак утихна.

След известно време на масата до мен имаше стъклен съд с дванайсет парченца желязо. На всяко се забелязваше малък символ. Печатът на султана. Отново побеснях. Това бе толкова присъщо за него. Можеше да постави в кожата ми стари парчета метал, но тези бяха специално изработени.

— Последният... — Почувствах как пръстите на леля ми изследват кожата ми. Почувствах лекия натиск на стомаха, точно над хълбока, на една длан разстояние от пъпа ми. Съненото ѝ изражение бе заменено от притеснение. — Беше толкова близо до стомаха ти, Захия — рече ми тя. — Тук вече имаше белези като от зараснала стара рана. — Тя се намръщи, сякаш се опитваше да се спомни какво е причинило тези рани на сестра ѝ. Но аз знаех истината. Мястото, на което Рахим ме простреля. Където раната зарасна след дълъг, мъчителен месец. — Заради съединителната тъкан металът не може да бъде изваден, без да се причини по-голяма вреда — говореше Сафия. — Боя се, че го направих по-лошо.

Надигнах се, без да обръщам внимание на завръщащата се болка от дванайсет малки ранички по кожата ми. Бяхме в града. Но пак земята беше пустинна. Навсякъде имаше пустинен прах. Улових го. За момент почувствах режеща болка отстрани на тялото си, където бе старият ми белег. Усетих обаче как земята се помества, хиляда малки песъчинки се приближаваха към пръстите ми.

Почувствах как използвам силата си през болката. Беше ми достатъчно. Пуснах пясъка и болката угасна.

— Трябва да вървим.

— Почакай — спря ме Хала, докато се пресягах към дрехите си. — Какво искаш да правим с нея?

Имаше предвид леля ми.

— Икаш ли да разкъсам съзнанието ѝ? — Както бе направила със собствената си майка, защото бе я продала. И бе използвала дъщеря си така безсрамно.

Исках леля ми да страда.

Ахмед би ми казал, че ако всички действат на принципа око за око, накрая целият свят ще ослепее. Шазад би ми казала, че трябва от първия път да извадиш и двете очи на противника.

— Почувства ли се по-добре? — попитах. Не беше обвинение. Беше истински въпрос. Исках да знам. Исках да знам дали ако нараня леля си, както тя ме нарани мен, шевът в гърдите ми ще изчезне. — Когато разкъса съзнанието на майка си? Помогна ли?

Хала се извърна от леля ми и отвърна:

— Трябва да вървим.

ГЛАВА 45

Придвижването през улиците на Изман след мръкнало не беше лесно — не и с абдалите наоколо, не и когато кожата ми се бунтуваше от болка на всяка крачка. Без Хала в съзнанието ми, кралството от прорези по тялото ми надаваше оглушителни викове.

Ала бързината бе от първостепенна важност.

Промъквахме се през Изман възможно най-бързо, като се шмугвахме в странични улички при всеки звук. Свихме зад един ъгъл и лунната светлина огря метал и глина. Хала грабна ръката ми и ме бутна в сянката между две къщи. Не смеехме да мръднем. Абдалът мина покрай нас толкова близо, че ако протегнех ръка, щях да го докосна. После доловихме звука от други стъпки от другия край на улицата, приближаваха се към нас. Обграждаха ни. Сам не се поколеба и сграбчи ръцете ни.

— Задръжте дъх или ще умрете бързо.

Успях да си поема малко дъх в мига, преди той да завлече и двете ни назад през стената. Озовахме се в малка кухня. Чувах туптенето на сърцето си редом със стъпките навън. Леко забавиха ход, докато минаваха през къщата.

Изчакахме няколко мига и после Сам ни изведе навън.

Стигнахме до пресечката, където трябваше да се срещнем с другите секунди преди уговорения час.

От покрива висеше въжена стълба, както ни обещаха. Започнах да се катеря, а Хала и Сам се вмъкнаха в страничната алея. Джин ми протегна ръка, улови ме и ме издърпа нагоре за последните няколко крачки до покрива. Изсъсках от болка, когато палецът му докосна една от раните ми.

— Има ли причина да се връщаш ранена всеки път, когато те оставя сама пет секунди, или... — повиши глас той, а аз сложих ръка на устните му и го принудих да замълчи.

— Не се ласкай — отвърнах бързо. — Винаги получавам рани дори да си наблизо.

И тялото, и душата ми се стягаха от болка. Нямах желание да разказвам за срещата с леля си. Сложих пръст пред устните си. Когато Джин кимна, бавно отдръпнах ръка.

Изпънахме се на ръба на покрива. Джин ми подаде пушката секунда преди абдалът да се появи на ъгъла.

Стъпките му отекваха по пустите улици, съпроводени от тракането на

колелата на затворническата кола, която го следваше, и от още десетина ботуши, този път на човешки крака.

На дясната пета на абдала бе издълбана дума. Там, където никой не би се целил по инстинкт. Ние не се нуждаехме от инстинкт, имахме информация.

Друга стъпка.

Още две.

Поех си дълбоко дъх.

Примижах в мрака и се опитах да проследя отблясъците на лунната светлина в метала.

Някъде високо се дръпна завеса, после падна отново и запрати улицата в мрак, след като бе я осветила за миг.

Но беше достатъчно.

Дръпнах спусъка.

Беше перфектен изстрел. Удари ръба на бронза силно и го изви под лек ъгъл. Почти се засмях. Трябваше да благодаря на Бог за мекия метал.

Мъжете около каруцата вече вадеха оръжия и се оглеждаха за заплаха. Но не това беше проблемът ми.

Оръжието на Джин гръмна до мен, а Шазад излезе изпод воала на видението на Делила и се появи като отмъстителен дух на улицата с готови остриета.

Стрелях втори път. Куршумът премина през меката глинена плът. И после трети. И го видях. Металния отблясък под глинената кожа. Някъде вътре бе написана дума. Тя даваше на нещото живот. Войник се прицели в мен и след миг рухна на земята.

За момент беше както в старите дни. Както във времената преди Илиаз. Ние тримата срещу целия свят. Простотата на въстанието, където всяка малка победа може да спечели войната. Следващият ми куршум удари силно.

Когато смъртните умираха, падаха. Падаха като войниците, застилащи улиците под нас. Но абдалът не падна. Той спря. Толкова рязко, колкото го правех аз, когато бях под властта на султана.

И улиците отново замряха.

Слязох след Джин.

Абдалът стоеше притеснително скован. Бях виждала отблизо някои от малките изобретения на Лейла и разбрах, че това е по-различно. Беше творение джин, както и самата аз.

Катинарът в задната част на колата бе разбит със следващия изстрел и привлече вниманието ми. Застанах при Шазад и Джин и той отвори

вратата. Рахим бе вързан, със запушена уста и чувал на главата. Вдигнах ръка да спра Джин и Шазад. Рахим ме спаси веднъж, дължах му същото.

Колата се поклати леко от тежестта ми, когато се качих.

Махнах чувала от главата на Рахим. Той се дръпна, сякаш готов за борба, макар да беше с вързани ръце. Спря, като ме видя, и аз извадих парцала от устата му.

— Какво става? — попита с дрезгав глас.

— Това е спасителна операция — каза Шазад зад мен, застанала до колата и подпряла ръка на покрива ѝ. — Очевидно.

Изведохме го навън. Другите вече ни чакаха отпред.

Аз срязах въжетата около ръцете му.

— Ти ни спечели армия — отбеляза Шазад. — Искаш ли да я поведеш?

Доскорошният затворник се огледа, смаян. Невероятно красивият генерал, полуксичанският принц, за когото не знаеше, че му е брат, мошеник, дето се прави на Синеокия бандит, полуджин с лилава коса, боядисана в черно, играещ си нервно с илюзия на малко цветенце, друг полуджин със златна кожа. Нямаше нужда да си представям какво си мисли Рахим. Бях на неговото място преди осем месеца. Най-сетне извърна поглед към мен.

— Добре дошъл в редиците на въстанието — казах аз. — Ще свикнеш.

* * *

Движихме се възможно най-бързо из мрачните и безлюдни улици на Изман. Абдалите, патрулиращи по строг предварително подготвен маршрут, нямаше да ни чуят, но не искахме да рискуваме да се превърнем в живи мишени. С прекъсвания шепнешком разказахме на Рахим всичко, което бе изпуснал. Съобщихме му, че Лейла е в безопасност.

Че ще вземем армията на лорд Билал със сила.

Че той ще ни помогне да го направим.

Рахим дори не мигна. Може би въстаническата кръв течеше във всички синове на султана. Може би трябваше да го наречем измяна. Но каквото и да беше, щяхме да го използваме, за да завземем трона.

Къщата на Шазад бе тиха, когато отворихме кухненската врата. Заради късния час, предположих аз. Ала все пак нещо в тишината ме смути. Напрежението при завръщането от мисия липсваше.

Ахмед винаги ни чакаше, за да се увери, че всички сме се върнали живи и здрави.

Имин чакаше Хала.

Сетивата ми вече крещяха, докато се изкачвахме по стъпалата в края на тунела към градината. Бях на последното стъпало, когато кракът ми докосна нещо, което се изтърколи по познат начин. Куршум. Стигна до тихата градина и после се изпари.

Прозрението, че нещо е сбъркано, ме споходи твърде късно. Чух звука от зъбци на машина. Бръмченето на нещо метално, което се въртеше по-бързо и по-бързо и спираше. Това бе единственото предупреждение, преди илюзията да се разпадне.

Значи, беше им дал не просто силите на Нуршам. Можеха да създават илюзии като Делила.

Възцари се хаос, докато илюзията се одръпваше и ние виждахме действителността.

Тела покриваха земята, най-вече въстаници, само един или двама бяха с униформи. Лежаха неподвижни, пръснати из разкъсаните палатки, все още стискаха оръжия. Оцелелите стояха на колене край стените, въоръжени войници и абдали патрулираха край тях. Ахмед. Имин.

Из и Маз. Навид. Тамид.

— Да, Аmani. — Султанът ми се усмихна — усмивката на джин. Тя вещаеше беда. Той сякаш четеше мислите ми. Сред хаоса наоколо, пленените и убити въстаници, изникна фигура. Отвързаната Лейла. Със спокойно изражение. Носеше сако, което сякаш принадлежеше на султана, над дрехите, дето носеше на Ауранзеб. Погледът на уплашено животно бе изчезнал. Сега се подсмиваше доволно. — Беше капан.

ГЛАВА 46

Извадих оръжието си, макар да знаех, че е твърде късно. Двайсетина пушки потракаха към нас, готови да ни застрелят, ако се наложи. Шазад и Джин вече бяха приготвили оръжията си за битка. И двамата щяха да умрат. Сега го осъзнах — бяхме в капан. Аз, Джин, Шазад, Рахим, Делила, Хала и... огледах се за Сам, но го нямаше. Не го виждах никъде. Бяхме обградени. Превъзхождаха ни на брой. Ала това нямаше да спре приятелите ми — те щяха да умрат в битка.

— Прекратете съпротивата! — нареди Ахмед от мястото, където бе коленичил. — Прекратете съпротивата. Свалете оръжията.

С крайчеца на окото си видях как Шазад се противи с цялото си тяло на заповедта и как Джин отпусна и сви пръсти около пистолета. Но вниманието ми бе отправено към султана. Бе впил очи в мен. Почти го чувах. Този плътен, разумен глас, от който се чувствах така, сякаш всички бяхме немирни деца. „Знаеш какъв ще е краят, ако се съпротивлявате, Амани.“

— Направете каквото казва — обадох се аз. — Свалете оръжията.

Хвърлих пистолета си на земята. Желязото се отлепи от кожата ми с облекчение.

Най-сетне мечът на Шазад издрънча шумно на земята. Последва го пистолетът на Джин. Аз не бях въоръжена. Но не бях и беззащитна. Султанът бе организирал всичко това, ала имаше подробност, която не очакваше.

Някъде на ръба на сетивността ми, отвъд градските стени, докосвах пустинята.

— Много добре — кимна султанът към завързания пленен Ахмед. — Знаеш ли, иронията на света не спира да ме изненадва. Синът, който най-много прилича на мен, е единственият, който иска да ме свали от трона.

— Е, това не е вярно.

Рахим пристъпи между мен и баща си. Използвах прикритието на тялото му, за да помръдна леко ръцете си, без резки движения. Протегнах се много надълбоко, в сърцевината на тялото си, към онова, което ме поддържаше жива досега. Почувствах остра болка в старата си рана.

— Аз бих те свалил от трона на секундата, татко.

Някъде далеч пустинята се надигна.

— Затова ти си от онази страна на оръжията на баща ни, а аз съм от

тази — проговори най-последно Лейла. Срамежливият ѝ чуруликащ глас, който винаги звучеше сладко, придоби различен тон сега, измежду стените на градината. Нямаше ги и големите насълзени очи. — Аз съм тази, която не предаде семейството си.

Брат ѝ срещна погледа ѝ през градината.

— Ти беше семейството ми — каза спокойно той. — Опитвах се да те спася. Когато разбрах, че имаш талант за работата с машини като майка ни, веднага се досетих, че той ще се опита да те използва, както използва нея. Това я унищожи, Лейла.

— Нямах нужда от спасяване. — Тя придърпа якето около тялото си в хладната нощ. — Грижех се сама за себе си от деня, в който ме изостави сред онези жени и интригите им. Научих се да оцелявам. Да бъде полезна.

Каза ми го веднъж в харема, когато Мухна, Узма и Айет изчезнаха една след друга. Ако не си полезна, трябва да станеш невидима. А кой е по-невидим от сама принцеса в харема?

Толкова невидима, та дори не се замислих, че Айет изчезна, след като споделих с Лейла, че ме е заложила със Сам в градината при Плачещата стена. Че Узма и Мухна изчезнаха след инцидента със самоубийствените пиперки и сцената в съда. Толкова невидима, та никому не хрумна, че е наблюдавала подлите им номера. Че идеята да бъдат поставени в машината е нейна, а не на султана.

— Нямаше те, а аз бях тук и довършвах започнатото от мама. — Усмивката на Лейла бе сладка, както винаги, и тя я насочи към Рахим като оръжие. — Тя би го искала. Омразата ѝ бе отправена към галаните, не към баща ни.

— Ти ме излъга — казах аз. А не бях забелязала, защото тя беше срамежливо момиче със сладко лице и големи очи.

— Винаги е най-лесно да излъжеш полуджин. Никога не го очаквате — обади се султанът. — Коя добра дъщеря не би се подчинила на повелята на баща си?

Той направи движение, сякаш опъваше лък и го отпускате. Държах пясъчна буря в съзнанието си, на ръба на града, и я притеглях над стени и покриви. Усетих как се поклаща, когато нещо прониза сърцето ми. Срамният спомен от желанието да го впечатля, да му угодя. От това, че се усъмних в Ахмед заради него.

— Малкия Синеок бандит, така доверчив, отново и отново — потръпнах при споменаването на името. — О, да, Аmani. Знаех от мига, в който видях сините ти очички.

Всички тези отчаяни опити да скрия от султана, да избягвам темата за

Ахмед, за да не излезе истината от устата ми. А той ми го позволяваше, оставяше ме да заобикалям въпроса. Защото вече е знаел, че съм в съюз с Ахмед.

Султанът ме докосна леко под брадичката.

— Можех да те накарам да ми разкриеш всичко, което знаеш, но това нямаше да ме доведе до Ахмед. Беше много по-лесно да те използвам, за да изпращам фалшива информация на твоя принц. След като Лейла ми каза, че Рахим е предател, можех да го използвам, за да предавам информация на теб.

Забелязах движение зад султана. Фигура в сенките. Погледнах отново султана възможно най-бързо. Опитвах се да не издам какво съм видяла. Стиснах юмруци. Все още държах пустинята.

Той продължи:

— Трябва да призная, че ми беше забавно да ви гледам как гасите огньовете, без да забелязвате тези, които исках да останат скрити. Докато гледахте към Сарамотай, аз си върнах Фахали. Докато спасявахте предатели от бесилката, аз арестувах хора в собствените им домове. И докато тичахте и опитвахте да измъкнете един изменник, аз изпразних изменническия ви лагер и арестувах друг изменник. — Той сложи ръка на рамото на Лейла. — Тя направи толкова много прекрасни неща. Как мислите, че открихме малкото ви скривалище в долината? — Той вдигна нещо в ръката си. Компас, подобен на компасите на Ахмед и Джин, но по-малък. Веднъж ми казаха, че са изработени в Гаманикс. Майката на Лейла беше инженер от Гаманикс. — Скрихме един във вашата шпионка, преди да я оставим да бъде... спасена.

Саида. И тя беше капан.

— И когато разбрах от Рахим, че възнамеряваш да избягаш... — Лейла подскочи, развълнувана. — Искаш ли да видиш?

Лицето ѝ бе озарено от същата светлина, както когато показваше новите играчки на децата в харема. Тя се обърна и посочи войниците. Двама от тях извлечиха Тамид от стената. Беше му трудно да върви с тяхното темпо с изкуствения си крак.

Пристъпих напред и този път Джин бе този, който ме хвана и ме дръпна назад. Принудиха Тамид да седне на земята с бронзовия крак напред. Лейла го откопча със заучена лекота. Все пак тя бе го направила. Гордо насочи към мен откачения крак. В кухня прасец бе поставен компас.

— Сложих го, след като те убедих, че Тамид трябва да дойде с нас, и той не разбра, че го използвам, за да помогна на баща си да открие лагера ви.

Вината беше моя. Аз допуснах да ни го причинят. Спасих Тамид. Не го изоставих, ала отново бях наказана.

Гневът ми обикновено бе горещ. Но не и този път. Този път бе черен и студен. Щях да ги унищожа до един.

Дръпнах, последен напън на полуджинските ми сили.

И после небето се смрачи. Пясъчната буря беше върху нас.

Главата на султана се стрелна нагоре, когато сянката падна над нас. Бушуващият облак от пясък бе нахлул над градината. Вдигнах ръце, за да го уловя напълно — вече нямаше смисъл да се преструвам.

Султанът отмести очи от облака и се взря в лицето ми. Погледнах го и аз. Оставих го да види как неподчинението пламти в мен. Той ми се усмихна, когато махнах с ръце надолу и изсипах пясъчната буря върху главите ни.

Всички се размърдаха едновременно. Шазад крещеше заповеди, които не можех да чуя, султанът раздаваше други нареждания.

— Амани! — Шазад изкрещя някаква заповед, която се изгуби в хаоса.

Обърнах се към нея тъкмо навреме, за да видя приближаващия се отзад абдал с вдигната ръка. Махнах с ръка. Усетих как нещо се разкъсва отстрани, където беше раната ми, докато пясъкът се превръщаше в острие, забиваше се в крака на абдала и отсичаше плътта от глина и костта от метал. Творението се срина на земята.

— Пази гърба си! — извиках й аз.

За първи път не се нуждаех от заповеди. Знаех срещу какво се боря. Знаех за кого се боря. Знаех всичко, което ми бе необходимо.

Трябваша ни останалите полуджинове. И трябваше да ги измъкнем. Не можех да оставя нито един полуджин в ръцете на султана. Нито да му позволя да им причини същото, което бе сторил на мен.

Махнах с ръце и прерязах желязото между Из и Маз. Близнаците тутакси скочиха, плътта им се превърна в пера, пръстите — в нокти, и литнаха във въздуха, а после отново към земята. Делила тичаше към Ахмед, щом го освободих. След това Имин, която пое към Навид.

Куршум уцели Хала в крака. Тя изпищя и залитна напред. Щеше да се удари в земята, но Сам беше там. Грабна я, ръцете му се озоваха под краката ѝ и двамата изчезнаха през стената. Насочих вниманието си другаде. Бях изгубила Ахмед в хаоса.

Не печелехме, но не се и налагаше. Трябваше просто да измъкнем възможно най-много хора. Сграбчих шепа пясък и я извих силно. Коремът ми отвърна с болезнено прерязване. И после изчезна. Пясъкът се люшна и се посипа. И така прикритието ни се загуби.

Болката в хълбока ми се удвои, когато се опитах отново да сграбча пясъка. В миг стана заслепяваща. Тялото ми бе направено от болка вместо да е от плът и кръв. Паднах, задъхана, на колене.

— Амани. — Когато отново можех да виждам, забелязах, че Шазад е коленичила пред мен. Начинът, по който произнесе името ми, прозвуча сякаш не беше го казала само веднъж. Изглеждаше уплашена. Други двама въстаници стояха над нас, пазеха гърба ѝ, докато тя пазеше моя. — Какво се случи?

Не знаех. Дори не можех да говоря от болка. Прорезът, който леля ми бе направила толкова внимателно, сякаш разкъсваше тялото ми.

— Достатъчно! Ще те измъкнем оттук.

— Не!

Ала Шазад вече ми помагаше да се изправя. Опитах се да се отдръпна, да застана, без да се опирам на нея. Но тя ме държеше здраво.

— Не спори. Последния път, когато те изоставихме, се случи това. — Имаше предвид джина и абдалите и всичко друго. — Полуджиновете се измъкват първи, това е заповед от твоя генерал и твоята приятелка. Джин! — Тя улови вниманието му през хаоса в градината. Беше при нас след секунда. — Измъкни я оттук.

Нямаше нужда да му казват два пъти, а аз не бях в състояние да се съпротивлявам. Ръцете му се стрелнаха под коленете и раменете ми и ме вдигнаха от земята. Спомних си нощта на Ауранзеб.

„Да не би да казваш, че си тук, за да ме спасиш?“

Ето така се спасяваше момиче. Щях да се засмея, ако не ме болеше толкова. Шазад ни прикри, докато той ме вдигна към Из, приел формата на гигантски рок, отнасящ хората на безопасно място възможно най-бързо.

Двамата с Джин бяхме на гърба му и с един могъщ мах на крилете той се издигна над покривите на Изман. Изстрели разсякоха нощта под нас. Можеха да се прицелят лесно без прикритието на пясъчната буря. Но Из ловко ги избягваше и се движеше твърде бързо, че да бъде мишена. Докато се издигаме, виждах как Изман се разстила под нас като карта — къщите, огрени в мрака от точици светлина от прозорците. А отвъд разхвърляните стени и покриви беше морето, което бе червено заради изгрева. Почти бяхме извън обхват. Осъзнавах го въпреки заслепяващата болка. Почти. Само малко по-високо, малко по-далеч и щяхме да се измъкнем; Из щеше да ни остави някъде и да се върне за останалите.

Не чух изстрела, който ни порази. Но го почувствах. Във внезапното движение на тялото на Из точно когато металът прониза кожата му. В писъка, изригнал от него. Замайана от болката, почувствах, че са уцелили

крилото му. Ръцете на Джин се стиснаха около мен.

За момент бях отново в харема, стоях до султана и гледах към водата с опънат лък, готова да стрелям по птиците. Спомних си мига, в който стрелата мина през жертвата ми. Виждах я как се срива на земята, докато самите ние падахме.

Из се опитваше да не ни изсипе в лагера. Да ни отнесе малко по-далеч. Да ни измъкне. Султанът не можеше да залови друг полуджин. Усещах как желязото се е впило в него, чувствах болката в нараненото му крило.

Няколко последни отчаяни маха ни отнесоха напред и вятърът ни улови. После се изплъзнахме от града, от покривите, улиците и стените, които щях да ни разбият при падането. Бяхме над морето, на известно разстояние от града.

Падахме. Тялото на Из се обърна и ни изсипа, а той крещеше в агония и лудешки махаше с криле. Ръцете на Джин се отделиха от мен.

Само за миг зърнах водата, преди да се плъзна от гърба му и да полетя към нея.

Дори не усетих кога морето ме погълна.

ГЛАВА 47

Не знаех какво е да се удавиш.

Бях пустинно момиче. Там, откъдето бях, морето бе от пясък. И ми се подчиняваше. А това... това беше атака.

Водата нападаше всяка част от мен. Нахлуваше, за да погълне тялото ми. Нахлуваше в носа и устата ми. Аз се давех и светът бе почернял. Явно бях добра в удавянето като пустинно момиче.

После се издигнах от дълбините на водата и въздухът връхлетя лицето ми. Нещо се блъсна в дробовете ми. Пред очите ми пламна светлина. Засия, после угасна в мрака. И после отново.

Болката и светлината воюваха в мен. Биеха се за тялото ми.

А след това и звездите. Звездите над мен. И уста, докосваща моята.

Не умирах. Това беше една от илюзиите на Хала. Само дето не беше. Джин се движеше над мен. Виждах очертанията на лицето му на бледата предутринна светлина, докато болката отново свиваше дробовете ми.

Гореше. Гореше.

Аз бях дъщеря на джин. Горенето бе в кръвта ми.

И тогава звездите изчезнаха и аз бях на земята, вода и жлъчка се разливаха по пясъка. Излизаха от дробовете ми, докато изповръщах половината море. Дори когато всичко свърши, стоях на ръцете и краката си и треперех.

Усетих нежната ръка на гърба си.

— Напомни ми някой път да те науча да плуваш.

Шегата прозвуча пресилено. Но все пак се засмях. Прозвуча по-скоро като кашляне. Коленичих превита, треперех, опитвах се да се събера.

Сянката на Изман, извисяващ се на скалата горе, бе надвиснала над нас. Беше ужасно дълго падане. Видях болката, изписана на лицето му. Косата бе залепнала за веждите му. Отметнах един кичур. Сърцето ми забавяше ход. Хаосът на битката. На оцеляването. Болката в хълбока ми бе намаляла.

Докато слънцето изгряваше, тук на брега бе тихо и спокойно. Поне за момент. Ала звездите блестяха обвинително към мен. Трябваше рано или късно да отворя вратите и за останалия свят.

— Из? — попитах. Не виждах гигантски син рок наоколо. Беше ударен от куршум. Не можеше да промени формата си, докато металът е в него.

— Не съм сигурен. — Джин поклати глава. — Ние имаме късмет —

паднахме във водата. Из не падна с нас. Докато изляза на повърхността с теб, беше изчезнал.

Водата се плискаше невинно край нас, но беше огромна маса, която можеше цял да те погълне.

— А останалите?

Джин поклати глава.

— Не знам. Изгубих ги от поглед. Сам извади някои. Видях как други падат. Изгубих Ахмед и сестра си сред битката, когато ти се свлече. — Той седна на пясъка. Трепереше. — Значи, това не искаше да ми кажеш.

Протегнах се към пясъка в съзнанието си, но усетих болезненото място, където бе старата ми рана, и спрях. Желязото не беше в кожата ми, но не ми беше толкова лесно да се отърся от него. Пъхнах пръсти в мокрия пясък под себе си и накарах сърцето си да се успокои.

— Ахмед е жив. — Излезе лесно от устата ми. Истината. — Шазад е жива.

Имената се нижеха едно подир друго. Делила, Имин, Хала, Из, Маз, Сам, Рахим. Нашите хора бяха живи.

— Всеки, който се измъкне, ще се отправи към Скрытата къща. — Джин отметна подгизналата си коса от лицето си, стана и ми подаде ръка. — Трябва да отидем там. Ще бъде безопасно...

— Може би не за дълго. — Хванах ръката му и му позволих да ми помогне да се изправя. Все още се поклащах от това, че за кратко бях спряла да дишам. — Стига само един да проговори.

Изкачването по хълма щеше да е ужасно бавно. Докато слънцето се издигаше на небето, влязохме във водата, без да отиваме прекалено надълбоко. Джин преплува донякъде, а аз стисках рамото му, докато най-сетне намерихме място, където стръмнината към града бе по-полегата, та да се изкачим. Слънцето вече бе високо в небето, а ние не вървахме бързо. Джин ме хващаше, когато залитах, но все пак се наложи няколко пъти да спрем за почивка. За да си поема дъх, докато болката в хълбока ми туптеше. Най-сетне стигнахме до равна земя точно до стените на града. Изобщо не бяхме сами. Много хора се мъчеха да минат през портите. Някой ме блъсна и залитнах към Джин, който ми помогна да запазя равновесие.

— Хей! — Джин хвана един мъж за рамото. Мъжът се обърна, видимо готов за битка. Отстъпи, щом съзря Джин, който изглеждаше опитен в битките и достатъчно отчаян, та да убие някого на мига. — Какво става?

— Въстаналия принц — отвърна мъжът. Сърцето ми подскочи при споменаването на Ахмед. — Въстаналия принц е заловен. Ще бъде екзекутиран на стълбите на двореца.

— Кога?

Заблъсках се напред, не можех да се сдържа повече. Мъжът ме гледаше с погнуса — от разчорлената ми коса до засъхналите по тялото ми дрехи, втвърдени от морската вода. Не искаше да се репчи на Джин, но аз не бях и наполовина страховита колкото моя чуждоземен принц.

— Отговори й — настоя Джин.

— По залез — рече мъжът, отблъсна ръката на Джин и се затика през тълпата. — Вечерният час е отменен тази вечер. И ако не ме пуснеш, няма да стигна навреме.

Джин и аз се спогледахме, преди да отправим очи към хоризонта. Небето вече потъмняваше.

ГЛАВА 48

ВЪСТАНАЛИЯ ПРИНЦ

Когато мъжете и жените из дългите пустинни пътища сядали край лагерните огньове и само звездите можели да ги видят, те разказвали историята за Въстаналия принц така, както я знаели. И казвали истината, доколкото можели. Но не цялата. Никога цялата.

Когато разказвали за дните му в харема, никога не споменавали брат му Чуждоземния принц, роден под същите звезди. Те разправяли за нощта, в която била родена сестра му полуджин, но не знаели за младата жена, рискувала живота си, за да спаси трите деца, след като майката на Въстаналия принц издъхнала. И когато разказвали за султимските изпитания, пропускали красивата дъщеря на генерала, която го обучила и подготвила за предизвикателствата.

В близките години в пустинята, когато керваните се бранели от мрака с истории за велики мъже, си разказвали за деня, когато хиляди хора от Изман се събрали по здрач, за да зърнат Въстаналия принц за първи път от султимските изпитания, докато стоял на платформата за екзекуция. И чакал спускането на брадвата.

Историите пропускат, че Въстаналия принц не е бил единственият пленник на султана в онзи ден. Те няма как да знаят, че Въстаналия принц е можел да избяга, ако не бил се постарал да избягат толкова много хора преди него. Не казват, че е свалил оръжията си и се е предал на баща си, за да спаси тези, които били изоставени.

Историите не знаят, че мъжът, застанал на площадката, е отишъл там по свой избор. Че е можел да избяга, ако не е бил толкова добър човек. Ако не е бил толкова смел човек.

На този ден сто хиляди дошли да гледат и всеки разказвал историята за видяното. През следващите месеци историите плъзнали из пустинята, повторени сред пясъците и по далечните брегове. Същите истории били разказвани сред керваните и в по-късните векове, когато хората разправяли на децата си за великите герои, живели преди тях в пустинята.

Ала само шестима човека знаели истинската история за станалото в онзи ден. Хората в керваните никога нямало да узнаят какво се случило в затворническите килии под двореца между изгрева и залеза. Преди

момента, който цял Изман видял.

Шестима души, които се борели рамо до рамо и били пленени рамо до рамо. Те седели в мрака и очаквали съдбата си, подобно на хиляди други преди тях. Шепнели в килиите и се кълнели, че въстанието няма да умре с тях. Но по залез двама от тях щели да бъдат мъртви.

Шестима, които никога нямало да разкажат историята за това, което наистина се случило в деня, станал известен като деня, в който умрял Въстаналия принц.

ГЛАВА 49

Когато Хава умряла, времето се побъркало. Слънцето изгряло, за да я види как пада. То спряло на небето посред нощ. А звездите останали покрай него, за да видят раждането на скръбта в новия свят. Целият свят притаил дъх, когато Атила паднал мъртъв, тъй като сърцето му било разкъсано на две.

Времето не спря сега. Вече изтичаше. Нямаше време за планове. Нямаше време да намерим подкрепления, нито дори пистолет. Не знаех какво да правя. Или към какво тичам. Знаех само, че тичам, че се блъскам из тълпите по улиците, че бързам към двореца.

Нямаше време да намерим помощ. Нямаше време да замислим спасителна операция. На това разчиташе султанът. Щеше да ексекутира Ахмед, а ние почти нямахме време да стигнем там, камо ли да се подготвим как да го измъкнем. Налагаше се да направим план в движение. Както винаги. Бяхме добри в това.

Видях мъж с пистолет, докато се блъскахме.

— Джин.

Стиснах ръката му. Той спря и погледна натам, накъдето сочех. Нямаше нужда да казвам друго. Джин сграбчи мъжа, изви ръцете зад гърба му и го задържа, а аз измъкнах оръжието. И после отново потеглихме, бягахме далеч от обвинителните крясъци на мъжа.

Тълпата вече ставаше твърде гъста, а ние дори не виждахме двореца. Блъсках се напред. Улиците бяха претъпкани с хора и вече не можех да помръдна.

Дори не виждах площада. Врязах се напред, но скоро бях заклещена, притисната от множеството тела. Бутах се и накрая ме тикнаха в една стена. Вдигнах поглед. Не можех да се покатеря по нея. Не и сама. Но можех да се кача с малко помощ. Джин разбра какво смятам да направя, преди дори да съм го обмислила добре.

— Ще бъдеш сама — рече той.

Някой го блъсна и ние се допряхме още по-близо един до друг. След това отново изтласкани до стената. Сама, с пистолет, беззащитна и кървяща от шест места.

— Знам.

Прекарах език по устните си. Бяха напукани от солта.

Джин ме повдигна. Хванах се за ръба и се изтеглих нагоре. Болезнено

бавно, тъй като се борех с режещото усещане в хълбока си.

Краката ми докоснаха ръба и аз побягнах, пренебрегвайки острата болка в тялото си. С един скок преминах тясното пространство до следващия покрив. Паднах тежко и одрасках коляното си. Отново се изправих, без да обръщам внимание на пръските кръв, които бях оставила. Сkochих на следващия покрив и стреснах няколко птици. Продължих. Тичах все напред, още и още, докато накрая нямаше къде да ида.

Стоях на покрив, който гледаше към площада пред двореца.

Ахмед беше сам, окован за китките за платформа, извисяваща се над тълпата. Бе свел очи. Знаех какво вижда. Картини на болка и смърт. Превиващи се чудовища.

Последното нещо, което Шира бе видяла.

Последното нещо, което Ахмед щеше да види.

Освен ако успееш да го спася.

Мъж четеше високо нещо, за което предполагах, че е списък с предполагаемите престъпления на моя Въстанал принц. Не можех да го чуя от виковете на тълпата. Над него забелязах балкона, от който наблюдавах смъртта на Шира. След бунтовете бяха го укрепили с желязо вместо с резбовано дърво. Стори ми се, че виждам султана през решетките — наблюдаваше случващото се в очакване да види как още един от синовете му умира.

Списъкът свърши и Ахмед най-после вдигна глава над морето от мираджински граждани.

Гледаше своя народ.

— Султанът — изрева мъжът — в своята велика мъдрост и доброта реши да прояви снисходителност към всички други въстаници. Ще запазят главите си, но ще бъдат осъдени до края на живота си да служат на страната, която предадоха. — Снисходителност, друг път. Султанът ми каза, че трябва отново да спечели любовта на народа си. Спомням си как порица Кадир за екзекуцията на Шира. Народът не обичаше тези, дето избиваха невинни. — Но заради престъпленията срещу собствената му кръв принц Ахмед е осъден на смърт.

Ала султанът бе обявил на хората, че Ахмед е убил Кадир, собствения си брат. Народът трябваше да види как Ахмед умира.

Насочих пистолета от балкона и присвих очи. Това беше малка мишена от такова разстояние. Дори за мен. Не знаех дали ще имам повече от една възможност.

Слънцето залязваше над покривите на Мираджи зад мен.

Легнах по корем и се прицелих. Боже, надявах се оръжието да е добро.

Нямах друг план, освен да застрелям езекутора. Но трябваше да е достатъчно, поне засега.

Трябваше да спася живота на Ахмед и после да се тревожа за следващия проблем.

Езекуторът се качи на площадката и сърцето ми спря. Не бяха избрали човек. Султанът бе изпратил абдал.

Дори аз не можех да уцеля.

Бях безпомощна. Държах езекутора на прицел и бях безпомощна. И все пак насочих пистолета. Стрелях. Един точен изстрел през коляното.

При звука от изстрела из тълпата се понесоха викове. Езекуторът обаче дори не помръдна. Стрелях отново и отново, отново и отново, отчаяно се мъчех да ударя малката мишена — крака му. Накрая патронникът остана празен. И абдалът стигна до Ахмед.

Накара го да коленичи пред дръвника. Ахмед не се съпротивляваше. Коленичи с достойнство, огледа страховитите сцени пред него и положи глава.

Протегнах се за пустинята. Усещах разпръснатия по улиците пясък, готов да завземе града. Започна да се събира към мен, но болката преряза хълбока ми и аз се свлякох с вик, а пясъкът се пръсна сред уличния прах.

Механичният човек направи крачка назад. Вдигна брадвата. И бях безпомощна. Бях безпомощна без полуджинските си сили, без куршуми. Не можех да предотвратя случващото се. Не можех да направя нищо.

— Ахмед!

Името му се откъсна от мен. През тълпата. Над грохота от хората, които крещяха, бутаха се напред, искаха главата му, настояваха за свободата му.

Бях прекалено далеч, та да ме чуе. Прекалено далеч, че да го достигна. Но някак главата му се завъртя на дръвника и се насочи към мен. Той погледна право към мен.

Очите ни се срещнаха.

Ниските слънчеви лъчи паднаха върху брадвата и я превърнаха в блестяща светлина.

Ала слънцето не спря. Времето не спря. Светът не показва съчувствие към моята болка.

Брадвата падна. Слънчевата светлина се превърна в желязо. В кръв.

ГЛАВА 50

Не заплаках, докато не бях в безопасност.

Дори не бях сигурна как сме стигнали в Скритата къща. Всичко, което знаех, е, че една ръка ме води през улиците, превърнали се в хаос след падането на брадвата. През свят, който бе загубил смисъл. Джин. Можеше да ме води към дръвника и аз нямаше да разбера, преди да застана под брадвата.

Но после минахме през вратите, в убежището на Скритата къща, където всички се събрахме само преди две нощи. Сара чакаше вътре, в скута ѝ имаше пищящо бебе. Устните ѝ се движеха, но аз не чувах какво казва. Джин ме дръпна край нея. Това ми действа като удар в стомаха. Коленете ми се огънаха на стълбите.

Заплаках. За всички мъртви. За всички загуби. За нещата, които ми бяха отнети.

Бе се запечатало в съзнанието ми завинаги. Острието. Кръвта. Очите.

Погледът, когато ме видя през тълпата.

Секунда, преди да умре.

И вината беше моя. Моя и на някого, комуто се доверих. Когато сметнах за невинен.

Внезапният писък бе толкова силен, че трябваше да натъпча шиймата в устата си, за да не ме чуят хората на улицата. Гласовете се снижиха, изпълнени с несигурност и натежали от скръб. Това беше останало от въстанието. Хората, които бяха се измъкнали от атаката в къщата на Шазад.

Шепотът бе успокояващ. Затворих очи и подпрях глава на стената.

Вече твърде много хора бяха разменили живота си за живота на някой друг.

Бахи бе изгорял, за да спаси Шазад.

Шира бе отишла на дръвника заради сина си.

Рахим бе се оставил на милостта на безмилостния си баща заради Лейла.

Майка ми бе увиснала на въжето заради мен.

Помислих си за отмъщението, за любовта и саможертвата, за великите и ужасните неща, които видях да извършват хората. Помислих си за многото хора, рискували отново и отново живота си за въстанието.

Помислих си за мига, в който брадвата се стовари. За очите, вперени в моите миг преди светлината да ги напусне.

Стълбите изпукаха от тежестта до мен. Знаех, че е Джин, без да отварям очи. Знаех, преди да се е подпрял на мен. Преди да сплете ръце с моите и да плъзне палци по дланите ми.

— Не сме приключили — изграчи гласът ми. Беше почти изчезнал, но не съвсем. Най-сетне отворих очи.

— Знам.

Тихият шепот заглъхна, когато влязохме. Сега се чуваха само гласовете от улиците долу. Постоянен туптеж като сърце. Добре. Мълчанието беше смърт. А въстанието още не бе умряло.

И всички очи бяха вперени в мен. Въстаници, които познавах, и въстаници, които не познавах.

Хала бе обвила златните си ръце около димяща чаша, която някой бе й подал, черната ѝ коса бе разпръсната по лицето ѝ. Сара седеше в ъгъла, със спящия си син на ръце, вираше се през капациите на прозорците към улиците под нас и примигваше с насълзени очи. Сам въртеше пръст по ръба на празна бутилка, отново и отново. Маз бе увит с одеяло, трепереше, синята му коса стърчеше във всички посоки. Тамид кърпеше раната на Из, където куршумът бе минал през крилото му, благодарен, че има занимание.

Имаше само един свободен стол, мястото на късата страна на масата. Повечето хора бяха предпочели да седнат на пода вместо да заемат това място. Усетих как Джин се напрегна зад мен, когато го видя.

Прочистих гърло, но гласът ми прозвуча стабилно.

— Трябва ни план.

Преборих се с инстинкта да се огледам за Шазад, за да го измислим заедно. Тя бе отведена с Ахмед. Делила. Имин. Рахим. Навид. Всички те бяха пленени.

— За какво ни е план? — Хала гледаше в чашата си вместо към мен. Затвори очи. — Не смяташ ли, че е въпрос на време брадвата да падне отново и отново, и отново...

— Хала.

Маз я прекъсна, слагайки длан на ръката ѝ. Тя се дръпна, отвори очи и се взря в мен. Потръпнах при погледа ѝ. Очите ѝ бяха тъмнокафяви като на всяко пустинно момиче, но все пак ми напомняха на златните очи на Имин.

— ...докато накрая всички загубят главите си? — довърши тя.

— Не — не отстъпих аз. Султанът си мислеше, че ме е използвал през няколкото месеца в двореца. Но аз не прекарах цялото това време там, без да науча това-онова за владетеля на Мираджи. Султанът беше умен. Прекалено умен, за да допусне още недоволство по улиците. — Султанът губи властта над собствения си народ. Знае го. Затова не екзекутира Рахим.

Искаше Ахмед да умре публично. — Някой в ъгъла издаде звук, подобен на хлипане, и бързо го приглуши в шиймата си. — Но колкото до останалите — той би спечелил повече, ако покаже милост, отколкото ако демонстрира сила.

— Мислиш, че ще ги пусне — каза Хала.

— Вместо да ги екзекутира — допълни Маз.

Искрица живот проблесна за миг в стаята. Трябваше да кажа на останалите това, което бях разбрала. Трябваше да го съобщя на всички.

Но погледът ми все се отправяше към Хала в ъгъла. Чакането нямаше да улесни нещата.

— Има и друго. — Стаята притихна. — Днес загубихме някого. — Виждах всичко в съзнанието си. Главата се извива на дръвника. Среща очите ми. Създания на илюзия и измама. — Но не беше Ахмед.

Очите ми бяха с цвета на небето. Неговите имаха нюанса на разтопено злато. Гледаха право в мен. Познавах тези очи. Но те не бяха на Ахмед.

Значението на думите ми бавно се понесе из стаята. Най-бавно стигна до златокожата дъщеря на джин.

Имин.

— Съжалявам, Хала.

Скръб и ярост се бореха на лицето ѝ, докато мълчахме в памет на Имин. Главата на Хала клюмна в ръцете ѝ.

Ахмед не би позволил някой да бъде екзекутиран вместо него. Но той не беше единственият затворник. Половината въстаници биха предпочели да отидат на онази платформа вместо него. Шазад бе измислила плана сред хаоса на нападението. Делила с боядисаната си черна коса, прикриваща полуджинската ѝ същност. Не можеше да скрие цял град, но можеше да скрие брат си за известно време, да хвърли воал от илюзия върху лицето му. Лицето, което Имин носеше, когато ги плениха. А Имин бе достатъчно добра да заеме мястото на Ахмед. Не просто достатъчно добра. Повече от добра.

Имин бе отишла на собствената си екзекуция заради нашия принц.

— Ахмед е жив.

Огледах се около масата, из малката стая в това последно убежище.

— Султанът ни надви днес, но не можа да предвиди всичко. Не предвиди, че ще се измъкна от ръцете му. — Погледнах Тамид в очите. — Не предвиди, че ще избягаме. И със сигурност не предвиди, че Ахмед ще оцелее.

— Кой ще ни води? — попита Из.

Очите му се насочиха към Джин.

— Не гледай мен — каза Джин.

Облегна се на рамката на вратата. Сякаш всеки момент щеше да избяга от въстанието.

— Аз ще ви водя.

Всички погледи се отправиха към мен. Чаках. Но не последва възражение. Нямах да се стигне до спор.

Бях полуджин. Бях Синеокия бандит. Бях техен приятел. Шазад ме научи да мисля стратегически. Познавах врага отблизо. Не ги изоставих, както направи Джин. И те ми повярваха, когато казах, че мога да ги водя.

Щяхме да спасим хората си, приятелите си, семейството си. И когато отново се съберяхме с тях, щяхме да поемем с Рахим към Илиаз, за да си вземем армията. Оттласнах се от стената. Бях нестабилна, но все още можех да стоя права. Всички ние бяхме все още тук.

И този път султанът беше ни дал предимство — единственото нещо, което бе наистина неразруσιμο. Не без смъртно създание. А идея. Легенда. История.

Синеокия бандит винаги бе притежавал повече сила от мен. Въстаналия принц винаги бе притежавал повече сила от Ахмед. И сега можехме да напишем по-добра история от тази за блудния принц.

Никой нямаше да забрави. Цялата страна щеше да застане зад него.

Принцът, който бе се завърнал от мъртвите, за да завладее трона и спаси народа си.

ОБРАБОТКА TtRG

Сканиране: SilverkaTa, 2018

**Разпознаване, корекция и форматиране: sqnka,
2018**

ИНФОРМАЦИЯ ЗА ТЕКСТА

Издание:

Alwyn Hamilton
Traitor to the Throne
Rebel of the Sands #2
Copyright © 2017 by Alwyn Hamilton

Олуин Хамилтън
Предателка
поредица "Дете на пустинята" #2
Превод Мартин Янков
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова
Издава „Егмонт България“ ЕАД, 2017
ISBN 978-954-27-1934-2